

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

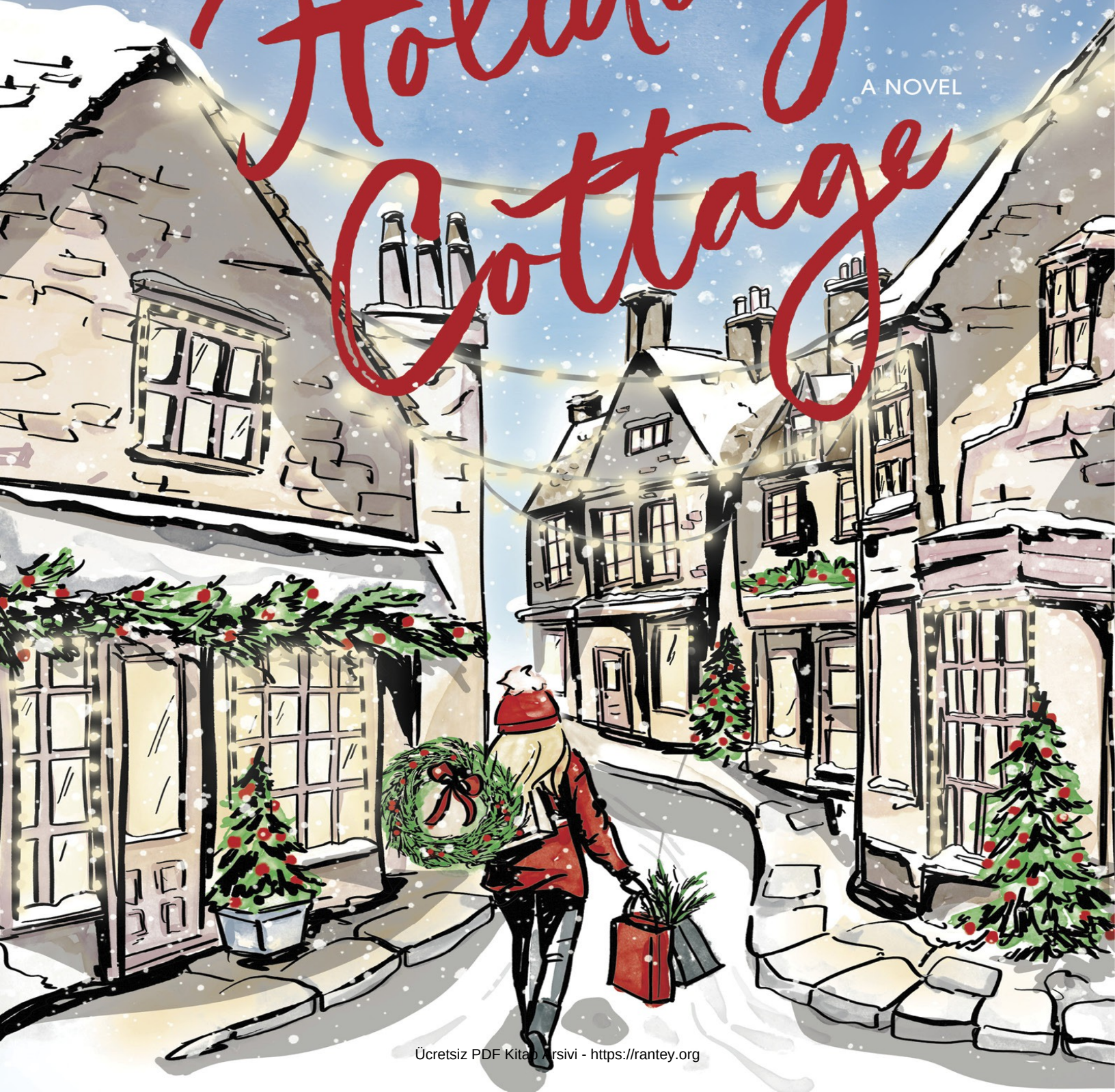
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARAH MORGAN

The Holiday Cottage

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

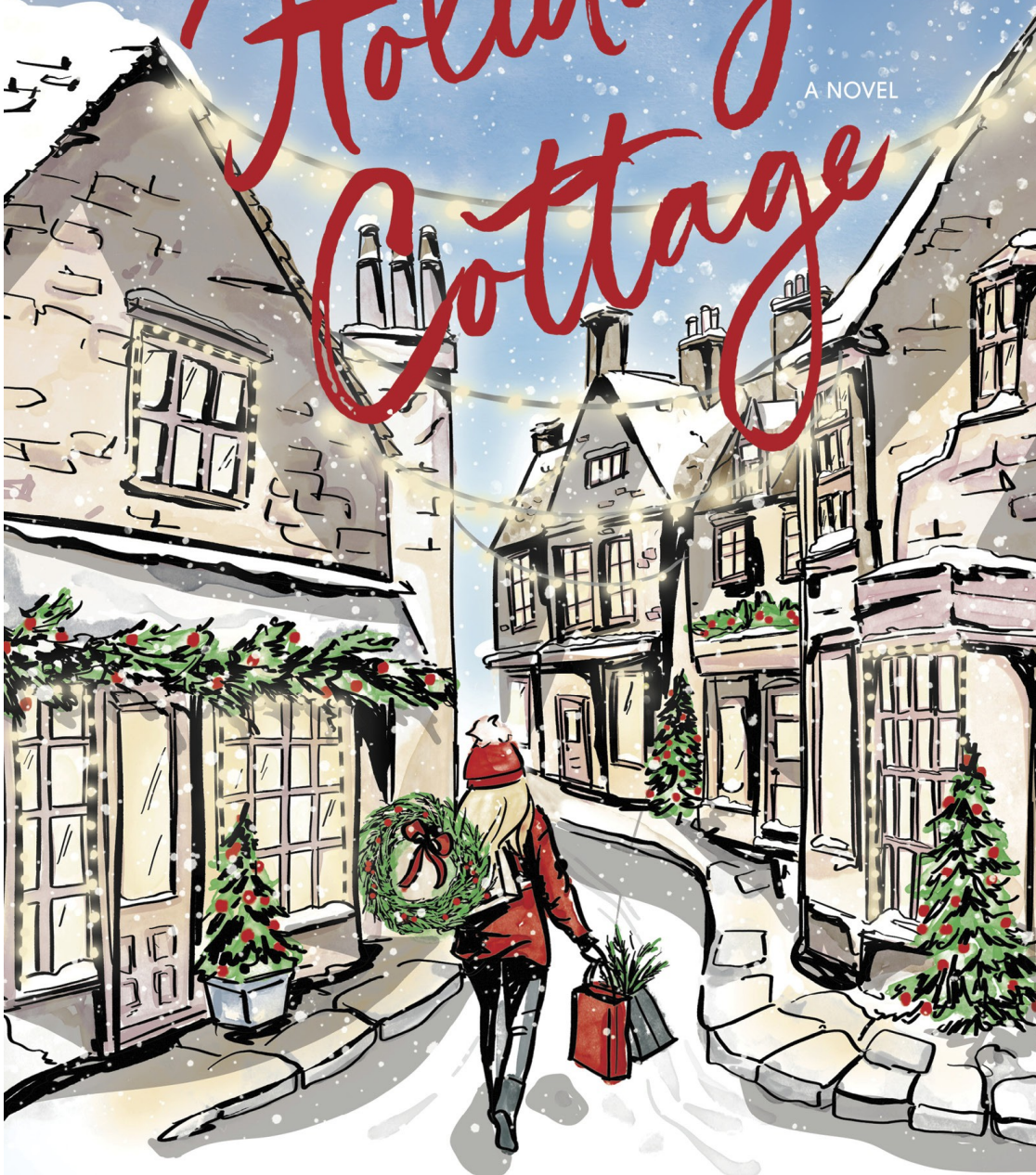
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARAH MORGAN

The Holiday Cottage

A NOVEL

OceanofPDF.com

Sarah Morgan, *USA TODAY* ve *Sunday Times*'ın 1 numaralı çok satan çağdaş romantizm ve kadın kurgu yazarıdır. Bugüne kadar Kitapları yirmi bir milyon kopya satan Sarah'nın alametifarikası olan mizahı ve sıcaklığı ona dünyanın dört bir yanında hayranlar kazandırdı. Sarah ailesiyle birlikte Londra, İngiltere yakınlarında yaşıyor ve yağmur onu sık sık ofisine hapsediyor. Onu sarahmorgan.com adresinde ziyaret edin.

SarahMorgan.com

OceanofPDF.com

Tatil Kulübesi

Sarah Morgan

CANARY STREET PRESS

OceanofPDF.com

Flo, Ali ve Dora'ya, sevgilerimle xx

OceanofPDF.com

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Teşekkür](#)

[Sarah Morgan'ın yeni romanından alıntı](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

1

Imogen

Sıradan bir sohbet olarak başlamıştı ve Imogen işlerin hangi noktada bu kadar ters gitmeye başladığından tam olarak emin değildi. Bu onun hatası değildi. En azından *hepsi* onun suçu değildi. Arkadaşça davranmak istemişti, hepsi bu. İş arkadaşlarıyla bir bağ kurmak istemişti. Bu bir suç değildi, değil mi? Açık plan ofislerin neredeyse bir gereği idi. Bir aşinalık atmosferi yaratıyorlardı. Birlikte çalıştığınız insanlarla yan yana ve karşı karşıya oturmak sırdaşlığı ve sohbeti teşvik ediyor ve kulak misafiri olduğunuzu bile fark etmediğiniz küçük bilgi zerrelerinin yavaş yavaş özümsemesine izin veriyordu. Bu, ozmoz yoluyla samimiyetti.

"Hey, Imogen." Anya masanın üzerinden ona baktı. Bir makyaj bağımlısıydı ve her günün en az yarım saatini son bulduğu makyaj malzemesinin erdemlerini anlatarak geçirirdi. Bugün göz kapakları Noel ağacındaki bir süs gibi parlıyordu. "Patrondan gelen e-postayı gördün mü? Noel'den önceki hafta 'köpeğini işe getir günü' planlıyor."

"E-postayı gördüm." Günü o andan itibaren yokuş aşağı gitmişti. İş arkadaşlarıyla bağ kurmak önemliydi, ancak iş hayatını ve kendi hayatını Homelife ayrı. "O mekânların maliyetlerini aldın mı Anya? Müşteriye gitmeden önce kontrol etmesi için teklifi Rosalind'e göndermem gerekiyor. Öğle yemeği vakti."

Evcil hayvanlar, kıyafetler, makyaj, diyetler, seyahat, yemek, filmler, kitaplar, kötü randevular ve sinir bozucu müşteriler. Ofiste dönen muhabbetin büyük bir kısmını bunlar oluşturuyordu.

"Sadece son ikisini bekliyorum. Harika bir fikir değil mi? Her köpek bayramlık bir kıyafet giyer ve Rosalind kazananı seçer. Hepsi hayır işi için. Çok eğlenceli olacak. Küçük Cocoa'mı boynuz takmaya ikna edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Genelde kafasına dokunulmasından nefret eder, o yüzden belki olmaz. Ama biz

giyinebiliyorum. Cumartesi günü yeni bir parıltılı fosforlu kalem aldım. Noel için mükemmel. İki tane alırsan indirim vardı, ben de sana bir tane aldım." Masanın üzerinden Imogen'e uzattı.

"Bu benim için mi?" Şaşırarak ve duygulanarak aldı. "Neden?"

"Öylesine." Anya omuz silkti ve sırıttı. "Geçen haftaki zor müşteri durumundan kurtulmama yardım ettiğin için bir teşekkür diyelim. Ayrıca harika elmacık kemiklerin var ve bu sana çok yakışacak."

Imogen boğazında beklenmedik bir acı hissetti. Şirketteki ilk gününde Anya'nın ona buzlu bir kek ve karanlıkta parlayan bir kalem hediye ettiğini hatırladı. *Geç saatlere kadar çalışacaksın, bu yüzden buna ihtiyacın olacak.*

Neredeyse bir yıldır burada olduğuna inanmak zordu. Yeni işine Noel'den birkaç gün önce başlamıştı ve ofis bayram tatili için kapanmadan önce ancak başlayabilmişti.

"Bayıldım, teşekkür ederim." Saate baktı ve bir an paniğe kapıldığını hissetti. Teslim tarihlerini kaçırmazdı. Hiçbir zaman. Ve bu seferki rahat edemeyeceği kadar yakındı. Arayıp maliyetleri kendisi öğrenmek istedi ama Anya'nın menajeri idi ve onun gelişmesine yardımcı olması gerekiyordu, bu yüzden işleri kendi başına yapmayı bırakması gerekiyordu. Bu kısıtlama onu neredeyse öldürüyordu. Kendi başına yapmak çok daha kolay ve güvenliydi. En azından o zaman zamanında ve hatasız yapılacağından emin olabilirdi. "Şu mekanları acilen takip eder misin? Bu işi bitirmek için ihtiyacım olan son numaralar bunlar."

"Elbette, şimdi yapacağım. Sana çok yakışacak bir ruj gördüm, Imogen. Belki bir öğlen birlikte alışverişe gideriz. Ve eğer Köpek kıyafetleri arıyorsanız, internette golden retriever'a çok yakışacak sevimli kırmızı bir Noel Baba montu gördüm. Yoksa aklınızda zaten bir şey mi var?" Anya, herkesin işe köpeklerini getirmesi fikriyle gerçek bir iş yapmaktan daha çok ilgileniyordu. "Midas'ı getireceksin, değil mi?"

Köpek muhabbetini bitirene kadar maliyetleri öğrenmesinin mümkün olmadığını fark eden Imogen masasının üzerindeki fotoğrafa baktı.

Kocaman kahverengi gözler ona baktı ve ani bir acı hissetti.

Köpeğinizi işe getirme günü.

Parmaklarının ucuyla fotoğrafa dokundu. "Onu getirip getiremeyeceğimden emin değilim." Onu kesinlikle getiremeyecekti ama yine de bu gerçeği meslektaşlarına en iyi şekilde nasıl sunacağını düşünmesi gerekiyordu.

Onları yabancılaştırmak. Ve sonra bir beyin dalgası geçirdi. "Durumu iyi değil. Veteriner onu birkaç gece tuttu."

"Ne? Hayır! Midas hasta mı? Midas hasta mı? Ve sen bize söylemedin mi?" Anya kalemini bıraktı ve Janie'ye baktı. "Janie, Midas'ın hasta olduğunu biliyor muydun?"

Janie onlara baktı, at kuyruğu sırtında sallanıyordu. Bir fitness fanatığıydı ve her sabah herkes uyurken bir saat boyunca spor salonunu kullanırdı. Arada sırada adım sayısını artırmak için ofiste bir aşağı bir yukarı volta atardı.

"Midas hasta mı?" Janie bir müşterinin telefon görüşmesini reddetti ve Imogen'e odaklandı. "Bu çok kötü. Ne oldu? Köpek bakıcısının hatası mıydı? Yememesi gereken bir şeyi yemesine izin mi verdi?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Belki de hastalık gitmek için en iyi yol değildi. Oyuna devam etmeli ve Midas'ın o gün orada olmaması için bir neden bulmalıydı. *Bir şeye bastı ve patisini dinlendirmesi gerekiyor.* "Önemli değil. Bak, eğer şu maliyetlerin sonuncusunu alabilirsen Harika olur, çünkü bu belgeyi bitirmem gerekiyor ve son teslim tarihi-"

"Elbette önemli! Burada bahsettiğimiz senin köpeğin. Nedir bu? bundan daha mı önemli? Müşteri bekleyebilir."

"Müşteri bekleyemez," dedi Imogen. "Rekabetçi bir sektördeyiz. Her gün yeni etkinlik şirketleri ortaya çıkıyor. Beklentileri aşmamız çok önemli."

"Yapacağız. Etkinliğin kendisinde harika bir iş çıkaracağız. Her zaman yaparız, özellikle de siz başınızdayken. Ama bu sadece bir teklif. Birkaç saat gecikirse kimse ölmeyecek. İki dakika ara verebilirsin, Imogen." Anya dedi ki. "Hafta sonu boyunca o etkinlikleri denetlemek için çalıştın ve Pazartesi günü bir gün bile izin almadın. Çok fazla çalışıyorsun."

Çok mu zor? *Çok zor* diye bir şey yoktur.

İşini seviyordu. Onun işi *her şeydi*. Doğuştan çok görevliydi ve herkesin iki katı kadar hesapla ilgilenirdi. İş kazanmak ve müşteriyi elde tutmak için ne gerekiyorsa yapıyordu ve bunu deneyim, detaylara dikkat, yaratıcılık ve çok çalışarak yapıyordu. Yaptığı işte iyiydi. Ve bu sadece onun görüşü değildi. Bir önceki şirketinde o kadar hızlı yükselmişti ki kıskanç bir iş arkadaşı masasına oksijen maskesi bırakmıştı.

Ama şimdi yönetmesi gereken altı kişilik bir ekibi vardı ve zaman zaman işi devretmek yerine tüm işi kendisinin yapmasını diliyordu. Özellikle Anya hiçbir konuda özel bir aciliyet hissetmiyor gibiydi.

Cömert ve nazikti, ancak görevleri tamamlamakta çıldırtıcı derecede yavaştı. Herkese iş-yaşam dengesinin kendisi için çok önemli olduğunu söylediler, ancak Imogen onun bu denklemin iş tarafına odaklandığını nadiren görürdü.

Beline altı ağırlık bağlıyken yarış koşmaya çalışmak gibiydi.

Anya'yla konuşmak zorunda kalacaktı. Bundan kaçış yoktu. Bağlılık ve hedefler hakkında bir "konuşma" yapması gerekiyordu. Anya'yı yönetmek onu gerçek müşteri işlerinden uzaklaştıracaktı, bu da daha uzun saatler çalışacağı anlamına geliyordu.

İş-yaşam dengesi? Imogen için bir denge yoktu ama o bunu umursamıyordu. Bu onun seçimi idi.

"Son teslim tarihi öğle yemeği vakti, Anya. Bunu yapabiliriz!"

"Rahatla, Imogen. Zamanından önce saçların beyazlayacak ve kırışacaksın. O kadar çok enerjin var ki yatasım geliyor. Hallolacak. Her zaman öyle olur." Anya son teslim tarihini bir kenara bıraktı ve Imogen stres seviyeleri bir çentik daha yükselir.

Yapılıyordu, ama sadece her zaman kendisi yaptığı için. Anya'dan gerçekten hoşlanıyordu, bu da durumu daha da zorlaştırıyordu. "Anya-" "Biliyorum. Streslisin. Ve nedenini de anlıyorum."

"Öyle mi?" Bunu duymak onu rahatlatmıştı. Belki de Anya iş hayatındaki baskıların sandığından daha fazla farkındaydı.

"Elbette. Sevgili Midas'ın hastayken nasıl sakın olabilirsin? Bunu kendine sakladığına inanmıyorum. Ben olsam çıldırırdım."

Midas

mı? "I-

"

"Veteriner ne diyor? Onu ne zaman bırakacaklar? Çok endişelenmiş olmalısın. Dürüst olmakta sorun yok. Biz bir takımız. Birbirimize destek olmak için buradayız. İnsan olmaya hakkın var Imogen. Gerekirse senin yerine bakabiliriz. Senin işini yapabiliriz."

Imogen gözlerini kırptırdı. Anya bırakın başkasının işini, kendi işini bile yapabilecek gibi görünmüyordu ama muhtemelen bunu belirtmenin zamanı değildi.

"Şey, ben-"

"Anya haklı," dedi Janie. "Kendini tutmana gerek yok. Demek istediğim, bu Midas. O senin bebeğin." Masanın öbür ucuna uzandı ve Imogen'in masasında tuttuğu fotoğrafı aldı. "Şu yüze bak. Zavallı çocuk. Açıklarsan Rosalind'in sana izin vereceğinden eminim. Buster'ın bacağına o yumru varken inanılmazdı. Sanırım kendisi de bir köpek sever olduğu için. Anlıyor."

"İşte bu yüzden burayı seviyorum," dedi Anya. "Herkes çok insancıl. Son çalıştığım yerde kimse kişisel bir şey hakkında konuşmuyordu. Bir grup robotla çalışmak gibiydi. Kabus gibiydi."

Kimsenin kişisel bir şey hakkında konuşmadığı bir yer mi? Imogen bunun tercih edilebilir olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. İş arkadaşlarını seviyordu ama onun iş ahlakını paylaşıyorlardı onları daha da çok sevebilirdi.

Ancak, çoğu zaman işlerini özel hayatlarına uyduruyor gibi görünseler de, meslektaşlarının iyi insanlar olduğunu inkar etmek mümkün değildi.

Janie Midas'ın fotoğrafını tutarken gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve Imogen uzanıp fotoğrafı nazikçe parmaklarının arasından aldı.

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim." Fotoğrafı tekrar masasına, ailesinin fotoğrafının yanına koydu. Son işinde sıcak masa sistemi vardı ve kimsenin tek bir kişisel eşyasını bile sergilemesine izin verilmiyordu. RPQ Events çok farklı bir yerdi.

Bitkiler ve bir akvaryum vardı ve insanlar iş istasyonlarını kişiselleştirdiler. Anya'nın bilgisayarını peri ışıklarıyla çerçevelenmişti ve kimse buna aldırıyor gibiydi.

İlk gününde etrafına bakan Imogen, kabarık maskotlardan aile fotoğraflarına kadar her şeyi görmüştü. Bomboş masasına bakmış ve bu konuda bir şeyler yapması gerektiğine karar vermişti.

Hadi Imogen, bize aileni göster, demişti Janie neşeyle ve Anya da başıyla onaylamıştı. Hiç evcil hayvanınız var mı? Hepimiz hayvanız. sevenler burada. Danny bile. Size tavşanları kızları için aldığını söyleyecektir ama ona bir saniye bile inanmayın.

Daha önce masasında hiç kişisel bir fotoğrafı olmamıştı, ama burada Yokluğu dikkat çektiği için o da aynısını yapmıştı. Ne kadar misafirperver olduklarını takdir etmiş ve ekibin bir parçası olmak istemişti, bu yüzden Midas'ın bir fotoğrafını ve Noel'de çekilmiş bir aile fotoğrafını dikkatle seçmişti.

Herkes birbirine sokulmuş, karda ayaklarını kaybetmemek için mücadele ederken kameraya gülüyordu. Imogen bu fotoğrafa bayılmıştı. Herkes çok *mutlu* görünüyordu.

"Senin için buradayız, Imogen." Janie uzandı ve dayanışma gösterisi olarak Imogen'in omzunu ovdu. "Çok cesur ve güçlüsün. Eve döndüğünde seni karşılayacak tüylü arkadaşının yanında olmaması korkunç olmalı. Eminim onu çok özölüyorsunuzdur. Böyle bir şey yaşadığından haberimiz yoktu. Çok *normal* görünüyorsun. Dürüst olmak gerekirse, harikasin, gerçi bu kadar yakın bir aileye sahip olmanın da yardımını oluyordur eminim."

Imogen paniklemeye başladı. Bu tür kişisel konuşmaları gerçekten tedirgin edici buluyordu. Her an yas danışmanlığı önerebilirlerdi. Daha fazla ilerlemeden bu konuyu kapatması gerekiyordu.

"Onu özlüyorum ama emin ellerde ve eminim yakında evine dönecek. Eğer bu masrafları karşılayabilirseniz, bunu öğle yemeğine kadar müşteriye gönderebilirim."

"Şu an üzerinde çalışıyorum. Onun nesi var?"

"Kimin nesi var?"

"Midas." Anya'nın gözleri sempatiyle açılmıştı. "Umarım ciddi bir şey değildir. O hastayken işine nasıl konsantre olabiliyorsun anlamıyorum."

"Sorunun ne olduğundan emin değiller," dedi Imogen. "Testler yapıyorlar."

Açık planlı bir ofiste çalışmanın sorunu buydu. İnsanlar detay istiyordu.

Zamanının çoğunu müşterilerle birlikte ofislerinde, mekanları ziyaret ederek veya etkinlikleri denetleyerek geçiriyordu, ancak sonunda masasına dönmesi gerekiyordu ve bu da iş arkadaşlarıyla kozaya girmek anlamına geliyordu. Ve bu onları sevmediğinden değildi, çünkü seviyordu. Onları çok seviyordu ama uyum sağlamakla birbirlerine kaynaşmak arasında ince bir çizgi vardı. Eğer biri konuşmak isterse, her zaman dinlemeye hazırды, ancak bazen bilgi seviyesi *çok fazla* oluyordu (yakın fiziksel yakınlık olması gereken ılımlı etki gibi görünmüyordu).

Örneğin Janie'yi ele alalım. Janie özel bir telefon görüşmesi yaparken asla masasından kalkma zahmetine girmediği için Imogen, Janie'nin annesiyle yaşadığını, evli bir kız kardeşi olduğunu ve şu anda iki farklı erkekle çıktığını biliyordu, böylece onlardan birinin onu terk etmesi durumunda yedeği vardı (Janie'nin babası, o on yaşındayken onu terk etmiş ve karşı cinse karşı sürekli bir güvensizlik duymasına neden olmuştu).

Bir de Peter vardı. Peter teknoloji müdürüydü ve onun solunda oturuyordu. Altı aydır şirketteydi, ancak bu nispeten kısa süreye rağmen Imogen'in bir iş arkadaşında asla hayal etmemeye çalıştığı vücudunun bir parçası hakkında konuşmak için Cuma günü doktoruyla randevusu olduğunu bildiği bir tanıdık.

Kız arkadaşının birlikte yaşamalarını istediğini biliyordu ve Pete'in bunu yapmaya hiç niyeti yoktu çünkü onu ev sahibiyile telefonda konuşurken, kirasını bir yıl daha uzatırken duymuştu.

Ve günün büyük bir bölümünü spor seansları ve iş sonrası içkileri ayarlayarak geçiren bir başka müşteri yöneticisi Danny vardı. Karısı dört yaşındaki ikizlerini yatırdıktan sonra eve geldi. Evet, o

tavşanları vardı, ama konuşmalarına bakılırsa onların bakımına hiç katkıda bulunmamıştı. Bu karısının sorumluluğundaydı (ve karısının çok sayıda sorumluluğu var gibi görünüyordu).

Imogen duyduğu her şeyi beyninde "*keşke bilmeseydim*" diye etiketlediği bir bölmeye doldurdu ve unutmaya çalıştı. Üstesinden gelmeyi daha az kolay bulduğu şey ise onun hakkında da bilgi edinmek istedikleri gerçeğiydi.

Özel bir insandı ve seçme şansı olsaydı, özel hayatı hakkında hiçbir şey açıklamazdı ama ortama uyum sağlamak istiyordu. İnsanların onu sevmesini istiyordu. Bu yüzden herkesin yaptığını yaptı ve masasına fotoğraflar koydu.

Sohbet etti. Ve sohbet gereksinimi artmak üzereydi çünkü ekip kaynaşma etkinlikleri için yılın en kötü ayına giriyorlardı.

Aralık'ta.

Imogen "köpeğini işe getir gününün" birçok Noel kutlamasının sadece başlangıcı olacağını biliyordu. Ofiste Noel yemeği, Gizli Noel Baba, yardım amaçlı bilgi yarışması gecesi (*aşağıdakilerden hangisi Noel Baba'nın ren geyiklerinden biri değil?*) olacaktı. Liste sonsuzdu ve her ne kadar

Meslektaşları onun hakkında birkaç şey biliyordu ama bilmedikleri tek şey Noel'den korktuğuydu. Geçen yıl kolay olmuştu çünkü işe gireli sadece birkaç gün olmuştu ama bu yıl daha zorlu geçeceğe benziyordu.

"En azından Noel'de onunla vakit geçirebileceksin." Janie ona bir gülümseme attı. "Sadece otuz altı uyku kaldı. Bu yıl Noel'i kız kardeşimle geçireceğiz. Sabırsızlanıyorum. Daha büyük bir evi ve daha büyük bir televizyonu var.

Ya sen, Imogen? Lütfen bana izin aldığını söyle. Geçen yıl ofis bir hafta kapalıydı ama sen yine de Noel günü e-posta gönderdin. Yani, bunu kim yapar ki?"

"Şirkete yeni katılmıştım. Çok hevesliydim." Gerçek neden bu değildi ama bahane olarak yeterince işe yaradı. "Onlara bakmanı beklemiyordum. Ama ofis kapalıyken ve müşteriler tatilin tadını çıkarırken, arayı kapatmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu. Ocak ayında hemen işe koyulmak istedim."

"Ama bu senin de tatilindi. Neden sadece ailenle takılmadın?"

"Öyleydim." Imogen Midas'ın fotoğrafını aile fotoğrafının yanına taşıdı. "Ama gün içinde herkesin ya film izlediği ya da çok fazla yemekten uyuduğu birkaç saat vardı, ben de dizüstü bilgisayarımı açtım." Ve bunu düşünmek istemiyordu. Gerçekten istemiyordu.

"Sen takıntılısın," dedi Anya. "Bu yıl dizüstü bilgisayarını alma, o zaman baştan çıkmazsın. İki Ocak'ta bilgisayarımı açtığımda gelen kutumda senden gelen elli altı e-posta bulmak biraz ürkütücüydü."

Imogen, "Yılı her şeyi derli toplu bir şekilde bitirmeyi seviyorum," dedi. "Yine de ailemle bol bol vakit geçirdim, merak etmeyin."

Janie arkasına yaslandı ve başını salladı. "Bütün bunları nasıl yapıyorsun bilmiyorum. İşten sonra bizimle neredeyse hiç dışarı çıkmıyorsun çünkü ya yeğenlerine bakıyorsun ya da büyükannenizi ziyaret ediyorsun. Bir köpeğin var. Herkes için her şeyi yapıyorsun ve yine de insanlık dışı bir iş yükünün altından kalkıyorsun. Ve hiç izin almıyorsunuz. Gelecek yıla kaç tatil günü devrediyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım çoğu."

"Aynen öyle! Biraz yavaşlar mısın? Geri kalanımızı yetersiz hissettiriyorsun."

"Hepiniz harikasınız," dedi Imogen. "Biz harika bir ekibiz."

"Öyleyiz ama dikkatli olmazsanız tükeneceksiniz. Her hafta sonu çalışıyorsun, bu yüzden iyi bir molayı hak ediyorsun. Aile eviniz Noel'i geçirmek için rüya gibi bir yere benziyor. Şu muhteşem büyük ev. Tüm o kırsal alan. Midas bayılmış olmalı. Heyecanlı mısın?"

Noel, Noel, Noel.

İş arkadaşlarına göre Noel hakkında konuşmak için hiçbir zaman erken değildi. Bu onda çılgılık atma isteği uyandırdı.

Bu yıl sohbet Temmuz ayında (Temmuz! İnsanların nesi vardı?) Anya'nın hafta sonu Noel filmi maratonuna dalmasıyla başlamış ve sonraki birkaç hafta boyunca bu konu hakkında konuşmaya devam etmişti.

Ekim ayında Janie salata almak için gittiği süpermarketten döndüğünde rafların çoktan Noel ürünleriyle dolu olduğuna dikkat çekti süslemeler ve Noel çikolatası. Plastik görünümlü salatasını, gösterişli bir şekilde paketlenmiş çikolatalı Noel Baba ile birlikte masasının üzerine koymuştu.

"Normalde çikolatadan uzak dururum ama Noel bir istisna," demişti Noel Baba'yı kırmızı folyosundan sıyrıp kafasını ısıtırken onlara mutlulukla.

"Peki ya sen Imogen?"

Imogen bilgisayar ekranına odaklanmış ve ilgilerini kaybetmelerini ummuştu.

"Ekim ayında Noel'i düşünmeyi reddediyorum. Çok erken." Bunu söylemekte sorun yoktu, değil mi? Pek çok insan Ekim ayında Noel'i düşünmeyi reddediyordu.

Bir ay sonra, birisi ona ofisteki Noel partisi için planlarını sorduğunda, o da aynı şeyi söylemişti.

"Kasım ayında Noel hakkında konuşmayı reddediyorum. Çok erken."

Ama gelecek hafta Aralık olacaktı ve Imogen'in geçerli bahaneleri tükenecekti. Süslemeler vitrinlerde parıldıyordu. Noel müziği hoparlörlerden amansız bir neşe yayıyordu.

Artık bu konudan kaçamazdı.

Bu konuşmayı yapacak ve umarım bir süreliğine bu kadarla yetinecekti.

"Eve gideceğim, evet. Her zamanki gibi kaos olacak. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Büyük, gürültülü bir aile toplantısı. Ağaç oda için çok büyük. Kütük ateşi. George amca akortsuz şarkı söylüyor. Zamanımın çoğunu yeğenlerimin hediyeleri sıkıştırmasını engellemeye ve annemin hindiye yakmadığından emin olmaya çalışarak geçireceğim." Bu onları mutlu etmeye yetecek bir bilgiydi, değil mi? "O masrafa gerçekten ihtiyacımız var, Anya."

"Hallediyorum. Bu arada Dorothy Rutherford'un seni aradığını söylemeyi unuttum. Telefonda aydınlatma şirketindeki teknisyenle konuşuyordun."

Imogen nefes alış verişinin hızlandığını hissetti. "Unuttun mu? Dorothy Rutherford önemli bir müşteridir, Anya. O aradığında, yaptığım işi bırakıp telefonuna cevap veririm. Eğer başka bir müşteriyle ilgileniyorsam, işim bittiğinde onu hemen geri ararım."

"O bu konuda iyiydi. Sizi seviyor. Bize bu işi vermesinin sebebinin sen olduğunu hepimiz biliyoruz. Son iş yerinden ayrıldığında seninle çalışmaya devam etmek istedi. Sen yanlış yapamazsın. Ayrıca, aramızda alkolsüz şarabını gerçekten seven tek kişi sensin."

"Benim için sakıncası yok," diye itiraz etti Janie. "Ferahlatıcı bir içecek. Ama alkol değil, bilirsin işte. Cuma gecesi ihtiyacım olan coşkuyu vermiyor. O baloncukların ertesi sabah ihtiyacım olan baş ağrısını vermeyeceğini biliyorum."

"Sadece Cuma mı?" Anya sırtıttı. "Peki ya haftanın diğer geceleri?"

"Onlar da. Eve geldiğimde yaptığım ilk şey bu. Annem ve ben açıyoruz bir şişe ve paylaş. Bu yüzden her sabah spor salonuna gidiyorum. Kendi başıma yaşasaydım daha iradeli olurdum. Kendi evini alabildiğin için çok şanslısın Imogen."

Imogen konuşmaya ara verilmesini bekledi. "Dorothy ne istiyormuş?"

"Gönderdiğin teklif hakkında seninle konuşmak istedi. Önerdiğin her şeyi yapmak istiyor gibi görünüyor. Çok etkilendi. Ismarlama ve orijinal bir konsept istedi ve sen de ona bir tane verdin. Açık hava festivali, bir sahne, çadırlar ve diğer şeylerle birlikte. Rock konseri gibi.

Ürünlerini müşterilere sergilemek için mükemmel bir yol olduğunu düşünüyor ve

aynı zamanda yerel halk için bir parti düzenlemek. Havai fişek ve drone gösterisi fikrine bayıldı. Bu büyük bir iş olacak, Imogen.

Tebrikler. Neredeyse imkânsız bir özeti gerçeğe dönüştürdünüz. Bunu kutlamalıyız-" Janie'ye sırtıttı. "Bir kadeh alkolsüz şarap ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Double espresso içmeyi tercih ederim. Yine de şunu söyleyeyim, ambalajlarına bayıldım. O şişeler çok şık. Şampanya gibi *görünüyorlar*."

"Satışları da hızla artıyor, yani birilerinin hoşuna gidiyor."

Anya çenesini avucuna dayadı. "Acaba pazarlama çok akıllıca olduğu için mi? Sağlıklı yaşam trendini çok iyi yakalamış. Cotswolds'daki üzüm bağlarıyla dolu malikânesinin resimleri, Spearcante kadehleriyle birbirlerine kadeh kaldıran bir sürü havalı insan. Reklamlara bakıyorum ve alkol olmasa bile orada olmak istiyorum. Bu ismi nasıl bulduğunu merak ediyorum."

"Sanırım spearca kıvılcım anlamına gelen Eski İngilizce bir kelimeden geliyor," dedi Imogen ve ikisi de ona baktı.

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Dorothy benim müşterim. Onun hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek benim işim. Her zaman iş hayatında değildi. Aslında Oxford'da İngiliz Edebiyatı okumuş. Sonra Eski İngilizce ve Eski İskandinavca'yı da içeren Ortaçağ çalışmaları yaptı. Sanırım Anglo Sakson düzyazı ve şiiri de okudu. I

Sanırım etimoloji de bunun bir parçasıydı."

Anya kaşlarını çatı. "Bu böcekler değil mi?"

Janie sırtıttı. "Bu entomoloji. Etimoloji kelimelerin kökenidir ve böcekler yerine bu konuda konuşmayı tercih ederim, çok teşekkür ederim."

Şu anda Imogen ismin kökenini umursamıyordu. Imogen'in önemsedığı tek şey Dorothy'nin bekletilmiş olmasıydı. Dorothy sadece önemli bir müşteri değildi, aynı zamanda Imogen'in en sevdiği müşterisiydi. Zeki, ilginç ve birlikte çalışması şaşırtıcı derecede kolay biriydi. Imogen'in fikirlerini benimsiyor ve onu nadiren dizginliyordu. Dorothy, Imogen'in Cotswolds'daki aile üzüm bağında uzun yıllar boyunca ödüllü şaraplar ürettikten sonra, şaraptan alkol elde etmeyi denemeye karar verdi.

Şarap. Kültürel bir hareket haline gelmeden çok önce alkolsüz şarap ürettiyordu, ancak son zamanlarda iş yükselişe geçti.

Imogen onunla birkaç yıldır çalışıyordu ve onu hevesli, cesaretlendirici ve destekleyici buluyordu. Asla mızımızlanmıyor ve şikayet etmiyordu, ki bu müşterilerinin çoğu için söylenebilecek bir şey değildi.

"Onu şimdi arayacağım."

"Anlamı yok. Önümüzdeki birkaç saat boyunca meşgul olacağını ama eve dönerken sizi arabadan arayacağını söyledi."

Imogen hayal kırıklığını gizlemeyi başardı. Eğer Dorothy'nin bir toplantısı varsa, o zaman daha sonra olmalıydı ve bu konuda stres yapmamaya çalışmalıydı.

Ve bu arada.

"Any, o maliyetleri şimdi alabilirsen bu belgeyi bitirebileceğim anlamına gelir..." Aniden aklına bir fikir geldi. "O zaman ben de Midas'la ilgili aramayı yap."

"Tabii ki! Midas için her şeyi yaparım."

"Harika. Teşekkürler." Umduğu gibi, Midas'tan bahsetmesi meslektaşını harekete geçirdi ve on dakika sonra Imogen tüm maliyetleri belgeye dahil etti.

Rahatlamış bir şekilde son onay için Rosalind'e gönderdi ve sandalyesine geri oturdu.

Tamamdır. Sonunda. Belki de Midas'ı daha sık motive edici olarak kullanmayı denemeli.

İş yerinde onun hakkında konuşmaktan rahatsız oluyordu ama ortama uyum sağlamayı çok istiyordu ve eğer bu biraz kişisel fedakârlık gerektiriyorsa, o zaman tamamdı. Ne gerekiyorsa yapacaktı, hatta Noel konusunda hevesliymiş gibi davranacaktı.

Meslektaşları gerçeği asla öğrenemeyecekti.

Yakında fuayeye dev bir ağaç gelecek ve herkesle birlikte ona hayran kalacaktı. Stratejik yerlere ökseotu asılacaktı.

Ofis romantizmi yasaklanmıştı (ve Janie'nin bir keresinde, kesinlikle tüm alkol içeriğini koruyan birkaç kadeh şaraptan sonra belirttiği gibi, ofislerindeki öpülebilir insan sayısı iç karartıcı derecede sınırlıydı).

Bir de "köpeğini işe getirme günü" olacaktı. Midas.

İçini çekti ve masasının üzerindeki fotoğrafa baktı. Fotoğrafçı tam da kuyruğunun sallandığı anı yakalamıştı.

Gerçekten muhteşem bir köpekti.

Ne yazık ki onun değildi.

Ayrıca Noel'inin büyük, gürültülü bir aile olayı olmayacak olması da üzücü.

Masasının üzerine koyduğu aile fotoğrafını çok sevmiştir ama onlar onun ailesi değildi. Kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu (sevimli insanlara benzemelerine rağmen).

Başkasının Noel'ini tarif etmişti, kendisinininkini değil.

Kırsalda büyük bir ev yoktu. Büyük boy bir ağaç ya da odun ateşi olmayacaktı. George Amca şarkı söylemeyecekti çünkü onun George adında bir amcası ya da başka bir amcası yoktu. Yeğenlerinin hediyeleri sıkıştırmasını engellemek zorunda kalmayacaktı çünkü onun yeğenleri yoktu. Sessiz sinema oyunları olmayacaktı ve yanmış hindi de olmayacaktı çünkü annesi hayatında hiç hindi pişirmemiştir.

Ama şu anda en büyük sorunu bu değildi. En büyük sorunu "köpeğini işe getirme günü" idi.

Herkes Midas'la tanışmayı bekliyordu ama Midas yoktu. Imogen'in bir köpeği yoktu. Imogen'in sevgi dolu bir ailesi yoktu.

Imogen'in kimsesi yoktu.

Kendisi için yarattığı özel hayat tamamen sahteydi.

OceanofPDF.com

2

Dorothy

Dorothy trafiğin akışına ayak uydurdu ve Imogen telefonuna geri döndüğünde Londra'dan ayrılmak üzereydi.

"Aramanı kaçırdığım için üzgünüm, Dorothy. Seninle konuşmaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun." Imogen'in sesi nefes nefese ve özür diler gibi çıkınca Dorothy gülümsedi. Imogen gibi durmaksızın neşeli ve pozitif olan birine hayranlık duymamak ve saygı göstermemek zor olurdu. Onun enerjisi

Çevresindeki insanlara kendini sevdirdi. Buna ek olarak, yüzünde her zaman bir gülümseme vardı ve işine son derece bağlıydı.

"Sorun değil. Sadece teklifinizi beğendiğimi yüz yüze söylemek için aradım, o yüzden bunu yeşil ışık olarak kabul edin. Detayları zamanı gelince konuşuruz." Yolcu koltuğunda yanında oturan ve ellerini kucağında kavuşturmuş olan kızına kısa bir süre baktı.

Sara ona bir bakış attı.

Dorothy bunu görmezden geldi. Bu onun kararıydı. İsteddiği gibi davranabilirdi.

Ve işi Imogen'e vermek onu memnun etmişti. Kimse bunu daha fazla hak etmiyordu. "Harika! Bu en iyi haber. Çok heyecanlıyım." Imogen'in coşkusu

Arabayı. "Hafta sonu bazı detaylar üzerinde çalışmaya başlayacağım ve Pazartesi günü size teslim edeceğim."

"Aceleye gerek yok. Hafta sonu izin yap, Imogen. Çok fazla çalışıyorsun." Dorothy aynasını kontrol etti ve arabayı dış şeride çekti. "Bir dahaki sefere Londra'ya geldiğimde belki öğle yemeği yeriz diye düşünüyordum.

Hem mükemmel ortaklığımıza hem de Noel'e kadeh kaldırabiliriz."

"Bu harika olur. Sadece gün ve saati söyleyin, ben de ayarlamaları yapayım. Şimdiden sabırsızlanıyorum."

"Önümüzdeki hafta Cotswolds'dayım ama ondan sonraki hafta Londra'ya döneceğim. Senin için uygun mu?"

Planlarını netleştirdiler, Dorothy Imogen'e iyi bir hafta sonu diledi ve sonra görüşmeyi sonlandırdı.

Arabanın etrafında sessizlik yankılandı.

Dorothy bekledi. Geleceğini bildiğı konuşmayı yapacak enerjisi yoktu. Bu gece olmazdı.

Sonunda Sara konuştu.

"Anne-" "Bunu duymak istemiyorum, Sara." "Ama-"

"Imogen harika bir iş çıkarıyor. Akıllı, çalışkan ve yaratıcı. Birlikte çalışmayı tercih edeceğim kimse yok. Az önce onu duydunuz - coşkusu bulaşıcı."

Sara bir nefes aldı. "O iyi biri. Bu noktayı tartışmıyorum ama-"

"Tedarikçilerimizin ve müşterilerimizin hala onun geçen yıl bizim için düzenlediğı etkinlikten bahsettiğini biliyor musunuz? Gelmeyenler bile bu konuda konuşuyor,

çünkü çaba göstermedikleri için pişmanlık duyuyorlar. Bunu kaçırmış olman çok yazık." Sara başını çevirdi ve pencereden dışarı baktı. "Ava hastaydı." "Evet." Dorothy ağzını açtı ve tekrar kapattı. *Bırak artık, Dorothy.* "İş İmogen'e vermek istediğini biliyorum," dedi Sara, "ama yapma.

Sizce en azından birkaç şirketten daha sunum yapmalarını istemeli miyiz?"

"Hayır." Dorothy gözlerini trafikte bir o yana bir bu yana gidip gelen öndeki arabadan ayırmıyordu. "Imogen işinde mükemmel, maliyetler bütçemizle uyumlu ve kontrol onda olursa projenin mükemmel bir şekilde yürüyeceğinden eminim. Neden ihaleye çıkalım? Biz küçük bir aile şirketiyiz ve tüm bunlar için zamanım yok. Bu adam *ne* yapıyor? Gerçekten o boşluktan geçebileceğini mi sanıyor? Cuma öğleden sonrası insanlara garip şeyler yapıyor." Bu konuşmanın bitmesini istiyordu ama görünüşe göre o kadar şanslı değildi.

Sara parmaklarıyla önündeki dosyaya vurdu. "Demek istediğim şu ki -"

"Ne dediğini biliyorum ve fikirlerin için her zaman minnettarım Sara. Ama bu karar benim ve ben verdim." Bunu sanki kolaymış gibi söylemişti ama öyle değildi. Sara'nın günün her anı kendini sorguladığını bilip bilmediğini merak ediyordu. Büyük kararlar, önemli kararlar net olmalıydı ama bu seferki bulanık ve donuktu. "Bu kavramlar mükemmel. Drone gösterisi ilham verici. Kendi arazimizde düzenliyoruz, bu da maliyetleri düşürecek. Ve ben de bu etkinlik için komşular ve köydeki herkes. Tam bir parti olacak."

"Zekice, kabul ediyorum. Bu Imogen'in işiyle ilgili değil, bunu biliyorsun." Sara içini çekti. "Senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Ben ne yaptığımı biliyorum." Keşke bu doğru olsaydı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kanat çırpıyordu. Elinden geleni yapıyordu. En iyi tahminini yapıyor ve içgüdüünün ona geçmişte olduğundan daha iyi hizmet etmesini umuyordu. Hatalar insanı daha bilge yapmalıydı elbette ama onun için onu temkinli hale getirmiş

olabilirler. "Anne-"

"Daha da önemlisi, bana son satış rakamlarını ver ve sonra kendimizi kapatarak hafta sonu kır moduna geçelim." Trafik sonunda rahatladı ve şehri arkasında bırakarak Londra'nın dışına doğru yola çıktı.

Sara'nın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama sonunda kızı dikkatini telefonuna verdi.

"Patrick bir saat önce rakamları gönderdi. Satışlar geçen yılın bu zamanına göre yüzde 40 artmış. Siparişler tavan yapıyor, ama bu Elbette Noel. Ajansla konuştum; yeni reklam, *baş ağrısız Noel*, kırk ila elli yaş grubunda yankı bulmuş gibi görünüyor ki bu iyi bir şey çünkü bu gruptaki satışları artırmayı hedefliyorduk."

Dorothy gülümsedi. "Tüm o ebeveynler Noel yemeği pişiriyor. Peki ya yeni sosyal medya kampanyanız?"

"Influencer'lar arasında çok popüler oldu. Bazı rüya gibi yaşam tarzı fotoğraflarımız oldu, yeni şişe ve etiket fotoğraflarda harika görünüyor. Bir Noel ağacı çiftliğinde çekilmiş harika bir fotoğraf vardı. Onu size göndereceğim. Noel etiketli yarım boy hediye şişesi neredeyse tükendi. Elimizde daha fazlası var

sipariş-" Sara sonraki bir saat boyunca konuştu ve Dorothy'yi güncellemeyi bitirdiğinde, otoyoldan ayrılmış ve Cotswolds'a doğru taşra yollarında ilerliyorlardı.

Dorothy şehrin stresinin onu terk ettiğini ve kaburgalarının arkasında yeni bir stresin oluştuğunu hissetti.

Sorun yer değil, yılın zamanıydı.

"Bugün hava soğuk," dedi hızlıca. "Gelecek hafta Aralık olduğuna inanamıyorum. Yakında Noel olacak." Bu sözleri söylediği anda Sara'nın elini bacağında hissetti, onu rahatlatıyordu.

Daha önceki konuşmanın yol açmış olabileceği gerginlik ortadan kalktı. "Biliyorum." Sara onun bacağını sıktı. "Ama her şey yoluna girecek. Biz iyi vakit geçireceksin, bekle."

"Öyleyiz. Her zaman öyleyiz." Kızı olmasaydı ne yapardı?
Dorothy biraz daha dik oturdu ve yola odaklandı. Sara bölümlere ayırma konusunda ondan daha iyiydi. Geçmiş kilit altına almayı başarmıştı.
Dorothy kendisinin de aynı şeyi yapabilmesini diledi. "Kızlar heyecanlı mı?"

"*Heyecanlı*" bunu karşılamıyor. Noel Baba gelene kadar geçecek zamanı sayabilmek için bir çizelge hazırladılar. Hayatımızdaki insan sayısından daha fazla Noel kartı yaptılar. Hepsiyle ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok."

"Kızlara söyle, hayvanlara göndersinler. Alpakalar bir Noel kartına sahip olmayı çok isterler, eminim."

"Bu harika bir fikir, ancak yemediklerinden emin olmanız gerekecek."
Sara güldü. "Alpakalardan bahsetmişken, Bayan Nolan okuldaki oyun için Benson'ı ödünç alıp alamayacaklarını soruyor. Seyirciler arasında olacağınız için ona göz kulak olabilirsiniz."

"Tanrım. Bir alpaka için rolleri mi var? Bu oyun tam olarak nedir?"

"Hikâyeyi çocuklar yazdı," dedi Sara. "Tüm canlıları bekliyoruz. Özellikle Benson için bir rol yarattılar çünkü çocuklar onu çok seviyor ve ne kadar üzerine düşseler de onları asla ısırıyor."

"Tabii ki onları ısırmasın. Ve evet, Benson'ı ödünç alabilirler." "Sizce bir çift boynuz takmaya tahammül eder mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Dorothy bu düşünceye gülümsedi. "Başka bir şey var mı? Herdwick koyunları dost canlısıdır. Bir çift ödünç alabilirsin."

"Romeo ve Juliet'i almayı düşünmüştüm."

Dorothy yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Oyunun bir pandomime dönüşmesini istemiyorsan, hayır. Keçilerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Çok sevimliler."

"Gördükleri her şeyi yiyorlar Sara."

"Bu doğru. Sanırım haklısın. Güzel. O zaman sadece Benson. Ve belki bir koyun. Sorarım."

"Miles'ı bize katılması için davet edebilirim," dedi Dorothy. "Orada bir veterinerin olması faydalı olur."

Sara güldü. "Miles'ın evet demesine imkân yok, hele de birkaç yıl önce Bryony Wilson'ın arada bir kadeh şarap içip onu koridorda köşeye sıkıştırdığı olaydan sonra."

"Muhtemelen haklısın. O zaman alpaka çobanı ben olacağım."

"Harika. Teşekkürler anne. Holly Cottage'ın tadilatı bittiğine göre, burayı kiralama acentesine geri verecek misin?"

"Hayır. Bunu Ocak ayında halledeceğim."

Holly Cottage bir zamanlar arazinin giriş kapısıydı ve Dorothy son on yıldır burayı tatil evi olarak kiraya veriyordu. Yaz boyunca burayı yenilemesi için yerel bir inşaatçı tutmuştu. Eski evlerin öngörülemezliği nedeniyle iş beklenenden çok daha uzun sürmüştü ama Sonuç onu çok heyecanlandırdı. Tüm karakteri ve cazibeyi korumuşlar ama ısıtma sisteminden su tesisatına kadar her şeyi yenilemişler.

"Harika görünüyor," dedi Sara. "Konu Noel'den açılmışken, bu yıl için ayrıntıları henüz netleştirmedik. Kızlar, eğer uygun olursa hep birlikte sizin evde kalabileceğimizi umuyorlar."

Dorothy boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. "Bunu yapmana gerek yok Sara. Ben gayet iyi olacağım. Geçen yıl Patrick'in ailesiyle birlikteydin. Bir kez olsun Noel'i kendi evinde geçirmelisin. Bir günlüğüne geleceğim."

"Kendi evimde bol bol vakit geçiriyorum," dedi Sara. "Size gelmeyi tercih ederiz. Tabii eğer bizi ağırlamaya katlanabilirsen. Böylece siz mutfakta koşturup hiperaktif torunlarınızı eğlendirirken ben de kanepede uzanıp hiçbir şey yapmadan mutlu bir Noel geçirebilirim. Buna kim hayır diyebilir ki?" Telefonu çaldı ve mesajını kontrol etti, Dorothy ise Sara'nın nasıl olup da kendisini her zaman gülümsetmeyi ve Noel hakkında olumlu hissettirmeyi başardığını merak ediyordu.

Bu gerçekten bir mucizeydi çünkü bir yanı Noel'den her zaman korktuğu gibi korkuyordu. Kaç yıl geçtiği önemli değildi, yine de acı vericiydi. Sara da bunu biliyordu elbette. Birçok açıdan Sara için de en az onun kadar zordu. O günleri birlikte yaşamışlardı. Bazen kızı olmasaydı hayatta kalıp kalamayacağını merak ediyordu.

Sevgi ve aynı zamanda gururla dolup taşıtığını hissetti.

Sara ne büyük bir yıldızdı ve hiçbir zaman Noel'de olduğu kadar büyük olmamıştı. Noel'i harika bir şeye dönüştüreceklerine dair bilinçli bir karar vermişti ve bunu gösterişten uzak tutmak yerine her zaman büyük bir şekilde kutlayacağız.

Kısa bir süre kızına baktı. Sara telefonundaki mesajı yanıtlıyordu. Baş eğikti ve saçları öne doğru kaymış, bir perde Soluk altın rengi, Dorothy'ye sadece uzun kirpiklerini ve yanağının kıvrımını gösteriyordu. Dorothy bir an için onu evli ve iki çocuklu bir kadın olarak değil, genç bir kız olarak gördü.

Sara. Her zaman çok sorumlu. Çok şefkatli. Bazı çocuklar endişeden başka bir şey değildir. Sara asla onlardan biri olmamıştı.

"Patrick pizza gecesi olduğunu söylüyor." Sara mesajı gönderdi. "Sen de davetlisin. O ve kızlar hamuru ve domates sosunu hazırladılar bile. Bu da eve döndüğümde mutfağı yeniden dekore etmem gerekeceği anlamına geliyor. Noel'de sana gelmeyi neden bu kadar çok istediğimi şimdi anlıyor musun?"

Dorothy güldü ve bir an için pizza yemek için onlara katılma davetini cazip buldu. Torunlarıyla geçireceği bir akşamın dikkatini dağıtacağı ve kasvetli havasını dağıtacağı kesindi ama evde biraz zaman geçirmeye hazırdı.

"Bu gece değil ama davetiniz için minnettarım."

"Emin misiniz?" Sara'nın sesinde endişe vardı. "Oturup üzülecek misin?"

"Hayır. Bütün hafta Londra'daydım. Çok uzun zamandır. Bu akşamı hayvanları kontrol ederek ve yokluğumda neler olduğunu öğrenerek geçireceğim."

"Fikrini değiştirirsen, buraya gel. Patrick'in her zaman fazla yemek yediğini biliyorsun."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

"Noel için sana gelmemize izin verecek misin? Bu çok mu işgal mi? Dürüst ol. Söz veriyorum, gerçekten kanepede uzanmayacağım. Kızlar da dahil olmak üzere hepimiz yardım edeceğiz, ancak onların yardımları genellikle iş yükünü iki katına çıkarıyor."

Dorothy gülümsedi. "Biliyorsun, sana sahip olmayı çok isterim." Bu fikir onun moralini düzeltti. Sara'nın her zaman yaptığı gibi büyük bir yaygara koparacaktı. Kocaman bir ağaç seçerdi. Kızlar buna bayılırdı. "Eğlenceli olacak. Kızlar bana yardım edebilir önümüzdeki birkaç hafta içinde evi dekore edeceğiz."

Kaburgalarının arkasında bir ağrı vardı. Onlara sahip olduğu için şanslıydı. Harika kızı ve damadı, iki sevimli torunu. Malikanesi, işi, kırsaldaki güzel evi. Hayvanlar. Gülümsedi. Kendini hiç yalnız hissetmemesinin nedeni hayvanlarıydı. Birçok açıdan gerçekten şanslıydı ve bunun farkındaydı. Ama yine de-

Şanslı ve minnettar olmak ama aynı zamanda geçmiş için bir pişmanlık hissetmek de mümkündü. Ve yılın bu zamanında bu acı daha da keskinleşiyordu.

Sara'yı köydeki evine bıraktı, torunlarını kucaklayacak kadar durdu ve sonra birkaç mil sürmek için arabaya geri döndü. Winterbury Malikanesi'ne ev sahipliği yapıyor.

Ailesi evi ve araziyi yıkık dökük bir halde satın almış ve yavaş yavaş restore etmişti. Asmaları diken kişi babasıydı. Fransa'daki bir tatilden dönmüş ve gördüklerinden ilham almıştı. Arazinin korunaklı yönünün ve toprak kalitesinin mükemmel bir şarap üreteceğine ikna olmuş ve zaman onu haklı çıkarmıştı.

Dorothy dar taşra yollarında arabasını sürüyor, küçük Cotswold köyü Winterbury'ye doğru ilerlerken farları kuru taş duvarları ve sazdan kulübeleri seçiyordu. Anında bir dinginlik ve sakinlik duygusu hissetti. Modern dünyanın tüm ilerlemelerine rağmen, bazen sanki İngiltere'nin bu küçük köşesinde zaman durmuştu.

Bal rengi taştan evlerin çevrelediği köyün ortasından bir nehir akıyordu. Bir köy yeşili, kilometrelerce öteden insanları çeken bir pub, mükemmel bir fırın ve Winterbury Malikanesi'nden gelen şaraplar da dahil olmak üzere yerel ürünleri stoklayan çeşitli bağımsız mağazalar vardı. Yaz aylarında sokaklar atmosferi özümsemeye hevesli turistlerle dolup taşıyordu, ancak kışın burası çoğunlukla çocukluğunun evine dönüyordu.

Soğuk geçeceği tahmin ediliyordu ama üzüm bağları için iyi bir yıl olmuştu. Aslında, hem şarap üreticisi hem de damadı olan Patrick geçen ay ona bu yılın şimdiye kadarki en iyi yılları olduğunu ve bugüne kadarki en yüksek verimi aldıklarını söylemişti. Haziran ayı kuru ve ılık geçmiş, çiçeklenmeye izin vermiş, ardından şiddetli fırtınalar olmuş ama o zamana kadar asmalar gelişmişti.

Bereketli bir hasat yapmışlardı.

Köyün bir mil ötesinde ana yoldan saptı, Winterbury Malikanesi'nin kapılarından geçti, Holly Cottage'ı geçti ve eve giden ağaçlarla kaplı cadde boyunca ilerledi.

Yalnız bir hafta sonu geçirme ihtimali onu endişelendirmiyordu. Phillip öldüğünden beri yalnız yaşıyordu ve buna alışmıştı.

Sara onun yalnız olduğundan endişeleniyordu ama Dorothy burada kendini hiç yalnız hissetmemişti. Bunun bir nedeni etrafta genellikle birilerinin olmasıydı -malikanede ona yardım eden küçük personel ve köyde yaşayan kahyası Jenny- ama en önemlisi burası onun eviydi.

Arabayı evin önüne çekti. Ön kapı açıldı ve merdivenlerden aşağıya hoş bir ışık huzmesi yayıldı. Kuyruğunu öfkeyle sallayan bir spaniel hızla ona doğru geliyordu.

"Bailey." Onunla ilgilenmek için eğildi. "Seni özledim."

Bavuluna uzandı. Hafif seyahat etmeye özen gösteriyordu ve sadece tek bir küçük valizi vardı.

"Her zaman sanki birkaç gece değil de bir yıldır uzaktaymışsın gibi davranıyor. Yolculuk iyi miydi?" Jenny merdivenlerde durmuş onu bekliyordu, ceketinin düğmelerini iliklemişti bile.

"Çok iyi. Her şeye göz kulak olduğun için teşekkür ederim Jenny." Diğer kadına içtenlikle sarıldı. Birbirlerini onlarca yıldır tanıyorlardı ve dostlukları onları zor zamanlarda ayakta tutmuştu. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet. Daha önce alpakaları kontrol ettim. Her şey yolunda görünüyordu. Onlara fazladan saman verdim."

"Teşekkürler, Jenny. Dikkatli sür. Pazartesi günü görüşürüz." Dorothy, Jenny'nin arabasıyla uzaklaşmasını ve ardından Bailey'nin peşinden eve doğru gitmesini izledi.

Evde olmak iyi hissettirdi.

Mutfağa doğru yürüdü ve sıcak bir karşılama ile sarmalandı.

Jenny masanın üzerine onun için bir yığın mektup bırakmıştı ama onunla daha sonra ilgilenmeye karar verdi ve bunun yerine kendine bir fincan kremalı sıcak çikolata yaptı, kütüphaneye götürdü. Burası Phillip'e en yakın hissettiği odaydı ve ölümünün üzerinden onca yıl geçmesine rağmen onun varlığını hâlâ burada hissediyordu. Yirmi yılı aşkın bir süredir duldu ve kendine iyi bir hayat kurmuş olmasına rağmen onu hâlâ her gün özliyordu.

Bahçelere ve otağa bakan köşede oturuyordu. Yazın bu noktadan küçük alpaka sürüsünü izleyebiliyordu ama bu gece soğuktan korunmak için ilk geldiklerinde onlar için yaptırdığı küçük ahıra sığınmışlardı.

Otlağın sağında sebze bahçesi, onun arkasında meyve bahçesi ve sonra da üzüm bağları vardı.

Bailey kütüphanede ona katıldı ve ayaklarının dibine yerleşti.

"Erken bir gece geçirmeliyiz." Uzandı ve onun başını okşadı. "Yarın yoğun bir gün."

Her gün yoğundu ve Noel yaklaştıkça daha da yoğunlaşacaktı, elbette hasat gibi olmasa da, her zaman acımasızlık içeren saatler ve çok az izin. İşi yürütmenin lojistiğini, Patrick'in kilit bir üyesi olduğu küçük personel ekibine bıraktı, ancak yine de

Her Şeye göz kulak oluyor ve ara sıra sarmaşıkların budanmasına yardım ediyordu. Bu onu, Phillip'le birlikte işlerin çoğunu yaptıkları o yorucu ama mutlu günlere geri götürdü.

Noel'i doğru dürüst düşünmeye başlamasının zamanı gelmişti. Torunları geliyorsa, evin daha da şenlenmesi gerekiyordu.

Kaldıkları süre boyunca daha az telaşlı olabilmek için yemek pişirmeye ve dondurmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Bunun şafaktan gün batımına kadar çalışmak anlamına geleceğine şüphe yoktu ama bu onu endişelendirmiyordu. Buna ihtiya ı vardı.

Sara'nın kanepede uzanmakla ilgili şakalarıyla kendisiyle dalga geçtiğini bilse de, kızının rahatlamasını ve Noel'in tadını çıkarmasını çok istiyordu. Kızları ve Patrick'le vakit geçirebilmesini istiyordu.  ocuklarına odaklanmasını ve zamanını

soba. Aile zamanı çok önemliydi ve o ilk yıllar çok çabuk geçti.

Boş kupasını aldı ve mutfa a geri döndü.

Dizüstü bilgisayar çantasına uzandı ve Imogen'in gönderdiği teklifi çıkardı. Konsept ve ayrıntılar ilham vericiydi ama Imogen'den bekledi inden daha az değildi. Etkileyici bir genç kadındı ve Dorothy'nin ona verdiği iş hacmini ve güveni hak ediyordu.

Sara'nın Imogen'e bu kadar yakınlaşmasına izin verdiği için endişelendi ini biliyordu.

Bu, anlaşamadıkları tek konu, tek şeydi. Dorothy Sara'nın endişesini anlıyordu ama bu onun kararlılığını de iştirmiyordu. Yapması gerekeni yapıyordu.

OceanofPDF.com

3

Sara

"Büyük kötü şehir nasıldı?" Patrick onu yakaladı ve kapıdan içeri girerken öptü.

"Büyük ve kötü." Bavulunu bıraktı ve onu geri öptü. "Sanırım beni bozmuş olabilir."

"Öyle mi?" Ağzını onunkinden ayırdı ve gülümsedi. "Bu uzun zamandır aldığım en iyi haber. Detaylandırmak ister misin? Ya da daha iyisi, bana fiziksel bir gösteri mi?"

"Belki yaparım."

"Anne!" Çığlıklar duyuldu ve ardından her iki kız da gürleyerek mutfaktan çıktı.

"Ya da belki de değil," diye mırıldandı, kızlara sarılmak için dönmeden önce ona gülümsedi.

İlki Ava'ydı, altı yaşında ve iki kız kardeşten daha gürültücü olanıydı.

"Pizza yapıyoruz!"

"Öyle mi? O zaman size katılmak için sabırsızlanıyorum." Ava'yı öptü ve kolunu Iris'e uzattı. Dokuz yaşındaki Iris kardeşinden daha sessizdi. Kızlar şampuan, şeker ve masumiyet kokuyordu.

Onları yakınında tuttu. Sara için gerçekten önemli olan tek bir şey vardı, o da ailesiydi. Bunun için minnettarlık duymadığı bir gün bile yoktu. Onlar onun tüm dünyasıydı. Hiçbir şeyin kendisi, Patrick ve kızları arasına girmesine izin vermezdi.

"Seninkini yapmaya başladık," dedi Iris. "Kendin yapamayacak kadar yorgun olabileceğini düşündük. Büyükannenin de gelebileceğini umduk."

Iris. Her zaman nazik. Her zaman başkalarını düşünür.

Sara onun başının üstünü öptü ve ayağa kalktı. "Büyükanne biraz yorgundu ve hayvanlarının yanına dönmek istiyordu."

"*Hadi*," dedi Ava kız kardeşine. Iris'i elinden tutup mutfağa doğru sürükledi.

Ava. Her zaman huzursuz. Her zaman bir sonraki şeye geçer.

Sara onları el ele izlerken bir sızı hissetti. Kızlarının her zaman şu anda oldukları kadar yakın olmalarını istiyordu. Her zaman birbirlerine destek olmalarını. *Kız kardeşler*.

Zamanı dondurabilmeyi dileyerek Patrick'le birlikte mutfağa doğru yürüdü. "İyi miydiler?"

"Oldukça iyi. Nasıl olduğunu bilirsin. Seni gördükleri için çok heyecanlılar. Onları nasıl zamanında yatıracağız bilmiyorum."

"Bir gece geç kalmanın zararı olmaz." Sara ayakkabılarını çıkardı ve bir önlük kaptı.

Evde olmak çok iyi hissettiriyordu. Annesiyle ilgili endişeler hâlâ kafasını kurcalıyordu ama burada, ailesinin arasında bu endişeleri aklının bir köşesine itebiliyordu. "En iyi ipek gömleğimde domates sosu istemiyorum."

"Her zaman çıkarabilirsin." Patrick ona bir bakış attı ve o da Patrick'e kendi bakışıyla karşılık verdi.

Belki de akşam için bir bebek bakıcısı tutup dışarı çıkmalıydılar.

"Benimkini çıkardım. Üzerine domates düşürdüm." Ava pizzasının üzerine peynir serpti. "Üzüldüm, çünkü bu benim en iyi pizzamdı."

"Yıkanacaktır." Iris masaya daha az yemek düşmesi için pizza tabanını kız kardeşine yaklaştırdı. "Banyoda ıslattım. Ağlıyordu ama ona tekrar temizleyeceğini söyledim. Sen her zaman her şeyi temizlemeyi başarırsın."

Sara ona gülümsedi. Bir bebek bakıcısı tutmadığı için memnundu. Bu gece aile zamanıydı ve daha sonra, kızlar yattığında Patrick'le baş başa kalabilecekti. "Kız kardeşine karşı çok nazıksın."

"İşte pizzanız." Patrick pizzayı kızın önüne koydu ve kız gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Ne kadar çok zeytin var."

"Çok mu fazla?" Iris endişeyle ona baktı. "Zeytini sevdiğini biliyoruz, bu yüzden sana payımı verdim. Ama belki de çok fazladır."

"Bu mükemmel bir miktar. Ve çok cömertsiniz." Sara pizzaya hayranlıkla baktı. "Nasıl bu kadar doğru yaptın bilmiyorum."

Iris gururla kızardı ve mutlu bir şekilde kendi pizzasına döndü.

Sara, pizzaların kızlarının kişilikleri hakkında her şeyi anlattığını düşündü.

Iris'in pizzası düzgün ve simetrikti, jambon şeritleriyle dörde bölünmüştü ve her bir çeyrek aynı hassasiyetle süslenmişti.

"Pizzan tam bir sanat eseri," dedi o pizzaya hayranlıkla bakarken, Ava da kendi pizzasını öne itti.

"Peki ya benimki? Benimki bir sanat eseri mi?" "Modern sanat," dedi Patrick Sara'ya göz kırparak.

Ava'nın pizzası sanki tüm malzemeler helikopterden atılmış gibi görünüyordu.

"Lezzetli görünüyor." Sara pizzaları fırına yerleştirdi ve masaya oturdu.

"Uzun bir hafta mı? En iyi Winterbury White'ımızdan bir bardak iç." Uzun saplı kadehi onun önüne koydu ve Sara kadehi inceledi.

"Güzel bir renk."

"Tadı daha güzel." Onun yanına oturdu ve elini sıktı. "Bu yıl üzüm bağındaki en iyi yılımız oldu. İnanılmazdı. Bir kez olsun hava dostumuz oldu. Bu arada güncelleme e-postan için teşekkürler.

Alıcı ile görüşmeniz iyi geçmiş gibi görünüyor."

"Gerçekten iyi. Düşük alkollü ve alkolsüz sektör hakkında bilgili. Bunu onlar için büyük bir büyüme alanı olarak görüyor." Sara bardağını kaldırdı. "Ben umutluyum."

Ava kulaklarını kapattı. "İş hakkında konuşmayı bırak. İş sıkıcıdır." Sara bardağını yere bıraktı. "Haklısın. Artık çalışmak yok."

"Hava senin arkadaşın olamaz baba, bu çok saçma." Ava boya kalemlerini aldı. "Hava durumuyla yatıya kalamazsın."

"Kamp yapıyor olsaydınız olabilirdi," dedi Iris. "Üzüm bağında kamp yaptığımız gece çıkan fırtınayı hatırlıyor musun? Neredeyse havaya uçuyorduk. Babam gelip bizi kurtarmak zorunda kalmıştı."

"Hatırlamıyorum." Ava kâğıdı yeşil pastel boyayla kapladı. "Bir Noel ağacı çiziyorum."

Iris karşıya baktı. "Çok güzelmiş. Biraz süslemeniz gerek." "Gerçek ağacımızı ne zaman alabiliriz?" Ava ağacın üzerine rastgele pembe Ağacı.

"Henüz değil," dedi Iris. "Ya da iğneler düşer. Ama yakında."

"Bir ağacım olmasını seviyorum," dedi Ava. "Keşke tüm yıl boyunca bir Noel ağacımız olabilseydi."

"Ben de." Iris eğildi ve masanın üzerine sıçrayan boyayı temizledi.

"Noel arifesinde odamı paylaşmak ister misin?"

"Nanna'nın evinde mi?" Ava'nın yüzü aydınlandı. "Evet!" Sara'ya baktı.

"Ben de gelebilir miyim? Lütfen?"

"Tabii ki yapabilirsin, eğer Iris için sorun değilse." "Eğlenceli olacak."

Coşkuları bulaşıcıydı ve Sara bir sıcaklık ve beklenti parıltısı hissetti. Annesinin yılın bu zamanını zor bulduğunu biliyordu ve kendisinin de bir parçası öyleydi, ama bunu engellemeyi ve bir an bile dikkatini vermemeyi öğrenmişti. Kızlarla birlikteyken hüznün belli belirsiz gölgesi kolayca unutuluyordu. Onların heyecanı içine sızıyor, karanlığın izlerini silip süpürüyordu.

"Ağacı yakında alacağız. Ormandaki en büyük ağacı seçeceğiz."

Ava ellerini çırpıtı, bu sırada içkisini devirdi ve Iris ortalığı temizlemek için koşarak bir bez aldı.

Patrick ona yardım etti. "Küçük bir kız kardeş istediğini söyleyen sendin."

Iris bezi meyve suyu havuzunun içine bıraktı. "Küçük bir kız kardeşin bu kadar dağınık olabileceğini düşünmemiştim."

Pizzalarını birlikte yediler ve kızlar yerleşip yatağa girdiklerinde Sara neredeyse kendisi de yatağa girmeye hazırды.

Tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi, mutfığı temizledi ve kahve yaptı.

"Bana bunun kafeinsiz olduğunu söyle," dedi Patrick, "gerçi bu gece beni hiçbir şey uyanık tutamaz."

"Seni uyandırıyorlar mı?"

"Ava birkaç kötü rüya gördü. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Aktif hayal gücü. Muhtemelen onlarla çok fazla oynadım. Onları oynarken yaraladım. Çok çalışmanın dezavantajı da bu. Onlarla birlikteyken aşırı telafi etmek." Adam fincanlara uzandı ve kadın da kahveyi doldurdu.

"Nasıl bu kadar farklı iki çocuk yapabildik?"

"Bilmiyorum ama mükemmel bir çift olduklarını düşünüyorum. Birlikte iyi olmak için aynı olmak zorunda değilsiniz. Balık ve patates kızartmasını düşünün. Çörek ve krema."

İçeceklerini oturma odasına taşıdılar ve Sara kanepeye yığıldı. "Onlar için endişeleniyorum. Iris çok hassas, Ava da başını bir sürü belaya sokabiliyor ve daha altı yaşında. On altı yaşına geldiğinde nasıl olacak?"

Patrick onun bacağını okşadı. "İyi olacaklar."

"Bunu bilemezsin. Hiç kimse köşeyi dönünce ne olacağını bilemez."

"Kim-" ona bakabilmek için pozisyonunu değiştirdi "-bunun sebebi ne?"

"Yok bir şey. Sadece bazen endişeleniyorum-"

"Ne için endişelendiğini biliyorum ama endişelenmene gerek yok. Böyle bir şey olmayacak. Annenle birlikte arabada mahsur kaldığınız için mi Saatlerce mi? Bu düşünceleri aklına o mu soktu?"

"Hayır." Onu savunmakta gecikmedi. "Belli ki endişeleniyor-"

"Ve aynı endişeyi sana da bulaştırdı. şimdi sana endişelenmemeni söyleyeceğim. Kızlar iyi. Birbirlerinin zerine titriyorlar." Elindeki fincanı bıraktı ve onu kollarına çekti. "Annen nasıl?"

"Bilirsin işte, her zamanki gibi." Onun omzuna sarıldı. "Cesur bir yüz ifadesi takınıyor. Meşgul, yani bu iyi bir şey."

"Noel gününü onunla geçirmemize izin vermesi için onu ikna ettin mi?"

"Evet, sanırım yle." Ona bir bakış attı. "Senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Tabii ki. Kızlar buna bayılacak."

"Peki ya sen?" Kahvesine uzandı. "Annemle alışıyorsun. Noel'i de onunla geçirmek istediğine emin misin?"

"Evet. İyi bir arkadaş. Ve onunla çalışmak harika. Onu çok fazla gördüğümden değil. İşten bahsetmişken, etkinlik şirketinin gelecek yılki yaz partimiz için hazırladığı teklif harika görünüyor."

"Okudun mu? zm bağı ve kızlar arasında zamanın olacağını sanmıyordum."

"Sen uzaklardaydın. Gecelerim uzun ve boştu. Seni zledim. Ve ben ilgilendi." Durakladı. "Bu kadar hızlı büyümemiz inanılmaz. Eğer görüştüğünüz o adam sipariş verirse-"

"Biliyorum! Küçük Cotswold şaraphanemiz büyük başarılarla imza atıyor." Sırıttı. "Mutlu Noeller."

"Peki annen Imogen ile buluştu mu?"

"Hayır, bu sefer değil ama Noel'den önce bir şeyler ayarlayacaklar." Bir tedirginlik hissetti. "Oldukça yaklaşıyorlar."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Bilmiyorum." Durakladı. "Evet, bu beni rahatsız ediyor." "Imogen işinde iyi."

"Biliyorum. O iyi biri. Beni endişelendiren bu değil." Sara'nın başı zonklamaya başladı. "Annemin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Kimsesizlere, başıboşlara, ihtiyaı olan herkese, İnsan ya da hayvan, savunmasız olan herkes ve annem de orada."

"Imogen hangi kategoriye giriyor?"

"Emin değilim. Ama Imogen şirket değiştirdiğinde, annem işimizi de onunla birlikte taşımakta tereddüt etmedi."

"Çünkü o işinin ehli ve hevesli. Kimsesiz ya da başıboş biri değil Sara. Bu sağlam bir iş kararıydı."

Bu güvenceyi ve mantığı memnuniyetle karşıladı ama yine de endişesi içini kemiriyordu. "Haklısın, ama ikimiz de onları kullanma nedenlerinin bundan daha karmaşık olduğunu biliyoruz."

Bir an sessiz kaldı. "Nihayetinde bu annenin kararı. Yapması gerekeni yapıyor. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi."

Ama yaptığı şeyin zor sonuçları olabilirdi.

"Onu korumak istiyorum." Ve kendini. Kendini korumak istiyordu. Bu bencillik miydi?

Hayır, hayatta kalmak içindi.

"İstediğini biliyorum. Ama annen de en az senin kadar inatçı ve kararlı ve fikrini değiştirmeyecek. Tek yapabileceğin ona uymak."

"Haklısın. Endişelenmenin bir anlamı yok." Daha yakına sokuldu. "Yılın bu zamanı yardımcı olmuyor."

"Biliyorum." Kolları sıkılaştı. "Ama her şey yoluna girecek. Harika bir Noel geçireceğiz."

Bunun böyle olmaması için hiçbir neden yoktu. Peki neden bu kadar huzursuz hissediyordu?

OceanofPDF.com

4

Imogen

Imogen bilgisayarını kapattı ve esnedi. Uzun bir gün olmuştu ve hala bir müşterisinin yüzüncü yıl kutlaması için bazı fikirleri bir araya getirmesi gerekiyordu

ancak daha fazla kalmak istemedi çünkü istasyondan evine kadar olan yürüyüş akşam ilerledikçe giderek daha az güvenli hale geliyordu.

"Imogen?" Rosalind ofisinden ona seslendi. "Biraz içeri gelebilir misin?"

Katta sadece iki kişi kalmıştı. Masalar terk edilmişti ve pencerelerin ötesinde şehir uzanıyordu, yüksek binalar gece gökyüzüne karşı parlıyordu.

Çok altlarında Thames Nehri, Tower Bridge'i geçip Greenwich'e doğru kıvrılıyordu. Londra'nın en güzel yerlerini sergileyen muhteşem bir manzaraydı ve Imogen bazen masasının altına bir uyku tulumu sıkıştırıp burada yaşasa kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. Şu anda kaldığı yerden çok daha iyi olurdu.

Londra'nın en az çekici halinin bir örneği.

Imogen, Rosalind'in ofisinin kapısında durakladı. Her zamanki kıskançlık duygusunu hissetti. Rosalind kendine ait korunaklı bir alanı olan tek kişiydi. Bir kapısı vardı (gerçek bir kapı!), ama dürüst olmak gerekirse nadiren kapatırdı.

Imogen bazen kendi ofisi olsa ne kadar çok iş yapabileceğini hayal ederdi. Artık çene çalmak yok. Hayatı hakkında yaratıcı olmak zorunda kalmazdı. Uyum sağlamaya çalışmak yok. Bu nasıl bir şey olurdu?

Bundan nefret ederdi.

Evde yalnızdı; iş yerinde de kopuk ve yalnız olmasına gerek yoktu.

"Her şey yolunda mı Rosalind?"

"Daha iyi olamazdı. İyi haberlerim var ve bu iyi haberlerin büyük bir kısmının sebebi sen olduğun için ilk olarak seninle paylaşmayı düşündüm." Rosalind sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona ciddi bir akademisyen görünümü veren gözlüklerini taktı. "Noop hesabını kazandık."

Imogen bir zafer dalgası hissetti. "Başardık mı?" Bu yüzden bütün gün çalışıyordu.

O saatler. Hiçbir şey büyük bir iş kazanmanın getirdiği adrenalın patlamasının yerini tutamaz.

"Yaptık. Ve altı yönlü bir atıştı, bu yüzden daha da etkileyiciydi. Seni sevdiler. Tebrikler, Imogen."

"Bu bir ekip çalışmasıydı."

"Ama o ekibin başında sen vardın." Rosalind onu ofise çağırdı. "Gel ve biraz otur. Seninle konuşmak istiyorum."

Imogen odaya girdi ve Rosalind'in karşısına oturdu.

Evet, çok geç kalacaktı ama bu başarı anının tadını çıkarmak için neredeyse eve dönerken soyulmaya degecekti.

"Bu harika bir haber. Ne zaman duydun?"

"Az önce. CEO aradı. Sadece bir şartı var. Hesabı bizzat senin idare etmeni istiyorlar."

"Sorun değil." Imogen tereddüt etmedi ve Rosalind öne doğru eğilerek onu yakından inceledi.

"Emin misiniz? Endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Zaten neredeyse Danny'nin iki katı kadar hesap var ve bu hafta bana başka bir iş yapamayacak kadar gergin olduğunu söyledi."

"Danny'nin iki çocuğu ve yoğun bir ev hayatı var." Imogen spor salonundan ya da iş sonrası içkilerinden bahsetmedi. "Çok işi var."

Rosalind kuru bir sesle, "Danny'nin de bu işlerin çoğunu yapan bir karısı var," dedi, "ama bunu görmezden geleceğiz. Çalışanların ev hayatının olmaması gerektiğini düşünen patronlardan değilim, ancak Danny'nin bu departmana katkısının çok az olduğundan şüpheleniyorum. Ama bu kadar çok şeyi nasıl idare ettiğinizi merak ediyorum."

"Ben bekâırım. Bu yardımcı oluyor. Ayrıca işimi seviyorum. Her anından zevk alıyorum. Sanırım biraz işkoluğim." Ev hayatı olmadığı için önceliği işiydi, özellikle de mali açıdan bağımsız olmaktan başka seçeneği olmadığı için.

Rosalind gözlerini kıstı. "Bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum. Jack'ti, değil mi?"

Lanet olsun. Jack'i unutmuştı, eğer ilişki gerçek olsaydı bu bir tehlike işareti olurdu ama Imogen'in özel hayatındaki çoğu şey gibi Jack de gerçek değildi. Janie'nin aşk hayatındaki tüm iniş çıkışları dinledikten sonra, Imogen onun gerçek olmadığına neredeyse rahatlamıştı.

"Biz sıradan insanlarız. Büyük yönetim danışmanlığı firmalarından birinde çalışıyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz. İşin ana şartı, iş dışında bir hayatınızın olmamasıdır."

Rosalind, "Öyle bile olsa, kapasiteyi çoktan aştınız," dedi. "Fark etmediğimi sanmayın. Bu herkes için ağır bir iş yükü, senin gibi yetenekli ve iş ahlakına sahip biri için bile. Tükenmeni istemiyorum."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum Rosalind, ama seni temin ederim ki hiçbir şeyi yakmaya yakın değilim." Sandalyesinin kenarına tünedi ve yüksek enerjili bir aura yansıtmaya çalıştı.

"Her şeyi hallettiğinden emin misin?" Rosalind ısrar etti. "Zorlansaydın bana söyler miydin?"

"Yapardım." *Kesinlikle yapmazdı.* Kendini iş yüküyle boğuşurken bulursa, işleri halletmek için kendine daha fazla zaman tanımak üzere daha geç yatardı. "Neden sorduğunuzu anlamıyorum. Yapmadığım bir şey mi var? Teslim etmediğim bir şey mi var?"

"Hayır. Her seferinde teslim ediyorsun." Rosalind ona dikkatle baktı. "Aslında, genellikle fazla teslimat yapıyorsun."

"Güzel. Ben hızlı çalışan biriyim, bunu biliyorsun. İşlerimi halletmek için fazladan birkaç saat çalışmam gerekiyorsa, bunu yaparım."

Rosalind neden bütün bu soruları soruyordu? Imogen aynadaki yansımasını kontrol etme isteğine direndi. Yorgun görünüyor muydu? Ne olmuştu?

neler oluyordu? Belki de daha fazla makyaj yapması gerekiyordu. Anya'yla allık hakkında konuşacaktı.

"Zaten fazladan birkaç saatten fazla çalışıyorsun." Rosalind bilgisayarını uyandırmak için parmağıyla klavyesine dokundu. Ekranı kontrol etti.

"Geçen hafta sabahın üçünde bana bir e-posta gönderdiğini fark etmeden edemedim. Ve ertesi gece saat dörtte bir tane daha. Merakımdan soruyorum, ne zaman uyuyorsunuz?"

Imogen, "Ben fazla uykuya ihtiyaç duymayan şanslı insanlardan biriyim," diye onu temin etti. "Ve gece aklıma bir şey gelirse, hemen orada ve o anda halletmeyi tercih ederim."

"Mmm." Rosalind gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Kendini kapattığın bir zaman var mı?"

"Tabii ki." *Asla*. "Yoga yapıyorum, meditasyon yapıyorum, köpeği gezdiriyorum..."

"Ah evet, Midas." Rosalind gözlüklerini çıkardı. "Janie onun hasta olduğundan bahsetti. Veterinerden haber aldınız mı?"

Hayali bir erkek arkadaş idare edilebilirdi. Erkek arkadaşlar herkesin bildiği gibi

güvenilmezdi, bu yüzden kaşlarını kaldırmadan onlardan çabucak kurtulmak için seçeneklerin sonu yoktu, ama köpek bir hataydı. Bunu şimdi anlayabiliyordu. Tavşan ya da hamster gibi daha az karmaşık bir evcil hayvan seçmeliydi. Belki bir sopa böceği bile olabilirdi ama bir sopa böceğine uygun bir şekilde yapış yapış davranmak zordu ve masasında o fotoğrafın olması onu Janie'ye sevdirmezdi.

Temel olarak, tüm bu karmaşıklığı yaratmadan personel ile bağ kurmasına izin verecek herhangi bir evcil hayvan seçmeliydi.

"Veteriner Midas'ın iyi olacağını söylüyor."

"Doğru. Peki onu ne zaman alacaksın?"

"Onu almak mı?" Yalan ağı etrafını sardıkça bir panik titremesi hissetti.

"Veterinerin onu size şahsen teslim etmeyeceğini varsayıyorum?"

"Hayır, tabii ki hayır. Oraya kendim gideceğim. Gerçi şimdi Bahsetmişken, teslimat yapabilseler harika olurdu. Pizza gibi." *Konuşmayı kes, Imogen*. "Yarın gidiyorum. Onu bir gece daha tutmak istiyorlar. Emin olmak için."

"Neyden emin olmak için? Onun nesi vardı?"

"Hâlâ tam olarak bilmiyorlar. Oraya bizzat gittiğimde bana tam bir rapor vereceklerini söylediler." Gözlem gerektirecek kadar ciddi ama hayati tehlike arz etmeyen birkaç köpek hastalığını araştırmayı aklına not etti.

"Ona bakabilmek için Pazartesi günü evden çalışman gerekiyorsa, sorun değil."

Evden çalışmak mı? Eğer hayali bir köpek bu kadar talepkârsa, gerçek bir köpeği olmaması iyi bir şeydi.

"Evden çalışmama gerek yok Rosalind. Harika bir köpek bakıcım var ve bu gibi durumlarda bana yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyar. Pazartesi günü üç etkinliğim var, bu yüzden Londra'da zıplayarak üç etkinliğe katılmaya çalışacağım.

aynı anda. Nasıl olduğunu bilirsin." Aslında Rosalind muhtemelen nasıl olduğunu bilmiyordu, çünkü Rosalind artık etkinliklere hiç şahsen katılmıyordu. Kendi şirketini kurmuş ve müşteriye dönük işlerin çoğunu yapan iyi insanları işe almaya devam etmişti.

"Köpek bakıcınız bir hazineye benziyor. Bana onun detaylarını vermelisin," dedi Rosalind. "Güvenilir birini bulmak için sürekli mücadele ediyorum. Son kullandığım köpek bakıcısı tam bir felaketti."

Imogen sanki anladığı bir konuymuş gibi sempatik bir ses çıkardı. *Açık bir soru sor*, diye düşündü. Bu şekilde konuşan kendisi olmayacaktı. "Ne oldu?"

"O kadar çok köpek gezdirdi ki izini kaybetti. Bazen de gerçek köpekleri kaybetti. Neyse ki hepsi küpeli. Ama bu yıl beşincisini yapıyorum."

"Beşinci mi?" Imogen bunun çok fazla köpek olduğunu söylemek üzereydi ki Rosalind'in köpek gezdiricilerinden bahsettiğini fark etti. "Doğru ya. Evet, iyi insanlar bulmak her zaman zordur."

"Sizinkinin Daisy'mi sığdırabileceğini düşünüyor musunuz? Diğer köpeklerle arası iyidir. Genelde. Çok nadir ısıırır."

"Sanırım kullandığım kişi şu anda dolu," dedi Imogen hızlıca, "ama yer bulursa size haber veririm."

"Evet, öyle yap." Rosalind ona gülümsedi. "Peki, eğer hesap konusunda eminsen."

"Eminim." Imogen saati gördü ve ne kadar geç olduğunu fark etti. Gaspın cinayete dönüşebileceği zamana yaklaşıyordu. Ayağa kalktı. "Teşekkürler, Rosalind. Pazartesi görüşürüz."

"Evet. Umarım Midas iyidir ve veteriner faturanız çok korkunç değildir!"

En azından hayali köpekler ucuzdu. Bu da bir şeydi. Karmaşık ama ucuz.

Imogen ofisten neşeli bir şekilde ayrıldı. Bir müşteri daha kazanmışlardı!

Merdivenlerden zemin kata inerken gülümsedi (Janie'nin adım sayısına olan takıntısı ona da bulaşmıştı). Sokak seviyesine inerken ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılanıyor, Rosalind'le yaptığı konuşmayı düşünüyordu.

Bir an için Rosalind'in ona hesap vermeyeceğinden korkmuştu ki bu çok saçmaydı çünkü o *iyiydi*. Ve kesinlikle tükenmemişti, hatta tükenmenin eşiğinde bile değildi.

Bu konuşmayı neyin tetiklediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama daha dikkatli olması gerekiyordu.

Gecenin bir yarısı e-posta göndermeyi bırakırdı. İstemediği ya da ihtiyaç duymadığı bir dikkat çekiyordu. Noel günü e-posta göndermek de öyle. Görünüşe göre normal insanlar bunu yapmıyordu. En azından, normal insanlar

yaşıyormuş gibi davrandığı bir hayat. Eğer gerçekten rol yaptığı kişiye

soğuk kış havasında Midas'ı gezdirecek ve sonra da Taşradaki büyük evde sevdikleriyle mutfak masasının etrafında toplanırdı. Aile mevsimiydi ve kendini kutlamalara kaptırdığı için işi aklına bile getirmezdi.

Bu onun hatasıydı ama bir daha hata yapmayacaktı.

Bu yıl yazması gereken tüm e-postaları yazacak ve taslaklar halinde saklayacaktı. Sonra da onları 2 Ocak'ta gönderecekti. Anya yine de aynı sayıda e-posta, ancak daha az kaş kaldıracaktır.

Fuayede yürüdü, danışmadaki personele iyi geceler dedi ve her gün insanların kariyerlerini ve hayatlarını sona erdirmekle tehdit eden döner cam kapı ile ölüm dansı yaptı.

Soğuk onu yumrukladı ve ceketinin düğmelerini ilikleyip atkısını boynuna doladı.

Son derece sert bir kış yaşanacağı tahmin ediliyordu. Bahisçiler Londra'da beyaz bir Noel olasılığı üzerine bahis oynamayı bırakmışlardı, her ne kadar böyle bir şey nadir olsa da.

Belki de onu sıcak tutması için gerçek bir köpek almalıydı. Ama ihtiyaç duyduğunda devreye girip yardım edecek bir ailesi olmadığı için bu bir seçenek değildi. Hayatını olabildiğince basit tutuyordu.

Tren kalabalıktı ve göz temasından kaçınarak yolcuların arasında ezilmiş bir şekilde duruyordu. Metal direk ile takım elbiseli bir adamın arasına sıkışmıştı ve uzun zamandır bir erkeğe fiziksel olarak en çok yaklaştığı anın bu olduğu aklına geldi. Belki de yeniden birileriyle çıkmayı denemeliydi, gerçi son seferinde işler pek yolunda gitmemişti. Yapmamak daha kolay görünüyordu.

Tren şehrin altındaki karanlık tünellerde tıkır tıkır ilerliyor, yolcuları farklı varış noktalarına dağıtıyordu. Cam ofisleri ve amaç duygusuyla Londra şehrinin ihtişamından ve zenginliğinden uzaklaştıkça kalabalık biraz azaldı ve Imogen sonunda oturabildi.

Dümdüz önüne baktı, kimseye bakmamaya dikkat etti. Dikkat çekmemeye özen gösterdi.

Sonunda tren onun durağına ulaştı ve trende kalan birkaç kişiden biriydi.

İstasyondan çıktı ve ceketini, vücuduna taktığı çantanın üzerine ilikledi. İki ay önce saldırıya uğramış ve çantası çalınmıştı, bu yüzden şimdi istasyonla evi arasındaki beş dakikalık yürüyüş boyunca tetikte duruyordu. Çalıştığı gösterişli cam bina ile yaşadığı bölge arasındaki zıtlık daha belirgin olamazdı. Hatta

Aşırı iyimser emlakçı ona etrafı gezdirirken "yukarı ve gelecek" sözcüklerine boğulmuştu. Dairenin daha önce kiralanmış olması bile çok şey anlatıyordu.

etrafa bakması için müsaitti. Londra'daki kira piyasası o kadar hareketliydi ki, bir yer boşalır boşalmaz, çaresiz insanlar orayı güvence altına almak için, çoğu zaman görmeden bile, yüksek depozitolar teklif ediyorlardı. Imogen'in evini kimse görmemişti. Görünüşe göre, umutsuz insanların bile bir sınırı vardı.

Sokak boyunca ilerledi, toplanmamış çöplerin, tahtalarla kapatılmış iki evin ve birinin terk ettiği alışveriş arabasının yanından geçti. Bir sokak lambası titreyerek karanlığı gölgeler yolunun üzerindeydi. Sıcaklık gün boyunca düşmüştü ve gece boyunca dondurucu soğuklar yaşanacaktı.

Bodrum katındaki küçük stüdyo dairesine çıkan merdivenlerden inerken, meslektaşlarının hayatı hakkındaki gerçeği bilseler ne diyeceklerini merak ediyordu.

Midas'ın etrafta koşturabileceği güzel bir bahçe dairesinde yaşamıyordu. Kendine saygısı olan hiçbir köpek onun daracık yaşam alanına elini bile süremezdi.

Ama sorun değildi çünkü burada yaşamayı seçmesinin çok iyi bir nedeni vardı. Finansal güvenlik. Londra'nın merkezine daha yakın bir yerde yaşayabilirdi ama bu, maaşından büyük bir ısırık almasına neden olurdu. Burası her ay iyi bir miktar tasarruf etmesini sağlıyordu ve ona göre bu fedakârlığa değerdı. Neredeyse mütevazı bir ev için depozito ödemeye yetecek kadar parası vardı ama o bundan daha hırslıydı. Bir yere aşık olmak istiyordu. Bir *ev istiyordu*. Tamamen kendisine ait bir yer. Ne zaman kalacak yer konusunda şüpheye düşse, birikim hesabını kontrol ediyor, gurur ve tatmin duygusuyla dolup taşıyordu.

Kapıları sürgüledi ve ceketini çıkardı.

Burada yaşamak o kadar da kötü değildi. Çocukken yaşadığı yerlerin çoğundan bir adım ileriydi ve kendisini rahatlatan ve güvende hissettiren şeylerle çevrenemeye alışkındı. Duvarları yeşile boyamış ve iki büyük bitki almıştı, böylece terk edilmiş bir otoparkın ve bir demiryolu hattının yanında değil de kırsalda yaşıyormuş gibi davranabilecekti. Hayatındaki diğer pek çok şey gibi bitkiler de sahteydi ama bu kez kandırmak için değil, dairesinde gerçek bir bitkinin yaşayamayacağı kadar az ışık olduğu için seçilmişlerdi. Bir duvarın tamamını kitaplığı kaplıyordu, Marketlerden ve hayır kurumlarından aldığı kitaplarla doluydu. Bunu bilerek

Ondan önce birilerinin kitaplara sahip olması ona bir bağlantı hissi veriyordu. O sayfaları başka biri çevirmişti. Yalnızken kaçtığı dünyalarda bir başkası da kendini kaybetmişti.

Mutfak bir köşeye sıkışmıştı ve tek pencerenin yanına küçük, yuvarlak bir bistro masa yerleştirmişti. Yemeklerini orada yiyordu. Yalnız bir yerd ama işine yarıyordu.

Dizüstü bilgisayarını masaya koydu, kendine bir dilim kızarmış ekmek yaptı ve yeni müşteri için hazırladıkları teklifi kontrol etmek üzere oturdu.

Ana hatlarını belirledikleri fikirleri uygulamak için çok çalışmak gerekecekti ama o bunun üstesinden gelecekti.

Telefonu çaldı ve Anya'dan gelen bir mesaj gördü.

Midas nasıl?

İnledi ve görmezden geldi. Umarım Anya onun meşgul olduğunu varsayardı. Kendini bu duruma nasıl sokmuştu? Bu böyle devam edemezdi.

Bir sohbet yeterince zararsızdı ama işler karışmaya başlamıştı.

Midas'tan kurtulması gerekiyordu ama hayali bir Midas'tan nasıl kurtulacaktı?

Köpek mi? Belki de hayali hastalığı yüzünden ölebilirdi. Bir hayvanı öldürmeyi düşündüğü için kendini suçlu hissetti ve kendine bunun gerçek bir hayvan olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı.

Hayır, bunu yapamazdı. İşe gidip insanlara onun öldüğünü söylerse, onu sempatiye boğacaklar ve izin teklif edeceklerdi ve izin istediği son şeydi.

Tostundan bir ısırık aldı ve gözlerini duvara dikti. Belki de Midas'ı ülkedeki "ailesine" götürdü. Ama bu tüm yalanı daha da karmaşık hale getirdi.

Sonra aklına bir fikir geldi. Onun kaçtığını söyleyecekti. Evet, bu iyiydi. İşe yarayacaktı. Temizdi, düzenliydi ve kimse zarar görmeyecekti. Köpek bakıcısını suçlayabilirdi (bu konuda da kendini kötü hissediyor ve köpek bakıcısının da köpeği kadar hayali olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu).

En iyi arkadaşını kaybettiği için bir süre üzülecekti ama aynı zamanda metanetini de koruyacaktı. Bu sadece o şeylerden biriydi. *Bana sempati gösterme yoksa ağlarım.* Ve hayır, başka bir evcil hayvan almayacaktı. Bu çok kalp kırıcıydı. Sorun çözüldü.

Yalanlardan en azından birinden kurtulmak rahatlatıcı olacaktır.

Belki de Jack'in ondan ayrılma zamanı gelmişti. Hayır, bu iyi olmazdı. Köpeğini ve erkek arkadaşını bu kadar kısa sürede kaybetmek

Ya seni üzgün ya da beceriksiz gösterdi. Ondan ayrılması gereken kişi o olmalı.

Her iki durumda da hayatını basitleştirmenin zamanı gelmişti. Ailesini ve taşradaki evini saklayacaktı, çünkü bunlar Noel'de ve diğer tatillerde faydalı sohbet konularıydı ve kimse gerçeği öğrenemeyecekti. Ama geri kalanı gidecekti.

Planından memnun bir şekilde tostunu aldı.

Telefonu çaldığında bir ısırik daha almıştı. Arayanın ekranında "Tina" yazıyordu ve morali bozuldu.

Neden şimdi? Neden bugün?

Telefonuna baktı, çalmayı kesene kadar midesi gergindi. Dondurucu soğuğa rağmen terden sıırıslıklam olmuştu.

Telefon tekrar çaldı ve telefonu eline almamak için parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı.

Cevap vermek zorunda değildi. Zorunluluk yoktu. Cevap vermek için uygun olduğunda cevap verecekti. Hazır olduğunda. Ve şu anda hazır değildi.

Zil sesi kesildi, ama sonra telefonu sesli mesaj uyarısı verdi.

Mesajı dinlemeden silme arzusuyla bir an durakladı ve sonra mesajı oynattı, geri adım atmasını imkânsız kılan o parçasından nefret ediyordu.

"Merhaba Imogen, ben Tina. Bunu alır almaz beni aramanı istiyorum. Bu acil bir durum."

Imogen kaydı ikinci kez, sonra da üçüncü kez dinledi ama neden dinlediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kelimeler değışecek gibi değildi.

Merhaba Imogen, nasılsın?

Merhaba Imogen, sadece seni düşündüğümü bilmeni istedim.

Merhaba Imogen, bunu daha önce söylemem gerektiğini biliyorum ama her şey için özür dilerim.

Ama elbette mesaj bunların hiçbirini söylememiştir. Söylemeyeceğini biliyordu ama yine de her seferinde hayal kırıklığı hissediyordu. Daha iyisini bilse de içindeki umut ışığını tamamen söndüremiyordu. Ve belki de bu iyi bir şeydi. İşlerin düzelebileceğine inanmak zorundaydınız. Bu umuda tutunmak zorundaydınız. Yoksa ne anlamı kalırdı ki? Umut olmadan hayatınızı karanlıkta yaşarsınız ve o bunu yapmaya hazır değildi.

Elini uzattı ve mesajı sildi, böylece tekrar oynatmaya ve zaten olduğundan daha aşağıya düşmeye cazip gelmeyecekti.

Bu yüzden hayali bir hayat icat etmişti, çünkü gerçek hayatını saklamak daha iyiydi. İş arkadaşlarına göre o, köpeği olan Imogen'di ve taşrada bayılacak bir evi olan sevgi dolu büyük bir ailesi vardı. Kulağa o kadar harika geliyordu ki kendini kıskanmaya başlamıştı.

Yine de şu anda bunu düşünemezdi.

Telefonu tekrar çaldı ve her zaman yaptığı gibi bu sefer de telefonu açtı.

"Imogen?" Sesi hırıltılı ve boğuktu. "Sen misin?"

Imogen gözlerini kapattı. Ona Tina demezdi. Demezdi işte. Hayatındaki neredeyse her şeyin sahte olduğu bir günde değil. "Evet, benim. Merhaba anne."

OceanofPDF.com

5

Dorothy

Dorothy eski ceketini ve atkısını giydi ve yanında Bailey olduğu halde dışarı çıktı. Şafak vakti gökyüzü süt beyazı rengindeydi, yer ve ağaçlar gümüşi bir ayazla kaplıydı. Dışarının sessiz sakinliğini seviyordu.

Bu erken kış sabahlarında, etrafımızdaki dünyanın uykuya daldığı hissine kapılıyorduk. Etraftaki ağaçlar, sanki bütün yıl onları taşımaktan yorulmuş gibi yapraklarını dökmüşlerdi.

"Bugün hava soğuk." Bailey ile tüm hayvanlarıyla konuştuğu gibi konuşuyordu. Sanki ailesiymişler gibi. Dorothy için öyleydiler.

Baktığı her hayvanın bir hikayesi vardı, genellikle de trajik bir hikaye. Ona geliyorlardı çünkü onlara yardım edebilecek başka kimse yoktu. O da onlara bir yuva ve ikinci bir şans veriyordu.

Dorothy ikinci şanslara inanırdı.

Bu hayvanların ona ihtiyacı vardı ve onun da en az onun kadar onlara ihtiyacı vardı. Kurtardığı her hayvan ona başarısızlıkları için küçük de olsa bir aklanma sağlıyordu. Ne yaptığını analiz etmek için bir psikoloğa ihtiyacı yoktu. Şimdi bile, yirmi yıl sonra, hatalarını telafi etmeye çalışıyordu.

Kurtaramadığı bir tanesini telafi etmek için kurtarabildiği kadarını kurtarıyordu. Ve bu

Telafi etmek için tabii ki. Tam olarak değil. Telafi etmedi. Ama yardımcı oldu. Hayvanlar yararlandı ve onu meşgul ettiler. Dorothy'nin de meşgul olmaya ihtiyacı vardı. Meşguliyet onun terapisiydi. Meşguliyet onu kurtarmıştı.

Aklının ve düşüncelerinin ona işkence ettiği, kalbinin kırıldığı ve sonra tekrar kırıldığı o ilk günlerde, tüm bunlardan sağ çıkamayacağını düşündüğü günler olmuştu. Hayatta kalmak istemediği zamanlar. Ama her zaman devam etmek için bir neden bulmuştu.

Önce Sara'ydı. Sonra Sara'nın çocukları, torunları. Üzüm bağı. Hayvanlar. Onlar artık onun hayatıydı ve her şeye rağmen

Önceden iyi bir hayatı vardı. Memnundu. Evet, o zamanları düşündü. Sara'ya itiraf edebileceğinden daha sık düşünüyordu ama ağrı, bazı günler neredeyse hiç fark etmediği donuk bir sızıya dönüşmüştü.

Ama yılın bu zamanında fark etti.

Noel. Çobanpüskülü çalısının üzerindeki meyveler kırmızıya döndüğü anda bunu hissetmeye başladı. Bulduğu çözüm, her zamankinden daha da meşgul olmasını sağlamaktı. Londra'da daha fazla zaman geçirdi. Kendini işine daha fazla verdi. Gününün her saatini ve gecelerinin epeyce bir kısmını doldurdu.

Zordu ama nihayetinde iyi olacağını biliyordu. Bunu daha önce de yapmıştı, pek çok kez. Eğer bir şeyi bir kez atlattıysan, tekrar atlatılabildin. Ve yine. Bunu Sara'nın yaptığı gibi engelleyemiyordu ama sezonu atlatmanın yolunun kaybettiklerine değil, sahip olduklarına odaklanmak olduğunu öğrenmişti. Minnettarlık, acı değil.

Avluyu dikkatle geçti çünkü ayaklarının altı buz gibiydi. Otağa yaklaştığında alpaka onu selamlamaya geldi ve morali düzeldi.

Böylesine güzel, nazik yaratıklarla birlikteyken kendinizi kötü hissetmeniz imkansızdı.

Her şey alpaka ile başlamamıştı. Bir eşekle ve yerel hayvan barınağından gelen bir telefonla başlamıştı. Sonra birinin boğmaya çalıştığı bir kedi yavrusuyla. Koyunları, kırdaki sakin bir hayata ihtiyacı olan yaşlı bir polis atı, bir eşiği, tavukları ve birkaç tavşanı vardı.

Asla bir alpaka değil.

Tüm hayvanları için sık sık olduğu gibi, onu arayan da veterineri Miles McEwan'dı. Alpaka besleyen bir çiftin, yaptıkları iş nedeniyle ilgilerini kaybettikleri küçük bir çiftliği ziyaret etmişti. Alpaka kötü durumdaydı. Onları yeniden evlendirmeleri gerekiyordu. Dorothy yardım edebilir miydi?

Miles'in sesindeki öfkeyi duymuştu, bu alışılmadık bir şeydi çünkü Miles her zaman sakin ve soğukkanlıydı, özellikle de kriz anlarında. Ama onda bir şeyler

Bu hayvanların içinde bulundukları kötü durum onu etkilemişti ve bunu bildiği için onu da etkilemişti.

Onun hayır demeyeceğini biliyordu. Dorothy kaybolmuş ve ona ihtiyacı olan hiçbir şeye hayır diyemezdi ve bu alpaka da ona ihtiyacı var gibi görünüyordu. Miles, dört tane oldukları haberini vermeden önce Dorothy'nin kabul etmesini beklemişti.

Dorothy alpaka hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden hemen bir kursa katıldı, tavsiye almak için yerel bir alpaka yetiştiricisini ziyaret etti ve eve en yakın padoku hazırladı.

Alpakalar parlak, güneşli bir bahar gününde gelmiş, Miles ve Dorothy onları yeni evlerine taşımışlardı. O zamanlar durumları kötüydü ve Miles ilk haftalar ve aylar boyunca onları düzenli olarak ziyaret etmişti. Birlikte yapılması gerekenleri yaptılar ve çok geçmeden alpakalar gelişmeye başladı. Bir yıl sonra Benson'ı da yanına almıştı, artık beş tane alpaka vardı.

Şimdi onlara bakarken, o kadar sağlıklı ve uyanıkken, o ilk günleri hatırlamakta zorlanıyordu.

Onları besledi, samanlarını kontrol etti, gece boyunca barındıkları ahır alanını temizledi ve onlara taze su verdi. Bunları yaparken onlarla konuştu, tüylerini ve genel sağlık durumlarını kontrol etti. Miles ziyaret etti sık sık çiftlikleri ziyarete giderken ve ne zaman endişelense tek yapması gereken aramaktı.

Ama onu sık sık aramazdı. Onlar hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti.

Neye ihtiyaçları olduğunu öğrendim. Onlarla zaman geçirdim.

Tarlanın kapısını kapatıyordu ki Miles'ın arabasının yola doğru yaklaştığını gördü.

Onu görmeyeli birkaç hafta olmuştu ve onunla birlikte olma ihtimali onu neşelendirmişti. Ona karşı biraz annelik duygusundan daha fazlasını hissediyordu, ki bu gerçekten çok saçmaydı çünkü o kesinlikle anneliğe ihtiyaç duyan bir adam değildi. Ama o en eski arkadaşının oğluydu ve her zaman ona göz kulak olmuştu. Sybil'i düşündüğünde bir sızı hissetti. Beş yıl olmuştu.

Arkadaşı öleli yıllar olmuştu ama onu hâlâ her gün özliyordu. Miles'ı görmek bir şekilde Dorothy'nin hayatında ondan küçük bir parça kalmasını sağlıyordu.

Adam park edip ona doğru yürürken gülümsedi ve el salladı, buzlu avluyu uzun ve kendinden emin adımlarla geçti, onun yaptığı gibi yolunu seçmedi.

"Günaydın, Dorothy." Kalın bir kazak ve ağır botlar giymişti ve pantolonunda çamur izleri vardı.

"Günaydın Miles. Seni gördüğüme sevindim. Bütün gece ayakta mıydın?"

"Çoğunu."

Ona takılmadan duramadı. "Ateşli bir randevu mu?"

"Sersemleticiydi. Yarış atı gibi bacakları vardı." Sırıttı ve kapıya yaslandı. "Bunun nedeni aslında bir yarış atı olması olabilir. Morton Harası'na gitmiştim. Koliği olan bir at."

"Ah canım. O iyi olacak mı?"

"Sanırım öyle, gerçi uzun gece saat 02:00'de bundan pek emin değildim."

Ve Şimdi onun ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. Çenesi kirli sakallarla kaplıydı ve gözleri gölgelenmiŐti.

"Artık at takımının bir parçası değilsin. Neden sen?"

"Bildiğiniz gibi eskiden  yleydim ve yoğun bir gece geçirdik, ben de devreye girdim. Bir ara bu iyiliği geri isteyeceğim."

Ama onun bunu bu yüzden yapmadığını biliyordu. Cömert bir yapısı vardı.

O hep aynıydı.

Elini onun koluna koydu. "Yorgun olmalısın. Ve eminim a sındır. Ben de tam çaydanlığı yakıp kahvaltı hazırlamak üzereydim. Bana katılır mısın?"

"Neden burada olduğumu sanıyorsun? Eve gidip kendi  aydanlığımı koyacaktım, ama sonra dolaplarımın ve buzdolabımın boş olduğunu hatırladım, bu yüzden buraya gelip bana acıyabileceğinizi umarak zavallı görünmeyi düşündüm."

"Dolapların neden boş?" Belki de anneliğe ihtiya ı vardı. "Kendine bakmıyor musun?"

"Zar zor." Ona  zg n bir bakış attı. "Yavaş yavaş açlıktan ölüyor olabilirim."

Bana bir bak. Bir deri bir kemik kalmıŐım."

Baktı ve uzun bacakları, geniş omuzları ve açık havada ağır fiziksel işler yaparak geçirdiği bir hayatın bile-diği gücü gördü. Yazın bir ineği kurtarmaya yardım etmesi için çağırıldığı olayı düşündü. nehirde. Nehre beline kadar girmiŐ, ineği onu ve kendisini öldürmeye çalıŐmasını engelleyecek kadar sakinleştirmiş ve sonra çiftçinin yardımıyla onu güvenli bir yere taşı mıŐtı. Hik ye akŐamdan önce tüm köye yayılmıŐtı ve Miles o zamandan beri barda kendisine içki ısmarlamak zorunda kalmamıştı.

Sybil gurur duyardı, diye düşündü.

"Kesinlikle cılızsın," dedi hızlıca. "Kendi  ay bardağını kaldıracak güce sahip olman bile mucize."

"Zorlanıyorum. Kek yardımcı olabilir."

"Pasta mı?" Onaylamadığını belli eden bir tavır takındı. "Kahvaltı için mi?"

Omuz silkti. "Bütün gece ayaktaydım, yani teknik olarak bu akşam yemeği olabilir. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa büyük bir k se yulaf lapasını da zorla yutturabilirim sanırım. Senin tarçın ve akçaağaç Đurubuyla yaptığın özel versiyondan. Ve belki pastırmalı bir sandviç."

Şimdi kaşlarını  atıyordu. "Cidden evde hiç yemeğin yok mu?"

"Tabii ki evde yemeğim var ama benim yemeğimin tadı hiçbir

zaman

Senin." Kapiya yaslandı ve ortaya çıkan alpakaları inceledi

Gürültüyü araştırmak için kulübelerinden çıktılar. "İyi görünüyorlar, Dorothy. Sen bir büyücüsün."

"Takım çalışması." Onun omzunu okşadı. "Benson Noel'de okul piyesinde başrol oynayacak. Hayvanlarla ilgili görevlerde bana katılman için seni ayartabileceğimi sanmıyorum."

Sara'nın tahmin ettiği gibi, adam ürperdi. "Hayır, teşekkürler. Geçen seferden sonra olmaz. Eminim iyi olacaksın, Dorothy. Bana ihtiyacın yok."

"Eminim haklısındır." Gülümsedi. "Hadi bakalım. Eğer iyi bir kahvaltı yaparsan, eve götürmen için sana çikolatalı kek vereceğim."

Eve doğru ilerlediler ve adam botlarını kapının yanında çıkarıp onu mutfığa kadar takip etti.

Masanın üzeri bir gün önce kestiği çobanpüskülü ve ökseotu dallarıyla kaplıydı ve masayı bir kenara iterek ona yer açtı.

"Noel hazırlıklarımı görmezden gel. Otur."

"Şimdi zamanınızı aldığım için kendimi suçlu hissediyorum." Ellerini yıkadı ve sonra yere düşen çobanpüsküllerini kurtardı. "Meşgulsün."

"Bekleyemeyecek bir şey yok. Ve seni görmek her zaman güzeldir."

Sadece geçmişle bir bağlantısı olduğu için değil, aynı zamanda onun arkadaşlığından gerçekten hoşlandığı için.

O mutfak masasında bir sandalyeye yayılmış, ona haftasını anlatırken kadın mutfakta meşguldü.

Kısa süre sonra odayı taze kahve kokusu ve cızırdayan pastırma sesleri doldurdu.

Besleyecek ve şımartacak birine sahip olmaktan hoşlanıyordu ve onun önüne koyduğu her şeyi yiyip bitirmesini memnuniyetle ve eğlenerek izliyordu. Çocukken de aynıydı.

"O zaman hiç aç değilsin?" Adamın evini ve arkadaşlığını bir mola yeri olarak görmesi onu memnun etmişti.

"Hayır." Yulaf lapası kâsesini temizledi ve kadının önüne koyduğu pastırmalı ekmeğe uzandı. "Bunu sadece kibarlık olsun diye yiyorum."

"Bana dürüstçe söyleyin, kendiniz için doğru düzgün yemek pişiriyor musunuz?"

"Dürüstçe mi? Pek bir şey değil. Çok yorgunum." Pastırmalı ekmeği bitirdi ve gözlerini kapattı. "Görüşmelerimden eve döndüğümde kanepeye yığılıyorum. Yılın bu zamanının sakın geçmesi gerekiyordu. Çok lezzetliydi, Dorothy. Marry Ben."

"Otuz iki yaşındasın," dedi kadın kuru bir sesle ve adam gözlerini açtı.

"Yani? Ben otuz iki yaşımdayım. Ve çalıştığım gece sayısı göz önüne alındığında, yaşadığım yıllara fazladan bir hayat sığdırdım, yani uyanık olduğum saatlere ve hayat tecrübeme dayanarak hesap yaparsanız, muhtemelen elliye yakınım." Adam ona gülümsedi ve Miles'ı bekâr hayatını geride bırakmaya ikna edecek kadının şanslı biri olacağını ilk kez düşünmüyordu.

"En son ne zaman biriyle çıktın? Düzgün bir randevu." "Neymiş o?"

"Akşam yemeği? Film?" Ona taze bir fincan kahve yaptı. "Hatırladın mı?"

"Pek sayılmaz. Bunu ne zaman sığdıracağım?"

"Zamanı sen yarat." Pastayı masaya koydu ve ona kalın bir dilim kesti. "Noel'i nerede geçiriyorsun?"

"Nöbetçiyim, muhtemelen bir ahırdayım ve bilge bir adammışım gibi davranıyorum." Bir esnemeyi bastırdı. "Hayvanlar Noel geldi diye hasta olmayı bırakmazlar. Sen inanılmaz bir aşçısın. Bunu sana söylemiş miydim?"

"Böyle dalkavukluk yaparsan Noel yemeği için davetiye alırsın. Günü bizimle geçir Miles. Sara, Patrick ve kızlar burada olacak." Eve götürmesi için pastayı paketlemek üzereydi ki, Miles pastayı tabağına koydu ve yemeye başladı. Sara gülümsemesini gizledi ve yanında götürmesi için cömert bir dilim daha kesti. "Bize katılmanı çok isteriz."

"Beni öğle yemeğine davet etme. Ne olacağını biliyorsun. Hayatımda gördüğüm en lezzetli yemeği önüme koyacaksın ve sonra telefonum çalacak ve ben bir ineğe ya da Noel olduğunu bilmeyen başka bir dört ayaklı hayvana bakmak için ayrılmak zorunda kalacağım. Ve benimle bir daha konuşmayacaksın." Parmaklarındaki çikolatayı yaladı. "Hayatım boyunca büyülediğimden daha fazla insanı gücendirdiğimi söylediğimde bana güven. Kanıta ihtiyacın varsa, seninle yatmaya çalışmak gibi bir hata yapan son kadının numarasını verebilirim.

benimle yaşıyor. Sanırım kısa bir süre önce terapiyi bıraktı."

Onun kayıtsız ses tonuna aldanmamıştı. O ilişkinin sona ermesinin onu incittiğini ve temkinli davranmasına neden olduğunu biliyordu. Neredeyse üç yıl önce bitmişti ve bildiği kadarıyla o zamandan beri ciddi biriyle çıkmamıştı, bu şaşırtıcıydı çünkü bildiği bir gerçek vardı Kilometrelerce ötedeki tüm bekâr kadınların ve evlilerin büyük bir kısmının fantezi nesnesiydi. Pek çok insan Miles McEwan'la vakit geçirebilmek karşılığında onun zaman zaman antisosyal olan çalışma saatlerine tahammül etmeye fazlasıyla istekliydi.

"Eğer dışarı çağrılırsanız, yemeğinizi yemek için geri dönene kadar sıcak tutacağım. Ve terapiye ihtiyacım olmayacak. Küçük, önemsiz şeyler için stres yapmam.

şeyler." Onun karşısına oturdu ve kendi doldurduğu kahveyi içmeye başladı.

"Ciddiyim. Lütfen bize katılın. Aslında ısrar ediyorum."

İç çekti. "Dorothy-" "Hindi,

dolma-"

"Ben-"

"Akçaağaçla kavrulmuş yaban havucu-"

"Lanet olsun sana, kadın. Tamam, orada olacağım." Ayağa kalktı ve tabağıyla kâsesini bulaşık makinesine yerleştirdi. "Başka kimsesizleri de davet edecek misin? Sadece bunun bir tuzak olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Erin'i davet edebileceğimi düşündüm."

Durakladı, gözleri kısıldı. "Fırındaki Erin mi? Altmışlı yaşlarının sonundaki Erin mi?"

"Başka bir Erin var mı?"

Elmacık kemiklerindeki ani renk çizgisi ona başka bir Erin olduğunu ya da bir zamanlar olduğunu söylüyordu. Belki de aşk hayatı düşündüğünden daha aktifti.

"Fırındaki Erin sıcak ve harika bir kadın," dedi. "Onun bana eşlik etmesini dört gözle bekliyorum. Özellikle de ekşi mayalı somunlarından birini getirirse. Ve belki bir de tarçınlı burger." Bulaşık makinesini kapattı ve Bailey'nin üzerine eğildi. "Burada yaşadığın için ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Her gün kasene yemek konuyor." Bailey'nin cılgınca salladığı kuyruğu gerçekten de bildiğini gösteriyordu.

Miles doğruldu. "Gitmeliyim."

"Orada dur bakalım. Diğer Erin'i dinlemek istiyorum."

Sandalyenin arkasından ceketini aldı ve ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Kesinlikle değilsin."

"Ben hayatında biraz heyecanı hak eden yalnız ve yaşlı bir kadıyım."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, benim aşk hayatım kimseyi

heyecanlandırmaz. Ve eğer sen

Yalnız size başka bir hayvan getirebilirim. Paula Lightfoot'un kedisi bu hafta yavruladı. Hepsisiyle başa çıkamıyor."

Dorothy bir sızı hissetti ama aldırmadı. "Başka bir hayvan alırsam Sara beni öldürür. Bana sürekli hayır demeyi öğrenmem gerektiğini söylüyor. Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki Paula onlara yuva bulamazsa, onları alıkoyacaktır."

"Bu doğru." Mutfaka doğru yürüdü ama sonra kapı aralığında durdu ve

dönüp ona baktı. "Kendini gerçekten yalnız mı hissediyorsun?" Kadın

Adamın gözlerindeki ani endişe, ona hak eden birini bulmaya daha da kararlı hale getirdi. O iyi bir adamdı ve iyi adamlar ziyan edilmemeliydi.

"Hayır. Yalnızlık çekecek vaktim yok."

"Ama bu senin yılın en sevdiğin zamanı değil."

Omuz silkti. "Geçmişte hayır, ama Sara ve ailesi Noel'de bana geliyor ve kızlar o kadar heyecanlı ki buna kapılmamak çok zor. Kaybettiklerine odaklanmaktansa sahip olduklarına odaklanmanın daha iyi olduğunu düşünürüm hep.

Yakında burada olurlar. Evi Noel için dekore etmeye başlayacağız. Her Cumartesi geliyorlar."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Binicilik nasıl gidiyor? Midilli uslu duruyor mu?"

"Thelma bir mücevher. Iris iyi gidiyor. Doğuştan yetenekli. Bana aynı yaştaki Sara'yı hatırlatıyor. Mükemmel midilliyi bulduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"İyi bir yuvaya ihtiyacı vardı ve siz de ona bunu sağladınız. Bu herkes için işe yarayan bir anlaşma." Adam bir esnemeyi daha bastırdı ve kadın onu biraz itti.

"Ayaklarının üzerinde uyuyorsun. Yatağına git."

"İyi fikir." Ön kapıya doğru yöneldi. "Teşekkürler, Dorothy. Çok lezzetliydi. Bir kafe açmalısın."

"Eğer tüm müşterilerim senin kadar yeseydi, bir hafta içinde işsiz kalırdım." Ona arabasına doğru el salladı. "Dikkatli sür." Bunu söylemekten kendini alamadı ve adam ona sarılmak için eğildi.

"Her zaman yaparım. Kendine iyi bak."

Onun gidişini izledi ve Sybil'i düşündü. Bir kadeh şarap eşliğinde yaptıkları sohbetleri özlemişti. Kitapları ve yemek tariflerini paylaşmayı ve kırlara gitmeyi özlemişti. birlikte yürürler.

Thelma için tarlaya bir balya saman götürerek dikkatini dağıtmak üzereydi ki Sara'nın arabasının sesini duydu.

Birkaç dakika sonra çocukların ona seslendiğini duydu. "Nanna!"

"Buradayım. Thelma'yı beslemek üzereydim."

"Ben yaparım." Iris hayvanların görevlerini ciddiye alıyor, dikkatle dinliyor ve Dorothy'ye her hayvanın durumu hakkında tam bir rapor veriyordu. "Ona binebilir miyim? sonra?"

"Ben de senin isteyeceğini umuyordum. Egzersiz ona iyi gelecektir."

Hafta sonları torunlarının yardımı gelmesi bir rutindi. Çamurlanmak ya da uşumek umurlarında değildi. Sadece hayvanların yanında olmayı seviyorlardı. Dorothy onları açık havada, sağlıklı uğraşlarla meşgul görmekten keyif alıyordu. Bunun hiç değişmemesini umuyordu.

En çok da onların birlikte olma hallerini görmek hoşuna gidiyordu.

"Ben de Thelma'ya binmek istiyorum!" Ava buz ve çamur parçalarına aldırmadan avluda dans etti. "Ama önce Benson'ı beslemek istiyorum."

"Benson'ı birlikte besleyeceğiz. Ve bugün ata binme sırası sende değil, bende." Iris kız kardeşinin elini tuttu ve birlikte alpakalara doğru yürüdüler. Kız kardeşinin kapıya tırmanmasına yardım etti. "Sıkı tutun. Sakın düşme."

"Her zaman ona yardım ediyorsun," dedi Dorothy kızına. "Her zaman ona göz kulak oluyor."

"Biliyorum. Iris çok korumacıdır. Hazır konu açılmışken, Noel'de onlar için sadece bir oda hazırlaman gerekiyor çünkü paylaşmak istiyorlar." Sara kızları izliyordu, Dorothy de öyle.

İki kız kardeşi bu kadar yakın görmek içini ısıtmıştı.

Çok masumlardı, hayatları basit ve karmaşık değildi. Her şey oyun, okul, midilliler ve arkadaşlarla ilgiliydi. Ev onların güvenli yeri, onların

Ebeveynler onlarla hayatın acımasız gerçekleri arasında sevgi dolu bir bariyer oluşturuyordu. Onlara bakarak işlerin ters gidebileceğini düşünmek imkansızdı. Ama ters gidebileceğini biliyordu. Ve öyle de oldu.

"Iris okulda nasıl? İyi bir arkadaş grubu var mı?" Sara ona baktı.

"Anne-"

"Özür dilerim. Beni görmezden gelin." Endişelerinin ortaya dökülmesine ve mutlu atmosferi etkilemesine izin verdiği için kendine lanet etti.

"Arkadaşları çok sevimli," dedi Sara nazikçe.

"Endişelenmeyi bırak." "Endişelenmiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum ama sorun değil. Anlıyorum." Sara bir an durdu ve Iris'in kız kardeşinin elini tutup Benson'ın elindeki havucu yiyebilmesi için düz tutmasını izledi. "Iris mantıklı biri. İhtiyaç duyulduğunda kendini savunmaktan korkmaz. Yaptıkları şeyi yapmak istemiyorsa hayır diyecektir. Onu dinledim. Kolay kolay yönlendirilmez."

"Bu gerçek bir güç ister." Dorothy duygularının onu boğmakla tehdit ettiğini hissetti. "Sen iyi bir annesin Sara."

"Sen de iyi bir anneydin. Hâlâ da öylesin." Sara onun kolunu sıktı. "Bu kadar yeter. Besleyecek alpakalarımız ve binecek midillilerimiz var."

"Haklısın, var."

"Buraya gelirken Miles'ın yanından geçtim. Hayvanlardan biri hasta mı?"

"Hayır. Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için geldi çünkü oradan geçiyordu."

Sara güldü. "Yani acıkmış ve senin hafta sonu için her zaman kek pişirdiğini biliyor."

"O da var. Ama umurumda değil. Onu görmeyi seviyorum, bunu biliyorsun. Onun için endişeleniyorum. Çok fazla çalışıyor."

"O çok zeki bir veteriner."

"Evet, ama bu onun sosyal bir hayatı olmaması gerektiği anlamına gelmez."

Sara ona eğlenerek baktı. "Bence Miles kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyük."

"Belki." Ama bazen incindiğinizde, bir dürtüye ihtiyaç duyarsınız. O da bunu biliyordu. Kendini korumak, tekrar risk almaktan daha kolay ve güvenliydi ve Miles'ın yaptığı şeyin de bu olduğunu hissediyordu.

Benson, kendisine sunulan tüm yiyecekleri itaatkâr bir şekilde yedikten ve kızlara en sevimli bakışını hediye ettikten sonra sürünün geri kalanına geri döndü ve

Iris ve Ava bir sonraki padoka yöneldi.

"Neden ben de binemeyeyim anlamıyorum." Ava, Thelma'ya doğru yürürken şöyle diyordu.

"Sana söylemiştim. Bugün benim sıram."

Ava bunu düşündü. "Hızlıca bir dönüş yapabilirim."

Iris iç çekti. "Neden hiç hayır kelimesini dinlemiyor anne? Sürekli tartışıyor."

"Israrcı olduğu kesin." Sara Ava'yı kucağına aldı. "Hayır, hayır demektir. Belki değil. Iris ata binerken senin de Bailey'e göz kulak olmanı istiyorum." "Iris'e göz kulak olmak istiyorum." Ava kıvrılıp büküldü ama Sara onu tuttu.

Sıkıca.

"Birlikte izleyeceğiz."

Dorothy, Thelma'nın başına bir boyunluk geçirdi ve onu ahır bloğu. Çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu ama ahırlardan ikisi atlar için ayrılmıştı. Biri Thelma için, diğeri de Miles'ın araması durumunda ya da

hayvan yardım kuruluşlarından biri ondan yardım istemiş.

Iris fırçayı aldı ve Thelma'nın paltosundaki çamuru pratik bir hareketle fırçalamaya başladı.

"Çok çamurlusun. Ne yapıyordun sen?" Thelma başını çevirip burnuyla onu hafifçe dürttüğünde kıkırdadı.

Sara, Ava'nın midilliyi okşayabilmesi için bir adım daha yaklaştı. "Yavaşça. Ve gözlerine yaklaştırmayın çünkü bundan hoşlanmaz."

Ava Thelma'nın boynunu okşadı. "Çok yumuşak."

"Bu onun kışlık montu. Onu sıcak tutmaya yardımcı oluyor." Dorothy atı bağladı, avluya götürdü ve Iris'in binmesine yardım etti. "Ben kolanı sıkarken sen de bacağını öne uzat."

Eyerin sağlam olduğundan emin olduktan sonra onlarla birlikte küçük kapalı okula doğru yürüdü.

Ava durmadan konuşuyordu ve Sara dikkatle dinliyor, ara sıra cevap veriyor, Ava'nın fikrini soruyor ve cevabı dinliyordu.

Dorothy sevgi ve gururla dolup taşıdığını hissetti. Sara kızlarla her zaman ilgiliydi ve ilgisini eşit şekilde göstermeye dikkat ediyordu. Onlara birer birey gibi davranıyor ama her ikisinin de eşit derecede önemli olduğunu bilmelerini sağlıyordu.

Ebeveynliğin getirdiği sorumluluklar onu asla yıldırmamıştı. Nazik, pratik ve son derece rahat biriydi.

Dorothy ona hayranlık duyuyordu. Kolay değildi, bunu biliyordu. Doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapıyordunuz, ama işler ters gittiğinde neyi farklı yapabileceğinizi merak ediyordunuz. Ne kadarı senin hatandı? Doğa

beslenmeye karşı. Cevapları ararken bu konuda çok şey okumuştı. Neyi farklı yapmış olabilirdi? Tüm bu olanlardan ne derece sorumluydu?

Hiç söylememiş olmayı dilediği kelimeler vardı. Keşke söylemeseydi.

"Nanna?" Ava Sara'nın kollarından sıyrıldı ve Dorothy'ye koştu. "Çok güzel görünüyorsun. üzücü."

Kendini toparladı. "Hiç üzgün değilim. Sadece biraz üşüdüm. Belki sıcak çikolata iyi bir fikir olabilir diye düşünüyorum." Kendisine ikram edilen torunlarının onu şimdiki zamana geri getirmesi için. "Iris'in ata binmeyi bitirmesini bekleyeceğiz."

"Ben onunla kalacağım," dedi Sara. "İşimiz bittiğinde size katılırız." Okulun etrafında koşuşturan kızına baktı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Eller aşağı, Iris! Dizginlerini kısalt. Bu iyi."

"O doğuştan yetenekli. Tıpkı senin gibi."

"Bayıldım. Hayvanları. Açık hava." Sara durakladı. "Harika bir çocukluktu. En iyisiydi. Sen ve babam harika ebeveynlerdiniz. Onu ne kadar özlediğinizi biliyorum. Ben de onu özliyorum. Ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünürsek bu çılgınca. Ya da belki o kadar da çılgınca değil."

Hatırladıkça gözleri doluyordu. Phillip Sara'yı ilk kez denizde yüzmeye götürmüştü. Çorapları doldururken Noel Baba gibi giyinmesi Yatak odasından dışarı bakıp onu görürse diye. Sara'ya okumayı öğretmek. "Seninle gurur duyuyordu, Sara."

"Keşke kızlarla tanışabilseydi. Ava ona çok benziyor."

"Öyle. Onun coşkusuna ve yaşama sevincine sahip. Baban asla hayır cevabını kabul etmezdi. İtiraz ne olursa olsun, biriyle konuşmanın bir yolunu bulurdu."

Sara başını salladı. "Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum - diğer uçtaki kişi için yorucu olduğu kesin."

Birbirlerine baktılar ve Dorothy gülümsedi.

"El ve ayak parmaklarım donuyor. Sanırım sıcak çikolata zamanı geldi. Ava ve ben gidip Noel süsleri yapmaya başlayacağız."

"Tutkal ve simlere dikkat edin," diye uyardı Sara ve Dorothy'nin telefonu çalınca durdu.

Dorothy numarayı kontrol etti. "Ben Imogen, bunu almalıyım. Çabuk olacağıma söz veriyorum."

Sara'nın ifadesi sıcak ve mutlu bir ifadeden temkinli bir ifadeye dönüştü. "Anne-" "Sorun yok Sara. Alo, Imogen? Her şey yolunda mı?"

Sara'yı dinledi.

Imogen konuştu ve sonra başını salladı. "Kulağa mükemmel geliyor. O zaman görüşürüz. Dört gözle bekliyorum." Sara'nın hâlâ kendisini izlediğinin farkında olarak aramayı sonlandırdı. "Sadece gelecek haftaki öğle yemeğimizi teyit ediyordu, hepsi bu."

"Sırf bunun için Londra'ya döndüğüne inanamıyorum. Noel'deyiz. Sokaklar tıklım tıklım. Neden burada kalıp Imogen ile yemeğini yeni yıla ertelemiyorsun?"

"Çünkü bir taahhütte bulundum ve taahhütlerimi her zaman yerine getiririm."

Ve yılın bu zamanlarında Londra'yı seviyorum. Vızıltı ve atmosfer hoşuma gidiyor ve Imogen'in arkadaşlığı da hoşuma gidiyor. Bizim için çok çalışıyor."

Sara iç çekti. "İkimiz de bunun neden olmadığını biliyoruz-"

"Şimdi sıcak çikolata alabilir miyiz, Nanna?" Atlardan ve kız kardeşinden sıkılan Ava, Dorothy'nin eline uzandı. "Üşüyorum."

"Ben de üşüyorum." Dorothy onun elini tuttu. "İçeride görüşürüz Sara. Dışarıda fazla kalmayın."

Sara'nın söylemek istediği daha çok şey olduğunu biliyordu. Sara'nın tekrar Londra'ya dönmesini istemediğini biliyordu ama bu gitmesine engel olmayacaktı. Yapması gerekeni yapacaktı.

Geçmiş ger i alamazdınız ama gelecek için elinizden gelenin en iyisini yapabilirdiniz.

OceanofPDF.com

6

Imogen

Yılın şu ana kadarki en yoğun günü olacağa benziyordu. Imogen'in Londra'nın farklı yerlerinde, farklı zamanlarda gerçekleşen  etkinliği vardı. İdeal değildi ama bazen böyle oluyordu. Müşteriler tarih konusunda her zaman esnek olamıyordu ve Imogen her şeyi ayarlamak zorundaydı.

Programı, her etkinlikte biraz zaman geçirebilmesini sağlamak için karmaşık bir planlama gerektiriyordu ve fiziksel olarak orada bulunmadığında bile

İhtiyaç duyulması halinde müşteriye tamamen hazır olmayı amaçlıyordu. Deneyimleri ona muhtemelen ihtiyaç duyulacağını öğretmişti. Hayat böyleydi. Ve kırışıklıkları düzeltmek onun işiydi.

Imogen endişelenmiyordu. Her olasılığa karşı hazırlıklıydı ve kariyerinin bir noktasında karşılaşmadığı çok az acil durum vardı. En unutulmazı, bir ilaç fuarında açılış konuşmacısıydı.

sahnedeki kalp krizi geçiren bir konferanstı. Imogen defibrilatörü bulmuş, tasarımcı gömleğini yırtıp açmış ve 200 joule vererek onu hayata dndrmşti. Bu her ikisi için de bir şok olmuştu (aynı zamanda seyirciler için de, alkışlar tavanı yükseltmişti), çünkü bu durum televizyondaki tıbbi dizilerin sizi inandırdığından çok daha az sıklıkta gerçekleşiyordu.

Imogen daha sonra ona ambulansa kadar eşlik etmiş ve aynı zamanda yedek bir konuşmacı bulmuştu. Yaşanan drama rağmen etkinliğin başarılı olduğu ilan edilmişti. şirket o zamandan beri Imogen'in mşterisiydi ve CEO her Noel'de ona abartılı bir hediye gönderirdi.

Daha sonra, önde gelen bir yatırım bankasının yönetim kurulu için düzenlenen kutlama yemeğinden bir saat önce otelin mutfağında yangın çıkmıştı. Imogen pek çok tanıdığından yardım istemiş ve kraliyet ailesine layık dört çeşit bir öğle yemeği hazırlamıştı.

Bir hayvanat bahçesinde bir etkinlik düzenlemişti (müşterinin isteği üzerine) ve delegelerden biri çok fazla içmiş ve penguenlerin bulunduğu kafese tırmanmaya çalışmıştı.

Bir de ufak tefek şeyler vardı. Kırılan topuklar (Knightsbridge'deki bir mağazadan bir çift ayakkabı getirtmişti), boğaz ağrıları (pastiller), kaybolan notlar (müşterilerin kendisine tüm sunumların yedeklerini vermesi konusunda ısrarcıydı), kıyameti andıran hava koşulları (etkinliği iki saat önceden haber vererek açık alandan kapalı alana taşımıştı) ile uğraşmıştı. Listenin sonu gelmiyordu. Ancak Imogen kendisine fırlatılan (ya da hava durumu söz konusu olduğunda kendisine üflenen) her şeyle başa çıkabileceğinden emindi. Meydan okumaktan hoşlanıyordu. Kendisine ve başkalarına her şeyin üstesinden gelebileceğini kanıtlamayı seviyordu. *Hadi bakalım.*

Bu onun işiydi ve bu işte iyiydi. Sadece iyi değil. *En iyisiydi.*

Müşteriler etkinliklerinin sorunsuz geçeceğini varsayıyordu ve genellikle de öyle oluyordu, ancak işler ters gittiğinde bunu düzeltmek Imogen'in işiydi, tercihen müşteri farkında olmadan.

Her sorun için her zaman bir çözüm ve genellikle birden fazla çözüm olduğu prensibiyle çalışıyordu. Bu sadece en iyisini seçme meselesiydi.

Bir etkinlikte fiziksel olarak bulunmadığında bile, tavsiye ve sorun giderme için her zaman hazırды. İki telefon taşırdı, sadece Birinin kaybolması, çalınması ya da aynı anda iki çağrıya cevap vermesi gerekmesi durumunda (bu oldu).

Her etkinliğe RPQ'dan kendi ekibi tahsis edildi ve onlar tüm etkinlik boyunca hazır bulundular. Imogen'in görevi sadece yüzünü göstermek, etkinliğin birkaç fotoğrafını çekmek, müşteri yöneticisinin halledemediği sorunları gidermek ve genel olarak müşteriye her şeyin yolunda olduğuna dair güven vermektir.

Bugünkü ilk etkinliği Londra'nın hemen dışındaki şık bir otelde tüm gün sürecek bir satış konferansıydı. Şirket şimdiye kadarki en iyi yılını kutluyordu ve ona verilen brief, hem şirket kutlaması hem de Noel kutlaması olan bir etkinlik tasarlamaktı.

Bu, özellikle zaman baskısı nedeniyle, son aylardaki en iddialı projelerinden biriydi.

Etkinliğin teması Kış Harikalar Diyarı idi ve otel ile bahçeler Lapland gibi süslenmişti. Bütçenin tavanı yoktu ve Imogen kar yapma makinelerini ayarlayarak karlı bir cennete dönüştürdü. Kızak gezintileri ve ren geyiklerinin yanı sıra sıcak şaraptan kremalı sıcak çikolataya kadar her şeyin sunulduğu stantlar vardı.

İçeride, sadece iki gün önce bir gala yemeğine ev sahipliği yapmış olan balo salonu

Beş yüz kişilik atölye, delegelerin kendi oyuncaklarını yapabilecekleri alanlarla birlikte Noel Baba'nın atölyesiydi.

Yılın bu zamanındaki baskıları göz önünde bulunduran Imogen, insanların Noel alışverişi yapabilmeleri için büyük bir oyuncak mağazasının stand açmasını ve yanında da bağışta bulunabilmeleri için dev bir Noel Baba çuvalı ayarlamıştı.

Yerel bir çocuk hayır kurumuna fazladan oyuncak.

Balo salonunun ortası bir buz pateni pistine dönüştürülmüştü ve odanın uzak köşesinde elflerin hizmet ettiği bir mağara vardı

"Noel Baba "yı görmek için sıraya giren insanlara şampanya ve alkolsüz kokteyller ikram edildi. Her personel o yılki ikramiyesini almak için Noel Baba'yı ziyaret ediyordu. Imogen bunun biraz ürkütücü olup olmadığını merak etmişti ama CEO Angus Fitzgerald, çoğunlukla kendi fikri olduğu için bu fikirden vazgeçmeyi reddetmişti.

"Imogen!" Angus Fitzgerald, resmi takım elbisesi içinde hiç de şık görünmeden ona doğru ilerledi. "Bu harika! Sen bir süperstarsın."

Elini sıktı, övgülerini sıcak bir gülümsemeyle kabul etti ve etrafına bakındı. "Herkes eğleniyor gibi görünüyor Bay Fitzgerald."

"Bana Angus demeni daha kaç kez söylemem gerekiyor? Çok iyi vakit geçiriyorlar. Mükemmel bir Noel fantezisi yaratmışsın. Nasıl yapıyorsun? Bu mu?"

Mükemmel bir fantastik Noel.

"Bu benim işim, Angus." Fantastik Noelleri yakından tanınmasının faydası olmuştu. Şimdiye kadar deneyimlediği tek şey onlardı. Gerçek bir aile Noel'i sadece hayalinde gerçekleştirmişti. Bir duygu çekimi hissetti, bir kayıp duygusu ve onu öldürdü. Herkes biliyordu ki Noel genellikle baskı ve stres dolu bir dönemdi. Filmlerde başrol oynayan karla kaplı, ıslıl ıslıl bir aile Noel'i hayali bir şeydi. O buna inanıyordu. Buna inanmak zorundaydı, yoksa kaçırdığı şeyler için üzölmeye başlayabilirdi.

Angus hâlâ etrafına bakıyordu. "Oyuncak mağazasının burada olması dahiyane bir fikir. Karım her zaman Noel alışverişini kendisinin yapmak zorunda olduğundan şikayet eder, ben de torunum için doldurulmuş bir aslan aldım. Bu benim katkı." Onun kendisine baktığını gördü ve gözlerini kıstı. "Yüzünde o ifade var."

"Bakabilir miyim?"

"Evet, bir şey önermek üzereyken ve nasıl tepki vereceğimden emin değöilken hep böyle bakarsın."

Imogen, Angus'un Noel günü küçük torununa pelüş bir aslan hediye ettiği görüntüsünü bir kenara itti. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Devam et. Aklından ne geçiyorsa söyle."

Durakladı. "Bu şık bir takım, Angus."

Kravatının düğümüyle oynadı. "Ama?"

"Bu rahat bir etkinlik. Kurumsal ama kurumsal değil."

"Yani?"

"Biraz daha az resmi giyinseydiniz çalışanlarla daha kolay iletişim kurabilir miydiniz diye merak ediyorum. Bu sizi daha resmi gösterebilir. yaklaşılabılır."

O anda satıştan sorumlu başkan yardımcısı, üzerinde dev bir kardan adam bulunan kırmızı bir kazakla yanlarından geçip gitti.

Angus onu izledi. "O satış işinde. Satış ekibiyle bağlantı kurmak onun işi."

"Patron sensin. Bu harika bir yılın ödülü. Senin de bağlantı kurman gerek. Bu onlarla ilgili."

"Buna itirazım yok," dedi, "ama senin için bile kardan adam kazağı giymiyorum. Zor konuşmalar yapabilmem gerekiyor.

Bazen insanları kovmak zorunda kalıyorum. Sizi kardan adam kazağı giyerken gördüklerinde bunu yapmak daha zor oluyor."

"Bağ kurmak ile saygıyı kaybetmek arasında bir çizgi olduğuna katılıyorum. O çizgiyi geçmeyeceğiz. Kardan adam kesinlikle çok fazla. Ama yine de-

Parmağını ağzına götürüp düşündükten sonra telefonunu çıkardı ve ekipteki gençlerden birini aradı. "Nick? Bana yedek lacivert kazaklardan birini getirebilir misin? Evet, kaşmir olanı. Teşekkürler."

"Yedek kazağınız var mı?"

"Her zaman. Bir şeyler olur. Beyaz gömleklerde kırmızı şarap. Kayıp düğmeler. Yırtık kollar. Olasılıklar sonsuzdur. Ah, Nick, teşekkürler-" Kazağı iş arkadaşından aldı ve Angus'a uzattı. "Bunu dene."

Ondan aldı ve inceledi. "Logo bir Noel ağacı." "Küçük, zar zor algılanabilir, ama Noel ağacı sayılacak kadar kazak. 'Yaklaşılabılırım ama hâlâ patron benim' diyor."

Güldü. "Kıyafetlerin bu kadar çok şey ifade edebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Şaşıracaksınız. Sözsüz iletişim, ağzınızdan çıkan kelimeler kadar güçlü olabilir." Ceketini ondan aldı ve şöyle tuttu kazağı çekti. "Sana çok yakışmış."

"Gömlek ve kravattan daha rahat olduğu kesin. O zaman Noel Günü de halloldu." Ona gülümsedi. "Bu bende kalabilir mi?"

Sanki adam milyarlarca dolar etmezmiş gibi. Sanki cüzdanındaki bozuk parayla tonlarca kaşmir kazak alamazmış gibi. Tek eksiğı zamanıydı ve onun verimliliğı insanlara zaman kazandırıyor.

"Elbette." Ceketini Nick'e uzattı ve kazağı da son faturaya eklemeyi aklına not etti. "Nick ceketinizi bir yere asacak, siz de daha sonra alabilirsiniz. Ya da ofisinize teslim edebiliriz. Hangisi sizin için uygunsa. Bu arada, burada her şey yolunda görünüyor. Ses sistemini kontrol ettik ve saat on ikideki konuşmanız için her şey yolunda görünüyor."

"Bunun için burada olmayacak mısınız?"

"Maalesef hayır. Saat on bir kırk beşte Knightsbridge'de olmam gerekiyor ama bana ihtiyacınız olursa tüm bu süre boyunca ekibimle iletişim halinde olacağım. Ama ihtiyacınız olmayacak, çünkü her şey mükemmel bir şekilde işleyecek."

"Senin sayende. Sen türünün tek örneğisin." Onun elini tekrar sıktı. "Hiç dinleniyor musun, Imogen?" Sesi şefkatliydi ama bunun hileli bir soru olduğunu düşündü.

Eğer evet derse, o zaman hesabına her şeyini verip vermediğini merak ederdi. Hayır derse, tükenmişlik yaşayabileceğinden ve hesabının zarar göreceğinden endişelenmeye başladı.

"İhtiyacım olduğunda ve doğru zaman geldiğinde dinleniyorum."

Güldü. "Ve eğer duyduysam bu diplomatik bir cevap. Tüm bunları geride bırakıp gelip benim için çalışmak istediğın zaman beni ara. Noel'de iyi hak edilmiş bir mola vermeyi dört gözle bekliyor olmalısın."

"Buna daha birkaç hafta var." Bunu düşünmemeye çalıştı, çünkü dört gözle beklemiyordu. Ve ara vermeyi de planlamıyordu. Noel yeterince kötüydü, bir de oturup ne kadar kötü geçtiğini düşünecek zamanım yoktu.

"Noel'i nerede geçiriyorsun, Imogen?"

En nefret ettiğı soruydu bu ama cevabını hazırlamıştı. "Ailemle birlikte taşrada." Bu sözleri o kadar sık söylemişti ki Neredeyse onlara inanıyordum. Ve yalan, gerçekten daha iyiydi. Gerçek insanların kendilerini garip hissetmelerine neden oluyordu ve o insanların kendilerini garip hissetmelerini istemiyordu. İnsanların onun için üzülmesini de istemiyordu.

"Yani şehir dışına çıkacaksınız. Bu iyi bir şey. Bunca yıl birlikte çalıştık. Hakkımdaki her şeyi biliyorsun ama ben yine de

Senin hakkında çok az şey biliyorum. Rahatlamak için ne yaparsın, Imogen?"

"Pek çok şey. Jujitsu. Ben siyah kuşağım." Gerçek buydu. Bir sürü yalan arasında kendisiyle ilgili açıkladığı tek dürüst şey. Bu onun tek hobisiydi. İş dışında zaman ayırdığı tek şey.

"Jujitsu mu?" Kaşları kalktı. "Neden bunu seçtin?"

Daha fazla kontrol sahibi olma ve kendini idare edebilme ihtiyacı.

"Formda kalmak için harika bir yol." Daha fazla hobi düşünmeye çalıştı. Daha yuvarlak görünmesi gerekiyordu. Janie ne yapıyordu? "Haftada birkaç kez yoga yapıyorum. Kitap okuyorum. Köpeğimi gezdiririm. Oldukça normal şeyler."

"Köpeğiniz mi var?" Angus ilgilenmiş görünüyordu. "Cinsi?"

Aman Tanrım. "Golden Retriever." Köpekten bahsetmemeliydi. Bu hayat detayları iş arkadaşları içindi, müşteriler için değil. Etrafta dolanan yönetici ekibinden birkaç kişiyi işaret etti. "Yeterince zamanını aldım, Angus."

"Sizinle konuşmak hoşuma gidiyor, ama haklısınız-birbirimize karışmalıyız. Tekrar teşekkür ederim Imogen." Etrafına baktı, kadının yarattığı kış tema parkını inceledi. "Mükemmel bir yıl için mükemmel bir son."

Imogen, o ağlamaya başlamadan önce kendini kurtarmanın zamanı geldiğine karar verdi. "Keyfine bak Angus. Bu sadece personelin için değil. Senin için de.

Şimdiye kadarki en iyi yılınızı geçirdiniz. Bunun tadını çıkarmayı hak ettin. Git ve kendine bir kızak gezisi ısmarla." Koluna cesaret verici bir dokunuş yaptı.

sıktı ve kendisi etkinliğin geri kalanını kontrol ederken onu personeliyle kaynaşması için bıraktı.

Angus'a gerçekten düşküncü ve tüm planların bu kadar başarılı bir şekilde hayata geçtiğini görmenin verdiği belli bir heyecan vardı.

Etkinlikten sorumlu müşteri temsilcisiyle görüştü, her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra trene atlayıp şehre geri döndü.

Bir sonraki etkinliği Hyde Park'a bakan beş yıldızlı bir otelde düzenlenen bir ödül yemeği idi ve oraya tam zamanında varmıştı. Buraya kadar her şey iyi.

Giriş merdivenlerini yarılamıştı ki akşamki etkinlikten sorumlu müşteri yöneticisinden bir telefon geldi. Bu özel müşteri zordu, bu yüzden ortaya çıkan kırılganlıkları düzeltmek için her şey boyunca orada olmayı planlıyordu.

"Imogen?" Ses acil ve tizdi. "Kriz!"

Imogen merdivenlerde durakladı. "Nefes al Sophie. Sakin ol. Unutma,

bunun hakkında konuşmuştuk. Sakin ol. Eğer bir sorun varsa, o zaman çözüm ararız. Her seferinde bir parça çözeriz."

"Ne demek 'eğer'? Ortada *büyük* bir sorun var." "Her şey yoluna girecek."

"İyi değil. İnanılır gibi değil. Tüm o-"

"Gerçekler, Sophie. Bana sorunu beş kelime ya da daha kısa bir şekilde anlat."

"Bu akşamki açılış konuşmacım Edinburgh'da mahsur kaldı.

Havaalanında bir olay meydana geldi. Bir sonraki duyuruya kadar tüm uçuşlar iptal edildi. O panikte, müşteri panikte ve ben de panikteyim. Yani, her şey bu kadının etrafında dönüyor. Bu etkinliği çok uzun zamandır planlıyorduk! Onunla 18 ay önce anlaştık. Onun konuşmasını başka biri yapamaz." Sophie'nin sesi titriyordu. "Alan Marsh çılgına dönmüş durumda ve beni suçluyor, gerçi neden benim hatam olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü havaalanlarını ben kontrol etmiyorum. Ama bu onun umurunda değil. Bana işe yaramaz olduğumu ve önümüzdeki on dakika içinde buraya gelmezseniz bizi kovacağını söyledi."

Imogen bir kızgınlık dalgası hissetti. Zorba müşterilerle başa çıkabilirdi ama zorbalardan içgüdüsel olarak nefret ederdi. "Bunu söylemeye hakkı yoktu.

İşinde çok iyisin Sophie."

"Hayır, değilim. O haklı. Böyle bir sorunla karşılaştığımda paniğe kapılıyorum. Ben senin gibi değilim. Müşteriyi kaybedeceğiz ve ben kovulacağım ve-"

"Dur!" Imogen onun sözünü yarıda kesti. "Beni dinlemeni istiyorum Sophie."

Bir koklama oldu. "Dinliyorum."

"Alan Marsh zor bir müşteri olabilir, ancak bunu bir öğrenme deneyimi olarak görmeye çalışın. Sakin olun ve onunla başa çıkın."

"Nasıl halledeceksin? Geldiğinizi söylesem? Bu onu sakinleştirir."

"Hayır, çünkü bunu yaparsanız ona bu işi yapacak güvene sahip olmadığınızı söylemiş olursunuz."

"Bu işi yapmak için kendime güvenim yok."

Imogen'in kalbi yumuşadı. "Evet, biliyorsun. Sadece parçaladı, hepsi bu. Ama onu tekrar bir araya getireceğiz."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve sorunu mümkün olduğunca kısa bir şekilde ifade ederek başlayacaksınız."

"Çoktan yaptığımı sanıyordum."

"Hayır, müşterinin size bağırdığı gerçeğiyle o kadar telaşlandınız ve hayali sonuçlarla dikkatiniz dağıldı ki asıl soruna odaklanamıyorsunuz. Zihniniz allak bullak olmuş durumda ve panik patlamanız

düzeltilmesi gereken şeylere odaklanmanızı engelliyor. Bana sorunu söyle. Tüm bunları başlatan şeyi."

"Hoparlörüm yok!"

"Hoparlörün var." "Doğru yerde değil!"

"Doğru. Hoparlörünüz yanlış yerde. Çözülmesi gereken sorun da *bu*. Yani burada bir taşıma sorunu var."

"Elbette, ama nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Dolayısıyla, müşteri kaybetme ve iş kaybetme konusunda endişelenmek yerine, bu ulaşım sorununu nasıl çözeceğinizi düşünmeniz gerekiyor."

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Havaalanını çoktan aradım ama kimse bana bir şey söyleyemiyor."

"Düzeltilmesi gereken sorun havayolu şirketinin programı değil, müşterinizin yanlış yerde olması. Havayolunu unutun. Konuşmacınızı mevcut zaman dilimi içinde A noktasından B noktasına nasıl ulaştıracağınızı bulun. Buna bir çözüm bulun, her şey hallolacaktır." Hayatını böyle idare ediyordu.

Seçenekleri özetleyin. Bir tanesini seçin. "Olası ulaşım şekilleri-uçak, tren, araba. Araba çok uzun sürer, o yüzden geriye uçak ve tren kalıyor."

"Ama havaalanı Edinburgh'dan yapılacak tüm uçuşları erteledi-"

"Şimdi sorun şu ki, havalimanından uçuş yok. Çözümlerden biri de başka bir havaalanı düşünmek." Imogen saati kontrol etti ve bazı hesaplamalar yaptı. "Glasgow'dan uçuşları kontrol ettiniz mi?"

"Glasgow mu?"

"Evet. Müsaitlik durumunu kontrol edin. Eğer uygunsa, onu alıp oraya götürecek bir araba ayarlayın." Sophie'ye daha önce kullandığı ve güvenilir olduğunu bildiği bir makam arabası şirketinin adını verdi. "İndiğinde ne yapacaksınız?"

"Heathrow'dan onu alması için bir araba ayarlayacağım. Ve ekipten birinin onu varışta karşılamasını sağlayacağım, böylece rahatlayabilir ve lojistik yerine açılış konuşmasına odaklanabilir. Böylece podyumda telaşlı ve stresli bir şekilde durmayacak."

"Harika. Başaracaksın." Imogen onu övgü yağmuruna tuttu ve müşterinin yaktığı özgüvenini yeniden inşa etmeye çalıştı.

"Ama bu yeterli olmayacak. Konuşmacı da stresli. Hatta o kadar sinirli ki vazgeçip eve gitmekle tehdit ediyor."

"Tabii ki öyle. İş seyahatleri her zaman streslidir. Belli bir saate kadar bir yere gitmesi gerekiyor ve her şey erteleniyor. Muhtemelen hissediyor

Hiçbiri onun hatası olmamasına rağmen utanıyor. Dolayısıyla buradaki sorununuz ona kendisini özel ve değerli hissettirmek. Öneriniz var mı?" Bir adım attı

Küçük bir misafir grubunun geçmesine izin vermek için yan tarafa geçti ve paltosunu üzerine çekti. Dışarıda durmak için hava çok soğuktu.

"Bu gece burada otelde kalıyor. Oda güzel ama özel bir şey değil. Müşteri bize bütçe vermedi." Sophie durakladı. "Sanırım otelle konuşup odasını yükselttirip yükselttiremeyeceğime bakabilirim. Onları etkinlikler için çok kullanıyoruz."

"Öyle," dedi Imogen. "Ve bu mükemmel bir düşünce."

"Belki bir sütleri vardır."

"Kontrol etmeye değer."

"Ve ona ücretsiz bir kaplıca tedavisi sunabiliriz."

"Bu dahice bir fikir. Zekice." Imogen ekipten birinin kapı aralığından kendisine işaret ettiğini gördü. "Gitmem gerekiyor. Grafik tasarım ödülleri yeni geldim. Önümüzdeki birkaç saat boyunca burada olacağım."

"Ama size ulaşılabilir mi?" Sophie'nin sesindeki panik geri gelmişti.

"Her zaman. Ama bana ihtiyacın olmayacak, çünkü buna sahipsin. Ve eğer

Müşteri kabadır, sadece dinleyin, sakın olun ve en iyi sonucu elde etmek için elinizden gelen her şeyi yaptığınıza dair onu temin edin. İyi gidiyorsun Sophie."

"Öyle hissettirmiyor. Keşke ben de senin kadar sakın olsaydım. Burada olacaksın, değil mi?"

"Hiçbir etkinliği kaçırmadım Sophie." Bunun üzücü bir hayatı olduğu anlamına mı yoksa verimli olduğu anlamına mı geldiğinden emin değildi.

Etkili biriyle gidiyordu.

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece müşteri sürekli seni soruyor, sanki geri kalanımız ne yaptığımızı bilmiyormuşuz ve sen orada olsaydın tüm bu havayolu fiyaskosu yaşanmayacakmış gibi, çünkü sen bir tür sihirbaz sorun çözücü gibisin-" Sophie boğazını temizledi. "Sakinleşmem gerek. Sorun, çözüm, sorun, çözüm."

"Bu doğru ve harika bir iş çıkarıyorsun." Imogen, havada asılı duran meslektaşına bir dakika içinde işinin biteceğini belirtmek için parmağını kaldırdı. "Yakında görüşürüz."

"Doğru. Çünkü burada olacaksın. Tabii ki burada olacaksın. Tüm ayarlamaları yapacağım ve birkaç saat içinde görüşeceğiz."

"Beni haberdar et." Imogen telefonunu çantasına geri koydu, merdivenleri hızla çıktı ve otele girdi. Bir baş dönmesi dalgası hissetti ve fark etti ki

önceki geceden beri bir şey yememişti. Akşamki büyük etkinliğe gitmeden önce bir şeyler atıştıracaktı. Sophie'nin müşteriye zor bulmasına şaşırmamıştı. Alan Marsh zor biriydi. Bardağını taşıyana kadar doldursanız bile her zaman yarısı boş kalan o sinir bozucu insanlardan biriydi. Her küçük şeyde bir kusur bulur ve onları kovmak için bir bahane arar gibiydi. Imogen ona asla bu bahaneyi vermemeye dikkat etmişti. Ve bugün de başlamayacaktı.

"Merhaba Arthur." Kapıcı masasının arkasındaki adama el salladı ve adam da ona el salladı.

"Seni görmek güzel, Imogen."

Bu mekânı o kadar sık kullanıyorlardı ki personeli iyi tanıyordu.

Doğruca etkinliğin yapıldığı balo salonuna gitti, teknoloji sorumlusu ve müşteri yöneticisiyle konuştu ve beş dakikalığına odanın arka tarafına geçti. Ortam çok hareketliydi.

"Masalar harika görünüyor." Her masanın ortasında bir kar tanesinin hologramı yer alıyordu.

Noel şimdiden hayatına hükmetmeye başlamıştı ve o güne daha haftalar vardı.

Müşteriyle konuşacak ve her şeyin beklentilerin üzerinde olup olmadığını kontrol edecek kadar uzun süre kaldıktan sonra üst kata, gün boyunca merkez olarak kullandıkları odaya çıktı.

Umduğu gibi, mekân boştu çünkü ekibin geri kalanı artık etkinlikteydi.

Imogen ayakkabılarını çıkardı, kendine büyük bir bardak su doldurdu, bir muz ve bir çikolata yedi ve sonra kanepeye yayıldı.

Çok yorulmuştu. Zihni hızla çalışıyor, kalbi hızla çarpıyordu ve hâlâ ertesi günkü etkinliklerinin planlarını kontrol etmek için zaman bulması gerekiyordu. Noel'e bu kadar yakinken düzenledikleri etkinlikler neredeyse her zaman arka arkaya olurdu.

Rosalind'i düşündü. *Çok fazla şey almadığına emin misin, Imogen?*

Tek bir yanlış adımı bile göze alamazdı. Sophie'ye güvence vermiş olmasına rağmen, bu akşamki etkinlik konusunda tedirgin hissediyordu. Müşteri zor biriydi. Kendini en iyi şekilde göstermesi gerekiyordu.

Gözlerini kapattı.

Beş dakika sonra gidip Sophie'ye biraz destek verecekti.

Uyuyakalmış olmalıydı çünkü kapının açılma sesiyle uyandı.

Kişi odaya girdiğinde Imogen ayakkabılarını giymiş ve e-postalarını gözden geçiriyordu. Başı bulanıktı ve baş ağrısının başlangıcını hissedebiliyordu. Çikolata dışında bir şey yemiş olmayı dilemeye başlamıştı.

"Merhaba, Imogen. Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum. Takım elbisene bayıldım. Yeşilin bu tonu sana çok yakışmış. Çok seksi bir elf gibi görünüyorsun." Bu

Janie, özel dikim siyah elbisesi içinde profesyonel görünüyordu, saçları başının arkasında bir düğüm halinde toplanmıştı. "Sadece leke çıkarıcıyı almaya geldim.

Müşteri gömleğine ahududu suyu dökmüş. Bir dahaki sefere tatlı olarak peynir tabağı." Çantalardan birini karıştırdı. "Ah, nerede bu? Bir tane vardı, biliyorum."

Imogen her yere taşıdığı büyük boy çantasına uzandı ve ona bir leke çıkarıcı uzattı. "Ahududu'yu değiştirmek kolay değil. Ona yeni bir gömlek verseniz daha iyi olur."

"Bu benim yedeğim. Problem çözümü, değil mi? Teşekkürler, Imogen." Janie leke çıkarıcıyı cebine koydu. "Her yerdeyim çünkü annem aradı ve tahmin edin ne oldu? Yeniden evleniyor."

Imogen nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Bu iyi miydi yoksa kötü mü? "Vay canına. Peki sen bu konuda ne hissediyorsun?"

"Heyecanlı! Ray'i seviyorum ve babam öldüğünden beri tek başına. Tek istediğim onun mutlu olması. Bazen anne-kızdan çok en iyi arkadaş gibi olduğumuzu düşünüyorum, anlıyor musun?"

Hayır, bilmiyordu. Bu tür bir ilişkiye dair hiçbir deneyimi yoktu. İyi bir gününde annesiyle ilişkisi mesafeli ve soğuktu.

Kötü bir günde - bunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

"Senin adına sevindim."

"Ben nedime olacağım. Gelecek hafta elbise seçeceğiz. İyi bir anne-kız alışveriş gezisine bayılırım, ya siz?"

"Herkes öyle değil mi? Seni bekletiyorum," dedi Imogen, "müşteriye geri dönmen gerektiğini biliyorum, böylece gömleğini halledebilirsin."

"Evet, haklısın. Yapmalıyım." Janie cebindeki leke çıkarıcıyı okşadı.

"Yarın ofiste görüşürüz. Zaman kalırsa birlikte öğle yemeği yiyelim. Cuma için hazır mısınız?"

Cuma günü mü? Cuma günü ne oluyordu? "I-"

"Gerçekten unutmadın mı?" Janie güldü. "'Köpeğini işe getir günü'. Midas'la tanışacağımız gün. Hepimiz senden daha heyecanlıyız!"

Midas.

Yeter artık. Buna bir son vermek zorundaydı, gerçekten zorundaydı. "Bunu yapamam, Janie."

"Neden olmasın?" Janie'nin yüz ifadesi beklentiden endişeye dönüştü. "Midas yine hasta değil mi?"

"Hayır, hasta değilim." Bocaladı. Küçük bir yalan diğerini ve sonra bir başkasını doğurdu. Keşke hiç başlamasaydı diyordu ama başlamıştı ve şimdi nasıl bitireceğini bilmiyordu. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemedim. Çok korkunç."

"Ne?" Janie telaşla onun yanına oturdu. "Beni korkutuyorsun. Tabii ki istemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin ama konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Bana her şeyi anlatabilirsin. Biz arkadaşız."

Imogen boğazının düğümlendiğini hissetti. "Öyle miyiz?"

"Bu da ne demek oluyor? *Elbette* öyleyiz." Janie, Imogen'in elini tuttu ve Imogen bu dostluk jestiyle birdenbire şaşkına döndü.

Ona her şeyi anlatmak için ani bir istek duydu. Bu çok mu kötü olurdu? Janie nazik bir insandı. Anlayışla karşılardı.

Nereden başlayacağını bulmaya çalıştı ama Janie hâlâ konuşuyordu.

"Midas'ın fotoğrafını masana koyduğun andan itibaren iyi arkadaş olacağımızı biliyordum. Başlangıç için ikimiz de köpek insanıyız!"

O bir köpek insanı değildi. En azından gerçek bir köpek insanı değildi. Sahte bir köpek insanıydı. Genel olarak sahteydi. Bir sahtekâr. Gerçek bir köpek onun kokusunu anında alırdı.

"Ve başka açılardan da birbirimize benziyoruz." Janie tam gaz devam ediyordu. "İkimiz de evi seven insanlarız. Dışarıda iyi bir gece geçirmekten diğer kızlar kadar hoşlanmadığımı söylemiyorum, ama aynı zamanda kanepeye kıvrılıp ailemle film izlediğim bir akşamı da seviyorum. Senin de öyle olduğunu biliyorum."

Her ne kadar eskisi gibi olmak istese de artık eskisi gibi değildi. Imogen koltukta film izlerken her zaman yalnızdı.

Elini Janie'ninkinden çekti. "Sen harika bir insansın Janie. Seninle çalıştığım için şanslıyım."

"Doğru. Şimdi bana Midas'a ne olduğunu anlat."

Janie'ye gerçeği söylerse, arkadaşlıkları sona erecekti. Janie onun bir köpek insanı olmadığını keşfedecekti. Imogen yalan söylediği için incinecekti. Ona bir daha asla güvenmeyecekti. Ofisteki atmosfer değişecekti.

Imogen buna katlanamazdı. Şimdilik maskaralığa devam etmesi gerekiyordu. "O gitti. Midas gitti."

"Nereye gitti?"

"Kaçtı."

"Kaçtı mı?" Janie dehşet içinde ona baktı. "Küçük bahçenizin güvende olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyle." Belki de kaçma bahanesi o kadar da iyi bir fikir değildi. Onu dikkatsiz gösteriyordu. Ve köpek gezdiricisini suçlamak iyi bir fikir değildi. Çünkü Janie hangi köpek gezdiricisi olduğunu bilmek isterdi, böylece hepsi kötü yorumlar bırakabilirdi. Ama Midas'ın hayatından çıkmasına ihtiyacı vardı ve onu öldürmeyi kendine yediremiyordu. "Gerçekten mi? Belki biri çitin üzerinden tırmanıp onu kaçırmış olabilir diye düşünüyorum ama güvenliğim yok.

Kameralar ya da başka bir şey, bu yüzden gerçekten bileceğimi sanmıyorum. Ama o gitti."

İşte. Bitti. Elveda Midas.

Neredeyse rahatlamıştım. Artık köpek hakkında yalan söylemek yok. Ve hayır, başka bir tane almayacaktı.

Bunun son olmasını umuyordu ama Janie'nin yüzüne bir kez bakınca bunun hüsnükuruntu olduğunu anladı.

"Gitti mi?" Janie'nin yüzü öfkeden mosmor kesildi. "Birinin onu çaldığını mı düşünüyorsun? Son zamanlarda birkaç vaka okudum. Çok şok edici. Kendilerine ait olmayan bir şeyi alabileceklerini düşünen bu insanlar! Üstelik bu bir bahçe mobilyası ya da televizyon çalmak gibi bir şey değil. Yani, evcil hayvanlar ailedir.

Bir aile üyesini götürüyorlar. Bu adam kaçırma. Oh, Imogen-" kollarını Imogen'e doladı "- neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

Polis ne dedi?" "Polis mi?"

"Bunu polise bildirdiniz mi?" Janie Imogen'i bıraktı, aklı başından gitmişti. "Şu evcil hayvan takip etiketlerinden var mı sende? Onu telefonunuzdan takip edebilir misiniz?"

Imogen ona baktı. Köpeğini takip etmek mi? Böyle bir şey var mıydı? "Hayır. Hiç gerek görmedim. Dışarıdayken bana hep çok yakın dururdu. Hiç kaçmazdı."

"Yani onu takip edemezsin. Oh, zavallı sen. Ve zavallı Midas. Eğer doğal olarak kaçmadıysa biri onu kaçırmış *olmalı*. Ne yapıyor olmalı " Janie bir an sessiz kaldı. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Hiçbir şey yok," dedi Imogen. "Sadece onunla yaşamayı öğrenmek zorundayım. Sana söyledim çünkü Rosalind'in 'köpeğini işe getir' gününe onu getirmeyeceğim."

"Tabii ki yapmayacaksın." Janie onun elini sıktı. "Rosalind'e söylemeliyiz, o da iptal eder. Orada olup herkesin köpeğini görmek senin için çok üzücü olur."

"Hayır, gerçekten, iptal edilmesini istemiyorum. Hayatıma devam etmem gerekiyor." "Çok cesursun. Senin yerinde olsam hıçkıra hıçkıra ağlardım."

"Olmamaya çalışıyorum. Meşgul oluyorum. En iyi yol bu. Düşünmek için zaman istemiyorum." En azından bu kısmı doğrudu. Telefonu çaldı ve minnetle ona uzandı. "Üzgünüm Janie, buna bakmam gerek. Zavallı Sophie bu akşamki etkinlikte biraz kabus yaşıyor. Açılış konuşmacısı ortalıkta yok ve müşteri de zor durumda. Oraya gitmem gerekiyor."

"The Work Nook" mu bu? Korkunçlar. Arkadaşım eskiden onların halkla ilişkilerini yapıyordu. Sophie'yi desteklemek istediğini biliyorum ama böyle bir zamanda nasıl iş düşünebiliyorsun anlamıyorum."

"Çalışmak aklımı başımdan alıyor. Hayat size zorluklar gönderiyor, değil mi?"

Tek yapabileceğimiz onları atlatmak."

Ve evcil hayvan ve aile üyeleri uydurmayı bırak. Bu da yapabileceği başka bir şeydi. Yalanları ortaya çıkarmanın, onları ilk başta söylemekten çok daha karmaşık olduğu ortaya çıktı.

Midas'ın artık gitmiş olması rahatlatıcıydı. Hayali hayatının o kısmı geride kalmıştı. Köpeğini kaybettiği için garip bir şekilde üzgün olsa da bunun için daha hafif hissediyordu.

Ayağa kalktı ve hafifçe sallandı.

"İyi olduğuna emin misin?" Janie bir anda ayağa kalktı.

"Çünkü iyi görünmüyorsun. Beyaz görünüyorsun. Ve bitkin. Şoktan olmalı. Otursana. Sana bir içki hazırlayacağım."

"Ben iyiyim, gerçekten. Gerçekten gitmem gerekiyor."

Ama kendini biraz tuhaf hissediyordu. Boğazının arkası acıyordu ama bunun çok fazla konuşmaktan kaynaklandığını düşündü.

Janie'ye son bir kez başıyla selam verdikten sonra ceketini kaptı ve lobiye indi. Kafasını odanın arka tarafına doğru uzattı.

Öğle yemeği etkinliği çoktan başlamıştı, her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra otelden ayrıldı.

Sophie'ye destek olacak ve korkunç müşteriyle ilgilenecek, sonra da eve gidip birkaç saatliğine çökecekti. Neyse ki yarın hava açıktı. Hayır.

olaylar. Sadece birkaç saat daha hayatta kalması gerekiyordu ve sonra iyileşmek için ofis gününü kullanabilirdi.

Bir an sokakta durdu ve tren mi yoksa taksi mi kullanacağını düşündü. Sonunda taksiyi seçti. Trende Noel yoğunluğuyla başa çıkabilecek kadar iyi hissetmiyordu.

Takside koltuğa yaslanıp rahatladı ve e-postalarını kontrol etti.

Otelden buraya gelene kadar geçen kısa sürede doksan altı tane mesaj almıştı ve neredeyse hepsi acil olarak işaretlenmişti. Hepsini taradı, bugün yaşadığı olaylarla ilgili olanları seçti ve hızlıca cevapladı. Bir müşteriden gelen bütçe değişikliğiyle ilgili panik halindeki bir e-postaya güven verici bir yanıt yazmanın tam ortasındaiken bir telefon geldi.

Tina.

Telefonu reddetti. Annesi onu sadece bir şey istediğinde arıyordu ve iş gününün ortasında ondan telefon almasının imkânı yoktu. Bu onu çok fazla tedirgin ederdi ve konsantre olması gerekiyordu.

E-postalarına geri döndü ama kendini gergin hissediyordu ve annesinden gelen bir telefonun hala üzerinde bu etkiyi yaratabilmesinden nefret ediyordu. Bu sadece duygusal bir tepki değildi, fiziksel bir tepkiydi. Kalbi kaburgalarına çarparak alarm veriyordu. *Felaket yaklaşıyor.* Avuç içleri terlemişti (*ne yapıyorsan bırak ve koş*) ve nefes alış veriş merdivenleri çok hızlı çıktığında olduğu gibi hissediyordu.

Birkaç yavaş nefes aldı ve sonra çağrı tekrar geldi ve yine reddetti.

Başlangıçta annesinden gelen bir telefonu reddetmek garip ve doğal olmayan bir şeydi ama bu, annesiyle ilgili her şeyin, en çok da aralarındaki ilişkinin garip ve doğal olmadığını kabul etmek zorunda kalmadan önceydi.

Bana Tina de, Imogen'in annesinin ona söylediğini hatırlayabildiği en eski şeylerden biriydi. İnsanların senin kızım olduğunu bilmesini istemiyorum.

Altı yaşındayken de kafa karıştırıcıydı ve on altı yaşında da daha az kafa karıştırıcı olmamıştı. Ama o bunu atlatmıştı. Sanki ona bir seçenek sunulmuş gibi değildi. Kimse ona "Hangisini tercih edersin?" diye sormamıştı. Seni kucaklayan, sana kitap okuyan ve yaptığın her şeye ilgi gösteren bu sıcak ve sevgi dolu anneyi mi, yoksa davetsizce gelip hayatının en güzel yıllarını mahvettiğin için seni suçlayan bu genç ve öfkeli insanı mı?

Telefonu tekrar çaldı ve bu kez Sophie'ydi.

ETA? Müşteri seni soruyor.

Etkinliğin başlamasına daha beş saat vardı ama müşteri elini tutmasını isterse tutacaktı.

Tam cevabını yazmak üzereydi ki telefonu tekrar çaldı. Bu sefer tanımlanamayan bir numaraydı.

Bir müşteri olabileceğinden endişelenerek telefonu açtı. "Alo?"

"Imogen Thorne ile mi görüşüyorum?"

"Evet. Kimsiniz?"

"Ben doktorum ve acil serviste çalışıyorum." Hastanenin adını verdi. "Siz Tina Thorne'un kız kardeşi misiniz?"

Kız kardeş mi? Başını koltuğa yasladı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

Annesi yine iş başındaydı.

"Ben onun kızıyım." Zamanında kız kardeş, en iyi arkadaş ve İskoçya'dan uzak bir kuzen rollerini oynamıştı ama o günler geride kalmıştı. Bütün bunlarla işi bitmişti. "Ne oldu?"

"Bir kaza geçirdi. Buraya getirildiğinde bir kız kardeşinden bahsetti. Çantasında sizin numaranızı bulduk. Sizi onun telefonundan aramaya çalıştık ama cevap vermediniz."

Orası hastane miydi? Bir suçluluk duygusu hissetti. Para isteyenin annesi olduğunu düşünmüştü. "Bir toplantıdaydım. Ve onun bir kız kardeşi yok."

"Emin misin? Çünkü bundan özellikle bahsetti. Çok kararlıydı."

Kız kardeşimmişsin gibi davran.

"Kız kardeşi yok. Bir kazadan bahsettiniz. Ne tür bir kaza?"

"Hastaneye gelerseniz bunu yüz yüze konuşabiliriz. Kafasında bir yaralanma var ve sizi kız kardeşi sanıyor olabilir. bir kafa karışıklığı unsuruna işaret eder."

Kafa karışıklığı değil, daha çok yanılısana.

Bir tuzaktan hemen şüphelenmesi onun hakkında ne söylüyordu? Bu adam gerçekten bir doktor muydu yoksa bu annesinin ayrıntılı manipülasyonlarından biri miydi?

"Ne zaman?"

"Hemen."

"Hemen mi? Yani *şimdi* mi? Bu söz konusu bile olamaz. İsteyim ve gece yarısından önce bitiremem ve-"

"Bayan Thorne-" sesi neşter keskinliğindeydi "-anneniz bazı yaralar aldı. Testler yapıyoruz ve bu testlerin sonucuna göre

Dikiş atılması gerekecek ve eve gittiğinde yanında birinin olması gerekecek."

"Beni istediğinden emin misin? Normalde istemez-" Durdu. Ne diyecekti ki? *Normalde beni yanında istemezdi.* Bunu bu adama itiraf etmek çok utanç vericiydi ve şimdiden onun yargısının telefonda titreştiğini hissedebiliyordu. Muhtemelen sevgi dolu bir ailesi vardı. bir çift şefkatli büyükanne ve büyükbaba ve belki bir eş ve kendi çocukları. Böyle insanlar herkesin bu kadar şanslı olmadığını anlamıyordu. Bazı ailelerin Hollywood'da değil, cehennemde kurulduğunu. Her sorunun çözülemeyeceğini ya da her günahın affedilemeyeceğini. "Beni istemeyebilir."

"Bence burada olmalısınız."

Hiçbir fikri yoktu. Bunun daha önce kaç kez başına geldiğini bilmiyordu. Annesinin kaldırıldığı hastaneye gitmek için gecenin bir yarısı şehrin bir ucundan diğer ucuna kaç taksiye bindiğini bilmiyordu. Ve annesi her seferinde bunun asla olmayacağına yemin ederdi. tekrar olur. Bazen bunu kastederdi ve telefon birkaç ay sessiz kalırdı. Ama sonra arama gelirdi. Bazen bir komşudan, Bazen polisten, bazen de annesinin çalıştığı barda tanıştığı yabancı bir adamdan. Sonuç hep aynıydı.

Imogen onu eve götürdü, evi toparlamak için elinden geleni yaptı, buzdolabını yiyeceklerle doldurdu (nakit para vermenin iyi bir fikir olmadığını zor yoldan öğrenmişti) ve sonra annesinin ayrılmasını ve ona hayatından çıkmasını söylemesini bekledi. O da öyle yaptı. Bir dahaki sefere kadar. Ve her zaman bir sonraki sefer vardı çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Imogen bu bağları tamamen koparmayı kendine yediremiyordu.

Kendi ailesi ideallerinin gerisinde kalsa da aileye inanırdı. Bir aile üyesinin davranması gerektiğini düşündüğü şekilde davranmaya çalıştı - bazen ne kadar zor olursa olsun sevgi dolu bir destek sunarak.

Annesinin tek akrabasıydı. Sahip oldukları tek şey birbirleriydi. Bu annesi için pek bir şey ifade etmeyebilirdi ama Imogen için çok şey ifade ediyordu. Annesine maddi destek vermiyordu çünkü bu her zaman kötü şeylere yol açıyordu ama annesini hayatından tamamen de çıkarmıyordu. Aile böyle yapmaz. Aile iyi günde kötü günde birbirine destek olmalıydı. Annesi inanmasa bile o buna inanıyordu. Ve onun inançlarını yansıtacak şekilde hareket ediyordu, bu yüzden çoğu zaman taştan bir yatakta yatmak daha rahat olsa da annesiyle hala iletişim halindeydi. Kolay değildi ve gerçeklere karşı kör değildi.

"Sarhoş muydu?"

Bir duraklama oldu. "İçeri gelerseniz, sizi düzgün bir şekilde bilgilendirebiliriz." Bu da muhtemelen sarhoş olduğu anlamına geliyordu. Bu bir sürpriz değildi.

Ama bu doktor onun gelmesini istiyordu. Tarafsızdı ve onun orada olması gerektiğine inanıyordu. Tam olarak hangi testleri yapıyorlardı? Doktorların yalan söyleme izni yoktu, değil mi? Hipokrat yemini falan.

Saati kontrol etti. Hastane neredeyse bir sonraki etkinliğine giden yolun üzerindeydi. Küçük bir sapma yapabilir, yarım saatliğine uğrayabilir, doktorla konuşabilir ve sonra annesinin ona hayatından çıkmasını söylemesini bekleyebilirdi. Bu normalde birkaç dakika sürerdi.

"Yirmi dakika içinde seninle olacağım."

Aramayı sonlandırdı ve Sophie'ye mesaj attı.

"Müşteriyi sakın tut. Bir saat içinde seninle olacağım."

Annesiyle ilgilenecek ve etkinliğe zamanında yetişecekti. Sorun değil.

7

Sara

"Noel ağacını önümüzdeki hafta sonu almalıyız." Sara tostun üzerine tereyağı sürdü ve ustalıkla ev şeklinde kesti. Annesinin Londra'ya gitmesi konusunda endişelenmeyecekti. Bu çok saçmaydı. Tam olarak ne olacağını sanıyordu ki?

"O benim mi?" Patrick'in sesi eğlenmiş gibiydi. "Güzel ev."

Sara ne yaptığını anladığında şaşkınlıkla tosta baktı. "Özür dilerim. Otomatik olarak çalışıyordum."

"Biliyorum. Belli ki kafanda çok şey var." Düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Alnının kırışmasına neden olan bu endişeden biraz kurtulmak ister misin?"

"Hayır, ama teşekkürler."

"Tamam. Ama en azından kahveni iç. Günün ilk fincanını içene kadar insan olmadığını biliyorsun." Bir fincanı onun yanına koydu. "İç. Yardımı dokunabilir."

Adamın elini sırtında, parmaklarının omurgasına nazıkçe sürtündüğünü hissetti.

Konfor.

Hiçbir ruh halini ondan saklayamazdı. Mutlu, üzgün, endişeli, düşünceli... O hepsini tanıyordu. Ve bunun için minnettardı. O da Onu dört yaşından beri tanıyordu ve o zamanlar sahip oldukları arkadaş çevresi hâlâ aynıydı. Lissa, Shona, Paul ve Rick. Anaokulunda tanışmışlar ve üniversite onları ayrı yollara gitmeye zorlayana kadar sıkı sıkıya bağlı bir grup olarak okulda birlikte ilerlemişlerdi. Paul ve Rick hemen bir araya gelmiş ve şimdi köydeki kitapçıyı işletiyorlardı.

Sara ve Patrick birlikte yaşamış ve birkaç yıl sonra evlenmişlerdi. Lissa'nın artık kendi iç tasarım işi vardı ve Londra'da yaşıyordu.

Köydeki bir kulübeyi yenilemişti ve ayda bir kez kendi deyimiyle "dinlenmek", arkadaşlarını ve veteriner olan küçük kardeşi Miles'ı görmek için buraya geliyordu. Lissa, çiçekçi olan Shona'nın izniyle zarif yemekler ve abartılı çiçek gösterileriyle şık akşam yemeği partileri düzenliyordu. Shona daha çok düğünler ve büyük etkinliklerle ilgileniyor ve çok seyahat ediyordu, ama her üç ayda bir altısı ne olursa olsun bir araya geliyor ve hayatı konuşuyorlardı. Lissa yemekleri ve şıklığı, Shona ise çiçekleri sağlıyordu,

Sara ve Patrick şarabı, Paul ve Rick ise eğlenceyi sağlıyordu. Herkese en sevdikleri kitapları temin ettiler ve Sara, Shona'nın "Noel alışverişine" en çok yaklaştığı anın Paul ve Rick'e insanların, yaşların ve ilgi alanlarının bir listesini göndermek olduğunu biliyordu. Onlar da bir uygun kitap, hediye paketi ve tüm kutuyu geri teslim etti Shona'yı postalamaya. O listeye girdiğinden beri Sara, Paul'e Shona'dan istediği kitapla ilgili ipuçları vermeye başlamıştı. Bu da ona hâlâ bunu yapması gerektiğini hatırlattı.

"Paul'e bu yılki kitap ipucunu verdin mi?"

"Hayır. Ama geçen hafta yanardağlarla ilgili bir kitap gördüm. İlginç göründüğünü düşündüm." Tabağını kaldırdı ve tostı inceledi. "Bu bir mimari şaheser. Kapıyı yemek istiyorum ama kapıyı yersem eve nasıl gireceğiz?"

Ava bir kahkaha attı. "Sadece tost, şapşal."

Patrick onu inceledi ve başını salladı. "Bu bir ev. Pencereleri, bacası, kapıları var."

"Hepsini yemelisin."

"Öyle mi? Madem ısrar ediyorsun." Evi ısırdı ve Sara gözlerini devirdi.

"Bana o kitabın linkini gönder, ben de Paul'e göndereyim. Bir tarih belirledim.

Bir sonraki buluşmamız için, bu arada."

"Güzel."

"Tostunu kestiğime hâlâ inanamıyorum."

"Endişelenme. Ava'ya bir tost evi verildi, bu yüzden ben de bir tane hak ediyorum. Buna eşitlik denir." Eğildi ve onu öptü. "Bu harika, ama bir dahaki sefere mazgallı bir kale alabilir miyim? Ya da belki bir tost yatı?"

"Git ve otur." Onu nazikçe itti. "Tostunu yaptığım için şanslısın."

"Biliyorum. Ama sana sert bir kahve yaptım, bu da seni şanslı kılıyor." Tabağını masaya taşıdı ve kızlarla birlikte oturdu. "Noel ağaçları hakkında bir şeyler söylüyordun."

"Hafta sonu bir tane almalıyız. Her zaman yaptığımız gibi bir gezi yapalım. Orman. Sıcak çikolata." Kahvesini yudumladı, kokusunu içine çekti. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Neden bir ağaç istiyorsun ki? Noel'i sevmiyorsun." Ava'nın nefesi kesilirken ona göz kırptı.

"Annem Noel'i sever."

"Öyle mi?" Patrick bir tost penceresini ısırdı. "Bunu bilmiyordum."

"Bunu biliyorsun." Ava ona kaşlarını çatı. "Her yeri süslüyor, büyük bir pasta yapıyor ve bahçedeki yeşil şeyleri kesip merdivenlerin etrafına sarıyor. Ve her yere ışıklar koyuyor. Noel kartları yaparız, resimler yaparız, süslemeler yaparız ve kaç uyku olduğunu sayarız. Bize Noel kitapları okuyor ve banyo saatinde parıldayan ışıklar var."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," dedi Patrick. "Ama Noel'de Nanna'lara gideceksek, belki de bu yıl kendi ağacımıza ihtiyacımız yoktur."

Sara gülümseyerek başını salladı. "Patrick-"

"Bir ağacımız olmayacak mı?" Ava'nın dudağı titredi ve Iris elindeki tostu bırakıp onun elini okşadı.

"Bir ağacımız olacak," dedi. "Babam sadece şaka yapıyor." "Anlamıyorum. Bunun neresi komik?"

"Bizimle alay ediyor."

"Dokuz doksana gidiyor," diye mırıldandı Patrick ve tostunu bitirdi. "Iris haklı. Şaka yapıyorum. Ormandaki en büyük ağacı alacağız. O kadar büyük ki, Iris'in perisini üstüne koymak için bir merdivene ihtiyacımız olacak. Annemin Noel'i sevdiğini biliyorum. Onunla evlenme sebeplerimden biri de bu."

Ava ayağa fırlayıp ona sarıldı ve Iris sessizce gülümsedi.

Sara bir memnuniyet parıltısı hissetti. Noel'i gerçekten seviyordu. Birkaç yıl boyunca durum böyle olmamıştı. Babasının felç geçirmesinden ve onu izleyen karanlık günlerden sonra aileye verilen önem acı tatlı olmuştu. Ama o kadar çok

Yıllar geçti ve kendine bölümlere ayırmayı öğretti. Kötü anıları görmezden geldi ve mutlu olanlara odaklandı. Ve pek çok mutlu anısı vardı.

Patrick ona Noel'de evlenme teklif etmişti. Iris'e hamile olduğunu Noel'de öğrenmişti. Ve çocuklar ona, bayram mevsimine olan aşkını şımartmak için ihtiyaç duyduğu bahaneyi vermişti. Gerçek şuydu ki

Noel'in tadını çıkarmak istedi. Keyif almak için aktif bir seçim yaptı ve bu keyfi azaltmakla tehdit eden duyguları görmezden geldi.

Patrick saate baktı ve ayağa kalktı. "Gitme zamanı yoksa geç kalacağız. Ava mı? Dişler."

Ellerini ona doğru uzattı ve bir kaplan gibi hırladı.

"Harika. Şimdi git ve onları temizle."

Ava koşarak gitti ve Iris kahvaltılık tabaklarını alıp dikkatlice bulaşık makinesine yerleştirdi.

"Teşekkür ederim." Sara ona sarıldı. "Bugün projeni teslim etmeyi unutma."

"Zaten çantamda." Iris kız kardeşini odadan çıkarken takip etti ve Patrick kaşlarını kaldırdı.

"Kutup projesi bitti mi?"

"Bitti."

"Artık kutup ayısı çizmek yok mu?"

"Son kutup ayınızı çizdiniz. Bu ayları bir dahaki sefere bir hafta sonra veli gecesinde göreceksiniz. Tüm projelerden oluşan bir sergi düzenliyorlar."

"Onunki en iyisi."

Başını öne eğdi. "Önyargılı olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bunun için ne kadar çok çalıştığını gördün mü? Her şeye elinden geleni yapıyor."

"Biliyorum."

Tabağını bulaşık makinesinin üstüne koydu, gözüne çarptı ve onun yerine içine koydu. "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle. Bu hâlâ seninle mi ilgili?"

Anne?"

"Hâlâ kendini cezalandırıyor ve bundan nefret ediyorum. Bunca yıl sonra bile hala her şeyin kendi hatası olduğunu düşünüyor."

"Belki de bu ebeveyn olmanın bir parçasıdır. Sanırım kendinize neyi farklı yapabileceğinizi sormanız doğaldır."

"Belki, ama bence çocuklarınızın birer birey olduğunu kabul etmeniz gereken bir nokta da var. Onları tüm doğru değerlerle yetiştirebilirsiniz ama seçimlerinden siz sorumlu değilsiniz." Kendini durdurdu. "Bu konu hakkında konuşmayalım. Bu konuda konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Bunu hiç açmadığım bir kutuya kilitlemeyi öğrendim. Keşke annem de aynısını yapabilse."

"Yılın bu zamanı, bunu biliyorsun. Yılın bu zamanlarını hep zor bulur." Patrick'in telefonu çaldı ama o duymazdan geldi ve Sara'yı

Silahlar.

"Buna cevap vermelisin."

"Bekleyebilir."

Başını onun omzuna yasladı. "Kendini suçlu hissetmesinden nefret ediyorum. Aslında kendini suçlaması beni kızdırıyor."

"Biliyorum. Kendini çaresiz hissediyorsun ve bunu düzeltmek istiyorsun ama yapamıyorsun tatlım." Çenesini onun başının üstüne koydu. "Onun hayatında pek çok iyi şey olduğunu unutma. Başlangıç olarak sana sahip. Ve sen oldukça harikasın."

"Oldukça harika?" Ona bakmak için başını kaldırdı. "Oldukça harika olmaktan çok daha fazlasıyım."

"Öylesin. Tost evi yapmakta kesinlikle harikasın." Parmaklarını kızın yanağında gezdirdi. "Başka bir şey var mı? Anlat bana."

İçini çekti ve elini onun göğsüne koydu. Bir yanı endişeleriyle onu rahatsız etmek istemiyordu ama bir yanı da onun güvencesine ihtiyaç duyuyordu.

"Kızlar için endişelenmeme neden oluyor. Sürekli nasıl olduklarını, iyi geçinip geçinmediklerini, iyi arkadaşları olup olmadığını soruyor. Nedenini biliyorum elbette ama bu beni tedirgin ediyor. Kendimi yaptıkları ve söyledikleri her şeyi analiz ederken buluyorum." Bir hayal kırıklığı hissetti. "Her şeyi kontrol etmek için tüm arkadaşlarının evlerini spontane olarak ziyaret etmem gerekip gerekmediğini merak etmeme neden oluyor. Bir anne olarak yeterince şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum."

"Tüm arkadaşlarının evlerini ziyaret ediyoruz." Patrick her zamanki gibi sakın ve mantıklıydı. "Burası bir köy. Neredeyse herkesi tanıyoruz."

"Biliyorum. Ama yine de-"

"Kötü bir şeyin bir kez olması, tekrar olacağı anlamına gelmez."

"Bunu ben de biliyorum. Bunların hiçbirinin mantıklı olduğunu söylemedim. Ama bana böyle hissettirdi."

"Biliyorum." Saçının bir tutamını kadının yüzünden uzaklaştırdı. "Her zaman yaptığımız şeyi yapacağız. Kızlar için olabileceğimiz en iyi ebeveynler olacağız. Onlarla ilgileneceğiz ve bizimle her konuda konuşabileceklerini bilmelerini sağlayacağız. Birbirimizle konuşmaya devam edeceğiz. Kontrol etmeye devam edeceğiz. Birbirlerini kollamaları için onları cesaretlendireceğiz. Ve her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Onun buna inandığını biliyordu ve bu yönünü seviyordu. İyi olanı arardı. En iyisini beklerdi. Ve bunun için minnettardı. Buna ihtiyacı vardı.

Patrick onun yaptığını yapmadı ve nefesini tutarak hayatın ellerinde parçalanmasını beklemedi. Tahtaya dokunmadı ya da şanslı bir kar tanesi takmadı.

ya da pencerenin dışında sadece bir saksağan tünemişken umutsuzca ikinci bir saksağan aramak.

Onu daha yakına çekti. "Bunu biliyorum. Yani, bize bir bak. Ve arkadaşlarımızın ne kadar harika olduğuna bak. Arkadaşlarını tanıyan çok fazla insan yok.

kendi ayakkabı bağcıklarını bağlayamadıkları zamanlardan beri arkadaşız."

"Biliyorum. Kızların da buna sahip olmasını istiyorum. Bizim sahip olduğumuz şeye sahip olmalarını istiyorum. Hayatlarında onları iyi tanıyan ve seven iyi insanlar olsun."

"Onlarda bu var. Kızların harika arkadaşları var. Şanslılar."

Bu doğrudu, en azından şu an için. Ama bildiği gibi şans değişebilirdi. Ve bazen bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu.

OceanofPDF.com

8

Imogen

Imogen hastane koridorlarında volta atıyordu. Hayatının çok büyük bir bölümünü böyle yerlerde annesinden haber bekleyerek geçirmişti. Küçük gruplar oluşturarak kendi krizlerinde birbirlerine destek olan endişeli akrabalara imrenerek bakmıştı. Imogen tek başına durmuş, her şeyi tek başına halletmişti.

Başlangıçta her şey yolundaydı, bunun en büyük nedeni de annesinin Imogen yedi yaşındayken evlendiği Terry'ydi. Imogen Terry'den hoşlanmıştı. Ona kitap okuyor, ödevlerine yardım ediyor ve parka götürüyordu ama anlamadığı bir nedenden ötürü Terry'nin ilgileri annesini kızdırıyor gibiydi.

Çocuğu rahat bırak. O iyi.

Annesi o yıllarda nispeten istikrarlıydı ve Imogen'in ev hayatı, şefkat ve sıcaklıktan yoksun olsa da oldukça normaldi. Ara sıra, onun Annem içerdi ve Terry ile bu konuda büyük bir kavga ederlerdi ama her zaman barışırlardı.

Imogen on bir yaşındayken iki şey oldu. Annesi işini kaybetti ve Terry Tina'dan bıktığına karar verip çekip gitti.

Imogen çok üzülmüştü. Bir babayı kaybetmiş gibi hissetmişti.

O andan itibaren işler kötüye gitmişti. Sonraki birkaç ay boyunca annesi ayık olduğundan daha fazla sarhoştı. Bir keresinde Imogen annesini düştükten sonra dikiş atılması için hastaneye götürmüş ve birisi sosyal hizmetleri aramıştı. Bir kadın gelmiş ve Imogen'in ev yaşamı hakkında garip, irdeleyici sorular sormuştu ve Imogen gülümseyerek onu tatmin edecek bir hikaye uydurdu. *Bu daha önce hiç olmamıştı.*

Evet, evde her şey yolunda. Gerektiğinde teyzem bana bakmaya geliyor ve her zaman büyükannemle kalabiliyorum.

Bazen hayali bir hayat sunmanın gerçeği açıklamaktan daha iyi olduğunu o zaman öğrenmişti. Ev hayatı hakkındaki gerçeği bilselerdi mutlu olmayacaklarından emin olacak kadar okumuştu. Onun Annesi, masal kitaplarında okuduğu figürden çok uzak olsa da, onun tek ailesiydi. Annesi bunu asla kabul etmese de Imogen biliyordu ki ona ihtiyaç vardı. İkisi dünyaya karşıydı.

Annesi yavaş yavaş kendi ayakları üzerinde durmaya başlamıştı. Bařka bir iř bulmuştu. İćkiyi bıraktı. Durmak bilmeyen bir mücadeleleydi, ama bir yıl sonra tekrar kendini kaybetmişti.

Ve bu şekilde devam etti.

Ne zaman işler kötüye gitse, Imogen kendine tüm bunların annesinin suçu olmadığını hatırlatırdı. Küçük yaşta kendi ailesi tarafından terk edilmişti.

Imogen'e göre bu affedilemez bir durumdu. Annesinin istikrar hakkında bu kadar az şey bilmesine şaşmamalı. Nasıl annelik yapılacağını bilmiyordu çünkü kendisi hiç annelik yapmamıştı. Nasıl anne olunacağını bilmiyordu. Koşulsuz sevgi veriyordu çünkü bunu kendi ailesinden görmemişti. Öz annesi hamile kaldığında onu evden atmıştı.

Imogen kendine sürekli bunu hatırlatıyordu. Annesinin aileye inancı yoktu. Bunu düzeltmek ve onu iyileştirmek Imogen'e kalmıştı. Bazı ailelere güvenilebileceğini ve onların yanında olunabileceğini kanıtlamak Imogen'e düşüyordu.

Kulağa basit gelmişti ama hiç de öyle değildi.

On iki yaşındayken sosyal hizmetler, muhtemelen annesiyle hastaneye yaptığı bir başka seyahatin tetiklemesiyle, kendiliğinden bir ev ziyareti yapmıştı ama o zamana kadar Imogen evi çekip çeviriyordu. Küçük daireleri temiz ve düzenliydi.

Okul kitapları küçük mutfak masasının üzerine yığılmıştı ve bir tencere Ev yapımı çorba ocakta fokurduyordu. Neyse ki annesinin iyi günlerinden biriydi. Saçları ve giysileri temizdi ve yerel bardaki işine geri dönmüştü (Imogen, annesini işine dönmesi için ikna etmeye çalışmıştı.

Bir kitapçıda ya da bir kafede - burnunun dibinde ayartıcı olmayan herhangi bir yerde - bir iş bulurdu ama annesi barı severdi). Çoğu zaman

Orada tanıştığı biriyle eve gelir ve Imogen kendini odasına kilitleyip dinlememeye çalışırdı.

Görünüşe göre sosyal hizmetler gördüklerinden memnun kalmış. Çünkü bir daha hiç uğramadılar ve Imogen'in ev hayatı çoęu zaman olaysız, hatta yalnız gećti. Tüm çabalarına rağmen annesiyle olan ilişkisi hiçbir zaman alış verişten öteye gidememişti.

Ve hala da öyleydi.

Imogen iç çekti. Tüm bu senaryo biktırıcı derecede tanıdıktı.

Annesi. Hastanede.

Personel sürekli oturmasını istiyordu ama oturmak onu daha da tedirgin ediyordu.

Bunun çabuk olacağını düşünmüştü. Annesini görüp gidebileceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Ondan beklemesini istediler. Ve biraz daha beklemesini. İşler zaman alıyordu. Annesi taramadan dönmemişti. Annesinin kan testine ihtiyacı vardı.

Daha da kötüsü, telefonu Sophie'den gelen ve her biri bir öncekinden daha acil olan mesajlarla dolup taşıyordu. Telefonu titreşime almıştı ama sonra kızgın bir eşek arısı gibi kalçasında vızıldamaya devam etti.

Imogen, buraya gelmen ne kadar sürer?

Imogen, beni arayabilir misin? Çok acil.

Imogen, neredesin?

Imogen, beni ara ÇOK ACİL

IMOGEN ÖLDÜN MÜ?

Sert görünümlü bir hemşire yaklaştı. "Telefonunuzu burada kullanamazsınız.

hastane ekipmanlarına müdahale ediyor."

"Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum." Imogen bir ilaç müşterisi için çalışmış ve hastane dizilerinin tüm kutu setlerini izlemişti. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu.

"Telefonunuzu kullanamazsınız. Hastaları rahatsız ediyor."

"Acilen bir yere gitmem gerekiyor. İşimin ortasındayım." Hemşirenin iyi niyetine hitap etmeyi umarak yalvaran bir gülümseme takındı. "Ne kadar süreceği hakkında daha fazla bilginiz var mı?"

"Üç dakika önce bana sorduğunuzdan beri mi?" Hemşire gülümsemesine karşılık vermedi. "Hayır. Sen özel bir vaka değilsin, biliyorsun. Belki fark etmediniz ama tedavi edilmeyi bekleyen bir bölüm dolusu insan var. Sizden oturmanızı istemek zorundayım. Elimde bilgi olduğunda ilk bilen."

Imogen onun gidişini izledi ve hastanelerde kendisini bu kadar çaresiz hissettiren şeyin ne olduğunu merak etti.

Buna cevap vermek oldukça kolaydı. En kötü anlarından bazıları hastanelerde yaşanmıştı ve annesi bu anların hepsinde başrol oynamıştı.

anlar.

Ama dürüst olmak gerekirse daha kötüsü de olabilirdi. Annesi hiç şiddet uygulamamıştı. Her zaman yeterince yemek yemişti. Ve annesinin iyi olduğu oldukça uzun dönemler olmuştu. Sıcak, sevecen ya da özellikle ilgili değildi ama en azından işler nispeten sakindi.

Telefonu tekrar titredi ve hemşirenin onu izlemediğini kontrol edip gizlice baktı.

Sophie sinir krizi geçirmeden önce cevap vermesi gerekiyordu.

Hemşireye sırtını döndü ve hızlıca yazdı.

Özür dilerim. Küçük bir krizle uğraşıyorum. Yakında orada olurum.

Umarım Sophie bunun bir iş krizi olduğunu düşünür.

Etkinliğin başlamasına daha üç saatten fazla vardı. Bu bolca zaman demektir. Bunu yapabiliyordu.

Annesi ne kadar ağır yaralıydı? Neden bu kadar uzun sürdü?

Görünüşe göre tren raylarına düşmüştü. Neyse ki görünürde tren yoktu ve 12:46 treni istasyona doğru hızla ilerlerken annesi sarhoşken geçirdiği kazadan kurtarılmış ve bir ambulansa nakledilmişti.

Imogen'a bundan daha fazla bilgi verilmemişti. Kız kardeşini sorduğu gerçeği dışında. Annesinin dengesini kaybedip kaybetmediğini ya da kendini piste atıp atmadığını bilmiyordu. Duyguları midesinde düğümlendi. Annesi bunu bilerek mi yapmıştı?

Onu burada tutan da bu düşünceydi. Göğsü ağrıyordu ve annesinin yanında olmak istemekle kendini korumak arasında kaldığını hissediyordu. Ve gerçekten de kendini koruması gerekiyordu çünkü çocukluğunda öğrendiği bir ders varsa o da bunu başka kimsenin yapamayacağıydı. Onu destekleyen kimse yoktu. Yanında duran kimse yoktu. Yine de, olumlu olarak Bir yandan da kendine güvenmeyi öğrenmişti ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Kendine nasıl bakacağını öğrenmek zorunda değildi. On iki yaşından beri bunu yapıyordu.

Bu kadar çok çalışmasının nedenlerinden biri de buydu. Hiç yedeği yoktu. Saati tekrar kontrol etti.

Belki de gitmeliydi. Ama eğer doktor haklıysa, o zaman annesi onu istiyordu, her ne kadar hâlâ o saçmalığı sürdürüyor olsa da Imogen'in kız kardeşi olduğu maskaralığını. Paradan başka bir şey istenmesi bir değişiklikti.

Belki de bu son olay annesini sarsmış ve ona bir kızı olduğunu hatırlatmıştı. Belki de annesi ona ulaşmaya çalışıyordu.

Bir saat daha geçti, bu sırada Imogen'in stres seviyesi yükseliyordu. Daha ne kadar sürecekti? Bu geceki etkinliği kaçıramazdı, yapamazdı. En iyi plan gitmek ve daha sonra geri dönmektir.

Kararını verdi, gitti ve hemşireyi buldu.

"İşe gitmem gerekiyor, ancak telefonum her zaman yanımda olacak ve daha sonra geri döneceğim."

"Anneniz taramadan döndü. Onu on dakika içinde görebileceksiniz. Onu bu gece burada tutacağız."

On dakika. Imogen bazı hesaplamalar yaptı. On dakika bekleme, yirmi dakika konuşma, taksiyle mekâna yirmi dakika - yine de zamanında yetişebilirdi. Bunu hâlâ yapabilirdi ve kimse de bundan haberdar olmayacaktı.

Sophie'ye mesaj attı.

Bir saat içinde orada olacağım.

Sophie hemen onu aradı.

Bu görüşmeyi daha fazla erteleyemeyeceğine karar veren Imogen telefonu kulağına götürdü ve hemşireyle göz göze geldi.

"Üzgünüm." Telefonu reddetti. "Dışarı çıkıp onu oraya götüreceğim." "Anneni şimdi görebilirsin. Ama onu üzme."

Onu üzme mi? Bu zengindi. Imogen, hemşirenin annesiyle olan ilişkisinin gerçekliğinden haberdar olması halinde ne diyeceğini merak ediyordu. Bu tam tersi olması çok daha muhtemeldi.

Birkaç dakika, diye kendi kendine söz verdi. Hepsi bu kadar sürecekti, sonra işine dönecek ve kimsenin ona çok fazla soru sormamasını umacaktı. Gününün kayıp saatleri hakkında sorular soruyor.

Hemşireyi koridorda takip etti ve merdivenlerden yukarı çıktı. Onun Dizleri titriyordu ve beyni ona ters yöne doğru hızla koşmasını söylüyordu. Ama bu onun annesiydi ve bir hastaneden gelen çağrıya cevap vermezse nasıl bir insan olurdu? Bu gerçek bir tıbbi durumdu.

Ve evet, gelmeyi reddedebilirdi, ama ya annesi öldü mü? Bu kararla yaşayabilir miydi? Dünyada sahip oldukları tek şey birbirleriydi.

Annesi bir yatakta yatıyordu, etrafı bipleyen ve yanıp sönen makinelerle çevriliydi. Gözleri kapalıydı, sanki içinde bulunduğu durumu görmemeye kararlıydı. Üzerinde kötü bir şekilde kırıışmış baskılı bir gömlek vardı ve muhtemelen son zamanlarda yaşadığı talihsizliklerden önce gelen lekeler vardı. Lekeler gömleğin çamaşır yığınınına atılması gereken zamandan çok sonra giyildiğini gösteriyordu. Görünüşü Imogen'e annesinin o anki durumu hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Bayan Thorne?" Hemşire serumunun akışını ayarladı. "Kızınız sizi görmeye geldi. Onu istediğiniz için sadece kısa bir ziyaret. Dinlenmeniz gerekiyor."

"Kızım mı? Ben kızımı istemedim." Tina Thorne gözlerini açtı ve yavaşça başını çevirdi; Imogen yine on bir yaşındaydı.

Okul oyunundayım, Tina. Gelip beni izler misin? Bunu neden yapmak isteyeyim ki?

Terry orada olacaktı, ama Terry gitmişti.

Okul arkadaşlarına annesinin büyük bir işi olduğunu ve gelemeyeceğini söylemiş ve oyuncu kadrosunda seyirciler arasında onları seven biri olmayan tek kişinin kendisi olmasını umursamıyormuş gibi davranmıştı.

Imogen her şeyi tek başına yaptığı gibi bunu da tek başına yapmıştı. Annesi zahmet edemediği için yemek yapmayı kendi kendine öğrenmişti. Çamaşırları ve alışverişi o yaptı. Elinden geldiğince çabuk bir Cumartesi işi bulmuş ve para biriktirmeye başlamıştı. Çalışmayı ve bunun karşılığında para kazanmayı seviyordu ve okulu da seviyordu. Okul tarafından, daha doğrusu İngilizce öğretmeni Bayan Winston tarafından kurtarılmıştı. Bayan Winston onda kimsenin göremediği bir şey görmüştü. Evde herhangi bir olumlu takviyeden yoksun olan Imogen, okulun farklı olduğunu keşfetmişti. Ne kadar çok çalışırsa, ne kadar çok başarırsa, o kadar çok övülüyordu. Girdiği her sınavda başarılı oluyordu. Kolaylıkla okulun en iyi öğrencisiydi ve o ne kadar başarılı olursa onlar da o kadar seviniyor ve gurur duyuyorlardı.

Imogen hiçbir zaman okulda olduğu kadar mutlu olmamıştı. Çok çalışmak onu endişelendirmiyordu. Çok çalışmak ödöl getirirdi. Onaylanma. Bunun bir anlamı vardı. Bir amacı vardı. Ve bu kadar çok çalışmak zorunda kalması umurunda değildi.

Okul ödevlerine yetişmek uyku zamanını çalıyordu. Kendisine ait bir şeye sahip olduğu için rahatlamıştı. Kontrol edebileceği bir şeye.

Onu üniversiteye başvurması için teşvik eden ve sistemde yol bulmasına yardımcı olan okulundaki personeldi. Tüm üniversitelerden teklif almıştı.

Başvurduğu üniversiteler arasında evinden uzakta olanı seçmişti. Kendine bir hayat kurmuş ve önüne çıkan her fırsatı değerlendirmişti. Okulda geçirdiği yıllar ona ev hayatının çoğu insanınkinden ne kadar farklı olduğunu öğretmişti ve o da bu gerçeği saklamayı öğrenmişti. İnsanları inceleyerek ve onları taklit ederek nasıl uyum sağlayacağını öğrenmişti. Giyim tarzlarını. Konuşma tarzlarını. Konuştukları şeyleri. İnsanların birlikte vakit geçirmek isteyebileceği biri haline geldi ve benzer şekilde çalışkan insanlardan oluşan küçük bir arkadaş grubu geliştirdi. Diğer öğrenciler içki ve uyuşturucuyu denediğinde Imogen uzaklaşsa da öğrenci hayatının çoğu yönüne tam olarak katıldı. Bu onun asla adım atmayacağı bir yoldu. Nereye varabileceğini görmüştü. Şimdi de ona bakıyordu.

Parmaklarını avuçlarının içine bastırdı ve kendini ayakta durmaya zorladı. Artık kendi işi ve kendi evi olan bir yetişkindi. Korkmasına gerek yoktu.

Annesinin bakışları boştu. "Burada ne işin var?" "Sen getirildiğinde hastane beni aradı."

"Neden?"

"Çünkü çantanda benim numaram vardı. Ben senin en yakın akrabamım." Ve bir an için durumun böyle olmamasını diledi. Çocukken bazen annesinin bir gecede ortadan kaybolmasını ve yerine başka birinin gelmesini dilerdi. Daha iyi bir versiyonuyla. Sonra böyle düşündüğü için kendini suçlu hisseder ve dileğini bir kardeşe sahip olmak olarak değiştirirdi. Bunu paylaşabileceği biri olsaydı daha kolay olurdu. *Annemiz yine hastanede.*

"İkinizi biraz yalnız bırakayım." Hemşire monitörleri bir kez daha kontrol etti ve Imogen'e baktı. "Onu yormayın."

Hemşire muhtemelen annesine neden sarılmadığını merak ediyordu ama Imogen bir sarılmanın sivrisinek ısırığı kadar hoş karşılanacağını biliyordu.

Hemşirenin gitmesini bekledi. "Bana tren hattında düştüğünüzü söylediler."

"Hatırlamıyorum. Ve hala neden burada olduğunu bilmiyorum."

Imogen nefes aldı. Annesinin onu üzmesine izin vermeyecekti. "Beni çağırdıkları için buradayım. Kız kardeşini soruyordun. Kız kardeşin olmadığını söyledim." Annesi cevap vermeyince içini çekti. "İçki mi içiyordun?"

Tina'nın gözleri kısıldı. "Orada dikilip beni yargılamaya kalkma. Hayatımın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Senden istediğim parayı getirdin mi?"

Kalbi güm güm atıyordu. "Hayır. Geçen sefer aradığında da söyledim, sana para vermeyeceğim. Sana yiyecek alırım, kiranı ya da faturalarını öderim ama içkiye harcaman için sana para vermem."

"Paramı nasıl harcadığım beni ilgilendirir."

"Senin paran olduğunda bu doğru, ama *benim* param olduğunda değil." Bu sözleri söylerken titriyordu. Annesine hayır demeyi öğrenmesi yıllar almıştı ve bunu yapsa bile hiçbir zaman kolay olmamıştı. İçini burkmuş ve gergin hissetmesine neden oluyordu. "Benim param kesinlikle beni ilgilendirir."

"Seni küçük patron-"

"Anne! Bu koğuştaki dinlenmeye çalışan başka insanlar da var." Utançtan ölmenin mümkün olmadığını hayatının erken dönemlerinde keşfetmişti ama bu ara sıra bunun olmasını istemediği anlamına gelmiyordu.

"Bana anne demeyi kes! Anlamıyorsun, değil mi?" Annesi solgun ve boş gözlüydü. Saçlarında kan kurumuştu ve saç telleri birbirine karışmış, keçeleşmişti.

Imogen annesini daha önce benzer bir durumda görmemiş olsaydı, bu tedirgin edici ve korkutucu olurdu.

"Anlıyorum. Kendini gerçekten kötü hissediyorsun ve bunun acısını benden çıkarıyorsun." Sert ve kontrollü görünmeye çalıştı ama tüm özgüveni, tüm neşesi, şimdiye kadar kendisinden yaptığı ve başardığı her şey annesinin varlığında ondan emildi. Yine küçük bir kızdı ve kendini tamamen yalnız hissediyordu. "İnsanların benim yaşımda bir kızın olduğunu bilmesini istememeni anlıyorum ama-"

"Öyle değil. Sözde akıllı bir kıza göre çok aptalsın. Bana anne demeni istemememin nedeni, senin annen olmak istememem."

Imogen irkildi. "I-"

"*Hiçbir zaman* senin annen olmak istemedim ve artık bir yetişkin olduğuna göre artık rol yapmak zorunda değilim, o yüzden git ve mutlu aile fantezini başka bir yerde yaşa. *Beni duyuyor musun?*"

"Seni duyuyorum." Herkes onu duyuyordu. Annesi sonunda Imogen'i istemediğini kamuoyuna duyurmuştu. Imogen'i asla istemediğini. Bunu daha önce de söylemişti ama hiçbir zaman toplum içinde ve ayıkken söylememişti.

Imogen orada savunmasız ve korunmasız hissederek durdu, son koruması da Noel sabahındaki ambalaj kâğıdı gibi parçalara ayrılmıştı. Zor zamanlarında onu ayakta tutan güç ve kararlılığın bir kısmını toplamaya çalıştı ama orada hiçbir şey yoktu.

Ve Şimdi annesi Imogen'in bir Şey yapmasını ya da söylemesini bekliyormuŐ gibi ona dik dik bakıyordu.

"Anne-Tina-

"Sadece git. Neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Midye gibisin! Senden kurtulamıyorum."

Imogen bir cevap oluŐturmaya çalıştı ama yapamadı. Neden buradaydı? Yıllar boyunca kendine bu soruyu sorduğu pek çok zaman olmuştu ve bugün de bir baŐkasıydı.

Daha önce de pek çok kez araları bozulmuŐtu ama hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar acımasızca ve herkesin içinde olmamıştı.

Annesinin tutarsızlıklarına işaret etmenin de bir anlamı yoktu. Bir Şey istediğinde ya da kendini savunmasız hissettiğinde düzenli olarak Imogen'i aradığını hatırlatmanın bir anlamı yoktu. Imogen'i istemiyor olabilirdi ama Imogen'in sağlayabileceği Şeyleri kesinlikle istiyor gibi görünüyordu.

Titriyordu ve göğsü sıkışmıştı. Koğuştaki diğer üç kişinin muhtemelen her kelimeyi dinlediğinin farkındaydı.  zerine bir tabela da çizmiŐ olabilirdi. Sevilmez. Bu duygudan sıyrılmak için çok uğraştı ama duygu çok büyüktü. Her köşesini doldurmuştu.

Ve sonra bir Şey, korkmuŐ bir  ocuk değil de yetişkin olan bir parçası canlandı.

"Beni çağırdıkları için buradayım. Çünkü ben senin tek ailenim." Ve bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Ne kadar dağınık, ne kadar karışık ve kusurlu olursa olsun, bir anlamı olmalıydı. Her zaman annesinin eninde sonunda herkesin çekip gitmediğini anlayacağını ummuştu. Imogen'in gerçekten ailesi olduğunu ve asla çekip gitmeyeceğini.

"Aile mi? Hayır. Senin olduğun Şey," dedi annesi yavaşça, "başıma gelen en kötü Şey. Hayatımda tek bir Şeyi deĐiŐtirebilecek olsaydım, bu ne Terry'yle tanışmak, ne içki içmek ne de bunların hiçbiri olurdu. Bu sen olurdun. Çünkü her Şey seninle başladı. Her Şeyi mahvettin. Senin yüzünden kendi ailemi kaybettim. Senin yüzünden benimle hiçbir Şey yapmak istemediler. Beni kovdular. Ve seni her gördüğümde, sen olmasaydın hayatımın nasıl olabileceğini düşünüyorum. Sahip olabileceğim hayatı ve ne kadar daha iyi olabileceğini düşünüyorum. Üniversiteye gidebilirdim. İyi bir işim olabilirdi. Ama onun yerine sen vardın. Neden başka çocuğum olmadı sanıyorsun? Çünkü hayatınızın en büyük hatasını yaptığınızda, aynı Şeyi bir daha yapmazsınız."

Imogen nefesini tutamıyordu. Havada hiç oksijen yoktu; ya öyle ya da ciğerleri nasıl çalışacağını unutmuştu. Baş dönüyor ve görüşü bulanıklaşıyordu. Baş dönmesi mi? Gözyaşları mı? Hiçbir fikri yoktu.

Entelektüel olarak, annesinin söylediklerinin saçma olduğunu biliyordu. Elbette bu onun suçu değildi. Pek çok insan bebek sahibi olmuş ve yine de üniversiteye gitmişti. Ya da diğer seçeneklerden en iyi şekilde yararlandı. Gece okulu. Online kurslar.

Çok fazla fırsat vardı. Dünya onlarla doluydu. Sadece onları yakalamak ve peşlerinden gitmek gerekiyordu ve bu annesinin hiç yapmadığı bir şeydi. Tina için Imogen'i suçlamak, motivasyon eksikliği gerçeğiyle yüzleşmekten daha kolaydı. Ve ailesi her ne yapmış olursa olsun, onu nasıl yüzüstü bırakmış olurlarsa olsunlar, annesi bunu farklı bir şekilde yapmayı seçebilirdi. Imogen'le birlikte ihtiyaç duyacakları tek aile olmayı seçebilirdi. Bu durum onları daha da yakınlaştırabilirdi. Birbirlerine kenetlenebilirlerdi, sarsılmaz bir birlikti. Bunun yerine Tina, Imogen'a ailesinin kendisine yaptığı'nın aynısını yapmıştı. Kızını reddetmişti.

"Ciddi değilsin." Imogen sesinin sabit olmamasından nefret ediyordu. "İçki konuşuyor."

"Ciddiyim." Annesinin yüz ifadesi boştu ve Imogen'e bir yabancıymış gibi bakıyordu. "Sen benim hayatımı mahvettin."

Basitçe ifade edilen bu gerçek, daha önce gelen her şeyden daha derinden acı veriyordu. Adaletsiz olması önemli değildi. Imogen'in dünyadaki görünüşünden sorumlu tutulamayacağı da önemli değildi.

"Biliyor musun anne?" "Sen *benim* hayatımı da mahvedebilirdin ama ben bunun olmasına izin vermeyecektim. Bunun olmasına izin vermemeyi *seçtim*. Çünkü bireysel sorumluluk diye bir şey var. Bu dünyada kontrol edemeyeceğimiz pek çok şey var, ama yine de seçimler yapabilirsiniz. Ama sen kendi kötü kararlarının sorumluluğunu almak yerine her şey için beni suçlamayı seçiyorsun."

Annesi bir an ona baktı ve sonra başını çevirdi. Imogen orada öylece donakaldı. O sözleri söylediğine inanamıyordu. O şekilde patlamamalıydı. Zaten bu konuda kendini çok kötü hissediyordu ama annesinin ona söylediği sözler yüzünden daha da kötü hissediyordu.

*Senin annen olmak
istemiyorum. Hayatımı
mahvettin.*

Umursamamayı çok istiyordu. Eğer aile kavramına karşı annesi kadar kayıtsız olsaydı, bunların hiçbirinin önemi olmazdı. Ama Imogen aile özlemi çekiyordu. Etrafında insanların olması için can atıyordu.

Onun hayatıyla bağlantılı, geçmişinin bir parçası olan insanlar. Kendinden daha büyük bir şeyin parçası olmak istiyordu. Bir sürü insana Noel hediyesi almak istiyordu, bir sürü insanla konuşmak *istiyordu*.

Hatırlıyor musun?

Ve "normal" ailelerin bile stresleri ve sorunları olduğunu biliyordu, ancak etrafında onu destekleyen insanların olması anlamına geliyorsa, bu sorunları memnuniyetle kucaklayabilirdi.

Ama kimsesi yoktu ve çok yorgundu.

Her şeyi tek başına yapmaktan bıkmış. Her endişeyi tek başına taşımaktan, her gözyaşını tek başına ağlamaktan. Noel için ne istiyordu? Yaslanacağı birini. İşler zorlaştığında çekip gitmeyecek birini. Başlarına gelen en kötü şeyin kendisi olduğunu söylemeyecek birini.

Onun burada ne işi vardı?

Annesi onun sadakatini istemiyordu. Annesi onun bir destek değil, bir midye olduğunu düşünüyordu, bu yüzden şimdi muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmak için iyi bir zamandı.

Gitmesi gerekiyordu. Buradan gitmesi gerekiyordu ama o son hamleyi yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

Makinelerin bip sesini duydu ve beyaz duvarlara ve içeri girip çıkan doktorların beyaz önlüklerine odaklandı. Ortam steril ve soğuktu, tıpkı annesiyle olan ilişkisi gibi.

Muhtemelen bir akrabasını ziyaret etmek için kapı aralığında bekleyen bir kadın yaklaştı ve elini Imogen'in koluna koydu. "İyi misin canım?" Ses tonunda sıcaklık ve endişe vardı ve Imogen'in annesine onaylamayan bir bakış attı, ama Tina ya fark etmedi ya da umursamadı.

Imogen yüzünün yandığını hissetti. İstenmemekten daha kötü bir şey varsa o da insanların onun istenmediğini bilmesiydi. Kendini savunmak istedi. Annesinin hayatını bilerek mahvetmediğini, iyi bir insan olduğunu ve yaptığı en kötü şeyin bir köpek icat etmek olduğunu haykırmak istedi. Ama yapmadı, çünkü ne anlamı vardı ki? "Ben tamamen iyiyim."

Ve öyle de olmalı. Bu kadar şok olmuş ve savunmasız hissetmemeliydi. Annesi bunu hiçbir zaman bu kadar açık bir şekilde dile getirmemiş olsa da, o her zaman biliyordu. Çocukluğunun hiçbir döneminde

Imogen'in Tina'nın annesi olmaktan memnun olabileceğini düşündüğü tek bir gün vardı.

Annesine son bir kez baktıktan sonra tökezleyerek koridora geri döndü. Önce bir ziyaretçiye, sonra da bir sürü dosya taşıyan bir hemşireye çarptı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Imogen, "çok üzgünüm." Kör yürüyordu, her şey bulanıktı, tüm dünyası bulanık ve odaklanmamıştı.

Bir şekilde bekleme alanından geçip işlek caddeye çıkmayı başardı. Soğuk hava paltosunun altında çırpınıyor ve onu üşütüyordu ama umurunda değildi. Hastanenin bitişiğindeki parka varana kadar yürüdü ve sonra bir banka oturdu.

İnsanlar acı kış rüzgârına karşı sarınmış bir halde yanından koşarak geçiyordu.

Arada sırada insanlar ona bakıyordu ama bu şaşırtıcı değildi. Sadece Ölmek isteyen biri böyle bir günde dışarıda bir bankta oturur.

Sonunda biri yanına oturdu ve kolunda bir el hissetti. Bu, annesinin koğuşunda kalan kadındı. Annesini takip etmişti.

Imogen dışarıda. "Eminim öyle demek istememiştir, tatlım. İnsanlar iyi olmadıklarında ve incindiklerinde böyle şeyler söylerler."

Bu doğrudu ama Imogen annesinin her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordu.

Imogen hiçbir şey söylemedi. Sadece yalnız kalmak istiyordu ama kadın gitmeye niyetli görünmüyordu.

"Sizin için arayabileceğim biri var mı? Bir aile üyesi? Bir arkadaş?"

Bir aile üyesi. *Keşke olsaydı*. Ne yazık ki, tek ailesi yalan söylüyordu. Yukarıda, hastane odasında Imogen'in hiç var olmamasını diledim. Hepsi bu kadardı. Arayabileceği kimse yoktu. Hayatı hakkındaki gerçeği bilen kimse yoktu. Imogen'in gerçekte kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilen kimse yoktu.

Gerçekten de yalnızdı. Ona ilgi ve alaka gösteren tek kişinin bir yabancı olması gerçeğinde dokunaklı ama aynı zamanda kasvetli ve iç karartıcı bir şey vardı.

"İyi olacağım," dedi. "Ama nezaketiniz için teşekkür ederim."

Bir anlık tereddüitten sonra kadın gitti ve Imogen bankta tek başına oturup titremeye başladı. Başka kimse durmamıştı ve bunun için minnettardı. Yabancılarla muhatap olmak istemiyordu. Ya da hiç kimseyle.

Hayatta kötü şeyler olur, bunu biliyordu. Kazalar, hastalıklar, kötü seçimler, kötü şans. Hepsi insan olmanın bir parçasıydı. Ama ne zaman kendi

Annem senin başıma gelen en kötü şey olduğunu mu düşünüyordu?
Hayatın getirdiği en kötü şeyken?

Bununla başa çıkmak zordu. Bu çok zordu. Annelerin bebeklerini koşulsuz sevmeleri gerekirdi. Küçük, kel, çirkin, gürültücü, her ne olursa olsun, hayatta garanti altına alınması gereken tek şey bir annenin sevgisiydi. Bir ebeveyn için temel gereklilik buydu, değil mi? Bütün iş tanımı. Birlikte kitap okumayı, parkta oynamayı ya da sebze yemeyi unutun; bunların olması güzeldi ama gerekli değildi. Ama sevgi? Bu çok önemliydi.

Ve buna hiç sahip olmadığınızda, anneniz bu garanti olmadan geldiğinde, bir daha hiçbir şeye gerçekten güvenmediniz, çünkü eğer o sizi sevmemezse, başka birinin sizi sevme şansı ne olabilirdi?

O anda Imogen bir köpeği olmasını diledi. Hayali Midas değil, kuyruğunu sallayacak ve ne olursa olsun onu gördüğüne sevinecek gerçek bir köpek.

İşin ironik yanı, meslektaşları için icat ettiği bu hayat, aile özlemini her zamankinden daha fazla duymasına neden oluyordu. Ne zaman bir aile toplantısını ya da bir aile üyesini anlatsa, kendini bunun gerçek olmasını dilerken buluyordu.

Geçen sabah Midas'ın odada olduğuna inanarak uyanmış ve gözlerini o büyük kahverengi gözleri ve sallanan kuyruğu görmeyi umarak açmıştı ama tabii ki oda boştu ve tek gürültü, dairesine o kadar yakın geçen trenden geliyordu ki birkaç dakikada bir tüm bina titriyordu.

Kar saçlarını ıslattı ve boynundan aşağı süzüldü.

Parmaklarının yavaş yavaş donmaya başladığını hissederken, hareket etmesi gerektiğini düşündü. Ayak parmaklarını hiç hissetmiyordu çünkü botları soğuk hava için değil moda için üretilmişti. Şık ve profesyonel görünmek için giyinmişti, kutup rüzgârlarına ve donma noktasının biraz üzerindeki sıcaklıklara dayanabilsin diye değil.

Profesyonel.

Olması gereken bir yer vardı. Nerede? Unutmuştu. Aklı hâlâ annesinin olduğu odadaydı. Hayır, annesi değil. Tina'ydı. Eğer Tina'nın başına gelen en kötü şey oysa, o zaman yapabileceği en iyi şey kendini onun hayatından kalıcı olarak çıkarmaktı. Onlar bir aileymiş gibi davranmayı bırakmalıydı.

Ailesi yoktu. Kimsesi yoktu.

Noel'di ve kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Cebindeki telefonu çaldı ama cevap verecek enerjiyi toplayamadı.

Annesiyle karşılaşması yarattığı kişiyi yakıp kül etmişti ve geriye kalan tek şey gerçeklikti. Enerjisini ve kendine güvenini kaybetmişti. Dürtüsünü ve kendine olan inancını kaybetmişti. Kendine anlattığı hikâyelerden başka bir şey kalmamıştı. Ve onlar da en az geri kalanı kadar sahteydi.

OceanofPDF.com

9

Dorothy

Imogen bir bankta tek başına titrerken, Dorothy de gece çantasını arabasına yüklüyordu.

Kışın ışıltı ışıltı parlayan eve son bir kez baktı. Kapının ve saçağın etrafına Noel ışıkları dizen Patrick sayesinde karanlık. Gün boyunca yağan hafif kar nedeniyle bembeyaz olan çatısı ve bembeyaz parıldayan ağaçlarıyla hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Bu gece gitmek zorunda mısınız?" Sara paltosunun içine büzüldü. Son bir saattir tüm hayvanları kontrol ettikleri için endişeleniyordu. "Saatin daha altı olduğunu biliyorum ama hava çoktan karardı, sıcaklık düşüyor ve önünüzde birkaç saatlik yol var. Neden sabaha kadar bekleyip gün ışığında gitmiyorsunuz?"

"Çünkü o zaman trafikle uğraşmak zorunda kalacağım. Bu en iyi zaman Londra'ya gideceğim. Dış mahallelere ulaştığımda tüm banliyö trafiği durmuş olacak. Ve yolculuğun tadını çıkarıyorum. Mükemmel bir sesli kitap dinliyorum." Telefonunun ve dizüstü bilgisayarının yanında olup olmadığını kontrol etti. "Ben yokken hayvanlara göz kulak olman için seni bıraktığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Senden çok şey istiyorum."

"Çok şey istemiyorum. Biz bir aileyiz. Bizim için yaptığınız onca şeyi saymaya başlayamam bile. Hiçbir şey için endişelenme. İyi olacağız, değil mi Ava?" Sara en küçük kızına gülümsemek için döndüğünde onun ortadan kaybolduğunu gördü. "Ava? *Ava!* Oh, nereye gitti şimdi? Kafamın arkasında ve yanlarında gözlere ihtiyacım var. Bir dakika önce buradaydı. Onu gördün mü?"

"Arabayı yüklemekle meşguldüm. Çok uzakta olamaz." Dorothy bir an huzursuzluk hissetti ve onu yatıştırdı. Aşırı tepki vermenin bir yararı olmayacaktı. "Bailey de gitti, yani birlikte olduklarını varsayıyorum."

"Ava!" Sara kızının adını haykırdı ve ardından bir kartopu tam göğsüne isabet edince nefesi kesildi.

Ava bir çalının arkasından sırtarak çıktı, Bailey de yanındaydı. "Sürpriz!"

"Mmm." Sara paltosundaki karı fırçaladı. "Uzaklara gitmemelisin Ava. Karanlıkta olmaz."

"Bailey ve ben Benson'a iyi geceler demeye ve önümüzdeki birkaç gün ona bakacağımı söylemeye gittik. Bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Eminim bunu duymak onu rahatlatmıştır."

"Bu çok sorumluluk gerektiren bir görev Ava." Dorothy eğildi ve Ava'nın saçlarındaki karları temizledi. "Sana güveniyorum."

"Merak etme." Ava onun kolunu okşadı. "Her şey yoluna girecek."

Dorothy doğruldu ve kızına baktı. "Yapabileceğinden emin misin?"

"Elbette idare edebiliriz. Sadece birkaç gece. Endişelenmeyi bırak." Sara, Ava'nın tekrar gözden kaybolmasını engellemek için elini tuttu. Yün şapkasını kulaklarının üzerine indirmişti ve kaçan saç tutamları yüzünün etrafında altın telleri gibi dalgalanıp kıvrılıyordu. "Her şey çok güzel olacak.

iyi."

"Thelma'nın ahırının sürgüsüne dikkat et. Kendini dışarı atmayı öğrendiğini biliyorsun."

"Biliyorum."

"Hayvanlarla ilgili herhangi bir endişeniz olursa Miles'ı arayın."

"Yapacağım." Kalın kar taneleri düşmeye başladığında Sara titredi. "Anne, hava buzlu ve hava durumu da berbat. Neden Imogen'i arayıp ertelemiyorsun?"

"Çünkü ertelemek istemiyorum. Bu çok büyük bir proje. Üstesinden gelmek istiyorum ve her halükarda Imogen'i görmek için sabırsızlanıyorum. Bu onu Noel'den önce son görüşüm olacak. Bu sadece iş değil, aynı zamanda bir zevk. Bu benim ona tüm sıkı çalışması için teşekkür etme fırsatım. Arabayı acele etmeden süreceğim ve taşra yollarından uzaklaştığımda yollar açık olacak." Hava durumu nedeniyle teyit etmek için Imogen'i aradığını ama cevap alamadığını Sara'ya söylemedi. Bu alışılmadık bir durumdu,

Çünkü Imogen her zaman Dorothy'nin telefonuna hemen cevap verirdi ve cevap vermediği nadir durumlarda da hemen geri arardı. Ama bu sefer öyle olmamıştı. Dorothy üç mesaj bırakmıştı ve Imogen hâlâ geri dönmemişti. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için neredeyse Rosalind'le temasa geçecekti, ama aramalarını ifşa ederek Imogen'in başını belaya sokma riskini almak istemedi.

geri dönmemişti. Muhtemelen bir etkinliği denetliyordu. Aralık ayının yoğun geçtiğini söylemişti.

Dorothy arabayla Londra'ya gitmeyi, geceyi yıllar önce satın aldığı küçük dairede geçirmeyi ve yarın kararlaştırdıkları gibi restorana gitmeyi planlıyordu. Imogen'in de orada olacağından emindi.

Imogen'in iş dışındaki hayatı hakkında çok az şey biliyordu ama onun güvenilir biri olduğunu biliyordu.

"Vardığınızda bana mesaj atın," dedi Sara. "Tabii Noel arifesine kadar trafikte sıkışıp kalmazsan. Yılın bu zamanında her şey çılgınca oluyor."

"Noel'de Londra'ya yaptığım seyahatten keyif alıyorum. Endişelenmeyi bırak. Ve her neyse,

Bu sadece Imogen'la tanışmakla ilgili değil. Noel alışverişi yapmam gerekiyor. Belli bir oyuncak dükkânı beni çağırıyor." Torununa göz kırptı, o da ona sırtarak karşılık verdi.

Dorothy arabasındaki karı temizledi.

"Teyit etmek için aradınız mı?" Sara sıkıntılı görünüyordu. "Arayıp teyit etmelisin."

"Masa rezerve edildi. Imogen hayatı boyunca yapacağını söylediği bir şeyi hiç yapmadı. Birlikte çalıştığım en güvenilir insan o." Eğildi ve Ava'yı öptü. "Unutma. Yetki sende."

"Anladım." Ava selam verdi. "Patron benim."

"Patron sensin." Dorothy önce ona, sonra da kızına sarıldı. "Siz gittiğimi fark etmeden dönmüş olacağım. Ve hediyeler getireceğim."

"Git, Nanna," diye ısrar etti Ava. "Şimdi git!"

"Ava, bu hiç kibarca değil." Sara kararlı bir şekilde konuştu, ancak gülmemeye çalışması etkisini biraz azalttı.

"Nanna söyledi, ben değil. Ben istemedim."

Dorothy gülümsedi ve arabasıyla uzaklaşırken onlara el salladı. Sara'nın endişelendiğini biliyordu ama bunun nedeni çok yakın olmalarıydı. Phillip öldükten sonra sadece ikisi kalmıştı. Sara için de o kadar endişeleniyordu.

Ana yollara ulaştığında, sürüşü Sara'nın tahmin ettiğinden daha kolaydı ve Londra'ya zamanında ulaştı.

Yeraltı garajına park etti ve en üst kata çıktı.

Daireyi Phillip öldükten bir yıl sonra satın almıştı. Bu, ona Londra'da bir üs sağlayan sağlam bir finansal yatırım olmuştu. Kişisel olmayan otelleri hiçbir zaman sevmemişti.

Daire büyük değildi - sadece bir yatak odası vardı - ama Thames Nehri'ne doğru geniş bir manzaraya sahip muhteşem bir çatı terası vardı. Ve büyük bir şeye ihtiyacı yoktu. Burası onun amacına mükemmel bir şekilde uyuyordu ve Sara da kaldığında kanepede uyuyordu.

Dorothy yanında getirdiği ev yapımı çorbayı paketinden çıkardı ve telefonunu kontrol ederken mutfaktaki ocakta ısıttı. Imogen aramasına geri dönmemişti ve ocağı kapatıp tekrar aradı, bunun son kez olacağına dair kendine söz verdi.

Imogen'in sesi telefondan neşeyle geliyordu.

Imogen'e ulaştınız. Lütfen mesaj bırakın, size hemen döneceğim.

Dorothy başka mesaj bırakmadı. Bunun yerine aramayı sonlandırdı ve çorbayı bir kaseye doldurdu. Birlikte çalıştığı insanların her zaman yüzde yüz müsait olmasını bekleyen biri değildi. Imogen'in çok talep gördüğünü ve meşgul olduğunu biliyordu ama yine de bu alışılmadık bir durumdu.

Kendi kendine, bir sorun olsaydı Imogen'in aramak için zaman bulacağını söyledi.

Her neyse, Imogen onu iptal etmek için aramış olsa bile, yine de Londra'ya gelecekti.

Biraz Noel alışverişi yapmayı ve Londra'daki ışıkların ve festival gösterilerinin tadını çıkarmayı planlıyordu.

Her şey yoluna girecekti.

OceanofPDF.com

10

Imogen

Imogen kendini destekledi ve çalıştığı ofis binasının fuayesine açılan döner cam kapıyı itti. Uykusuz geçen bir gecenin ardından başı zonkluyor ve kendisini neyin beklediğini düşünürken midesi bulanıyordu. Yarı yarıya güvenlik tarafından yakalanmayı ya da geçiş kartının artık çalışmadığını fark etmeyi bekliyordu ama bariyerlerden kazasız belasız geçmeyi başardı. Asansöre doğru ilerlerken kimse ona ikinci kez bakmadı. Dışarıdan bakan biri için muhtemelen normal bir gün gibi görünüyordu.

Imogen için normal bir gün değildi. Bu onun son günü olacaktı.

Bugün kovulacağı gündü. Ve kimse yoktu Kendinden başka kimseyi suçlamıyordu. Topu düşürmüştü. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu işi her şeyden çok sevmişti ve onu mahvetmişti. Hayatındaki tek iyi şeydi ve onu da mahvetmişti.

Rosalind'in koltuğunda oturan o olsaydı, kendini kovardı, bu yüzden istifa mektubu daktilo edilmiş ve çantasında hazırды. Buraya onları fikirlerini değiştirmeye ikna etmek için değil, hatalarını her zaman kabul ettiği için gelmişti. Mazeret üretmezdi. Ne zaman hatalıydı ve bunu söyledi. Bu konuda dürüsttü, her ne kadar Hayatında başka hiçbir konuda tam olarak dürüst olmamıştı. Ama ne söyleyecekti ki? *Uyum sağlamak istedim. Hepinizin beni sevmesi için normal görünmek istedim, bu yüzden hayatımla ilgili birkaç şey uydurdum ve sonra işler karıştı.*

Karmaşık kelimesi hafif kalır.

Belki de gitmek iyi bir şey olurdu. Şu anda hissettiği şekilde, çalışmak için enerjisi yoktu. Onu buraya kadar getiren ateş ve coşku gitmişti. Kendini açıkta ve savunmasız hissediyordu. Gerçek benliğine çok fazla benziyordu ve icat ettiği kişiliğe hiç benzemiyordu. O Imogen değildi.

Etkinlik yönetimi dehası. O sevilmeyen Imogen'di. Sahte Imogen.

Yatağının altına sürünmek ve ne yapacağını bulana kadar orada kalmak istedi. Burada olmak istemiyordu.

Ofise gelmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi.

Asansörün kapıları açıldı ve RPQ'nun bulunduğu kata adımını attı.

Birkaç kişi ona sempatik bir bakış attı, ancak çoğu sadece Başları eğik, göz temasından özenle kaçınıyorlardı ve bu da ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Sophie'den hiçbir iz yoktu ve boş masaya bakarken bir suçluluk ve endişe duygusu hissetti. Birini hayal kırıklığına uğrattığı bilgisi meslektaşım her şeyden daha çok acıdı. Sophie muhtemelen hastaydı. Sonra aklına daha kötü bir düşünce geldi. Ya Sophie'yi kovsalar mı?

"Imogen?" Rosalind'in sesi ofisinden geldi. "Evelyn Barker'dan bir telefon alacağım ve sonra seni görmek istiyorum."

Tabii ki yaptı.

Rosalind bir açıklama istedi ve Imogen'in bir açıklaması yoktu.

Ama bu arada masasını da toplayabilirdi. Rosalind'le konuşması bitir bitmez buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmak isteyecekti. Başka bir iş bulması gerekecekti. Ama onu kim işe alacaktı? Rosalind ona berbat bir referans verecekti.

Angus Fitzgerald ona neredeyse bir iş teklif etmişti, böylece potansiyel olarak onunla iletişime geçebilecekti ama muhtemelen iş arama nedenini öğrendiğinde onu da istemeyecekti.

Masasına uzandı ve üzerinde bir not bulunan büyük bir çikolata kutusu gördü.

Notu aldı.

Senin için buradayız, Imogen. Anya ve Janie. xx

Tutmakta olduğu gözyaşları dökülmek üzereydi. Tanrım, onlar harika insanlardı ve o onlara yalandan başka bir şey söylememiştir. Daha iyisini hak ediyorlardı.

Anya telefonla konuşuyordu ama Imogen otururken ona gülümsedi ve başıyla onayladı.

İşte o zaman masasının üzerindeki broşür yığını fark etti.

Her birinde Midas'ın masasındakinden kopyalanmış büyük bir fotoğrafı vardı ve üzerinde kalın harflerle ÇALINDI-BU KÖPEĞİ GÖRDÜN MÜ?

Bu da ne?

Kafası karışmış bir halde dönüp Janie'ye baktı. "Bu da ne böyle?"

"Onu senin için bulacağız, Imogen. Ne pahasına olursa olsun." Janie'nin gözleri sempati gözyaşlarıyla parlıyordu. "Onları her yere koyduk. Tüm sosyal medyaya. Elektrik direklerine yapıştırdık, ofise teslim ettik.

binalar ve oteller. Tüm ekip yardım etti."

Bekle. Ne?

"Bütün ekip köpeğimi aramaya mı çıktı?" "Evet."

Tüm sosyal medyada mı?

Bu daha kötü olabilir miydi? "Janie-"

"Hiçbir şey söyleme. Bizden biri için de aynısını yapacağını biliyorum. Biz bir takımız, değil mi? İlanı yayınladığımızdan beri bu olay viral oldu, dolayısıyla birilerinin Midas'ı tanıyıp beni arayacağından eminim. Zamanınızı boşa harcamayın diye numaramı broşüre koydum. Sana izin vereceğim.

Gerçek biri ararsa haberim olur. Şimdi başını eğ ve e-postalarını falan temizle. Tamamen senin tarafındayız, Imogen. Dün cehennemi yaşıyordun. Köpeğin kayıpken işine nasıl odaklanabildin, hiçbir fikrim yok. Seni gördüğümde berbat görünüyordun. O zaman bir şeyler yapmalıydım. Kendimi suçluyorum."

"Janie-"

"Bu sabah Rosalind'e Midas'ın çalındığını söyledim. O söylemedi. Biliyorum. Çok sempattikti. Hatta kendi sosyal medyasında bile paylaştı. Eğer Midas'ın fotoğrafını paylaşacak yeterli sayıda insan bulabilirsek, kimse bebeğinizi satamaz."

Bu bir kâbustu. Hayatının daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü ama bu daha kötüydü. Ve hepsi onun suçuydu. Meslektaşlarının bunu onun için yapmış olmasından dolayı boğulmuştu. Bu kadar önemsedikleri için. Kendini sahtekâr gibi hissediyordu, Çünkü onun var olmadığını düşünüyorlardı. O köpek kız Imogen değildi. O sahtekar Imogen'di. Koca şişko yalancı Imogen.

Tek teselli, Midas gerçek olmadığı için kimsenin onu aramayacak olmasıydı. Var olmayan bir köpeği bulamazsınız.

Belki de kovulmak üzere olması iyi bir şeydi çünkü konuşarak bundan kurtulması mümkün değildi.

"Imogen!" Rosalind ofiste onun adını haykırdı ve Imogen daha fazla yalan söylemeye hazır bir şekilde yavaşça ayağa kalktı. Bu noktada yalanları gerçeklerden ayırmakta zorlanıyordu.

"Ona Midas hakkındaki gerçeği söyle," diye tısladı Janie. "Köpeğin kayıptı.

Bu koşullar altında herkes çuvallar."

Imogen'in cevap verecek enerjisi bile yoktu. Zavallı Sophie'yi düşünmeden edemiyordu.

Rosalind'in ofisine girdi ve Rosalind ona kapıyı kapatmasını işaret etti.

Rosalind kapıyı asla kapatmazdı. Cam cepheli ofisinin panjurlarını da hiç kapatmazdı ama bugün panjurlar kapalıydı. Hiç şüphe yok ki Imogen'in maruz kalacağı sözlü saldırıya tanık olan kimse yoktu.

Imogen itaatkâr bir şekilde kapıyı kapattı. "Bir şey söylemeden önce Sophie'nin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? O iyi mi? Onun için endişeleniyorum."

Rosalind masasının üzerindeki evrak yığınının başını kaldırdı. "Otur, Imogen."

"Ama Sophie-"

"O iyi. Migreni var, dünden sonra bu pek de şaşırtıcı değil. Bir gün yatakta kalması konusunda anlaştık ve yarın masasına dönmesini bekliyorum, hem de canla başla."

Sophie kovulmamıştı. Imogen rahatlamıştı.

Ama bu konuda kendini rahatlattıktan sonra, artık o andan kaçmak mümkün değildi.

Imogen, bu işi bir an önce bitirmenin iyi olacağına karar vererek çantasına uzandı ve mektubu Rosalind'in masasına koydu. Umarım bu işi hızlandırırdı. Kaçınılmaz olan.

Patronu kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"İstifa ediyorum. Ve lütfen dün olanlar için Sophie'yi suçlamayın, çünkü o sorumlu değildi. Aslında çok zekiymi. Hepsi benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı."

Rosalind mektubu açmadı. "Otur, Imogen." O zaman bu iş hızlı olmayacaktı.

Imogen koltuğun kenarına tünedi, sırtı dikti. "Her şey için özür dilerim, Rosalind."

"Konuşan benim." "Evet, Rosalind."

Rosalind konuşursa dinleneceğini erkenden öğrenmişti. Kimse patrona bulaşamazdı, müşterilere bile.

Rosalind arkasına yaslandı. "Bu sabah The Work Nook'tan bir telefon aldım. Alan Marsh'ın kendisiydi, ki bu güne en iyi başlangıcım değildi. Dün gece gelmediğin için hiç de mutlu değiller. Artık müşterileri değiller. bizim."

Beklediği de buydu, ama bu onu mahcup ve hasta hissetmekten alıkoymadı. Bazı zihinsel hesaplamalar yaptı ve daha da hasta hissetti çünkü kaybın kar hanesine ne yapacağını biliyordu. İş Nook en büyük müşterileri değildi ama yine de katkıları büyüktü. Haber yayılırdı. RPQ'nun itibarı zedelenecekti, Imogen'inki de öyle. Etkinlik yönetimi alanında başka bir iş bulabilirse şanslı sayılırdı.

Ama bu onun geleceğiydi ve şu anki sorunu şimdiki zamandı. "Özür dilerim."

"Bunu zaten yaptınız. Henüz duymadığım şey, bir iş gününün ortasında aniden ortadan kaybolmanız ve ulaşılamaz olmanızla ilgili bir açıklama."

"Mazeret yok."

"Mazeret istemedim. Bir açıklama istiyordum. Bir açıklaması olması gerektiğini varsayıyorum, çünkü sizin gibi insanlar durup dururken işlerini yapmayı bırakmaya karar vermezler." Rosalind durakladı. "Midas'ın kayıp olduğunu anlıyorum-"

"Sebep bu değil."

"O zaman ne?" Rosalind gözlüklerini çıkardı ve parmaklarını burnunun kenarında gezdirdi. "Bana bu nedeni söylemen için seni zorlayamam elbette, ama bunu duymayı hak ettiğime inanıyorum."

Imogen sefil bir şekilde ona baktı. Bunu duymayı hak ediyordu.

İşi ve ev hayatı arasında katı ayrımlar yapmak için çok çalışmıştı ama şimdi bu ayrımlar iyice ihlal edilmişti. Ve zaten işsizdi, bu yüzden Rosalind'e gerçeği söylememek için artık hiçbir neden kalmamıştı, onun tam bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkarması dışında.

Ama yine de yapamadı. Yapamadı işte.

Şu anda dışarıda köpeğini bulmak için ellerinden geleni yapan meslektaşlarını düşündü. Sahte köpeğini. Bir hata yaptığında ona arka çıkıyorlardı.

Masasına çikolatalar bıraktı. Gözleri doldu. Onlara kendisiyle ilgili anlattığı her şeyi öğrendiklerinde yüzlerini görmeye dayanamıyordu.

ev hayatı bir yalandı. Bir yalana dayanıyor olsa da destekleri onu rahatlattı. Gözlerini kırptırdı. Ağlamayacaktı. Asla ağlamayacaktı.

"Imogen?"

Imogen irkildi. Rosalind bir açıklama bekliyordu.

Ve tüm bunların sona ermesi için ona bir şey vermesi gerekiyordu. Gerçeğin bir kısmını söyleyecekti ve belki Rosalind çok fazla soru sormayacaktı.

"Work Nook etkinliğine gidiyordum ki hastanenin acil servisinden bir telefon geldi."

Rosalind kaşlarını çatı. "Hastane mi? Biri kaza mı geçirdi?"

Dudaklarını yaladı. "Annem."

"Annenin Dorset'te yaşadığını sanıyordum."

"Londra'daydı." Imogen doğaçlama yaptı ama bu kez dikkatli davranıyordu çünkü Midas'la olan aşırı hevesli spontanlığı pek iyi sonuç vermemiştir. "Noel alışverişinde. Düştü."

Rosalind bir süre ona baktı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Endişelenmenize şaşmamalı. Ne kadar yakın bir aile olduğunuzu biliyorum. Peki neden arayıp izne ihtiyacın olduğunu söylemedin?"

"Çünkü izne ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum. Sophie'yle birkaç kez konuşmuş ve müşteriyi sakinleştirmek için erken gideceğime söz vermiştim. Hastaneden telefon geldiğinde taksideydim ve hem annemi görebileceğimi hem de etkinliğe zamanında yetişebileceğimi düşündüm."

"Ama böyle bir şey olmadı. Belli ki gecikmişsiniz. Anlamadığım şey, neden birilerini arayıp ailevi bir acil durum yaşadığınızı bildirmediğiniz. Senin yerine biz bakardık. Ailenizden başka yardım edebilecek kimse yok muydu?"

Imogen bakışlarını Rosalind'in masasının üzerindeki fotoğraflara sabitledi. Rosalind ve iki kızının küçüklüklerine aitti. Rosalind'in anne babası, kardeşleri ve ona bağlı bir sürü insan vardı. Masasında gönderilmeye hazır bir yığın Noel kartı vardı. Alınacak hediyelerin bir listesi.

Imogen Noel kartı göndermedi. İş için aldığı tek Gizli Noel Baba dışında alacağı bir hediye de yoktu.

Rosalind, Imogen'in hayatını anlamaya başlayamazdı.

"Beklediğimden daha karmaşık olduğu ortaya çıktı. Çok üzüldüm."

Rosalind'in ifadesi yumuşadı. "Bir akrabanızın hastanede olması doğal olarak her zaman üzücüdür."

"Doğal olarak" değil. Annesiyle olan ilişkisindeki hiçbir şey doğal değildi.

"Eğer üzgünsen," dedi Rosalind, "o zaman destek için telefon etmen için bir neden daha vardı. Biz bir takımız Imogen. Birbirimizi destekleriz."

"Kendimde değildim. Düşünmüyordum."

Rosalind durakladı. "Annen böyle sevgi dolu ve şefkatli bir kızı olduğu için çok şanslı."

Evet, öyleydi. Ne yazık ki bunun kıymetini bilmedi.

*Senin annen olmak
istemiyorum. Hayatımı
mahvettin.*

Annesinin sözleri yıllar boyunca oluşturduğu savunmayı yerle bir etmişti ve şimdi duygusal incinmenin yanı sıra işini de kaybedecekti. Yani aile sadakatının ödülü cezalandırılmaktı. Bunu yapmamalıydı.

hastaneye gitmeliydi. Doktor gelmesini istediğinde reddetmesi gerekirdi.

Imogen tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğuna dair bir hayal kırıklığı ve öfke patlaması hissetti ve sonra kendine kızdı. Hayatın adil olmadığını biliyordu. Bunu uzun zamandır biliyordu. İyi insanların başına kötü şeyler geliyordu ve insanlar hak ettiklerini alamıyorlardı. Bu konuda hiçbir şey yapamazdı ama

annesinin ona bunu yapmaya devam etmesine izin vermemeyi seçti. Annesi ne demişti? *Git ve mutlu aile fantezini başka bir yerde yaşa.*

Artık fantezi yoktu. Şu andan itibaren, ne kadar çirkin görünürse görünsün, gerçeğe yüzleşiyordu.

Rosalind sandalyesine geri oturdu. "Annen şimdi nasıl?"

Imogen kelimelerini dikkatle seçti. "Daha kendinde."

Bu da onun her zamanki gibi sinir bozucu ve kusurlu olduğu anlamına geliyordu.

Rosalind başını salladı. "Güzel. Birlikte doğru dürüst vakit geçirebilmek için muhtemelen Noel'i iple çekiyorsundur."

Dün gecedan sonra Imogen annesini bir daha görebileceğinden şüpheliydi. Ve bu iyiydi. Noel'i yalnız geçirmekten daha kötü olan tek şey, annesiyle geçirmek olurdu.

Ama Rosalind'in beklediği yanıt bu değildi, bu yüzden Imogen gülümsemeyi başardı.

"Evet," dedi. "Noel'i dört gözle bekliyorum."

Rosalind onu dikkatle izliyordu. "Annen için duyduğun endişenin aklından diğer tüm düşünceleri uzaklaştırmasını anlayabiliyorum ama ikimiz de burada daha fazlası olduğunu biliyoruz."

Imogen kaskatı kesildi. Biliyor olamazdı, değil mi?

"Başka bir şey yok, Rosalind."

"Var. Ve eğer bunu kabul etmezsen, o zaman sana açıklayacağım."

Rosalind öne doğru eğildi. "Tükenmeye çok yakınsın Imogen."

"Affedersiniz? Ben-Ne?"

"Tükenmişlik. Bunun eşiğinde olduğunuzdan endişeleniyorum ve benim işim de sizi uçurumdan düşmeden yakalamak. Bir süredir beni endişelendiriyor.

Büyük bir yeteneğe sahip olağanüstü bir çalışansınız, ancak herkesin sınırları vardır ve bu son birkaç hafta sizinkileri çok aştınız. Harcadığınız saatler ve üstesinden geldiğiniz iş yükü insanlık dışı. Ve elbette bu iş yükünden ben sorumluyum -" Rosalind'in ağzında bir gülümseme belirdi "- ama sen de öylesin. Sınırlarınızı bilmek önemlidir."

Tükenmişlik.

Imogen ona baktı. Kesinlikle tükenmişlik sınırında değildi.

En azından işle ilgili değil. Annesiyle, evet. Annesi söz konusu olduğunda o kadar yanmıştı ki kömür gibi olmuştu.

İnkâr etmek için ağzını açtı ama sonra Rosalind tükenmişlik yaşadığını düşünürse Imogen'in büyük hatası için başka nedenler aramaktan vazgeçeceğini fark etti. Bu işine yarayabilirdi, üstelik stresten kafayı yememiş de değildi. Tam olarak yalan sayılmazdı.

"Bu doğru olabilir." Bunu isteksizce söyledi. "Son zamanlarda çok şey üstlendim. Belki de çok fazla."

Rosalind başıyla onayladı. "İşinize her şeyinizi veriyorsunuz ve özel hayatınızdaki bu ekstra zorluklar bardağı taşıran son damla oldu."

Bu doğruydı. "Haklısın, öyle."

"Herkesin hayatında zor anlar vardır Imogen ve senin yapman gereken de bunu benimle paylaşmaktır, böylece birlikte bir çözüm bulabilirdik ama annen için duyduğun endişenin tüm bunları aklından çıkardığını ve Midas için endişelenmenin de üzerine eklenince her şeyin çok fazla geldiğini fark ettim. Muhtemelen bu yüzden topu taca attın."

Imogen buna ne cevap vermesi gerektiğinden emin değildi, o yüzden sadece başını salladı.

Rosalind onu inceledi, bu her zaman biraz tedirgin edici bir deneyim olmuştur. "Ne zamandır burada çalışıyorsun, Imogen?"

"Neredeyse tam bir yıl." Keşke tüm sorulara cevap vermek bu kadar kolay olsaydı.

Rosalind'in ağzı seğirdi. "Peki bu bir yıl içinde kaç kez topu düşürdüğünüzü söyleyebilirsiniz?"

Imogen ona baktı. Bu hileli bir soru muydu? "Sanırım bu ilk kez oluyor Rosalind."

"Bu ilk kez oluyor." Rosalind öne doğru oturdu. "Peki neden işini kurtarmak için mücadele etmiyorsun? Buraya gelip bana ne kadar değerli olduğunu hatırlatmak yerine, istifana sarılıyorsun. Neden?"

"Beni kovacağınızı düşünmüştüm." "Neden öyle düşündün ki?"

Çünkü annesi onun kendine olan saygısını yok etmişti.

Imogen cevap vermeyince Rosalind kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum, Imogen. Burada neler olduğunu anlamıyorum. Müvekkilleriniz için savaştığınızı gördüm. Engellerle başa çıktığınızı ve Çoğu insanı şaşkına çevirecek itirazlar. Siz bir sorun çözme şampiyonusunuz. Neden kendin için mücadele etmiyorsun?"

Imogen yutkundu. "Bir müşterimi kaybettim."

"Durum böyle olsa bile, neden orada oturup sadece bu yıl bizim için kaç müşteri kazandığınızı söylemiyorsun? Neden masama rakamlar yapıştırıp beni kaybettiğinden çok daha fazlasını kazandığınızı kabul etmeye zorlamıyorsunuz? Çünkü yapmanız gereken bu. Ve normalde de bunu yapman *gerekirdi*."

Imogen ona baktı. Aklına gelseydi bu iyi bir taktik olurdu. Ve belki de annesiyle son karşılaşması kendisini bu kadar değersiz hissetmesine neden olmasaydı bunu düşünebilirdi. Bu konuda bir şey yapmamıştı. hiç doğru yol değildi. Kendini kurtarmaya çalışmamıştı çünkü kurtarılmaya değer olduğunu düşünmemişti. Ama Rosalind bunu onun için yapıyor gibiydi. Rosalind ona kendisi için ulaşması gereken araçları veriyordu.

Ağzının kurduğunu hissetti. "Bu yılın ilk yarısında dört büyük müşteri kazandım."

"Gerçekten de öyle." Rosalind'in ifadesi hafifçe gevşedi. "Ve tüm bu hesaplar mükemmel bir büyüme gösteriyor."

"Eylül ayında iki tane daha kazandım."

"Evet. Sen bir değersin, Imogen. Bu yüzden işini kaybetmeyeceksin ve bu yüzden-" Rosalind Imogen'in masasına koyduğu zarfa uzandı ve onu ikiye böldü "-Bunu kabul etmeyeceğim."

Imogen rahatlamaktan başının döndüğünü hissetti. İşini kaybetmiyordu. Bir duygu seli hissetti ve Rosalind'e sarılmak için masanın üzerinden atlamamak için kendini zor tuttu.

"Peki ya The Work Nook? Bizi kovdular." "Bizi kovmadılar."

"Hesabın artık bizde olmadığını söylemişsiniz."

"Yapmıyoruz. Ama bunun nedeni bizi kovmaları değil," dedi Rosalind. "Sophie bana olanları detaylı bir şekilde anlattı, dün boyunca onu ne kadar sıkıştırdıklarını ve onun da sizi ne kadar sıkıştırdığını anlattı. Bu arada uzaktan da olsa verdiğiniz tavsiye mükemmeldi. Konuşmacı zamanında geldi ve etkinlik sorunsuz bir şekilde gerçekleşti. Sophie öne çıktı."

Imogen için rahatladığını hissetti. En azından kimse etkinliğin başarısız olduğunu söyleyemezdi.

"Peki neden hesabı kaybettik?"

"Çünkü onlara artık birlikte çalışamayacağımızı söyledim." Rosalind'in ses tonu kırılmıştı. "Stres ne olursa olsun, ekibimin hiçbir üyesiyle Sophie'yle konuştukları gibi konuşulmasına izin vermeyeceğim. Bunun hiçbir mazereti yok ve Alan Marsh şikâyet etmek için aradığında ona da aynı şeyi söyledim. Biz müşterinin ekibinin bir uzantısıyız, kum torbası değil. Nezaket ve saygı bekliyorum. Eğer profesyonelce davranamazlarsa, onlarla iş yapmayız."

Imogen çenesinin düştüğünü hissetti. Rosalind hesaptan istifa mı etmişti? Bu ya cesurca ya da aptalcaydı. Cesurca, diye karar verdi, Sophie'nin Imogen'e müşterinin kendisine neler söylediğini anlatırkenki sesini hatırlayarak. Ama çoğu patron işin iyiliği için hakaretleri sineye çekmişti.

Rosalind değil.

Imogen'in patronuna duyduğu saygı daha da arttı. "Bu çok şaşırtıcı."

"Eğer böyle düşünüyorsanız, beni gerektiği kadar iyi tanıımıyorsunuz demektir. Ben

Özel hayatımda ya da iş hayatımda kötü niyetli ilişkilere müsamaha göstermem. Birbirimizi korumaz ve kollamazsak nasıl bir takım oluruz? Bir başkası mı? İşimiz mükemmel ekip çalışması sayesinde yürüyor. Benim işim bunu beslemek. Hem zaten ekibinin o kadar çok yardıma ihtiyacı var ki, bu bizim için uygun maliyetli bir hesap değil. Eminim onların ayrılmasıyla ortaya çıkan boşluğu nasıl doldurabileceğimize dair bazı fikirler üreteceksiniz."

Imogen'in başı dönüyordu. "Yapacağım. Kesinlikle yapacağım. Hemen ilgileneceğim, Rosalind."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Yapmayacak mıyım?"

"Hayır, çünkü önümüzdeki bir ay boyunca çalışmayacaksın. Hem de hiç. Hiçbir şey üzerinde. E-postalara bakmayacaksın ve telefonlara cevap vermeyeceksin."

Rahatlama hissi buharlaştı. "Ama kovulmadığımı sanıyordum."

Rosalind içini çekti. "Kovulmadın. Ancak senin bir değer olduğun konusunda hemfikir olsak da, hala aşırı yüklenmiş olman gibi bir sorun var ve şu anda işlerin gidişatını yavaşlatabileceğine ikna olmuş değilim. Bu şekilde devam edersek bir şeyler değişecek ve bunun sen olmasını istemiyorum. Bu yüzden sana bir iyilik yapacağım, muhtemelen bunun için kendime lanet edecek olsam da. Bir ay izin alacaksın."

"Bir ay mı?" Bunu yanlış duymuş olmalıydı. Rosalind bir ay demek istemiş olamazdı.

"Evet. İzin biriktirmişsin. Kullanmanız için ısrar ediyorum."

"Ama tek seferde iki haftadan fazla izin almamız yasak." O Rosalind'in Janie'ye yazın Yeni Zelanda'ya gitmesi için bir ay izin vermeyi reddettiğini biliyordu. Hiç kimse bir seferde iki haftadan fazla izin alamazdı. "Kurallar böyle."

Rosalind kalemini masaya vurdu. "Kuralları ben koyarım, Imogen. Patron olmanın avantajlarından biri de bu. Ve sana borçlu olduğun tüm izinleri alman için özel izin veriyorum."

"Oh, ama sorun değil Rosalind, ve ben istemiyorum-"

"Bir ay, Imogen. İK ile kontrol ettim. Şimdiye kadar iki gün izin almışsın. bu yıl. Bu sağlıklı değil. Tatilin geri kalanını şimdi geçireceksiniz. Bu size kendinize ve ailenize odaklanmak, iyi dinlenmek ve yeni yılda yenilenmiş olarak dönmek için zaman verecektir. Ailenizle birlikte harika bir Noel geçirin. Temiz hava alın, uzun yürüyüşlere çıkın, kurabiye pişirin, rahatlamak için ne yapmaktan hoşlanıyorsanız onu yapın -" elini belli belirsiz salladı, insanların rahatlamak için ne yaptığından emin değildi "- ve işe yenilenmiş olarak dönün. Ocak ayının ikinci haftasında sizi tekrar burada göreceğiz ve o noktada oturup iş yükünüzü nasıl daha yönetilebilir hale getirebileceğimizi çalışacağız."

Imogen dehşete düşmüştü. "Ocak ayının ikinci haftası mı?"

"Evet ve o tarihten önce gelen kutumda senden gelen tek bir e-posta bile görmek istemiyorum."

Bu bir kâbustu. Noel onun için yılın her zaman zor bir zamanıydı ve normalde sadece birkaç gün hayatta kalması gerekiyordu. Ama bir ay? A Bütün bir ay diğer insanların heyecanlanmasını, evlerini süslemelerini, Noel alışverişi yapmalarını ve büyük güne hazırlanmalarını izlemekle geçti. Bütün bir ay

Küçük dairesinde tek başına oturmak, bütün yıl baktığı duvarlara bakmak ve annesiyle olanları düşünmek.

"Teklif etmen büyük incelik ama çalışmayı tercih ederim Rosalind."

"Bu bir müzakere değil. Bu bir emirdir ve tartışmaya açık değildir." Rosalind ayağa kalkarak toplantının bittiğini işaret etti. "Sanırım bugün Dorothy ile öğle yemeğiniz var. Aranızda çok iyi bir ilişki olduğu için bu görüşmeye devam edeceksiniz ve daha sonra eve gideceksiniz. Dorothy'ye sana borçlu olduğu izni kullandığını açıkla. İşle ilgili herhangi bir sorun çıkarsa benimle temasa geçebilir."

Gitmek istemiyordu. Kendine odaklanmak istemiyordu ve kesinlikle sahip olmadığı ailesine odaklanmak istemiyordu. Bu onu öldürecekti. Bu neredeyse kovulmaktan daha kötüydü. En azından kovulsaydı, başka bir iş arayarak zamanını doldurabilirdi. Meşgul olurdu. Bir amacı olurdu.

İçindeki küçük çocuk annesini suçlamak istiyordu ama yetişkin bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Rosalind'in taviz vermeyeceği açıktı, bu yüzden şimdi yapabileceği tek şey bunu kabul etmek ve gelecek ayı doldurmanın bir yolunu bulmaktı.

Hayat daha kötü olabilir mi?

Kapıya vuruldu ve Imogen, kapı açılıp Janie başını hafifçe uzatınca başını kaldırıp baktı.

Yüz ifadesindeki bir şey Imogen'e hayatının daha da kötüleşmek üzere olduğunu düşündürdü.

"Böldüğüm için özür dilerim ama Midas hakkında iyi haberlerim var. Bildiğiniz gibi hepimiz onun izini bulmak için çalışıyoruz."

Imogen hafifçe rahatladı. Endişeli değildi. Var olmayan bir köpeğin izini süremezdiniz.

"Ve onu bulduk."

Rosalind kaşlarını kaldırdı. "Midas'ı mı buldun? Janie, bu harika bir haber."

Imogen dondu kaldı. Bu harika bir haber değildi. Aslında, bu mümkün değildi. Sırada ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu iyi bir şey olamazdı.

"Evet." Janie çaresiz bir omuz silkti. "Ama her şey biraz tuhaf ve garip. Bir kadın aradı. Suffolk'ta bir yerde yaşıyormuş. Midas'ın oraya kadar nasıl geldiğini hiç bilmiyorum, gerçi sen hep onun zeki bir köpek olduğunu söyledin Imogen, belki de bir trene falan binmiştir- her neyse, bu kadın Midas'ın kendisinde olduğunu söylüyor."

"İyi iş, Janie," dedi Rosalind, "bunun neden tuhaf ya da garip olduğunu anlamıyorum."

Janie gizlice Imogen'e baktı. "Garip çünkü Midas'ın kendisinin olduğunu iddia ediyor ama adı Midas değil. Ona Hunter diyor. Gönderdiğimiz fotoğrafı tanıdı ve Facebook sayfasından çaldığımızı söyledi. Ki bu tamamen saçmalık. Ona söyledim, bu fotoğraf Imogen'in ama o Midas-Hunter'ın kendi köpeği olduğunda ısrar ediyor. Bazı insanların bu kadar ileri gitmesi iğrenç. Her neyse, numarasını aldım ve Imogen'in onu arayacağını söyledim. Eminim hepsi bir yanlış anlaşılma. Ya da belki de polisi aramalı ve bu işi onlara bırakmalısınız."

Imogen bir yanıt veremedi. Fotoğrafı sosyal medyadan kaldırmış, bu kararın geri dönüp kendisini ısıracığını bir an bile düşünmemişti. Şansı neydi ki? İnsanlara onun kaçtığını söylememeliydi. Onu uyutmalıydı. *Ama o zaman bir köpek katili olurdu.*

Önce Rosalind konuştu. "Eminim basit bir açıklaması vardır."

Basit bir açıklaması vardı. O bir sahtekârdı. Tüm hayatı didik didik edilmiş ve içi boşaltılmıştı. Yalanları ortaya çıkmıştı. İşin ironik yanı, bu yalanları sadece meslektaşları tarafından kabul edilmek için söylemiş olmasıydı. Ve şimdi aynı yalanlar onu bir daha asla kabul etmemelerini sağlayacaktı.

Ama bu gelecek için bir sorundu. Şu anda bu son krizle nasıl başa çıkacağını bulması gerekiyordu.

"Bana numarayı verirsen onu ararım. Teşekkürler, Janie." Telefonu aldı Janie'nin uzattığı kâğıt parçası. Numara gözlerinin önünden geçti. Kadına ne söyleyecekti?

"Dorothy ile görüşmeyi kabul et ve sonra Midas'la ilgili telefon görüşmesini yap. Ondan sonra da bir ay izin al," dedi Rosalind nazikçe.

"Buna ihtiyacın var."

Aklını kaçırdığını düşündüler, belki de kaçırıyordu.

Imogen bu kez patronuyla tartışmaya zahmet etmedi.

Yarattığı karmaşayı nasıl çözeceğini bulmak için bir ay izin alması gerekecekti.

11

Dorothy

Dorothy restorana erken geldi ve aşağıdaki masaya yerleşti. Imogen'in ayırdığı pencereye. Harika bir sabah geçirmiş ve Noel alışverişini bitirmeyi başarmıştı. Kızlar için alması gerekenden çok daha fazlasını almıştı ama kendini tutamamıştı.

Onların şimdiye kadarki en iyi Noel'i geçirmelerini istiyordu ve onlar için bunu yaratma düşüncesi kendi moralini yükseltti.

Bu hafta sonu evi dekore etmeye başlamak niyetindeydi.

Yeşillik için bahçeyi çoktan yağmamıştı ama tavan arasındaki süs kutularını da çıkarması gerekiyordu.

Saati kontrol etti. Imogen hâlâ aramamıştı ama burada olmayacağını düşünmesi için bir neden yoktu. Ve telaşlı bir sabahın ardından bir anlığına oturup çevresini özümsemek güzeldi.

Restoranın her köşesi ıslık ıslıldı ve etrafındaki insanlar eğleniyordu. Mekân sohbet ve kahkahalarla yankılanıyordu.

Ofiste erken bir Noel kutlamasının tadını çıkaran küçük bir grup ve ayaklarının dibinde Noel alışverişi poşetleri yığılı bir çift vardı. Paketlerini masaya bırakmayı reddediyorlardı ve Dorothy içlerinde bu kadar değerli ne olabileceğini merak ediyordu.

Noel'in bir şeyler verme zamanı olması gerekiyordu ama onun için Noel her şeyin elinden alındığı bir zamandı.

Bir nefes aldı ve garsonun gelişi üzerine döktüğü sudan biraz içti.

Şimdi bunu düşünmeyecekti. Sara'nın yaptığını yapacak ve hayatının o dönemini unutup şimdiki zamana odaklanacaktı. Bu Noel harika geçecekti ve bu arada Imogen ile kutlama yemeği yemek için sabırsızlanıyordu.

Menüyü kısa bir süre inceledi ve tekrar kafasını kaldırdığında Imogen kapının girişinde duruyordu.

Üzerinde kırmızı bir palto vardı ve paltoyu masadaki kıza uzattı, uzun siyah botları ve vücudunu saran iyi kesimli yün elbisesi ortaya çıktı. ve kalçasının ortasında bitiyordu. Zeki ve iş adamı gibi görünüyordu ve sonra döndü ve Dorothy bir endişe titreşimi hissetti çünkü bu mesafeden bile Imogen'in stresli olduğunu görebiliyordu. *Üzgün mü?*

Imogen'in elbisesini düzeltmesini, kendini toparlamasını ve sonra Dorothy'yi fark etmesini izledi. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle hızlı adımlarla restoranı geçti.

"Geç mi kaldım?" "Hayır, erkenciydim."

Tanrım, kız bitkin görünüyordu. Sanki hiç uyumamış gibiydi. Sanki Dorothy onu son gördüğünden beri dünyası bir şekilde yıkılmıştı.

Ne olmuş olabilir ki?

Endişelenen Dorothy ayağa kalktı ve muhtemelen profesyonelce olmayacağını bildiği halde Imogen'e sarıldı. Sara'nın kaşlarını çatıldığını neredeyse hissedebiliyordu. Imogen'in geri çekilmesini bekliyordu ama onun yerine orada kaldı ve sanki dünyadaki son insanmış gibi Dorothy'ye sarıldı.

Dorothy boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti ve Imogen'in sırtını okşadı. "Seni görmek çok güzel. Her şey yolunda mı?"

"Oh. Evet, sorun değil. Özür dilerim. Noel kucaklaşması." Imogen boğazını temizledi ve ne yaptığını yeni fark etmiş gibi aniden geri çekildi. Oturdu, yanakları kızarmıştı. "Biraz uzun bir hafta oldu, hepsi bu. Bilirsin işte

Yılın bu zamanı nasıldır bilirsiniz. Kaos. Bunu dört gözle bekliyordum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve menüyü dikkatle inceledi.

Duygularıyla mücadele ettiği o kadar belliydi ki Dorothy göğsünde bir sızı hissetti.

"Yoğun olan iş mi? Yoksa Noel hazırlıkları mı?" "Çoğunlukla iş, ancak bunun bir kısmı Noel'le bağlantılı elbette. I

Dün arka arkaya etkinlikler vardı-" Imogen'in sesi aşırı parlaktı "-ama iyiydi."

Ses tonundaki bir şey Dorothy'ye hiç de iyi olmadığını söylüyordu ama Imogen'in ona gerçeği söylemeyeceğini biliyordu. O tam bir profesyoneldi. Sır vermez ya da dedikodu yapmazdı, Dorothy bir müşteri olduğu için bu elbette yerindeydi. Yine de, bazen Dorothy'yi kırabilmeyi diliyordu.

aralarındaki bariyeri yıktı. Bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Sormak istediği o kadar çok soru vardı ki.

Imogen menüyü yere bıraktı. "Seçimini yaptın mı, Dorothy?" "Sanırım ben çorba ve ördek alacağım. Ya sen?"

"Aynısı."

Yemeklerini sipariş ettiler ve onlarınkine yakın bir masadan gelen şamatalı bir kahkaha Imogen'in dikkatini çekti.

On kişilik bir grup aptal şapkalar takıyor ve hediye alışverişinde bulunuyordu.

Imogen bir süre onlara baktıktan sonra gözlerini kaçırdı ve Dorothy'ye odaklandı. "Yolculuğun şu ana kadar nasıl geçti Dorothy? Başarılı mıydı?"

"Hem de çok. Bu sabah torunlarım için Noel alışverişi yaptım. İnanılmaz derecede kalabalıktı ama ihtiyacım olan son birkaç şeyi almayı başardım. Gelecek yıl onları Noel ışıklarını görmek için bir geziye götürebilirim. Sanırım hoşlarına gider."

Bu küçük bir konuşmaydı ama Imogen'in buna ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

"Ava ve Iris nasıl?" Imogen her konuşmanın her ayrıntısını hatırlardı. Bu onun en güçlü yanlarından biriydi.

"Noel için heyecanlılar. Hala Noel'i beklemenin Noel'in kendisi kadar heyecan verici olduğu yaşlar."

Başlangıçları geldiğinde durakladılar.

Imogen çorbasına baktı, sanki neden sipariş ettiğini hatırlamaya çalışıyordu. Sonra kaşığını kaldırdı. "Noel'i onlarla mı geçireceksin?"

"Hepsi bana geliyor, bu şüphesiz kaotik ama aynı zamanda eğlenceli olacak. Geçen yıl Noel'i Patrick'in ailesiyle geçirdiler - bildiğiniz gibi Patrick benim damadım - ve dürüst olmak gerekirse, tek başıma olduğum için çok fazla uğraşmadım. Bir ağacım vardı, çünkü çocuklar ziyaret ettiğinde güzel olacağını düşünmüştüm, ancak süsleme konusunda bundan daha fazlasını yapmadım. Ama hepsi burada kaldığı ve ailece bir Noel geçireceğimiz için Daha fazla çaba göstereceğim. Yemek yapmayı seviyorum, bu yüzden bol bol yemek olacak."

Imogen çorbasına dokunmadan kaşığını yere bıraktı. "Kulağa hoş geliyor. Yılın harika bir zamanı." Sesi sıcak ve sözleri son derece yerindeydi ama gözlerinde bir şey vardı -kayıp ve hüznü bir şey- Dorothy'nin de kaşığını bırakmasına neden oldu.

Kırılma noktasında olduğu apaçık ortadayken güçlü olmak için bu kadar çabalayan birini daha önce hiç görmemişti.

Miles onu arayıp sevilmeyen ve bir eve ihtiyacı olan bir hayvanı olduğunu söylediğinde hissettiği duyguların aynısını hissetti. Ki bu çok saçmaydı,

Çünkü Imogen bağımsız ve başarılı bir kadındı.

Yine de...

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin, Imogen?"

"Kesinlikle. Bana torunlarınızdan biraz daha bahsedin."

Dorothy durakladı ve sonra kaşğını tekrar eline aldı. Imogen'in istediği buysa, o da ona uyacaktı. "Ev yapımı yemek yapmaya bayılırlar. süslemeler ve kartlar. Kızım Sara, kâğıt zincirler ve kardan adam kartları altında boğuluyor. Peki ya siz?" Soruyu gelişigüzel sordu. "Noel için planlarınız neler? Sanırım çalışmayacaksınız?"

"Ofis Noel ve Yeni Yıl arasındaki hafta boyunca kapalı olacak."

Onların marş motoru çıkarıldı, Imogen'inkine pek dokunulmadı.

Dorothy yorum yapmamaya karar verdi. "Eminim ara vermeye hazırsındır." Imogen doğal olmayan yüksek bir sesle, "Aslında çok şanslıyım," dedi.

"Rosalind bana bir ay izin verdi. Uzun bir ara. Biraz tatil biriktirdim ve bunu gelecek yıldan önce kullanmamı istiyor. Ama tabii ki cep numaram sende var, yani herhangi bir şey olursa ya da herhangi bir konuda endişeleniyorsanız, tek yapmanız gereken beni aramak. Ya da Rosalind'i aramak, tabii ki."

"Bir ay mı? Ne büyük bir zevk." Dorothy, Imogen'in ifadesinden bunun bir ziyafetten başka bir şey olmadığını düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Nereye gideceksiniz? Ailenle mi geçireceksin?" Bunu söylediği anda kelimeleri geri almak istedi. Bu soruyu sormamalıydı. Çok kişiseldi.

"Hayır. Bu yıl olmaz. Sadece ben olacağım."

Sadece ben.

Bu iki küçük kelime duygu yüklüydü ve Dorothy'nin içinden Imogen'i Noel'i onlarla geçirmesi için davet etmek geldi ama kendini durdurmayı başardı. Bu uygun olmazdı.

Imogen'in neden bayramı ailesiyle geçirmeyeceğini sormak istedi ama bu sorunun da uygunsuz olacağını biliyordu.

Ana yemek önlerine kondu - fondan patatesli ördek.

"Ne yapacaksın?"

"Planlarımı henüz tamamlamadım." Imogen'in başı öne eğikti, dikkati tabağındaydı. "Muhtemelen evde kalacağım," dedi. "Uzanırım. Biraz kitap okurum

Kitaplar. Uykuya ve televizyona yetişmek. Normalde vakit bulamadığım her şeyi. Harika olacak. Noel'i tek başınıza geçirmenin en güzel yanı tamamen bencil olabilmeniz. Uzaktan kumanda konusunda anlaşmazlık yaşamadan istediğiniz TV programını izleyebilir, yemek pişirebilir ya da pişirmeyebilirsiniz. Sadece kendinizi düşünürsünüz. Canım sıkılırsa ızgara peynirli sandviç yaparım ve kimsenin umurunda olmaz. Harika."

Izgara peynirli sandviç. *Kimsenin umurunda olmaz.*

Dorothy önemsiyordu. Imogen'in de önemsedğini hissetti.

Göğsündeki ağrı şiddetlendi ve elindeki bıçak ve çatalı bıraktı. Buna dayanamazdı.

"Imogen-"

Imogen çatal ve bıçağını da bıraktı ve başını kaldırdı. "Gerçekten üzgünüm Dorothy, ama kendimi iyi hissetmiyorum. Başım ağrıyor. Dün gece iyi uyuyamadım. İptal etmeliydim ama-"

"İptal etmediğine sevindim, çünkü seni gerçekten görmek istiyordum." Dorothy durakladı, bunu en iyi nasıl ele alacağından emin değildi. "Birbirimizi bir yıldır tanıyoruz.

Şimdi, Imogen. Teknik olarak bir müşteri olduğumu biliyorum ama umarım aynı zamanda bir dostumdur. Bana güvenebilirsiniz."

"Oh, isterim. Her zaman çok nazıksınız." Imogen bardağını kaldırdı ve suyundan bir yudum aldı. "Sen benim en sevdiğim müşterimsin, ama bunu kimseye söyleme. Özür dilerim. Bu hiç profesyonelce değil."

"Hiç de değil." Dorothy etrafındaki insanları görmezden geldi. "Neden iyi uyuyamadın? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Belki birkaç şey ama önemli bir şey değil. Birkaç kişisel sorunlar." Duraksadı, sonra bardağını yere bıraktı ve Dorothy'ye yorgun bir gülümseme verdi. "Gerçekten mi? Bir ay izin istemiyorum. Çalışmayı tercih ederim. Meşgul olmayı seviyorum, biliyor musun? Meşgul olduğumda işler daha kolay geliyor."

Dorothy biliyordu. "Hayat zor olduğunda, bazen düşünecek zamanın olmaması işe yarayabilir. Bunu anlıyorum. Anlamadığım şey, eğer istemiyorsan neden bir ay izin alıyorsun? Rosalind'in buna izin vermesine şaşırdım."

"Bu onun önerisiydi." Imogen peçetesini buruşturup top haline getirdi, parmak eklemleri bembeyazdı. "Aslında öneri değil. İhtiyacım olduğunu düşünüyor. Haklı olduğunu sanmıyorum. Yani Rosalind *harika* biri," dedi aceleyle. "Gerçekten

Harika. Gelmiş geçmiş en iyi patron. Çok meşgul olduğum da doğru. Birkaç yeni müşteri kazandık ve belki biraz fazla iş üstlendim ama bu işi seviyorum, bu yüzden bana sorun gibi görünmedi."

Ama bu Rosalind'e açıkça bir sorun gibi görünmüştü. Dorothy Rosalind'e son derece saygı duyuyordu. Eğer Rosalind endişelendiyse, bunun iyi bir nedeni olmalıydı.

"Boş zamanlarında ne yaparsın, Imogen?"

"Boş zaman mı?" Imogen'in yüzünde sanki bunun ne olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi sırlı bir ifade vardı. "Bir sürü şey yapıyorum. Jujitsu'da siyah kuşağım var.

-Japon çeşidi, Brezilya değil. Okuldaki son yılımda başladım ve o zamandan beri yapıyorum. Londra'da bir kulüpte antrenman yapıyorum ve genellikle haftada birkaç kez gidiyorum, ancak Rosalind için çalışmaya başladığımda haftada bire düştü. Bazen bundan daha az." Durdu, düşünüyordu. "Aslında Nisan ayından beri gitmedim çünkü çok meşguldüm. Ama sürekli gitmek istiyorum. Formda kalmak için harika bir yol, ayrıca kendini savunmak için de faydalı. Spor salonuna tercih ederim."

Ama Nisan'dan beri gitmemişti. Ve şimdi Aralık ayındaydı.

"Yapılacak eğlenceli bir şeye benziyor. Londra'da yaşadığınıza göre eğlence için çok fazla seçeneğiniz var. Tiyatro sever misin?"

"*Bayıldım*. Son gördüğüm şey *Hamlet*'in tartışmalı sahnelenişiydi." Peçete artık o kadar bükülmüştü ki, Dorothy buharlı ütünün bile onu eski bozulmamış pürüzsüz haline getirebileceğinden şüpheliydi.

"Geçen yılki mi?"

"Hayır, bu yıl oldu." Imogen kaşlarını çattı. "Ya da belki geçen yıldır. Zaman uçup gidiyor."

Ördeklerini bitirdiklerinde Dorothy, Imogen'in sadece dövüş sanatlarını bıraktığını ve bir yıldan uzun süredir tiyatroya gitmediğini değil, aynı zamanda sinemaya da gitmediğini ve yazdan beri sadece bir kitap okuduğunu tespit etmişti.

Rosalind'in Imogen'in bir ay izin almasında neden ısrar ettiğini anlamaya başlamıştı.

"Peki zamanınızı nasıl değerlendireceksiniz? Bir ay izin iyileşmek için gerçek bir şans. Evde mi kalacaksın?"

Imogen kendini toparlamış görünüyordu. "Henüz karar vermedim. Bu daha bu sabah oldu, bu yüzden kafamı toparlama fırsatım olmadı. Muhtemelen Londra'da kalacağım. Belki sonunda bir oyun izlemeyi ya da jujitsuya gitmeyi başarabilirim." Bıçağını ve çatalını yere bıraktı. "Ördek tamamen lezzetli."

Yaklaşık iki lokma yemişti ama Dorothy bu konuda yorum yapmadı.

Imogen'in Londra'da tek başına Noel günü ızgara peynirli sandviç yediğini düşünmeye dayanamıyordu.

"Kırsalda bir mola vermeyi düşündünüz mü? Arazimde bir tatil evim var." Kendini durduramadan kelimeler ağzından çıkmıştı. "Yapabilirsin kullanın."

"Kullanmak mı?"

"İçinde kalın. Holly Cottage. Çok güzel. Cotswold taşı. Açık ateş. Sazdan çatı." Aklı, kendisinin de orada yaşadığı birkaç aya gitti. Sara üniversiteye gittikten ve kendisi de tek başına kaldıktan sonra orası onu rahatlatmıştı. Imogen'in ihtiyacı olan şey de bu olabilirdi. "Gerçekten de cennet gibi bir yer. Balayı çiftleri ve sosyal medya nesli arasında popüler. selfie çekmeyi seviyorum çünkü burası çok sıcak ve samimi. Normalde tüm yıl boyunca doludur, ancak içinde bazı işler yaptırmam gerekti, bu yüzden yaz aylarında rezervasyon almayı bıraktım. Eğer Londra'dan uzaklaşmak isterseniz, o zaman burayı kullanabilirsiniz. Sizden ücret talep etmem."

Imogen ona baktı. "Bana kulübeni mi teklif ediyorsun?"

"Neden olmasın? Burası boş. Eğer temiz hava almak ve dinlenmek istiyorsanız burası tam size göre. Köy de tarlaların arasından yürüyerek sadece on dakika uzaklıkta. Kırsaldayız ama köyde ihtiyacınız olabilecek her şey var. Yaz aylarında, her açıdan fotoğraf çekmeye çalışan turistlerle gülünç derecede kalabalıktır, ancak yılın bu zamanında en büyüleyici halindedir. Mükemmel bir çiftlik dükkkanı, birkaç hediyelik eşya dükkkanı, bir vintage giyim mağazası, bir yün dükkkanı var - örgü örüyor musunuz?"

"Hayır, ben örgü örmem."

"Bir kütüphane, bağımsız bir kitapçı ve şimdiye kadar tattığınız en iyi zencefilli çöreği satan bir kafe var. Geçen hafta Noel ışıklarını yaktılar ve köy çok güzel görünüyor. Ve eğer kır evinden ayrılmak istemiyorsanız burası kıvrılıp kitap okumak ya da televizyon izlemek için mükemmel bir yer."

Imogen suyundan bir yudum aldı. "Ve orada kalmama izin mi vereceksin?"

"Orada kalmanı çok isterim. Dürüst olmak gerekirse bana iyilik yapmış olursun, çünkü bu soğuk havada kulübenin boş olması hiç iyi değil."

Imogen bardağını yere bıraktı. "Ne kadar zamandır düşünüyordun?"

"İstersen bütün ay kalabilirsin. Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Bakalım nasıl hissedeceksin."

Imogen nefes aldı. "Ne zaman gelmemi istersiniz?"

"Ne zaman isterseniz. Kır evinde ihtiyacınız olan her şey var, bu yüzden yanınıza almanız gereken tek şey sıcak tutacak giysiler."

"Cuma günü gelebilir miyim?"

"Mükemmel."

"Cuma günü o zaman," dedi Imogen. "Eğer eminseniz. Teşekkür ederim. Londra'dan uzaklaşmak harika olacak." Dorothy'ye gülümsedi. Bu kez gerçek bir gülümsemeydi, öğle yemeğinin başındaki zoraki, aşırı neşeli gülümseme değildi.

"Sizinle tren istasyonunda buluşabilirim."

"Gerek yok ama teşekkür ederim. Bir araba kiralayacağım," dedi Imogen. "Oradayken bir tane olması faydalı olacak ve size fazladan iş çıkarmak istemiyorum."

"Hiç iş değil. Seni kulübede ağırlamak büyük bir zevk olacak." Ve sadece o anda, her şey kabul edildiğinde, şunu fark etti Sara onu öldürecekti.

İçini bir korku ve aynı zamanda suçluluk duygusu kapladı. Bunu düşünmesi gerekirdi ve normalde düşünürdü de ama Imogen'in elinde ızgara peynirli sandviçle tek başına oturduğu düşüncesi onu o kadar strese sokmuştu ki

Noel günü kendine yardım edememişti.

Ama Dorothy ne yapmalıydı? Imogen'in Londra'da yapayalnız olduğunu bilerek Noel'in tadını çıkaramazdı. Üstelik Imogen'i Noel için davet etmiş falan da değildi. Sadece kulübeyi ona ödünç veriyordu. Bir yabancıya kiralamaktan farkı yoktu.

Ne yanlış gidebilir ki?

OceanofPDF.com

12

Imogen

Imogen buzlu yollardan Winterbury'ye doğru dikkatle ilerliyordu. Erkenden yola çıkmıştı ve Londra'dan gelmek kolay olmuştu ama Winterbury'ye yaklaştıkça

Dorothy'nin ona verdiği adreste, gece boyunca yağan karın etkisi her yerde görülüyordu.

Yollar soluk kış güneşi altında cam gibiydi, çitler ve tarlalar kardan bembeyazdı. Sıra sıra güzel kulübelerin ve Noel için aydınlatılmış ve süslenmiş pencereleri olan dükkânların bulunduğu pitoresk köylerden geçti. Çatısı karla kaplı eski bir kilisenin yanından geçti ve donmuş bir derenin üzerindeki köprüden geçti.

Londra'dan ayrılarak Noel'den kaçacağını düşünmüştü ama burası sanki mevsim için tasarlanmış gibiydi ve bu yetmezmiş gibi doğa da manzaraya son bir ışıltı katmıştı. Ve bu solgun kış güzelliğiyle birlikte soğuk da gelmişti.

Neyse ki yıllarca ısınma faturalarından tasarruf ettiği için sıcak tutan giysilerden oluşan bir gardırop biriktirmişti.

Bavulu yün kazaklar ve açık hava kıyafetleriyle doluydu. Yanına sağlam botlar da almıştı çünkü Dorothy'nin tarif ettiği köye yürüme fikri hoşuna gitmişti.

Temiz hava, kır yürüyüşleri, belki köy kahvesinde kitapla geçirilecek birkaç saat... Hepsi kulağa mükemmel geliyordu. Elbette tamamen mükemmel değil. Tamamen mükemmel olan aileyle vakit geçirmek olurdu ama Noel'i yalnız geçiren biri için bu iyiydi. Londra'da yalnız olmaktan daha iyiydi.

Tek başına.

Kelime, arabanın önünde sürüklenen kar tanelerinden biri gibi üzerine yerleşmiş gibiydi.

Belki de annesiyle karşılaştığı için, bunun normalden daha fazla farkındaydı. Baktığı her yerde insanlar gruplar halinde görünüyordu. Bir göletin donmuş yüzeyinde şaşkın şaşkın duran ördekleri beslemeye çalışan heyecanlı iki çocuğu olan bir kadın vardı. Karla kaplı bir patika boyunca büyük boy bir Noel ağacını sürüklerken birlikte gülen bir aile ve el ele yürüyen, bir reklam filminden fırlamış gibi görünen bir çift vitaminler (ya da belki kışlık montlar).

Imogen, kadının adama gülüşünü ve adamın başını eğip onu yavaşça öpüşünü izledi.

"Ugh," diye mırıldandı. "Bir oda tutun." Muhtemelen bir odaları vardı, büyük olasılıkla beş yıldızlı bir otelde, oda servisi sipariş edip şampanya içip Noel'le ilgili her şeyi ne kadar çok sevdiklerinden bahsedeceklerdi. Belki de evlenme teklif edecekti ve bu özel Noel'i sonsuza dek hatırlayacaklardı.

Herkes memnun görünüyordu.

Herkesin bir yakını vardı.

Imogen bir kıskançlık duygusu hissetti ve kendini yola odaklanmaya zorladı. O

Bunun doğru olmadığını biliyordu ama o anda doğru olduğunu *hissetti*. Bir yanı kavganın ortasında bir çiftin ya da öfke nöbeti geçiren bir çocuğun yanından geçmeyi umuyordu. Ona mükemmelden daha az mükemmel bir hayat yaşayan tek kişinin kendisi olmadığını hatırlatabilecek herhangi bir şey. Noel'in pek çok insan için zor bir zaman olduğunu biliyordu ama kar ve ışıltının ona bunu unutturan bir yanı vardı.

Köyden ayrılırken yollar daha da kötüleşti. Direksiyonu kavradı, kiralık arabayı bir çukura kaydırmamayı umuyordu. Ağaçlar dar yolun her iki tarafını çevreliyor, karla kaplı dalları donmuş bir kemer oluşturunuyordu. Güzel ama aynı zamanda ölümcül bir manzaraydı ve kar aşağıya doğru süzülüp görüş mesafesini azaltınca yavaşladı. Belki de araba kullanmak o kadar da iyi bir fikir değildi. O

karın hızla eridiği ve günlük yaşamı nadiren etkilediği şehirde yaşamaya alışkındı.

"Varış noktanıza ulaştınız," dedi telefonu ve Imogen rahat bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. Şimdi de telefonuyla sanki bir insanmış gibi konuşuyordu. Kendini kaybediyordu.

Winterbury Malikânesi ve Üzüm Bağı yazan şık bir tabelayı geçerek gösterilen sapağa girdi ve sonra durdu. Bir çift büyük dövme demir kapı

açık bırakılmıştı ve kar yüklü ağaçların arasından dolambaçlı bir şekilde ilerleyen araba yolunu görebiliyordu.

Dorothy burada mı yaşıyordu?

Arabada tek başına olması iyi bir şeydi çünkü çenesinin düştüğünden oldukça emindi. Dorothy yaz etkinliğini kendi arazisinde düzenlemek istediğini açıkladığında resimleri görmüştü elbette ama

Resimler buranın büyüğü ortamını ya da muazzam büyüklüğünü yansıtmıyordu. Kapılardan geçti ve sağ tarafta, yoldan kuru taş duvar ve olgun ağaçlarla korunmuş Holly Cottage vardı. Adı hiç şüphesiz ön bahçeye hakim olan büyük çobanpüskülü çalısından ilham almıştı. Çobanpüskülü kırmızı meyvelerle doluydu, ancak bu soğuk havada kuşların kısa süre içinde onu soyup soğana çevireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Arabayı park yerine çekti ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca evi olacak yere baktı.

Kır evi çikolata kutusu gibi mükemmeldi, Cotswold cazibesiyle dolup taşıyordu. Kar çatıya yapışmış ve soluk taş duvarlara tırmanan gülün tozunu almıştı ve Dorothy'nin burası hakkında söylediği her şeyin doğru olduğunu tek bir bakışta görebiliyordu.

Mükemmel bir Noel kulübesiydi. İdeal romantik sığınak. Rüya gibi bir balayı yeri. Selfie takıntılılar için bir cennet. Ama Imogen bu kategorilerin hiçbirine uymuyordu ve bu pastoral kır evinde, içindeki yalnızlık acısını artıran bir şey vardı.

Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

Buraya gelmekle aslında tek yaptığı çevresini değiştirmek olmuştu. Diğer her şey onunla birlikte gelmişti. Yılın bu zamanıyla ilgili tüm duyguları, iş arkadaşlarını aldattığı için duyduğu suçluluk, annesinin neden olduğu acı. Bütün bu karmaşa onun hayatıydı. "Her şeyden uzaklaşmanın" gerçekten de her şeyden uzaklaşmak anlamına geleceğini gerçekten düşünmüş müydü?

Bir süre oturdu, kendine acıdı ve sonra kendine acımanın hiçbir işe yaramadığını hatırladı.

Motoru kapattı ve derin bir nefes aldı. Bundan daha kötü Noeller atlatmıştı. Yani annesi onu sevmiyordu. Bu tam olarak bir şok sayılmazdı, değil mi? İçten içe bunu hep biliyordu. Bunu bu kadar acımasızca ve alenen duymanın üzerinde bu etkiyi yaratması için hiçbir neden yoktu. Bir grup yabancı

onun hüzünlü hikayesini biliyor muydu? Umarım bu onların kendi ailelerinin kıymetini bilmelerini sağlardı ve bir bakıma annesi ona bir iyilik yapmıştı çünkü şimdi o

bu küçük "ailesinin" var olduğuna dair kendini kandırmayı bırakacaktı. Bu sadece onun kafasında vardı, hayal gücünün bir ürünü, özlem ve umutla yaratılmıştı. Annesi, kendi ailesinin onu reddetmesinden o kadar zarar görmüştü ki

Aşkını kimseye emanet edemezdi.

Dünyada tek başınaydı ve bu gerçeği ne kadar çabuk kabullenirse, kendini o kadar çabuk yara bere içinde hissetmekten kurtulacaktı.

Ve minnettar olması gereken çok şey vardı. Hâlâ sevdiği bir işi vardı (meslektaşlarına söylediği yalanları nasıl çözeceğini düşünmeyecekti, en azından şimdi). Yaşayacak bir yeri vardı ve karnını doyurabiliyordu.

Ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada, bu harika yerde kalacaktı.

Evet, yine yalnız olacaktı ama bu Londra'dan daha iyi olacaktı. Kışın ıssızlığı muhteşemdi ve stresli Noel alışverişçileriyle dolu sokaklardan çok daha iyiydi. Ve hepsi onun olacaktı.

Kendisiyle sert bir şekilde konuştuktan sonra arabadan indi ve çevredeki ağaçların kozalaklarıyla süslenmiş yumuşak bir taze kar örtüsüne bastı.

Kilometreler boyunca gördüğü tek şey karlı ağaçlar ve tarlalardı. Mutluluk verici derecede huzurluydu, hava soğuktu ama berrak ve temizdi.

Morali yerine geldi ve yeni bir kararlılıkla çantasını sürükleyerek kulübeye gitti. Dorothy kapıyı açık bırakmıştı ve kapıyı açıp karlı botlarını çıkardı ve taş zemine bastı. Çoraplarının arasından sıcaklık sızıyordu ve bir an durup bu sıcaklığın tadını çıkardı. hoş geldin sığağı. En azından üşümeyecekti.

Bavulunu bıraktı ve kulübeyi keşfe çıktı. Burası doğal ışııkla doluydu, Londra'daki evinde eksik olan bir şeydi bu.

Meşe kirişli şık bir oturma odası ve şimdi karla kaplı duvarlarla çevrili bir bahçeye bakan pencereler vardı. Derin, rahat kanepeler, kitaplarla dolu alçak bir sehpanın karşısında karşılıklı duruyordu ama odanın odak noktası, odun sobasına ev sahipliğı yapan kubbeli bir şömineydi. Akşamları bu şöminenin önünde, sıcak örtülerden birinin altına kıvrılıp bir kitap okuduğunu hayal etti. Oturma odasından çıkınca güzel bir mutfak vardı. Dolaplar yumuşak krem rengi bir renge boyanmıştı, küçük bir mutfak adası vardı ve baktığı her yerde

kır yaşamının şık ipuçlarını taşıyordu. Pencere kenarındaki bir köşede, ilerideki tarlalara bakan bir yemek masası vardı.

Mutfağın uzak tarafında bir kapı vardı ve bir saklama dolabı bekleyerek kapıyı açtı.

"Ah-" Gözlerini dikti ve sonra gülümsedi, çünkü kapı büyük bir düz ekran televizyon ve içinde oturanları yayılmaya teşvik eden devasa bir modüler kanepe bulunan rahat bir çalışma odasına açılıyordu. Duvarlardan ikisi çıplak taşı ve üçüncüsü iyi stoklanmış kitap raflarıyla kaplıydı.

Tüm tatilini bu odada tek başına geçirebilirdi ama Hâlâ keşfetmesi gereken üst kat vardı, bu yüzden mutfağa geri döndü ve kendini çok daha neşeli hissederek merdivenlerden yukarı çıktı.

Dorothy bunu ona teklif ettiği için ne kadar şanslıydı? Ne kadar mükemmel.

Ana yatak odasının kapısını açtı. Tonoğlu bir tavanı ve kır manzarası vardı. Karlı tarlaların arasından bir kilise kulesi görebiliyordu. Herhalde Dorothy'nin sözünü ettiği köy buydu.

Yatak genişti ve ördek yumurtası mavisinin soluk tonlarıyla örtülüydü. Uykusuz geçen gecelerden sonra o kadar yorgundu ki, çarşafın arasına girip gözlerini kapatmamak için kendini zor tuttu. Saçak arasına sıkışmış bir banyo ve bahçeye bakan bir masası olan küçük bir ikinci yatak odası vardı.

Mekan küçüktü ama lüks ve son derece misafirperverdi. Etkileyici nesil arasında neden popüler olduğunu anlayabiliyordu.

"Imogen?"

Dorothy'nin sesi üst kata kadar ulaştı ve Imogen yatağa son bir kez hüznle bakıp merdivenlerden inerek ön kapıya yöneldi.

Dorothy kapının girişinde duruyordu, kalın bir palto ve sıcak tutan bir atkıyla sarınmıştı. Elinde bir kek kalıbı, yanında da Imogen'e doğru kuyruğunu sallayarak koşan bir spaniel vardı.

Memnuniyetle eğilip onu okşadı, onun coşkusu ve selamının sıcaklığıyla rahatladı. "Muhteşem değil misin?"

Dorothy ilgilenmiş görünüyordu. "Bu Bailey. Köpekleri sever misin? Kendi köpeğiniz var mı?"

Imogen doğruldu. "Köpekleri severim ve hayır, bir köpeğim yok." Bir daha o konuya girmeyecekti. Şu andan itibaren her şey gerçikti.

Facebook'taki kadını aramış ve her şeyin büyük bir karışıklık olduğunu açıklamıştı. Neyse ki kadın onu çok yakından sorgulamamıştı.

köpeğinin "kayıp köpek" ilanında nasıl yer aldığını anlattı. Janie onunla mesajlaşıyordu ve Imogen ona her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu ve onları bir sonraki görüşünde açıklayacağını söylemişti.

Tam olarak nasıl bir açıklama yapacağını henüz çözmemişti.

Bailey'nin burnuyla bacağını dürttüğünü hissetti ve bir an için onun kendisine ait olmasını diledi.

Dorothy botlarını çekiştirerek çıkardı ve kapının eşiğine bıraktı.

"Yolculuğun nasıl geçti? Buralarda yollar oldukça buzlu. Kar yağdığında önce ana yolları temizliyorlar ve biz genellikle en sona kalıyoruz."

"İyiymi, teşekkür ederim. Yaklaşık on dakika önce geldim."

"Etrafa baktınız mı? Sizin için her şey yolunda mı?"

"Burası muhteşem, Dorothy. Burada kalmama izin verdiğine inanamıyorum." Bu, son birkaç gündür sık sık merak ettiği bir şeydi. Dorothy'yle her zaman iyi anlaşmışlardı ama yine de ona bir kulübe ödünç vermek?

Neden?

Dorothy belli ki Imogen'in düşündüğünden bile daha cömertti, gerçi ona ödeme yapmaya niyetliydi.

"Benim için bir zevk, Imogen. Size daha önce pişirdiğim bir kek getirdim." Tenekeyi uzattı. "Bir fincan çay içelim mi, ben de sana biraz yer? Oturma odasındaki dosyada yerel bir harita var ama pencereden işaret edersem daha kolay olur."

Imogen, Dorothy'nin yönlendirmesiyle mutfakta yolunu bularak çay yaptı ve sonra birlikte masaya oturdular.

"Köy görülmeye değer." Dorothy çayına şeker karıştırdı. "Tarihi Roma dönemine kadar uzanıyor ve güzel, ilginç dükkânları var. Buradan kolay bir yürüyüş mesafesinde. Yerde kar olsa bile patikayı bulmak kolay olmalı. Doğruca tarlalara gidiyor. Uzakta kilise kulesini göreceksiniz. Her yerden görülebilir. Bunu size yol göstermesi için bir işaret olarak kullanın."

"Burası o kadar rahat ve konforlu ki kaldığım süre boyunca ön kapıdan dışarı adım atmayabilirim." Imogen eğilip Bailey'i okşadı.

"Davet etmek istediğiniz biri varsa -" Dorothy kupasını kaldırdı "-bir arkadaş -özel biri- lütfen buyurun. Buraya kendi evinizmiş gibi davranın."

Kimi davet edecekti?

Hayatının çoğunu işte geçirmişti ve en yakın olduğu insanlar iş arkadaşlarıydı. Onlara düşküncü ama Anya ya da Janie'yi burada onunla birlikte kalmaya davet etmeyi hayal bile edemiyordu. Başlangıç olarak, onlar gerçekten onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Her neyse, ikisinin de ailesi ve Noel için planları vardı.

"Kimse yok. Ama iyi olacağım."

Dorothy fincanını kucakladı. "Seni tek başına düşünmek hoşuma gitmiyor."

Tek başınıza. İnsanlar neden böyle diyor? Neden *tek başına* değil? Cümlelerin gerçekten ekstra vurguya ihtiyacı var mıydı?

"Benim için endişelenmenize gerek yok. Kendi başıma olmayı seviyorum. Rahatlamak iyi gelecek."

Dorothy elindeki bardağı yere bıraktı. "Yarın öğle yemeğine gel," dedi çabucak, "yukarıda, evde."

"Öğle yemeği mi?"

"Evet. Israr ediyorum. Harika olacak."

Imogen bunun tamamen düşüncesizce yapılmış bir davet olduğunu, Dorothy'nin yalnız olacağını söylemiş olmasından kaynaklandığını hissetti. Dorothy'nin fark etmediği şey neredeyse her zaman yalnızdı. Buna alışkındı. Ve çoğu zaman yalnız olmayı severdi. Sadece Noel'de zorlanıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, ben-"

"Eğlenceli olacak. Seni hayvanlarla tanıştırayabilirim. Hiç alpaka ile tanıştın mı?"

"Alpakanız mı var?"

"Beş tane. Ayrıca iki keçi, birkaç koyun ve torunlarımın çok sevdiği bir Shetland midillisi. Sara yakında bir hayvanat bahçesi açabileceğimi söylüyor."

Imogen'in ilgisini çekmişti. "Sonunda Sara ile tanışmak güzel olacak. Onun hakkında çok şey duydum. Geçen yılki etkinliğe gelememesi çok yazık oldu."

"Mmm. Onun... komplikasyonları vardı."

"Bu doğru. Bana söylediğini hatırlıyorum." Yine de Sara'yla hiç tanışmamış olması tuhaf görünüyordu. Ama bu küçük bir aile şirketi idi, belki de değildir. Dorothy'nin insanların zamanını gereksiz yere harcamaya inanmadığını biliyordu. "Yani bütün hayvanlara kendiniz mi bakıyorsunuz?"

"Çoğunlukla. Ara sıra ailemden yardım alıyorum ve veterinerim Miles çok iyi. Hayvanları sever misiniz?"

"Onlarla gerçekten hiç deneyimim yok." Sahte olanlar dışında ve muhtemelen o sayılmaz. "Ben bir şehir kızıyım."

"Neden yarın biraz erken gelmiyorsun, öğle yemeğinden önce sana etrafı gezdirebilirim? Bulması kolay. Araba yolundan devam edin ve ev tam önünüzde. Yürümek yaklaşık on dakikanızı alır ya da isterseniz arabayla da gidebilirsiniz." Dorothy çayını bitirdi. "Sanırım burayı seveceksin.

Alpakalar. Herkes öyle. Çok karakterliler, özellikle de Benson." "Onlara isim mi veriyorsunuz?"

"Teknik olarak onlara torunlarım isim verdi ama evet, hepsinin bir ismi var."

Dorothy's'de öğle yemeği ve sevimli alpaka sürüsüyle buluşma. Reddedilemeyecek kadar cazipti.

"Orada olacağım."

OceanofPDF.com

13

Dorothy

"Imogen öğle yemeğinde bize katılacak mı?" Sara poşetleri mutfağa bıraktı ve annesine çaresizlik dolu bir bakış gönderdi. Paltosuna ve saçlarına kar yapışmıştı ve omzunda büyük bir gece çantası vardı. "Hayır! Neden? Ne oldu? ne düşünüyordun?"

"Gerçekten düşünmüyordum. Her şey çok spontane gelişti." Ve şimdi Dorothy kendini çok suçlu hissediyordu. "Dün ziyaret ettiğimde çok yalnız görünüyordu. Ona kulübeye davet etmek istediği biri olup olmadığını sordum ama

Kimse olmadığını söyledi. Kimse yokmuş! Kimsenin olmadığını hayal edebiliyor musun?

Davet etmek mi? Onu öylece bırakamazdım Sara. Bunu yapamazdım. Eğer onu görseydin, sen de onu öğle yemeğine davet ederdin."

"Yapmazdım." Sinirlenen Sara gece çantasını mutfağın köşesine bıraktı. "Belki bu beni kötü bir insan yapıyor ama öğle yemeği için davetiye göndermemekte hiçbir sakınca görmezdim. Ona kulübeyi sunarak zaten fazlasıyla cömert davrandınız."

Dorothy Sara'nın bu konuda da üzgün olduğunu biliyordu. "Onun Londra'da tek başına bir ay geçireceğini düşünmeye dayanamıyorum," dedi mutsuzca. "Eğer onu görseydin-"

"Dört haftanın uzun mesafeli seyahatler için harika bir fırsat olduğunu söyleyebilirim. Karayipler yılın bu zamanında harika."

"Belki de bunu söylemeliydim, ama onda bir şeyler vardı. Öyle görünüyordu-" Dorothy parmaklarını alnında gezdirdi. "Neden Noel'i ailesiyle geçirmiyor Sara?"

Gözleri buluştu ve tutuştu.

Sonra Sara, Dorothy'nin gözlerindeki soruya dayanamamış gibi başını çevirdi. "Bilmiyorum. Ve bu bizim işimiz değil. O bir yabancı. A

yabancı." Kelimeyi dikkatle telaffuz etti. "O senin sorumluluğunda değil, anne."

"Bunu biliyorum. Ama-"

"Anne!"

"Özür dilerim." Dorothy'nin midesinde bir endişe düğümü vardı. "Onun kulübede olması seni hiç etkilememeliydi ama öğle yemeği için davetiye göndermemeliydim. Bunu şimdi anlıyorum. Enine boyuna düşünmemiştim. Seni üzmemek istememişim."

Sara'nın ifadesi yumuşadı. "Bunu biliyorum." Odayı geçip annesine sarıldı ve Dorothy de ona sarıldı.

"Affet beni."

"Nazik ve cömert olduğun için seni affediyorum?" Sara rahatladı. "Sen busun ve bu asla değişmeyecek. Ama itiraf etmeliyim ki bazen keşke bu kadar cömert olmasaydın diyorum."

"Değişeceğim. Hayır demeyi öğreneceğim. Ve sanırım bu konuda daha iyiye gidiyorum. Geçen gün Miles beni bir kedi yavrusuyla ayartmaya çalıştığında ona hayır dedim."

Sara başını salladı ama bu kez gözlerinde kahkaha vardı. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Sen ümitsiz vakasın."

"Belki." Dorothy odanın köşesine baktı. "Getirdiğin çantada ne var?"

"Kızların parti için giysileri daha sonra. Ava beş gün boyunca temiz kalamaz."

Bu yüzden elbisesini şimdi giyerse biz oraya vardığımızda enkaz gibi görünecek. Biz gitmeden önce üstünü değiştirebilir."

Köyün Noel partisi. Muhtemelen kafasındaki tüm odayı Imogen kapladığı için unutmuştu. "Onlar için ne büyük eğlence. Öğle yemeği için tavuk kızarttım." Dorothy tavuğu kontrol etmek için fırını açtı. "Nefis kokmuyor mu? Organik, çiftlikten. Ona yaptığım güveçler için Valerie'den bir hediye idi. Ben de elmalı turta yaptım."

"Güzel kokuyor. İstedığınız gibi fazladan havuç ve yaban havucu getirdim." Sara masanın üzerindeki çantayı açtı ve sonra durdu. "Ne hakkında konuşacağız? Bu çok garip. Gerçekten gergin hissediyorum."

"Onunla geçinmek çok kolay. Onu yakından tanıma fırsatı bulmanız sizin için iyi olacaktır."

"Onu doğru dürüst tanımak istemiyorum." Sara'nın sesinde bir panik notası vardı. "Ne yapmam gerekiyor? Ne söylemem gerekiyor?"

"Sadece her zamanki nazik ve misafirperver halini takın ve gerisini bana bırak." Ama şimdi bunun garip olma potansiyeline sahip olduğunu görebiliyordu.

Sara mutfak masasına oturdu, omuzları çökmüştü. "Ne zaman geliyor?"

"Her an olabilir." Dorothy her şeyin bitmesini dileyerek tavuğun üzerine birkaç dal taze kekik serpti ve dikkatlice fırına geri koydu. "Kızları partiye ne zaman götürmen gerekiyor köyü?"

"Saat dörtte." Sara ona baktı. "Bunu yapamam."

Dorothy fırının kapağını kapattı ve doğruldu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Sadece yemeğin tadını çıkar."

"Ama mesele de bu zaten. Bundan zevk alamıyorum. O kadar gergin ve stresliyim ki sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum." Sara'nın sesi titriyordu. "Sanırım eve gideceğim anne. Ona kendimi iyi hissetmediğimi söyle. Kızlardan birinin hasta olduğunu söyle. Ne istersen söyle ama ben kalmıyorum. Üzgünüm ama bunu yapamam." Ava, Bailey'nin peşinden odaya daldığı sırada ayağa kalktı.

"Ne yapamazsın anne?" Ava bir dönüş yaptı ve neredeyse köpeğin üzerine düşüyordu. "Eğer denersen her şeyi yapabilirsin. Bana hep bunu söylersin. Bale çalışıyorum, Nanna. Beni izle."

"İzliyorum, tatlım. Bailey'den uzaklaş yoksa ona doğru pirouette." Dorothy de kızını izliyordu. Sara'nın kendini toparladığını gördü. Duygularını çabucak, gergin de olsa bir gülümsemeyle maskeledi.

"Öğle yemeğine kalmayacağız Ava. Başım ağrıyor." Sara o kadar solgun ve yorgun görünüyordu ki, bu kimsenin tartışabileceği bir iddia değildi.

"Iris nerede?"

Ava dönmeyi bıraktı ve kaşlarını çattı. "Ama Nanna benimle tavuk yaptı. En sevdiğim patatesler. Ve düzgün bir öğle yemeği yemem gerektiğini, yoksa partideki tüm şekerin beni hasta edeceğini söyledin."

"Sana evde bir şeyler yapacağım. Iris!"

"Ama ben tavuk istiyorum."

Iris kapı aralığında belirdi. "Sorun nedir?"

"Annemin başı ağrıyor ve şimdi tavuğu yiyemeyeceğiz." Ava çaresiz görünüyordu ve Dorothy bu kadar sürtüşmeye neden olduğu için kendini çok kötü hissetti. O ve Sara yakındılar. Onun bu durumu zor bulabileceği gerçeğini daha fazla göz önünde bulundurmalıydı.

"Ah, anne." Iris bir anda Sara'nın yanında, kollarını ona dolamıştı. "Sana hap ya da bir bardak su getireyim mi?"

Dorothy, Sara'nın gözlerinin buğulandığını gördü.

"Hayır, tatlım. Ben iyiyim. Ama sakıncası yoksa eve gitmek istiyorum."

"Elbette sakıncası yok." Iris Sara'nın saçlarını okşadı. "Hemen gidiyoruz. Babamı aramamı ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Ama sorduğun için teşekkür ederim."

"Aklımda," diye uludu Ava. "Hem de çok. Burada Nanna ve Bailey ile kalmak ve tavuk yemek istiyorum."

"Bu kötü bir davranış Ava. Biz bir aileyiz," dedi Iris kararlı bir şekilde. her zaman birbirimize destek olduğumuz anlamına gelir. Annemin eve gitmesi gerekiyorsa, biz de eve gideriz."

Dorothy Sara'nın bakışlarıyla karşılaştı. *Biz bir aileyiz, yani her zaman birbirimize bağlıyız.*

Ava sakinleşmiş görünüyordu. "Hâlâ partiye gidiyor muyuz?"

Iris onu susturdu. "Parti için endişelenme."

"Ama-"

Sara zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Seni oraya götürebilirim, eminim."

Dorothy onu kalması için bir kez daha ikna etmeye çalışacaktı ki kapı çaldı.

"Ben giderim." Ava kimse onu durduramadan koşarak odadan çıktı ve birkaç dakika sonra yanında gergin bir Imogen'le yeniden ortaya çıktı.

"Merhaba. Umarım erken gelmemişimdir?" Imogen elinde bir kutu çikolata tutuyordu.

Sara gibi onun da saçları ve paltosu karla tozlanmıştı. "Buraya yürümenin daha uzun süreceğini düşünmüştüm." Sıcak tutan paltosunun altında krem rengi kablo örgü bir kazak, siyah kot pantolon ve kürklü çizmeler giymişti. Soğuk yanaklarına pembe bir renk vermişti.

Ava çikolataları aldı. "Teşekkür ederim. Nenemi nereden tanıyorsun?" "Imogen ve ben birlikte çalışıyoruz ve o Holly Cottage'da kalacak.

birkaç haftalığına." Dorothy kendini toparladı. "Çikolatalar için teşekkür ederim. Çok nazıksın Imogen. Ava'yla zaten tanışmıştın. Bu kızım Sara ve diğer torunum Iris."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Iris, Imogen'in elini dikkatle sıkarken annesine endişeli bakışlar fırlattı.

Sara Imogen'e bakıyordu ve gözlerinde Dorothy'nin kalbini kıran bir şey vardı.

Bunu asla yapmamalıydı. Sara haklıydı. Ama artık geri alınamazdı. Tek yapabilecekleri bunu atlatmaktı.

"Hakkınızda çok şey duydum." Arkadaş canlısı Imogen elini Sara'ya uzattı, o da bir şekilde elini sıkacak kadar kendine geldi.

"Umarım Holly Cottage'a alışmışsınızdır."

"Çok güzel bir yer."

"Bir ağacın var mı?" Ava odadaki gerginlikten habersizdi. "Ağaç mı?"

"Bir Noel ağacı."

"Oh-hayır." Imogen rahatsız görünüyordu. "Genelde zahmet etmem."

"Senin hiç ağacın yok mu? Neden olmasın?" Ava'nın dehşete düşmüş ifadesi

Dorothy'yi farklı koşullarda güldürmüş olabilirdi ama hiç bu kadar az gülmek istememişti.

Sara'nın bembeyaz ve gergin, Iris'in annesi için endişelendiğini, Imogen'in ise beceriksiz ve kararsız olduğunu fark etti.

"Yalnız yaşıyorum. Sadece ben." Ava'ya özür dileyen bir bakış attı. "Buna degecek gibi görünmüyor."

Ava kaşlarını çatı. "Ama yalnız yaşarsan tam olarak yapmak istediğin şeyi yapabilirsin ve başka kimseyi düşünmezsin -" kız kardeşine bir bakış attı "- yani on ağacım olurdu ve kimse beni durduramazdı."

"On mu?" Imogen güldü. "Sence de çok fazla değil mi?"

"Hayır." Ava birden heyecanlanmış görünüyordu. "Bizimkini aldığımızda sana bir ağaç seçebiliriz. Yarın gidiyoruz, değil mi anne? Sen de gelebilirsin."

Sara'nın yüz ifadesi bu kadar yürek parçalayıcı olmasaydı komik olabilirdi. "Bakalım sabah hepimiz nasıl hissedeceğiz."

Ava şaşkın görünüyordu. "Ama-"

"Yeter." Iris ona sarıldı. "Annenin başı ağrıyor. Beş dakikalığına konuşmayı kesmen gerekiyor." Imogen'e özür dileyen bir bakış attı. "Çok heyecanlı çünkü öğleden sonra Noel partimiz var."

"Bir parti mi? Kulağa eğlenceli geliyor." Imogen gülümsedi ve Dorothy'ye baktı. "Beni aile yemeğinize davet etmeniz büyük incelik. Umarım ben İzinsiz mi giriyorsun?"

"Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Ama Sara az önce-"

"Havuçları soymaya gidiyorum." Sara kendini toparladı ve yanında getirdiği çantaya uzandı. "Yapmamı istediğin başka bir şey var mı anne?"

Dorothy minnettarlık ve hayranlık duygularıyla doldu. Sara buna devam edecekti.

Rahatlama duygusu muazzamdı.

"Hayır. Diğer her şey kontrol altında." Belki de bu o kadar da garip olmazdı. Basit bir öğle yemeği. Imogen'a hoş geldin diyeceklerdi ve hepsi bu kadar.

Iris şaşkınlıkla Sara'ya baktı. "Ama başın ağrıyor."

"Biraz daha iyi, teşekkür ederim." Sara, Iris'i başının üstünden öptü. "Bir süre daha kalacağız."

"Büyük bir bardak su içmelisin. Sana bir tane getireyim." Iris annesine bir bardak su getirdi ve içmesini izledi.

"Benson'ı görmek istiyorum," dedi Ava. "Ona bir resim çizdim. Ve ona daha sonra partiden bahsetmek istiyorum. Noel Baba orada olabilir ama meşgul olduğu için gerçek Noel Baba olmayabilir. Yeni elbisemi giyeceğim ama kirletirim diye şimdi giymiyorum."

"Benson'ı göremeyiz. Nanna'ya öğle yemeğinde yardım etmeliyim." Suyu itaatkâr bir şekilde içen Sara hızla havuçları soyuyor ve doğruyordu.

"Onu ben götürebilirim," dedi Iris. "Benson'a balesini gösterebilir."

Ava Imogen'e gülümsedi. "Sen de gelebilirsin. Benson'ı seveceksin. Arkadaş canlısıdır."

Imogen, "Onu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Hemen şimdi gidebiliriz!" Ava'nın gözleri yuvarlaktı. "Gidebilir miyiz Nanna, *lütfe*?" Doğranmış havuçlardan birkaçını aldı ve cebine attı.

"Havuçları çok seviyor ama küçük doğranması gerekiyor yoksa boğuluyor. Sen de biraz alabilirsin. O zaman seni hemen sevecektir." Birkaç havuç daha aldı ve Imogen'e doğru itti.

Imogen irkilmiş görünüyordu ama sonra gülümseyerek havuçları aldı. "Teşekkür ederim. Faydalı bilgiler için de."

"Benson bizden daha fazla havuç yiyecek," dedi Sara hafifçe, ama fazladan bir tane doğradı ve parçaları kızına doğru itti. Geri kalanları Dorothy'nin önceden hazırladığı yaban havuçlarıyla birlikte fırın tepsisine aktardı.

"Neden hepimiz öğle yemeğinden önce hızlı bir yürüyüşe çıkmıyoruz?

Yemekler

kısa bir süre için iyi." Dorothy dikkatlerini dağıtmanın hepsi için iyi olacağına karar verdi. "Kar yağışı durdu mu?"

Iris pencereden dışarı baktı. "Kar yağmıyor ama soğuk görünüyor. Bu baş ağrını daha da kötüleştirir mi anne?"

"Her şey yoluna girecek, eminim." Sara ellerini sildi. "Bence bu iyi bir fikir."

"Hepimiz toparlanacağız," dedi Dorothy hızlıca. "Imogen'e biraz etrafı gezdirmek iyi olacak. Tarlalardan köye giden yolu gösterebilirim, böylece keşfe çıktığında nereye gittiğini bilirsin."

Belki hayvanları ziyaret etmek Imogen'e iyi gelebilirdi. Dorothy onları her zaman moral bozukluğu için mükemmel bir tedavi olarak görürdü. Ve Imogen aynı şekilde hissetmese bile, Sara için konuşmayı kolaylaştırabilirdi.

Ve tabii ki Ava vardı. Ava'nın yanında çekingen ya da garip davranmak herkes için zordu.

Öğle yemeğinde her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etti ve ardından paltolarını ve botlarını giyip dışarı çıktılar.

Kar tarlaları örtmüş, ağaçlara ve çitlere yapışmıştı. Yakında toprak ayak izleriyle dolacaktı ama şimdilik pırıl pırıl, tertemiz ve el değmemişti.

Taze kar yağışından sonra hava soğuk ve berraktı. Gözleri sulandırıyor ve yanakları pembeleştiriyordu ama Ava alpakaların yaşadığı tarlaya doğru mutlu bir şekilde zıplarken bunu umursamıyor, Imogen'i sanki beş dakikadır değil de hayatı boyunca tanıyormuş gibi elinden tutup çekiştiriyordu.

"Gerçekten soğuk olduğunda yaşamak için bir kulübeleri var, ama dışarıda olmayı da seviyorlar ve kürkleri var, bu yüzden her zaman bir palto giymek gibi." Ava kapının ilk demirine tırmandı ve tarlaya doğru seslendi.

"Benson!" Kadının tiz sesi havada yankılandı ve tüm alpakalar hemen kapıya yöneldi.

"Büyük kahverengi olan Benson. Ne kadar sevimli, değil mi?" Ava küçük kolunu kapının parmaklıklarından içeri soktu ve Iris yaklaştı.

"Nazik ol, Ava."

"Ben nazik biriyim. Çok arkadaş canlısı," diyor Ava Imogen'e, "ve yazın onu yürüyüşe çıkarıyoruz. Büyüdüğümde yüz tane alpakalar."

"Yüz alpaka ve on Noel ağacı." Havuçların önüne atılmasının yarattığı ilk şokun ardından Imogen küçük kıza vurulmuş görünüyor.

"Bunun için büyük bir bahçeye ihtiyacınız olacak."

"Nanna gibi taşrada yaşayacağım." Kapının birkaç parmaklığını daha tırmandı ve burnuyla onu dürtmüş olan Benson'a uzandı.

"Belli ki senden çok hoşlanıyor." Imogen, kapıda yalpalayan Ava'nın sırtına sabitleyici bir el koydu.

Bu koruyucu jest Dorothy'nin boğazına bir yumru oturttu. Bir duygu seli hissetti ve Sara'yla göz göze geldi.

Kızının ne düşündüğünü bilmiyordu ama iyi bir fikri vardı.

Ava, Imogen'in elini tutuyordu ve Dorothy, Imogen'in onunla konuşmasını dinlerken sıcak bir ısıltı hissetti.

"Favori bir alpakanız var mı?"

Ava başını sertçe salladı. "Hepsini aynı şekilde seviyorum. Eğer bir favorim olsaydı, bu diğerlerini üzebilirdi."

"Birbirleriyle akrabalar mı?"

"Basil ve Sage kardeşler. Bu Basil." Ava sürünün en arkasındaki krem rengi alpakayı işaret etti. "Diğer kahverengi olan Sage, sonra Dill ve Pepper var. Pepper, Peppermint'in kısaltması. Benson hariç hepsinin adı bitkilerden geliyor."

Imogen alpakaları inceledi. "Dışarı atlayabilirler mi?"

Dorothy de onlara katıldı. "Hiç denemediler. Miles, veterinerimiz, bana oldukça isteksiz atlayıcılar. Her halükarda, çitleri rahatsız ettiklerini hiç görmedim."

"Peki ya tilkiler?"

"Oh, tilkileri görüyorlar." Dorothy Benson'ın boynunu nazikçe ovuşturdu. "Bir takım olarak çalışıyorlar. Oldukça gürültü yapıyorlar. Ama porsuk gibi sığır tüberkülozu yayabilecek hayvanları uzak tutmaya çalışıyoruz."

Imogen Benson'a belli belirsiz bir vuruş yaptı. "Çok kalın kürkleri var."

"Evet. Bu da sorunları gizleyebiliyor, o yüzden buna dikkat ediyoruz."

Onlar

Benson olmasa da benimle birlikte geldiklerinde çok kötü durumdaydılar. Ona iyi bakılıyordu."

"Benson'a ne oldu?"

"Üç kişiden biriydi ama diğer ikisi ne yazık ki öldü. Alpakalar yalnız kalmayı sevmezler. Onlar sürü hayvanlarıdır," dedi Dorothy ona. "Miles bana asla üçten az sürüde tutulmamaları gerektiğini söyledi, bu yüzden onu alıp alamayacağımı sordu."

"Ben bir sürü hayvanıyım," dedi Ava. "Bir kız kardeşim var. İki kişi olmakta sorun yok."

Üç kişi olmamıza gerek yok. Senin kız kardeşin var mı

Imogen?" "Hayır. Sadece ben varım," dedi Imogen. "Ben tek çocuğum." "Tek çocuk ne demek?"

"Bu, annemin sadece bir çocuğu olduğu ve başka çocuğu olmadığı anlamına geliyor. Benim erkek ya da kız kardeşim yok."

Ava burnunu kırıştırdı. "Sanırım kendine alpakalar gibi bir sürü bulmalısın." Benson'ı bir havuçla besledi. "Annemin bir kız kardeşi vardı ama o gitti, yani o da artık tek çocuk."

"Ava!" Sara'nın yüzü de çevresi gibi solgundu. "Bu kadar yeter."

"Ben de tam diyordum ki-"

"Ava, dur," dedi Iris çabucak, "annemin bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorsun."

"Biliyorum. Çünkü bu onu üzüyor. Ama biz ve babamız varız, o yüzden artık üzgün değil. Biz onun sürüsüyüz." Ava kapıdan atladı ve Imogen'i çekiştirdi. "Gel de midillimiz Thelma'yı gör." Gergin atmosfere aldırmadan, karda seke seke ahıra doğru ilerledi.

Dorothy elini Sara'nın koluna koydu ama kızı onu silkip Ava'nın peşinden hızla yürüdü.

Dorothy çaresizlik içinde izledi. Ava ne söyleyeceğini ve neyi saklayacağını bilemeyecek kadar gençti. Bu Ava'nın suçu değildi, onun suçuydu. Sara haklıydı. Imogen'i hiç davet etmemeliydi. Arı kovanına çomak sokmuştu ve bu iyi bir şey değildi.

Herkesin ruh haline duyarlı olan Iris mutsuz görünüyordu. "Öğle yemeği yiyelim mi, Nanna?"

"Öğle yemeği mi?" Dorothy bakışlarını Sara'nın sert omuzlarından torununun endişeli gözlerine sürükledi. "İyi fikir. Öyle yapalım."

Iris annesini ve kız kardeşini takip etti, ayağı kaymasın diye yolunu dikkatle seçti.

Ava Thelma'yı okşuyordu, kardeşler hakkındaki konuşmayı unutmuş gibiydi.

"Öğle yemeği vakti geldi," dedi Dorothy. "İçeri gelip ellerini yıkamalısın, Ava."

"Iris'in de kendininkini yıkaması gerekiyor." Ava Thelma'yı son bir kez okşadı ve hep birlikte eve döndüler.

"Bu kadar çok hayvanın olduğunu bilmiyordum," dedi Imogen. Midilliye dönüp bakarken yüzü kızarmış ve mutlu görünüyordu. "Burası çok güzel bir yer."

"Bir ara sana üzüm bağını gezdiririm," dedi Dorothy. Bunu tamamen profesyonel bir gezi haline getirebilirdi. "Sizin için ilginç olur, özellikle de ürünlerimiz üzerinde bu kadar uzun süredir çalıştığınıza göre."

"Bu hoşuma giderdi."

Mutfağa döndüklerinde sıcaklığın ve lezzetli yemek kokularının tadını çıkardılar.

Dorothy öğle yemeğinin son rötuşlarını yapmakla meşgulken, kızlar da Sara'nın gözetiminde ellerini yıkadılar.

"Beş dakika uyarısı. Ellerinizi yıkayın kızlar. Imogen, ihtiyacın olursa koridorun karşısında bir vestiyer var. Havlu temiz."

Imogen ortadan kayboldu ve Dorothy tavuğu masanın ortasına koydu, ardından kızarmış sebze ve patates tabakları geldi.

Sara bitkin görünüyordu ve Dorothy buna kendisinin neden olduğunu bildiği için kendini suçlu hissediyordu.

Öğle yemeği biter bitmez Imogen'i Holly Cottage'a geri götürecekti ve hepsi bu kadar. Acil durumlar için ona bir telefon numarası verecekti. Bunun dışında Imogen'i yalnız bırakacaktı.

"Nefis görünüyor." Ava sandalyesine diz çöktü ve Sara ona düzgün oturmasını işaret etti.

Dorothy sıcak tabakları fırından çıkarırken, Iris ve Sara masayı hazırlamayı bitirdi.

Imogen'den hiç iz yoktu.

Dorothy iyi olduğunu umarak kapıya doğru baktı.

Tam oymaya başlamıştı ki vestiyerin kapısı nihayet açıldı ve Imogen görüldü.

Kül rengi görünüyordu.

Endişelenen Dorothy bıçağı hemen yere bıraktı. "Neyin var canım? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Vestiyerin duvarındaki resimler-"

Fotoğraf mı? "Aile fotoğraflarını mı kastediyorsun?"

"Benson'la olan resmimi gördün mü?" Ava tabağına bir kızarmış patates attı. "Onu sevdim, bir de Bailey'nin karlar içindeki resmini. Beyazlar içinde çok komik görünüyor. Bir kar canavarı gibi."

Ve birden Dorothy anladı. Imogen'in neden o kadar şaşırılmış görüldüğünü biliyordu.

Karnı guruldadı. "Imogen-"

"Bunların aile fotoğrafları olduğunu görebiliyorum," dedi Imogen, "ama anlamadığım şey neden duvarda annemin bir fotoğrafı var?"

Dorothy kalbinin küt küt attığını hissetti ve bir an için tamamen durabileceğini düşündü.

Bunu neden düşünmemişti ki? Fotoğraflar. Her yerdeydiler ve hayatının o kadar önemli bir parçasıydılar ki varlıklarını asla sorgulamadı.

Sara hızla ayağa kalktı ve Dorothy bir an için onun çıkıp gideceğini ve Dorothy'yi bu krizle baş başa bırakacağını düşündü. Ve o da onu suçlayamazdı. Sara onu uyarmıştı. Sara en başından beri bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ve haklıydı da.

Ama Sara gitmedi. Onun yerine çocuklara seslendi. "Kızlar, gidip birkaç dakika televizyon izlemenizi istiyorum."

Ava tabağını sıkıca tuttu. "Ama tavuk yiyeceğiz." "Öğle yemeği biraz sonra."

"Ama-"

"Iris, kız kardeşini benim için alabilir misin lütfen?"

Iris şaşkın görünüyordu ama başını salladı ve Ava'nın elini tuttu. "Hadi gel. Çizgi film izleyeceğiz."

"Acıktım. Ve gün ortasında çizgi film izlemeye izniniz yok."

"Bugün biz. Özel ikram. Bir dakika içinde yiyeceğiz." Iris kız kardeşini ikna ederek odadan çıkardı ve kapı arkalarından kapandıktan sonra Dorothy bir sandalye çekti.

"Gel ve otur, Imogen."

"Ben burada iyiyim." Imogen kıpırdamadan durdu. "O fotoğrafta dört kişi vardı. Annem, genç bir kız ve yaşlı bir çift, bir kadın ve bir erkek. Kadın olan sensin."

Dorothy zamanı geri sarabilmeyi ve her şeyi farklı yapabilmeyi diliyordu. Ne yazık ki, hayatında ilk kez böyle hissetmiyordu.

"Evet, öyleyim. Ve bu benim hatam. Şimdiye kadar bir şeyler söylemeliydim ama durum biraz karışık."

"Sen daha genç olan kızsın." Imogen dönüp Sara'ya baktı.

"Evet." Sara irkilmeden onun bakışlarını tuttu. "Tina benim ablamdı."

"Abla." Imogen parmaklarını alnında gezdirdi. Elleri titriyor. "Kız kardeşini sordu. Herkese kız kardeşi olmadığını söyledim." Neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Dorothy konuşmak için kendini zorladı. "Tina benim kızım. En büyük kızım."

Imogen hızla nefes alıyordu. "Yani bu seni benim büyükannem yapıyor." Hiç bu kadar garip bir an yaşanmış mıydı?

"Evet." Dorothy göğsünde bir baskı hissetti. Dehşet, beklenti ama aynı zamanda rahatlama çünkü geleceğinde asılı duran o an nihayet gelmişti. "Ben senin büyükannenim. Bunu bu şekilde öğrenmeni istemezdim tabii ki ama belki de bu iyi bir şeydir. Kolay bir yolu yoktu. Ve şimdi her şey açığa çıktı, umarım birbirimizi tanıyabiliriz." Kelimeler çok yetersiz ve o anın büyüklüğü için çok küçük geliyordu.

"Büyükanne." Imogen'in sesi düzdü. "Neredeyse iki yıldır birlikte çalışıyoruz. Birlikte toplantılara katıldık, bir etkinlik düzenledik, öğle yemeği yedik- ve sen bir kez bile bir şey söylemedin? Neden? Belli ki kim olduğumu biliyordun. her zaman."

"Hemen değil, ama anlamam uzun sürmedi." Ve o kadar çok pişmanlığı vardı ki. Tüm bu durum öyle bir karmaşaydı ki, bunu nasıl çözeceklerini bilemiyordu ama eğer gelecekte bir ilişki şansı olacaksa, bunun gerçek bir temele dayanması gerekiyordu.

"Bu yüzden bize iş verdiniz."

"Hayır." Imogen'in böyle düşünebileceği hiç aklına gelmemiştir. "Sana bu işi verdim çünkü yaptığın işte en iyisisin. RPQ'ya taşındığında, birlikte çalışmaya devam etmemizi istedim. Seninle gurur duyuyorum, Imogen."

Imogen'in yüzünde şaşkınlık ve acı ifadeleri belirdi. "Gururlu mu? Neden gurur duyasın ki? Seninle hiçbir ilgim yok. Beni hayatında istemedin. Olduğum her şey, *yaptığım ya da başardığım* her şey sana rağmen oldu, senin sayende değil." Gözleri acıyla parlıyordu ama aynı zamanda kararlılık da vardı ve Dorothy onun ne kadar kırılgan olursa olsun, çelik gibi bir çekirdeğe sahip olduğunu gördü. Eğer bu kadar endişeli olmasaydı, etkilenebilirdi ve biraz huşu içinde.

"Üzgünsünüz ve bunu anlayabiliyorum-"

"Üzgün müsün? Evet, üzgünüm ama daha çok kızgınım. Bana yalan söyledin."

"Tam olarak yalan söylemedim ama sana söylemediğim pek çok şey olduğu doğru ve bunun için sebeplerim var. İyi nedenler." Dorothy kendini hasta ve titrek hissediyordu. Bir sandalye çekip destek almak için üzerine çöktü ve Sara'nın endişeli bakışlarını görmezden geldi. "Durum biraz karışık Imogen. Oturursan sana her şeyi anlatırım ve sorularını yanıtlarım."

"Ne gibi sorularım olabilir ki? İhtiyacım olan her şeyi zaten biliyorum. biliyorum. Annemi terk ettin." Imogen'in sesi kırıldı. "Siz onun ailesiydiniz, tek ailesiydiniz ve size en çok ihtiyacı olduğu anda onu dışarı attınız. Ailelerin ne kadar zor olursa olsun bir arada kalması gerekir ama sen bizi mücadele etmek zorunda bıraktın. Ve eminim kolay bir durum

değildi, ama sen bile

Yaptığı şeyden hoşlanmadıysan onu yine de sevmeliydin ve onu sevdiğini açıkça belirtmeliydin. Onun *kimsesi yoktu*. Kimsemiz yoktu. Onun böyle olmasının sebebi sensin! Ben de dahil olmak üzere hiç kimseyle düzgün bir ilişki kuramamasının nedeni sensin."

Dorothy yumruk yemiş gibi hissetti. Yaşadığı şok nefes almasını zorlaştırıyordu. Beklediği tepki ne olursa olsun, bu değildi. Belki de gülünç derecede umutluydu. Safça. "Imogen, tatlım-"

"Ben senin sevgilin değilim. Bu konuda kararını uzun zaman önce verdin." Sara'ya döndü. "Hiç tanışmamış olmamızın hep biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum. Bilerek benden kaçıyordun. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordun, değil mi?"

Sara bembeyazdı. "Imogen-"

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda neden burada olduğuma, tam olarak neyin değiştiğine dair hiçbir fikrim yok ama sizin tuhaf sosyal deneyinizin bir parçası olmakla ilgilenmiyorum. Artık çok geç. Annemin sana ihtiyacı olduğunda, *benim* sana ihtiyacım olduğunda yanında değildin ve şimdi de kesinlikle sana ihtiyacım yok. Eşyalarımı toplayıp gideceğim ve sen de Rosalind'i arayıp işle ilgili konuları konuşabilirsin, tabii işin o tarafla ilgileniyorsan." Imogen paltosunu kaptığı gibi ön kapıya koştu ve yiyecek arayışında olan Bailey'den kıl payı kurtuldu.

Dorothy onun gitmesini engelleyebilecek bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey cılız bir vıraklamaydı.

Imogen'in kendisine yönelttiği korkunç suçlamalar karşısında sustu ve söyleyecek söz bulamadı.

Nereden başlamalı? Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilir ya da ne yapabilir?

Sonunda sesini yeterince duyurabildiğinde artık çok geçti.

Ön kapı çarpıldı, ses evin içinde yankılandı. Imogen gitmişti.

14

Sara

Bu gerçekleşiyor olamaz. şimdi olmaz, bunca yıldan sonra.

Travmayı sıkıca geçmişte tutmuştu. Yıllarını onu engellemeyi öğrenerek geçirdi. Arkadaşlıklar ve bir aile kurdu. Bir hayat kurdu.

Eğır o dönemle ilgili düşünceler aklına gelirse, onları acımasızca görmezden geldi. Bu konuda konuşmadı. Her şeyi bir kutuya kilitlemiş ve dikkatinin bir parçasını bile ona vermeyi reddetmiş olmaktan gurur duyuyordu. Bu bir çeşit kendini koruma yöntemiydi ve çoğunlukla işe yaramıştı. Annesi nadiren de olsa bu konu hakkında konuşmaya çalıştığında, tepkisi iğüdüsel ve fiziksel oluyordu. O korkunç anı tekrar yaşıyor, kontrolün elinden kayıp gittiğini hissediyordu. Titremeye başladı. Kalbi çarpmaya başladı. Avuç ileri terlemişti. Nefesinde bir sıkışma hissetti ve anıları kutuya geri dönene kadar güvenli bir yere kaçıp saklanma isteği duydu. Bu korkutucu bir deneyimdi ve kaçınmak için çok çabaladı. Annesine karşı sempatik ama kararlıydı. Ona aynı mesajı verdi. *Sulanacak kişi sen değilsin.* Ama sonra hayatına devam etti. Bunun üzerinde durmamak, normal bir şekilde işlev grebilmesinde önemli bir unsur olmuştu.

Durumu iyiydi ama sonra annesi Imogen ile bir ilişki kurdu.

Uzun zamandır korktuğu sonuç buydu. Annesinin, kullandıkları konferans şirketiyle yaptığı toplantıdan eve gelip Imogen'in hesapla ilgilendiğini söylediği o ilk günden beri, yaklaşan bir kıyamet hissi vardı. İten içe, her şeyin patlamasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Ve şimdi oldu.

Bunu düşünmek istemedi. Hatırlamak istemiyordu.

Annesinin eylemleri o kutunun kapağını açmıştı ve şimdi geçmiş tekrar hayatına giriyordu. İyileştiğini düşündüğü yaralar tekrar açıldı ve hiç de iyileşmediğini, sadece iyi bir şekilde sargılandığını ve işlev görmeye devam ettiğini fark etti.

Panik onu boğmakla tehdit ederek üzerine kapandı. Patrick'i aramak istedi. Onun kollarını sıkıca kendisine doladığını ve kötü olan her şeyi uzak tutacağına söz verdiğini hissetmek istiyordu. Ve eğer ararsa onun hemen geleceğini biliyordu.

Telefonuna uzandı ama sonra annesinin en yakındaki sandalyeye çöktüğünü gördü ve Patrick'i arama düşüncesi aklından uçup gitti.

Kendisini ne kadar kötü hissederse hissetsin, annesinin yüzünden daha kötü hissettiği anlaşıyordu.

Telefonunu yere bıraktı.

Kendisi için olmasa bile annesinin iyiliği için bir arada durması gerekiyordu. *Dağılmayacaktı*. Tina'nın bunu kendisine ya da annesine tekrar yapmasına izin vermeyecekti.

Annesi ona Imogen'e evi teklif ettiğini söylediğinde dehşete düşmüş ve biraz da kızmıştı ama en karamsar anlarında bile az önce tanık olduğu kadar acımasız bir sonucu tahmin edemezdi.

Sara yavaşça derin bir nefes aldı ve sonra bir nefes daha. Kendini sakinleştirmek için Patrick ve kızları düşündü. Noel'i ve ne kadar eğleneceklerini düşündü.

"Anne-"

"Bana kızgın mısın? Bana çok kızgın olmalısın."

"Tabii ki hayır." Öfkesi bir anda buharlaştı. Sıcak ve cömert olduğu için annesine nasıl kızabilirdi? Her zaman elini uzatıp başı dertte olan herkese yardım etmek istediği için? Bu onun sevdiği pek çok özelliğinden biriydi ve bu kez çok kötü geri tepmiş olması onun suçu değildi. "Yardım etmeye çalışıyordun. Bu senin hatan değildi. Tıpkı geçen sefer senin hatan olmadığı gibi."

"Öyleydi. Bir kısmı öyleydi. O korkunç günde korkunç şeyler söyledim." Sara'ya göre hepsi haklıydı ama bunu söylememesi gerektiğini biliyordu.

"Hepimizin pişman olduğumuz şeyler söylediğimiz anlar olur. Bu insan olmanın bir parçası. Hayat boyunca her zaman doğru şeyi söylemek mümkün değil. Bu, insanların kendi seçimlerini yaptıkları ve Tina'nın da kendi seçimini yaptığı gerçeğini değiştirmez. Eylemlerinizin bu seçimleri etkilemiş olabileceğini düşünmek

Hayalperest. Her şeyi kontrol edemezsin, anne. İnsanlar kukla değildir. Kendini affetmeli ve yoluna devam etmelisin. Kendini suçlamak yerine, kabullenmeyi denemelisin. Olan oldu. Karmakarışık. Ama sonunda Tina kendi seçimlerini yaptı."

"Evet. Haklısınız. Ama bu seçimler zavallı Imogen'i etkiledi. Şu anda önceliğimiz o. Onun peşinden gitmeliyim." Annesi tökezleyerek ayağa kalktı, ani hareketiyle sandalyeyi devirdi.

Sara elini uzattı ve yere düşmeden yakaladı. "Anne, bir dakika bekle. Bunun hakkında konuşalım. En iyi yaklaşımı düşünelim."

Annesinin yüzünü görmek onu korkuttu. O korkunç geceye geri döndü. Her şeyin anısı birbirine karıştı. Tina bağıırıyordu. Küçük Imogen avazı çıktığı kadar bağıırıyor ve pelüş tavşanını tutuyordu, babası yere yığılmıştı. Bir ambulans sireninin çığlığı, mavi ışıkların parıltısı ve ardından kasvetli hastane koridorları ve tüm bunları bir arada tutmaya çalışan annesinin bembeyaz yüzü.

Annesini bu kadar üzgün görmek onu korkutmuştu. Bu bir daha olamazdı. Tekrar olmasına izin vermeyecekti.

"Nefes al, anne. Lütfen sakın ol. Her şey yoluna girecek." Bunu annesinin olduğu kadar kendi iyiliği için de söylüyordu. "Bunu düzelteceğiz."

"Nasıl? Söylediği o şeyler-" Annesi onun kolunu tuttu. "Onu bulup açıklayacağım. Hiçbir şey anlamıyor. Anlamasını sağlamalıyım."

Sara kendi korkularını dile getirmedi - Imogen'in asla anlamayacağı Çünkü hayatında hatırlayabildiği tek aile üyesi Tina'ydı. Annesinin aksine Sara'nın kız kardeşi hakkında hiçbir hayali yoktu.

Ama şimdi bu konuyu açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Onunla konuşacağız ama şimdilik mümkünse sakinleşmen gerekiyor." Imogen'le konuşmak kolay olmayacaktı, çünkü onlara açıklama yapma fırsatı vermeden kapıdan çıkıp gitmişti.

Ama bu şoktu, diye hatırlattı Sara kendine. Hepsi şoktaydı.

Kendi kendine halletmesi gereken şeyler vardı ama şu anda önceliği annesiydi.

"Onu görmeden sakinleşmem. Onunla konuşmadan. Paltosunu bırakmış. Paltosunu almalıyız yoksa donacak. Ve çantasını bıraktı. telefon." Annesi paniklemiş ve dikkati dağılmış bir halde etrafına bakındı. "Arabamın anahtarlarını nereye koydum?"

Sara'nın kalbi sıkıştı çünkü tek yapmak istediği saklanmak olsa da bunu yapmak zorunda kalacak olanın kendisi olduğunu biliyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Sürmek zorundayım. Onun peşinden gitmeliyim."

"Ben giderim." Kelimeleri zorla söylemek zorunda kaldı. Y yapmak istediği son şey Imogen'le geçmişİ deşen bir karşılaşma daha yaşamaktı. Tina hakkında konuşmak şöyle dursun, onu düşünmek bile istemiyordu ama eğer alternatif annesinin bunu yapmasına izin vermekse, o zaman korkularıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Annesi itiraz etmedi. "Evet. Benden daha hızlı olacaksın. Peşinden git Sara. Onun için ne kadar endişelendiğimizi söyle. Benden özür dile. Ben de senden özür dilemeliyim. Bunun bir hata olduğunu söylemiştin ve haklıydın. Ona kulübeyi asla teklif etmemeliydim. Ama ailesiyle geçirmeyeceğini söylediğinde-" Annesinin elleri titriyordu ve Sara'nın huzurunu kaçırarak kadar hızlı nefes alıp veriyordu.

"Zor bir durumdu. Ve hâlâ sorumluluk hissettiğinizi biliyorum."

"Anlıyorum, özellikle de çok yalnız görüldüğü için. Neden Noel'i ailesiyle geçirmiyor? Tina nerede? Yakın değİller mi?"

"Bilmiyorum anne. Hiçbir cevabım yok." Ve gerçekten de cevap istemiyordu. Bu konuyu hiç düşünmek istemiyordu ama artık başka seçeneğı yoktu.

"İyi olduğunu sanıyordum. Bir hayat kurduğunu." Gözyaşları döküldü ve annesi elini ağzına bastırarak hıçkırıklarını durdurmaya çalıştı.

"Ah, anne, lütfen-" Sara kollarını annesine dolayarak elinden gelen desteğı verdi. "Lütfen ağlama. Buna dayanamam. Bu senin suçun değil."

"Oh, öyle." Dorothy burnunu çekti ve bir mendil aradı. "İkimiz de bunun benim hatam olduğunu biliyoruz. Tina'nın gidiş şekli bile benim hatamdı. Söylediğim şeyler-"

"Sen gerçeğı söyledin, hepsi bu. Ve onun da bunu duymaya ihtiyacı vardı." Bu konu hakkında gerçekten konuşmak istemiyordu. Bunu *düşünmek* istemiyordu.

"Ve bunu anlatmak hiçbir işe yaramadı. O zamanla ilgili tek bir şeyi değiştirebilseydim, o da o gece ona söylediğim sözler olurdu."

Sara annesinin kendisine sarıldığını hissetti ve ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeden ona daha sıkı sarıldı. Kendini çaresiz ve kendi ailesi olan yetişkin bir kadından çok bir çocuk gibi hissediyordu.

Kız kardeşini hiç düşünmemek için çok çabaladı, ama düşündüğü zaman da neredeyse her zaman ailelerinde yarattığı yıkım için öfke duyuyordu.

Bir süre sonra Dorothy derin bir nefes aldı ve geri çekildi. "Özür dilerim. Bu benimle ilgili değil. Zavallı Imogen'la ilgili. Peşinden git Sara. Lütfen. Hemen şimdi."

"Bir dakika içinde. Seni bu şekilde bırakmayacağım anne." Tıpkı babası gibi annesinin de bayılabileceğine dair endişelerini dile getirmedi.

"Yapamam.

seninle böyle konuştuğuna inanamıyorum." Bu durum onu biraz şaşırtmıştı.

"Onu suçlamamalıyız. Bu onun suçu değil, zavallı şey. Yaralandı. Şok oldum. Ve söylediklerinde doğruluk payı vardı."

"İçinde gerçek payı yoktu." Sara kelimelerini dikkatle seçti. "Tina'yı terk etmedin. Bu fikir çok saçma." Bu konuda kendi duygularını kontrol etmek için çok uğraştı. Patrick'e daha sonra öfkesini kusabilirdi. Zavallı Patrick.

"Ama Imogen bunu çok güçlü bir şekilde hissetti." Annesi elini cebine soktu ve bir mendil buldu. "Onu gördün. Bize çok kızgındı."

"Bence onu biraz sakinleşmesi ve bu fikre alışması için bırakmalıyız ve sonra hepimiz oturup konuşmalıyız."

"Bunu yapamayız." Dorothy burnunu sümkürdü. "Ne dediğini duydun. Gidiyor. Muhtemelen biz konuşurken eşyalarını topluyordur. Onu durdurmalısınız."

Kapı aralığından bir ses geldi ve Dorothy hızla arkasını dönüp kendini toparlamaya çalıştı.

"Anne, ne zaman yemek yiyeceğiz? Ava çok acıktı." Iris orada duruyordu, Ava da onun yanındaydı.

Sara bir an için afalladı.

Çocuklarını unutmuştu. Hayatında ne zaman çocuklarını unutmuştu ki?

Hızla kendini toparladı. "Nanna öğle yemeğini hazırlayacak, ben de bir dakikalığına Holly Cottage'a gideceğim."

Iris dehşetle bakıyordu. "Nanna ağlıyor mu? Ne oldu?" "Muhtemelen acıkmıştır," dedi Ava yardımsever bir şekilde. "Ben de ağlayacak gibi hissediyorum.

Tavuk yardımcı olur."

"Ah, sizi zavallı şeyler. Gelin, oturun ve biraz yemek yiyin." Parlak gülümsemeleri ve iradesiyle Dorothy tavukları tabaklara oydu ve sebzeleri ekledi.

Sara hızlıca et suyunu yeniden ısıttı ve bir sürahiye doldurdu. "Buyurun. Hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Iris önce Ava'nın tavuğuna sonra da kendi tavuğuna sos döktü. "Sen de yemek yemeyecek misin?"

"Bir dakika içinde size katılacağım. Yapmam gereken bir şey var."

"Imogen nerede? Muhtemelen o da acıkmıştır." Ava bir parça tavuğu bıçakladı. "Imogen'i severim. Benson da ondan hoşlandı. Çok güzel bir kız. Seninki gibi altın sarısı saçları var anne."

Iris annesinin yüzündeki ifadeyi yakaladı ve tabağı kız kardeşine yaklaştırdı. "Yemeğini ye. Son bir saattir açlıktan şikayet edip duruyorsun, o yüzden ye."

Sara bu andan yararlanarak odadan çıktı. Arabasının anahtarlarını aldı. Holly Cottage sadece beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ama arabayla giderse bir dakikadan kısa sürede orada olurdu. Annesinin iyiliği için, Imogen'in onunla konuşmaya fırsat bulamadan gitmesini istemiyordu.

Tam olarak ne söyleyecekti?

Sara bir an için gözlerini kapattı, yaklaşan karşılaşmadan korkuyordu. Imogen onun yeğeniydi. Kız kardeşinin çocuğuydu. Imogen'in doğduğu gecenin her ayrıntısını hâlâ hatırlıyordu. Onu hastanede kucağına alışını hatırlıyordu. Ebenin Imogen'i tutması için ona özenle verdiği anı hatırlıyordu.

Battaniyelere sarılmıştı, gelişinin yarattığı tüm karmaşıklıklardan habersiz küçük masum bir kundaktı.

Sonra gözlerini açtı ve Sara'yı hiçbir şey onu içine çeken duygu seline hazırlayamamıştı.

Sara, Imogen'in mavi gözlerine bakmış ve ilk görüşte aşkın gerçekten olabileceğini fark etmişti. Bu bir şeydi. Tam o anda tüm kalbini kız kardeşinin çocuğuna vermişti.

Ve dört yıl sonra kalbi kırılmıştı.

Ve muhtemelen yine kırılmak üzereydi, çünkü Tina ne zaman işin içine girse böyle oluyordu.

Bundan sonra olacaklar için kendini hazırlayarak dışarı çıktı ve titredi. Onlar içerideyken hava sıcaklığı düşmüş ve yeniden kar yağmaya başlamıştı. Şimdi yürümek yerine arabayla gitmeye karar verdiği için memnundu.

Ama Imogen yürüyordu ve ceketini mutfakta bırakmıştı.

Sara arabayı döndürüp Holly Cottage'a giden yola geri dönerken bir endişe titreşimi hissetti. Imogen'in eve yürümesi uzun sürmezdi ama üşümesine yetecek kadar da uzun sürerdi. Eğer o

Mantıklı olan, arabayı toplamadan önce sıcak bir duş almasıydı, bu da en azından Sara'ya biraz daha zaman kazandırırđı.

Gerekirse, annesiyle en azından bir kez sakın bir konuşma yapması için ona yalvarırđı. Imogen'in bazı gerçekleri yanlış bildiğini (bazılarını! Ha. Büyük olasılıkla hepsini) ve Dorothy'yi dinlemesinin önemli olduğunu açıklardı.

Ama ya dinlemeyi reddederse?

Yolun kenarındaki ağaçlar taze karla kaplıydı ve normalde Sara bir an durup bu manzaraya hayranlıkla bakardı. Karın büyölü bir özelliği vardı ve bu onu mutlu ediyordu. Daha doğrusu kızlarını mutlu ediyordu ve çocuklarını mutlu eden her şey Sara'yı da mutlu ediyordu. Ama bugün kardan adamları, kar meleklerini ya da kartoplarını düşünmüyordu. Noel'i düşünmüyordu.

Annesini düşünüyordu. Ne kadar beyaz göründüğünü. Ne kadar stresli.

Imogen'i ve az önce yaşadıkları etkileşimin şokunu düşünüyordu. Imogen'le yüz yüze görüşmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı çünkü bunu çok zor buluyordu. Geçen yılki etkinlikte Ava'nın hasta olduğu bahanesini öne sürmüştü çünkü Imogen'le yüz yüze gelip tepki vermemek konusunda kendine güvenememişti. Annesi de bunun bir bahane olduğunu biliyordu.

Göğsünün derinliklerinde bir sızı hissetti.

Bir yanı kenara çekip annesi gibi ağlamak istiyordu ama bunu yapamazdı. Kaybedecek zamanı yoktu. Imogen'la konuşması gerekiyordu.

Sara direksiyonu daha sıkı kavradı ve kendi kendine bunun babasıyla karşılaştıkları durumla aynı olmadığını söyledi. Annesinde yüksek tansiyon ya da babasını etkileyen diğer tıbbi sorunlardan herhangi biri yoktu.

Annesi iyi olacaktı. Ama Imogen'le ne kadar çabuk konuşur ve onu bazı konularda aydınlatırlarsa Sara o kadar iyi hissedecekti.

Siz onun ailesiydiniz, tek ailesiydiniz ve size en çok ihtiyacı olduğu anda onu kapı dışarı ettiniz.

Imogen'in tüm o korkunç şeylere neden inanmış olabileceğini kendine sormasına gerek yoktu. O zaten biliyordu.

Çenesini sıktı. Tina'yı görmeyeli onlarca yıl olmuştu ama şimdi kız kardeşini düşünmeyecekti, yoksa tansiyon sorunu yaşayan kendisi olacaktı. Imogen'e odaklanması gerekiyordu. Imogen çok talihsiz koşulların masum bir kurbanıydı. Gerçeği duymayı hak ediyordu. Buna inanmayı seçip seçmemesi Sara'nın kontrolü dışındaydı.

Holly Kulübesi'ne yaklaştı ve Imogen'in arabasının kulübenin önüne park ettiğini görünce rahatladığını hissetti.

En azından gitmemişti. Bu iyiydi.

Arabayı park etti, karlı patıkada ilerledi ve kulübenin kapısını iterek açtı. "Imogen?"

Cevap gelmeyince Sara ayakkabılarını çekiştirerek koridora, oradan da mutfığa adım attı. Mutfak boştu ve son birkaç saat içinde buraya kimsenin geldiğine dair hiçbir iz yoktu.

Belki yukarıda tuvaleti kullanıyordu.

Sara merdivenlerin dibine doğru yürüdü. "Imogen?"

Odadan odaya geçti, kulübe küçük olduğu için bu uzun sürmedi.

Hızlı bir bakış ona Imogen'in bavulunun hâlâ yatak odasında olduğunu, giysilerinin çekmecelere düzgünce katlanmış olduğunu söyledi.

Sara kafası karışmış bir halde aşağı indi.

Imogen'in eşyaları hâlâ buradaydı ama Imogen'den hiçbir iz yoktu. Peki nereye gitmişti?

15

Imogen

Imogen karda tökezleyerek ilerledi. Gözleri yanıyordu ve bunun soğuktan mı yoksa gözyaşlarından mı kaynaklandığından emin değildi. Soğukla birlikte gidiyordu. O *asla ağlamazdı*. Annesi Imogen'in başına gelen en kötü şey olduğunu herkesin önünde ilan ettiğinde bile Imogen ağlamamıştı. Ama şu anda ağlamak elbette anlaşılabilir bir şeydi.

Dorothy onun büyükannesiydi. Dorothy!

Hiç mantıklı değildi. Hiçbiri mantıklı değildi.

Neredeyse iki yıldır birlikte çalıştığı ve güvendiği Dorothy ona yalan söylemişti. Imogen bir an bile onun böylesine büyük bir sır sakladığından şüphelenmemişti.

Ama neden şüphelensin ki?

Kim bir insanın böyle bir şeyi saklayabileceğini düşünebilir ki?

Kendini daha kötü hissetti çünkü genellikle kimseye yakınlaşmasına izin vermezdi. Temkinliydi. Gerçek benliğini yarattığı kişiliğin ardında saklıyordu. Kendini neredeyse zarar görmez olarak görüyordu. Duygularını sarıp sarmaladı ve sonra da kimsenin onlara ulaşamaması için onları katı çelikle kapladı. İnsanlara onu incitme yeteneği vermiyordu ama Dorothy onu incitmişti.

Dorothy'ye güvenmişti ve bunca zamandır büyük bir sır sakladığı ortaya çıkmıştı.

Yalan. Yalan mıydı? Belki tam olarak değil, ama aynı anlama geliyordu.

Birlikte yaptıkları tüm o toplantılar, paylaştıkları tüm o kahkahalar ve Imogen'in tanıdığı herkesten daha çok sevdiği ve hayranlık duyduğu bu kadının görüldüğü gibi biri olmadığı ortaya çıktı.

Kim olduğu konusunda d¼r¼st davranmayarak Imogen'in sevgisini sinsice kazanmıştı. Gerçeği s¼ylerse Imogen'in onunla hi¼bir şey yapmak istemeyeceğini biliyordu. Başka nasıl bir a¼ıklaması olabilirdi ki?

Dorothy'nin işine saygı duyduğunu sanıyordu ama belki de ¼yle değildi. İlişkileri olmasaydı işini RPQ'ya taşır mıydı?

İhanete uğramış ve sarsılmış hissetti. Gerçek olan neydi?

Doğru olan neydi? Dorothy Tina ile temas halinde miydi?

Zemin bu kez kelimenin tam anlamıyla altından kaydı ve kısa bir banktan aşağıya, bir hendeğe doğru kayarken şokla irkildi. Ayakları ince kar ve buz tabakasını kırdı ve dengesini kaybetti ve orada olduğunu bile bilmediği derenin dondurucu suyuna sertçe oturdu.

şoke olmuş bir şekilde kıpırdamadı ama sonra botlarından ve kıyafetlerinden buz gibi su sızdığını hissetti.

Harika. Sadece harika.

Ayağa fırladı ve ezile b¼z¼le bankın diğer tarafına doğru ilerledi. O kadar ¼zg¼n ve derin d¼ř¼ncelere dalmıştı ki, yavaş yavaş tarlanın kenarına doğru y¼neldiđini fark etmemişti.

Ve şimdi hem sıırıslıkla hem de perişan haldeydi; bu da hayatın acımasız bir mizah anlayışı olduğunu kanıtlıyordu.

Titreyerek etrafına baktı ve nerede olduğunu anlamaya ¼alıřtı ama kar ¼ok şiddetli yağıyordu ve hi¼bir işaret g¼r¼nm¼yordu, sadece ađa¼lar, tarlalar ve kar vardı. D¼ř¼nd¼đ¼nden *¼ok* daha *fazla* y¼r¼m¼řt¼ ve kul¼beden hi¼bir iz yoktu.

Dorothy, kilise kulesini takip et, demişti ama kilise kulesi neredeydi?

Her yerden g¼rebilirsiniz.

G¼r¼n¼ře g¼re kar yağarken değil.

Telefonu bile yoktu ¼¼nk¼ ceketini ve ¼antasını almayı unutarak evden ka¼mıřtı.

Kısa bir an i¼in endişe, mutsuzluğu bastırdı. Dondurucu soğuktaydı ve nerede olduğu hakkında hi¼bir fikri yoktu. Tarlalarda fırtınalar estirmek de pek parlak olmayan fikirlerinden biriydi; sahte k¼pek Midas kadar k¼t¼ olmasa da ona olduk¼a yakındı.

Dorothy'nin b¼y¼kannesi olduğu ve bu gerçeği sakladığı gerçeği dışında hi¼bir şey d¼ř¼nm¼yordu.

Sindirmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Rosalind işine devam etmesine izin vermişti ama Imogen'in artık Dorothy ile çalışmasına imkân yoktu. Ne olacaktı ki?

Çok fazlaydı. Çok *büyük*tü.

Titreyerek hayatta kalma içgüdüleri devreye girdi ve kendini Şu ana konsantre olmalıydı. Kendini sıcak ve kuru bir yere atmazsa, başına gelecek bir sonraki şey hipotermi olacaktı.

Evden çıktığında doğruca kulübeye geri dönmesi gerekiyordu ama onu takip edebileceklerini düşündüğü için bunun yerine tarlalarda hızlı bir yürüyüşe çıkmaya ve etrafıca düşünmeye karar vermişti. Teoride kulağa hoş geliyordu ama şimdi çok üşümüş ve çok ıslanmıştı.

Hendeğe düşmeden önce, Dorothy'nin tarif ettiği köye gitmeyi ve olanları sindirirken birkaç saatliğine rahat bir kafeye kapanmayı düşünmüştü. Ama şimdi bunu yapamazdı. Sırılsıklam ve kirliydi.

Kulübeye geri dönmek zorunda kalacaktı. Ama bunu yapmak için nerede olduğunu bulması gerekiyordu.

Sürekli yağan karın içinden gözlerini kısarak, bir sonraki tarlanın sonundaki ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen dar bir yola benzeyen yolu seçebiliyordu. Muhtemelen bu yol doğru yöne gidiyordu. Kendini öldürmeden o tarlayı geçebilirse, yol boyunca yürüyerek Winterbury'ye geri dönebilirdi.

Her geçen dakika daha da üşüyerek tarlada ilerledi ve bir kapı bulana kadar karla kaplı çitleri takip etti. Ayakları o kadar soğuktu ki artık ayak parmaklarını hissetmiyordu ama daha fazla aksilik olmadan kapıdan tırmanmayı başardı. Yol dardı ve karla kaplıydı. Yol dar ve karla kaplıydı. Araba izlerinin olmaması, bir süredir kimsenin bu yoldan geçmediğini gösteriyordu.

Sola mı gitti, sağa mı? Sağa, kesinlikle.

Yol boyunca geri dönmeye başladı ve yaklaşan bir aracın sesini duyduğunda yaklaşık beş dakikadır yürüyordu. Kendini çitlerin arasına sıkıştırdı ve geçmesini bekledi ama araç onun yerine yanına yanaştı.

Şoför camı indirdi. "İyi misin?"

"İyiyim, sorduğun için teşekkürler." Başını eğik tuttu, çünkü her kim olursa olsun ağladığını görmesini istemiyordu. Sosyalleşme havasında değildi.

"Emin misin?" Sesi derindi. "Çünkü kar yağıyor ve sen de bu havaya uygun giyinmemişsin. Sırılsıklam olmuşsun. Düştün mü? Kayıp mı oldun?"

Adamın ses tonundaki endişeyi duydu ve yoluna devam etmesini istiyorsa onu rahatlatması gerektiğini biliyordu ki öyle de yaptı. Arkadaş havasında değildi, hatta endişeli bir arkadaş bile. "Ufak bir kaza geçirdim. Ama iyiyim."

"Nereye gidiyorsun?"

Oh, git başımdan! Bu konuşmayı yapacak enerjisi yoktu.

Dönüp ona baktı, ona haddini bildirmeye hazırdı ve bakışları onunkilerle kilitlendi. Bir şok sarsıntısı hissetti. Adam onun düşündüğünden daha gençti.

kendisinden sadece birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ediyordu ve gözleri şimdiye kadar gördüğü en mavi gözlerdi. Aynı zamanda en yorgun olanıydı. Çenesi kirli sakallarla kaplıydı ve sanki bütün gece ayaktaymış gibi görünüyordu.

Bu çekim beklenmedik bir şeydi. Erkeklerle karşı böyle bir tepkisi yoktu. Havai fişek yok. Ani bir tutku yok. Bunun için fazla kontrollü ve dikkatliydi. Ve ona verdiği tepki onu rahatsız etmişti. Ya da belki de onu rahatsız eden şey, hayatının en kötü anında onun gibi biriyle karşılaşmış olmasıydı.

Janie'nin burada olsaydı nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyordu. Saçlarını savurur, ona en göz kamaştırıcı gülümsemesini verir ve ona yalvarırdı.

onu kurtarmak için. Ama donmuş bir çukurdan yeni çıkmışken göz kamaştırıcı olmak zordu.

Ve Imogen kendini kurtarmaya alışkındı. Hayatta tamamen bağımsız olmayı kendine misyon edinmişti. Kelimenin tam anlamıyla sıkıntı içindeyken bile sıkıntı içindeki genç kız rolünü oynayamazdı. Ne kadar geniş olurlarsa olsunlar onun omuzlarına yaslanmak istemiyordu. Birkaç kişiden biri

Biraz kısır geçen çocukluğunun avantajları, kendini hendeklerden çıkarmayı öğrenmiş olmasıydı.

Zaten hafif hırpalanmış, bütün gece yatağa girmemiş görüntüsü bir şey ifade ediyorsa, zaten en iyi hayatını yaşıyordu.

Kökleşmiş bağımsızlık duygusu kendini gösterdi ve neredeyse ona nereye gittiğini söylemeyecekti ama mantıklı tarafı, en azından doğru yöne gittiğini bilmenin yararlı olabileceğine karar verdi. "Holly Cottage. Bu-"

"Holly Cottage'ı biliyorum." Kaşlarını çattı. "Yanlış yöne gidiyorsun. Buraya nasıl geldin?"

"Tarlaları geçerek."

"Bu havada mı?"

"Biraz dolaşmak istedim." Bu ona bile saçma gelmişti. "Karı severim. Canlandırıcı buluyorum."

"Desteklemek mi?" İnançsızlık mizahla karıştı. "Mmm. Neden atlamıyorsun? Seni Holly Cottage'a bırakabilirim."

O zaman adamın gözlerinin sadece yorgun değil, aynı zamanda nazik olduğunu gördü. İçgüdüsel olarak bu nezaketten uzaklaştı. Nezaket istemiyordu. Her şeyi pamuk ipliğine bağlıydı ve nezaket onu koparabilirdi.

"Hayır teşekkürler, ben iyiyim." Şimdi kendisine seçenek sunulduğuna göre, kulübeye geri dönmek istemediğini fark etti. Dorothy ve Sara'nın onu bekliyor olma ihtimali çok yüksekti.

Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Onlarla yüzleşemezdi. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman.

Gözyaşları boğazını tıkadı ve tekrar başka tarafa baktı. "Durduğunuz için teşekkürler. Minnettarım."

Tam yoluna devam edip adamın ipucunu anlamasını umuyordu ki arabanın arkasından bir inilti duydu ve adam dönüp arka koltuktaki bir şeye elini uzattı.

"Biliyorum. Hayat berbat ama iyi olacaksın."

Bu ifadenin ilk kısmıyla özdeşleşebiliyordu. Hayat gerçekten de berbattı.

Kiminle konuştuğunu merak ederek arabanın içine baktı. Havlu ve battaniye yığınının altında bir şey kıtıldıyordu. "Bu bir... *köpek* mi?"

"Tüm o pisliğin altında bir yerde. Saklanıyor. Başının büyük belada olduğunu biliyor. Köyde yaşayan emekli bir eczacı olan Valerie Kelly'ye ait. Kardeşi altı ay önce ölmüş ve Ralph'e bakacağına söz vermiş ama kendi sağlık sorunları var, zavalıcık ve onunla başa çıkmasının imkanı yok. Bu sabah yine kaçmış, o yüzden beni aradı, kendini ezdireceğinden endişeleniyordu. Arabayla

En son görüldüğü yerde, çamurlu bir hendekte tek kişilik bir parti veriyordu." Suçluluk duygusuyla battaniyenin altına sinmiş olan köpeğe baktı. "Sakın aldanmayın. Kimsenin ona zarar vermeyeceğini biliyor. Sana attığı o bakış tamamen duygusal bir manipülasyon."

Köpek o kadar acınası görünüyordu ki neredeyse gülümseyecekti.

"Köpek kurtarma merkezi falan mı işletiyorsun?"

"Bazen öyle hissettiriyor ama hayır, ben veterinerim. Çoğunlukla çiftlik hayvanları, Jim Kelly'yi de bu şekilde tanıyordum. O bir çiftçiydi. Onun ödüllü sığır sürüsüne baktım. Hatırladığım kadarıyla Jim'in bir köpeği vardı. Köpeği ölünce bir tane daha alırdı ve her birinin adı Ralph'ti."

"Neden Ralph?"

"Sanırım sadece bir ismi vardı. Köpekten köpeğe değişiyordu. Her neyse, Ralph artık kız kardeşinin sorumluluğunda ve kız kardeşi bu durumla pek iyi başa çıkamıyor. Köpek onu çok uğraştırıyor. Artriti yüzünden onu gerektiği kadar gezdiremiyor. Köpeğin yeniden sahiplendirilmesi gerekiyor ama bunu yapmaya cesaret edemiyor çünkü o zaman kardeşini yüzüstü bırakmış gibi hissedecek. Ama bu küçük olay bardağı taşıran son damla oldu. Köpeğin ölmesinden endişe ediyor."

"Bu çok üzücü." Dikkatini tekrar köpeğe çevirdi. Onda kendisini çeken bir şeyler vardı. "Ona ne olacak?"

"O artık bana ait, bu da demek oluyor ki insanlık dışı saatlerde çiftliklerde sürüklenerek ve ben hatırladığımda beslenerek bir hayatı olacak."

"Onu tutuyor musun?"

"Öyle görünüyor. Onu eve götürüyorum ki iyice tanışalım ve neye ihtiyacı olduğunu anlayabileyim ama onu taşımak zor. Bazı davranış sorunları var, çünkü Valerie onunla başa çıkamadı. Bunlarla ilgileneceğim ama bu benim acil sorunumu çözmeyecek. Sürekli arabadan çıkmaya çalışıyor. Çağrılar için dışarıdaydım ve arabada bir köpek olmasını beklemiyordum, bu yüzden hazırlıklı gelmedim."

Görüşmeler için dışarıda. Bu yüzden mi bu kadar yorgun görünüyordun?

Ona bakıyor, bir şeyler düşünüyordu. "Yardım edeceğini sanmıyorum. Şimdiden dört kez durmak zorunda kaldım. Onunla arkada oturabilirsen, bu onu sakinleştirebilir. Onu güvenli bir şekilde evime götürdüğümde, seni Holly Cottage'a geri bırakacağım. Çok uzak değil."

"I-"

"Temkinli olmanızı anlayabiliyorum. Muhtemelen yabancı bir adamla arabaya binmemek üzere yetiştirilmişsinizdir, ancak yardımcı olacaksa bana kefil olması için herhangi bir yerliyi arayabilirim."

Yıllar içinde kendi içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Ayrıca, jujitsu'da gerçekten siyah kuşağı vardı ve Nisan ayından beri eğitim almamış olsa da, gerektiğinde hasar verebileceğinden hâlâ oldukça emindi.

Reddetme eğiliminde olmasının, yabancı tehlikesine karşı duyduğu temkinlilikten çok, kendisine eşlik edilmesini istememesiyle ilgisi vardı, ama sonra köpek battaniyelerin arasından başını uzattı ve duygulu gözlerle ona baktı.

Kürkü keçeleşmiş ve o kadar çamura bulanmıştı ki, cinsi bir yana, ne renk olduğunu söylemek bile imkânsızdı.

Göğsünde bir baskı hissetti.

Valerie için çok fazla belaydı. Zaten efendisini kaybetmişti ve şimdi ikinci kez evini terk etmek zorunda kalıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu durumdan pek de memnun değildi.

Muhtemelen kendini kaybolmuş ve yalnız hissediyordu.

Senin annen olmak istemiyorum.

Akrabalık duygusunun parladığını hissetti ve kendini bundan vazgeçiremeden arabanın kapısını açıp köpeklerle birlikte arkaya tırmandı. Reddedilenlerin bir arada kalması gerekiyordu.

Köpek başını kaldırdı ve sanki onun düşüncesine katılıyormuş gibi kuyruğunu salladı.

"Yaramazlık yaptığını duydum." Başını okşadı, parmaklarının altında çamur olduğunu hissetti. "Kesinlikle çok kirlisin."

Adam dönüp ikisine de baktı ve başıyla onayladı. "Senden hoşlanıyor. Güzel. Bu yardımcı olacaktır. Onu rahatlatmak için elini üzerinde tutabilirsen harika olur. Eve varmam on dakikadan az sürer. Bu arada adım Miles. Miles McEwan."

"Imogen." Ve sonra isim aniden kaydedildi. "Miles. Sen Dorothy'nin veterinerisin."

Aynaya baktı. "Dorothy'yi tanıyor musun?" Buna nasıl cevap verecekti ki?

Dorothy'yi tanıdığını sanıyordu ama görünüşe göre onu o kadar da iyi tanı mıyordu.

Boğazı düğümlendi ve köpeğin keçeleşmiş başını okşadı. "Sayılır." Köpek avucunu dürttü ve kadın gülünç bir şekilde rahatladığını hissetti. Elbette onun ne kadar üzgün olduğunu bilemezdi ama sanki biliyormuş gibi hissediyordu.

Ya da belki de biliyordu ve *başının belada olduğunu düşündüğünü mü sanıyordu?*

Bana bak! Kimse beni istemiyor.

Kadın yarım bir gülümseme verdi ve adamın dayanışma için avucunu yaladığını hissetti.

Miles bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Holly Cottage'da kalıyorsun, tabii ki Dorothy'yi tanıyorsun. Harika biri, değil mi? En sevdiklerimden biri.

insanlar."

Dorothy şu anda kesinlikle Imogen'in en sevdiği kişi değildi ama onu iyi tanıyan birinden daha fazlasını öğrenme fırsatına karşı koyamazdı.

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Sonsuza kadar. O ve annem çok iyi arkadaşlardı. Birbirlerinin nedimeleriydiler. Ayrıca Dorothy bir süre benim ilkokul öğretmenimdi."

"şaka yapıyorsun." Onu altı yaşında bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştı.

"Bu uzun zaman önceydi. Kocası ölmeden önce. Bağın işletmesini tam zamanlı olarak devralmadan önce."

Kocası ölmeden önce. *Büyükbabası*.

Dorothy dul olduğundan söz etmişti ama Imogen ayrıntılara hiç girmemişti. Uygun görünmemiştir. Ama şimdi bu bilginin annesinin ailesi hakkında bildikleriyle ne kadar örtüştüğünü anlamaya çalışıyordu.

Zamanlama nasıldı? Annesini evden attıktan sonra mı ölmüştü?

Miles'ın sorgulayan bakışlarını yakaladı ve cevap vermesinin beklendiğini fark etti.

"İlişkimiz çoğunlukla profesyonel. Bir etkinlik şirketi için çalışıyorum. Dorothy bir müşteri." Ya da öyleydi. Müşteriydi. Imogen'in onunla tekrar çalışmasına imkân yoktu ama bu paylaşılamayacak kadar fazla ayrıntıydı.

Başını salladı. "Londra'da mı yaşıyorsun? Sanırım birinin yaşaması gerekiyor." "Londra'yı sevmiyor musun?"

"Ara sıra, ama genellikle nefes alabileceğim bir alan ve temiz hava olmasını tercih ederim. Ne zaman ziyaret etsem, eve döndüğüm için hep memnun olurum."

Pencereden dışarı, karlı manzaraya bakarken, onun bakış açısını anlamak zor değildi. Dar yolda, karlı ağaçlardan oluşan bir caddeden geçerek ilerliyorlardı.

Eğer bu kadar soğuk ve sefil olmasaydı, hayranlıkla bakardı. Bir Noel kartına benziyordu, Noel kartı gönderdiğinden değil.

"Yani Dorothy senin öğretmenin ve aile dostundu, sen de onun hayvanlarına bakıyorsun."

"Her zaman hayvanları yoktu. Her şey bir eşekle başladı. Onu kurtardı ve bakmam için beni çağırđı. Bu birkaç yıl önceydi. Mesleğe yeni başlamıştım. Yeni mezun olmuşum. Babamın muayenehanesiydi."

"Emekli mi oldu?"

"Ailem beş yıl önce öldürüldü." Sesi sertleşti. "Bir yıldönümü yemeğinden eve dönerlerken arabaları bir kamyona çarptı.

buz parçası."

Bundan daha fazla ayrıntı vermedi ama buna gerek de yoktu.

Hayatın ne kadar adaletsiz olduğuna dair bir sempati ve aynı zamanda hayal kırıklığı hissetti. Belli ki harika bir ailesi vardı ve onlar elinden alınmıştı. "Çok üzüldüm. Çok zor olmalı."

"O zamanlar öyleydi, evet. Ama köydeki herkes çok destek oldu, özellikle de Dorothy. Sanırım kısmen bunu anneme borçlu olduğumu hissettiği için -yakın arkadaşlardı- kısmen de böyle biri olduğu için. Dorothy tanıdığım en nazik insandır. Başı dertte olan herkesin her zaman yanındadır, buna hayvanlar da dahildir. İstenmeyen her şeyi kabul eder."

Kendi kızı olmadıği sürece, diye düşündü Imogen kasvetli bir şekilde. O zaman o kadar da cömert değildi. Miles geçmişinin bu kısmını biliyor muydu? Muhtemelen bilmiyordu.

"Onu çok görüyorsun."

"Zaman zaman hayvanlarını kontrol ediyorum. Geçerken de pasta yemeye uğrarım. Size yemek yapmayı teklif ederse, evet deyin. Harika bir aşçıdır. Onun çikolatalı pastası için ülkeyi bile geçerim."

Imogen masanın üzerinde bıraktığı yemeği düşündü. Dorothy şimdi neredeydi? Muhtemelen kulübede onu bekliyordu.

Muhtemelen arıyordu ama Imogen telefonunu ceketinin cebinde unuttuğu için bunu bilmesine imkân yoktu.

"Buradayız-" Miles engibeli bir yoldan sola döndü ve dönüştürülmüş bir ahırın önünde durdu.

Imogen bakakaldı. "Bu senin mi?"

"Dışarıdan içeriden daha etkileyici, o yüzden fazla umutlanmayın." Motoru kapattı. "Zamanımın çoğunu çamurlu tarlalarda geçiriyorum ve evde olduğumda uyuyorum, yerleri silmiyorum. Pekâlâ. Bu adamı içeri götürüp temizleyelim. Sonra ona biraz terbiye öğretmeye başlayabiliriz."

Ona bir şey öğretmeyeceğini söylemek için ağzını açtı ama Miles çoktan arabadan inmiş ve arabanın kapısını açmıştı.

Imogen dışarı çıktı. Dondurucu hava nemli giysilerine nüfuz etti ve paltosunun eksikliğini hissederek titredi.

Köpek inledi ve ona kederli bir bakış attı.

Miles ona, "Imogen hiçbir yere gitmiyor," dedi, "ama seni içeriye taşıyacağım."

"Onu ben alırım." Imogen köpeğin onu terk ettiğini düşünmesini istemiyordu.

Miles kaşlarını çatı. "Emin misiniz? O küçük bir köpek değil. O iyi, gerçekten. Sana dünyanın sonu gelmiş gibi bakıyor çünkü senin sempatin kazanmak istiyor."

"Ona sempati duyuyorum." Imogen onu battaniyeleriyle birlikte nazıkçe kucağına aldı ve canını yakmadığını umdu. Gerçek bir köpeği taşımaya alışık değildi ve köpek tahmin ettiğinden daha ağırdı. Köpek ona yaslanmıştı ve hangisinin daha çok titrediğinden emin değildi.

"İşte-" Miles ceketini çıkarıp onun omuzlarına örttü. Bir anda sıcaklık onu içine çekti. "Yapmak zorunda değilsin."

"Bunu içeride tartışalım." Arabanın kapısını kapattı ve onunla birlikte ahıra doğru yürüdü. "Yan girişi kullanacağız. Böylece her yere çamur basmamış olurum."

"Bu ahır inanılmaz. Bunu nasıl buldun?"

"Bana iyilik borcu olan bir çiftçiden aldım." Büyük bir hizmet odasına açılan bir kapı açtı. "Burası eve girmeden önce temizlendiğim yer."

Çamurlu botlarını çıkardı ve o da aynısını yaparken köpeği ondan aldı.

Nemli çoraplarının altındaki zemin mutluluk verici bir şekilde sıcaktı. Odanın bir veteriner için ne kadar kullanışlı olduğunu görebiliyordu. Büyük bir paslanmaz çelik lavabo vardı ve baktığı her yerde paltolar, botlar ve

Ev sahibi aktif, açık havada bir yaşam sürüyordu.

Ralph'ı yavaşça lavaboya indirdi. "Şu çamuru yıkayarak başlayalım, böylece iyi olup olmadığını kontrol edebiliriz."

Yine "biz" dedi. Sanki o da köpeğin geleceğinin bir parçasıymış gibi. Öyle olmayı çok diledi. "Sence yaralanmış olabilir mi?"

"Umarım değildir, ama yakınlarda dikenli teller vardı, o yüzden kontrol etmek istiyorum." Etrafına sarılmış olan çamurlu havluları çekti. Köpek. "Yaralanma belirtisi göremedim ama kar yağıyordu ve ikimiz de donarak ölme tehlikesiyle karşı karşıyaydık, bu yüzden onu buraya getirmeye ve Valerie'yi arayıp güvende olduğunu söylemeye öncelik verdim." Lavabonun üzerinde bir duş aparatı vardı ve suyu açıp sıcaklığı test etti. "Hadi ona bir duş verelim."

Imogen onu rahatlatmak için köpeğin başını okşadı. "Hiç bu kadar çamur görmemiştim. Cinsi ne?"

"Golden Retriever." Ona şöyle bir baktı. "Üşümüş görünüyorsun. Neden gidip kendin sıcak bir duş almıyorsun? Islak ve üşümüşsün. Üstünü değiştirmen için bir şeyler bulabilirim."

Golden Retriever. Bu ironiye neredeyse gülecekti. Ama Midas değil.

Ralph. "Burada işimiz bitene kadar onunla kalacağım."

"Sanırım zaten sıırıslıksın, bu yüzden biraz daha su pek bir fark yaratmayacaktır. En azından bu su ılık." İyi huylu bir sırıtışla kollarını sıvadı ve kaslı ön kollarını ortaya çıkardı.

Odağını tekrar Ralph'a çevirdi ve Miles dikkatle su fiskiyesini köpeğin başına doğrulturken köpeğin gözlerini kapattı.

Tanrı aşkına, onlar sadece kollardı. Kollar.

Miles keçeleşmiş kürkü sabunladı, topaklanmış çamuru gevşetti ve sonunda su berrak akmaya başlayana ve köpeğin tüyleri görünmeye başlayana kadar duruladı ve duruladı.

"Bu daha iyi." Sonunda suyu kapattı ve ellerini artık temiz olan köpeğin üzerinde gezdirerek onu iyice inceledi. "Hiç de kötü durumda değil. Söyleyebileceğim kadarıyla maceralar." Miles köpeğin kulaklarını kontrol etti ve onu temiz bir havluya sardı.

Köpek çamurlu haliyle olduğu kadar ıslak haliyle de zavallı görünüyordu. Imogen merhamet duygusuyla doldu. "O iyi olacak mı?"

"O iyi olacak. Sarsılıp sizi ıslatması ihtimaline karşı geride durmak isteyebilirsiniz."

"Umurumda değil." Köpeğin başını okşadı ve o da sadakatini avucunu yalayarak ödüllendirdi.

"Tamam, yeter. İkiniz arasındaki bu aşk ilişkisi beklemek zorunda kalacak." Köpeği havlulara sardıktan sonra Miles dikkatini Imogen üzerinde yoğunlaştırdı. "Isınman gerek. Şuradaki kapı duşa açılıyor. İhtiyacın olan her şey orada, temiz havlular da dahil. Git ve sıcak suyun altında dur, işin bittiğinde sana kuru havlu bulmuş olacağım. giysiler."

Imogen köpeği bırakmak istemiyordu ama gerçekten donmak üzereydi ve isteyeceği son şey hasta olmaktı. Hayatında bundan sonra olacaklarla başa çıkabilmek için tüm enerjisine ihtiyacı vardı.

Ralph'a son bir vuruş yaptı. "Birazdan döneceğim. Fazla uzağa gitmiyorum."

Ralph sızlandı ve Miles'ın gösterdiği kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar onu izledi.

Bir ray üzerinde ısınan havlularla tamamlanan şaşırtıcı derecede şık bir duş odasına açıldı.

Sırılsıklam, çamurlu giysilerini çıkardı ve yere bıraktı. Tenine dokununca buz gibi oldu ve ne kadar üşüdüğünü fark etti. Sıcak suyun altına girdi ve gözlerini kapatarak suyun saçlarının ve vücudunun üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Ralph'in de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti. Valerie'nin onu elinde tutamayacağını biliyor muydu? Jim'i özlüyor muydu?

Köpek için üzüldüğünü hissederek şampuana uzandı, saçlarını iki kez köpürttü ve ardından birkaç dakika boyunca kaynar su fiskeyelerinin altında kaldı. Bir daha kendini sıcak hissedip hissetmeyeceğini merak etti.

Ya da belki de ürperti içeriden geliyordu.

Ne yapacaktı ki? Dorothy ile bir kez daha konuşmadan gerçekten gidecek miydi? Böyle bir seçenek var mıydı?

Bir yanı olabildiğince hızlı bir şekilde ters yöne doğru koşmak istese de, diğer yanının soruları vardı. Çok fazla soru.

"Imogen?" Miles'ın sesi kapı aralığından geldi. "Kapının yanına senin için birkaç giysi bırakacağım."

Duşu kapattı.

Eğer yedek kıyafetleri varsa, muhtemelen evliydi ya da en azından bir tür partneri vardı. Neden olmasındı ki? Yakışıklıydı ve iyi bir insana benziyordu. Ayrıca hayvanlara karşı da nazikti, bu yüzden mantıklı birinin onu uzun zaman önce kapmış olması muhtemel görünüyordu.

Duştan çıktı, sıcak bir havluya sarındı ve bir diğeriyle saçlarını ovuşturdu.

Kuruduktan sonra, adamın düzgün bir yığın halinde bıraktığı kıyafetlere uzandı.

Üzerine şaşırtıcı derecede iyi oturan bir kot pantolon ve uçuk pembe tonunda yumuşak bir kazak vardı. Çekmecelerden birinde bir saç kurutma makinesi buldu ve saçlarını kurutmayı bitirdi.

Banyodan çıktı ve neredeyse köpeğin üzerine düşüyordu.

"Sen kapıyı kapattığından beri orada oturmuş seni bekliyor," dedi Miles eğlenerek. "Bir noktada ona, onun sevgilisi olduğum haberini vermeliyim. yeni sahibi, sen değilsin."

Şimdi temiz ve kuru olan köpeğin yanına çömeldi, kürkü yumuşak, soluk bir altın rengiydi. Boğazında bir yumru hissetti. Burada, tam önünde, hayal ettiği köpek duruyordu. Sadece bu köpek gerçektir.

Ŗu anda hayatındaki tek gerçek Ŗey o gibi hissediyordu.

Onun başını okşadı. "Aferin oğlum. Çok güzel değil misin?" Kuyruğunu sallayıp burnunu eline bastırđında gülümsedi. "O amur olmadan çok daha iyi görünüyor."

"ok yakışıklı bir köpek. Ona yiyecek bir Ŗeyler bulacağım." Ona baktı. "Daha iyi görünüyorsun."

"Daha iyi mi?"

"Dudakların maviye dönüyordu. Bir an için köpek için endişelendiğim kadar senin için de endişelendim. Yaşlı bir hipotermi vakasıyla karşı karşıya kalacağımı düşündüm. Kıyafetler uydu." Başıyla onayladı. "Güzel."

"Evet. Teşekkür ederim. Ve kendimi daha iyi hissediyorum." Ayrıca kendini mahcup da hissediyordu. Muhtemelen karlı bir yolda neden paltosuz tökezleyerek yürüdüğünü merak ediyordu. "Bu kıyafetler karınıza falan mı ait?"

"Kız kardeşim, Lissa." Köpek için kullandığı havluları büyük bir çamaşır makinesine yığdı. "Benim için evde bazı işler yapıyordu ve kıyafetlerini burada bıraktı. Evimi dağıtmak yerine iyi bir şekilde kullanıldıklarını gördüğüme sevindim. Mutfağa gel ve iyice ısın. Kahveye ihtiyacım var. Eminim senin de vardır."

Onu oturma odasına kadar takip etti ve pencerenin önündeki büyük Noel ağacını görünce durdu. "Vay canına. Ne kadar büyük. Belli ki bir Noel aşığısın."

"Kendimi bu şekilde tanımlayabilir miyim bilmiyorum. Genelde Noel'de çalışırım." Ağaca bir göz attı. "Biraz abartılı, değil mi? Işıkları atığında uzaydan bile görülebileceğine bahse girerim. Süslemeler için kız kardeşimi sulayabilirsin. alışmak için çok fazla zaman harcadığımdan endişeleniyor, bu yüzden i tasarım ekibinden birinin gelip benim için bir ağaç kurmasını sağladı. Bunun gerçekten birinin işi olduğuna inanabiliyor musunuz?"

Bir adım daha yaklaştı ve sanatsal bir şekilde düzenlenmiş süslemeleriyle ağaca daha yakından baktı. Ormanın kokusunu alabiliyordu ve hayatında ilk kez böyle bir Ŗeyin insanın moralini nasıl yükseltebileceğini anladı. Dışarıyı içeriye taşımanın byl bir yanı vardı. Uzandı ve dallardan birine dokundu. "Diğer on bir dal için ne yapıyorlar? yılın ayları?"

"Kız kardeşim için çalışıyorlar, yani nefes almaya bile vakitleri olmayacak. Çok alıştığım için beni azarladığı düşünülürse bu ironik."

Ona tekrar baktı, onu aldığında ne kadar yorgun göründüğünü hatırladı. "Çok mu çalışıyorsun?"

"Muhtemelen." Omuz silkti. "Ama ben mutluyum. İşimi seviyorum, belki sabahın üçünde dondurucu karda ve uğuldayan rüzgarda kolum bir ineğin kışındayken dışarıda olduğum zamanlar hariç."

Bu görüntüye güldü. Gerçekten de güldü; kısa bir süre önce bir kar yığınının içine saklanmaya hazır olduğu düşünülürse bu bir mucize gibi görünüyordu.

"Kız kardeşinin neden endişelendiğini anlayabiliyorum." Etrafına baktı ve bir kıskançlık duygusu hissetti. "Burası dergilerden fırlamış gibi."

Oturma odasında tonozlu bir tavan ve çıplak kirişler vardı. Holly Cottage'da olduğu gibi, Cotswold taşından bir duvar ve karla kaplı tarlalara bakan büyük pencereler vardı. Şöminenin iki yanına iki rahat kanepeler yerleştirilmişti ve büyük bir halının (krem renginin kullanışsız bir tonunda) ortasında kitaplarla dolu bir sehpa vardı.

Ev derli toplu görünüyordu, sanki burada yaşayan kişi oturmak için çok az zaman harcıyormuş gibi.

"Saçma, değil mi?" Ördek yumurtası mavisi kanepeleri işaret ederken gözlerini devirdi. "Belli ki hepsi Lissa'nın. Mobilyalar konusunda onu aptalca serbest bıraktım. Pratik olmasını istemiştım ama gördüğünüz gibi istediğimi alamadım. Kendini biraz kaptırdı."

"Muhteşem. Zarif ve şık ama yine de rahat." Ve Holly ile Kulübe ve bu yer, yaşam tercihlerini yeniden düşünmeye başlamıştı. Belki de biriktirmeyi bırakıp sonunda kendine ait bir yer satın almanın zamanı gelmişti.

"Dediğim gibi, Lissa bir iç mimar ve iş hayatımın yarısında boğazıma kadar çamura battığım için ev hayatımın daha medeni olması gerektiğine karar verdi. Yaşam tarzımın soluk maviyle uyumlu olmadığını belirttim ve o zaman az önce kullandığımız odayı bir çamur odası/kullanım odasına dönüştürdü. Kendi evime girmeden önce kirleri temizlemem gerekiyor. Açıkçası onu görmezden gelirdim, ancak evde yaşayarak işini mahvetmediğimi kontrol etmek için bir yere kamera yerleştirdiğinden eminim."

Imogen, Ralph'in bacağını dürttüğünü hissetti ve onu okşamak için eğildi. "Bir şeyi kırması ya da bir şeyin üzerine atlaması ihtimaline karşı onu diğer odada bırakmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır. Bir evde yaşanır ve görünüşe göre burası onun evi. Şimdi. Ve her neyse-" gözlerinde hınzır bir parıltı vardı "- eğer izler yoksa

Ördek-yumurta mavisi konusunda, bunun pratik olmayan bir seçim olduğu konusunda haklı olduğumu kanıtlayamayacağım. "Ben demiştim" diyemeyeceksen kardeş sahibi olmanın bir anlamı yok. Mutfığa gel. Sıcak bir içeceğe ihtiyacın var, benim de öyle."

Onu güzel oturma odasından geçip taş zemini ve büyük mutfak adasıyla daha kullanışlı görünen mutfığa kadar takip etti.

"Kahve?" Ona baktı. "Ya da belki sana sıcak çikolata yapmalıyım. Seni ısıtabilir."

"Sıcak çikolata kulağa rahatlatıcı geliyor."

Adam ona hızlıca bir bakış attı ve kadın seçtiği kelimeler için kendini azarladı.

Şimdi ona neden teselliye ihtiyacı olduğunu soracaktı.

Ama yapmadı. Onun yerine buzdolabını açtı ve sütü çıkardı. "Öğle yemeğini yedin mi? Çünkü kendime bir sandviç yapacağım, böylece sana da kolayca bir tane hazırlayabilirim."

Rahatladı, adamın araştırmamasına minnettar oldu.

"O kadar aç değilim ama teşekkürler." Daha önce olanlar yüzünden hâlâ yemek yemeyi düşünemeyecek kadar stresliydi.

"Canın çekerse diye fazladan yapacağım. Yemek seni ısıtır." Biraz süt köpürtüp ona sıcak çikolata yaptı ve ardından uzaya roket fırlatabilecekmiş gibi görünen bir makine kullanarak kendine kahve yaptı.

Onun bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. "Kanepelerimin ne renk olduğu umurumda değil ama kahvemi önemsiyorum. Geceleri benim kadar uyanık kalsaydınız siz de önemserdiniz."

Uyanık geçirdiği zaman oldukça fazlaydı. Belki de onunki gibi bir kahve makinesine yatırım yapması gerekiyordu.

Sıcak çikolatasını yudumladı ve anında kendini daha sıcak hissetti.

Miles buzdolabını açtı ve rastgele malzemeler çıkardı. "Peynir mi jambon mu?"

"Ben gerçekten-"

"Peynir alalım o zaman." Bir blok peynir çıkardı ve ona yakın bir dolabı işaret etti. "Orada biraz köpek maması bulacaksın. Yeni arkadaşını beslesen iyi olur, çünkü sen onun favorisi gibi görünüyorsun."

"Onu elinde tutabildiğin için seni kıskanıyorum. Keşke benim olsaydı." Sandalyeden kayarak yiyecek ve bir kâse buldu.

Köpek bacağına bastırdı, kuyruğu beklentiyle sallanıyordu.

Miles ona meraklı bir bakış gönderdi. "Köpeğiniz var mı?" Taze bir somundan kalın ekmek parçaları kesti ve üzerine el yazısıyla etiket yapıştırılmış bir kavanozdan peynir ve Hint turşusu ekledi.

"Hayır. Londra'da yaşıyorum."

"Şehirlerde insanların köpekleri var."

"Evet, ama ben çok çalışıyorum. Ve senin aksine, köpeği yanımda götüremem. Bu adil olmaz." Ama her gece eve döndüğünde o sallanan kuyruğu görmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmeden edemiyordu. İş arkadaşlarının neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamaya başlamıştı. Köpeğin yemeği yiyip bitirmesini izledi. "Zaten bir köpeğiniz yok mu?"

"On bir yıl boyunca bir Alman çoban köpeğim vardı. Alfie. Harika bir köpekti. Onu bir yıl önce kaybettim. Onu hâlâ özleyorum." Dolaplardan birini açtı ve iki tabak çıkardı. "Onun yerini doldurmayı planlamıyordum ama görünen o ki evren farklı fikirleri var. Ralph'in ilgilendiği kişi sen olmana rağmen. İnsanları besleme zamanı. İşte..." Önüne bir sandviç koydu. "Pek şık değil ama peynir yolun aşağısındaki çiftlikten organik ve Hint turşusu da Valerie'nin hediyesi. Meyve bahçesindeki elmalardan ev yapımı. Bunları Londra'dan alsaydınız bir servet öderdiniz."

Gerçekten de yemek yiyebileceğini sanmıyordu ama daha fazla dikkat çekmek ya da soru sormak istemediğinden mutfak adasındaki taburede dengede durdu ve bir gözünü yeni koruyucusundan ayırmadan sandviçini ısırdı. "Ama ona bakacaksın?"

"Valerie'ye bir söz verdim." Kahvesini içti, bakışları köpeğe sabitlenmişti. "Eğitime ihtiyacı olacak. Onu aramak için zamanım yok. Her maceraya atılmaya karar verdiğinde onun için kırsala gideceğiz. Ralph ismine sadık kalacak mıyız?"

Sandviçini yere bıraktı. Sanki yolun kenarından yeni kurtardığı biri değil de uzun zamandır arkadaşymış gibi konuşuyordu. "Adını değiştirmek mi istiyorsun?"

Omuz silkti. "Dediğim gibi, Jim'in sadece bir köpek ismi vardı. Belki bu adam da kendisine özel bir isim almak ister. Biraz üzücü bir dönem geçirdi ve bu yeni bir başlangıç. Belki yeni bir isim ister."

Belki de yapması gereken buydu. Adını değiştirmeli. Yeni bir başlangıç. Eski hayatından uzaklaşmak.

Dikkatini tekrar şimdiki zamana verdi. "Ama Ralph'e hesap veriyor mu?"

"Bilmiyorum." Sandviçinden bir ısırık aldı. "Neden öğrenmiyorsun?"

Tabureden kaydı. "Buraya gel, Ralph."

Köpek kuyruğunu sallayarak ona doğru koştu.

Miles sandviçini yerken onu izledi. "Şimdi oturma odasına git ve ona Napolyon de."

"Napolyon?"

"Sadece dene."

İç çekerek oturma odasına geri döndü ve bir nefes aldı.

"Buraya gel Napoleon." Bunu söylerken kendini aptal gibi hissetti ve birkaç dakika sonra gülmeye başladı çünkü köpek tıpkı ilk seferinde olduğu gibi ona doğru ateş ederek geldi.

Onu mutfığa geri götürdü. "Anlamıyorum. Adını bilmiyor mu?"

"Muhtemelen, ama o hala genç ve asıl tepki verdiği şey sesinizin tonu."

Neredeyse ona Midas adını vermelerini önerecekti ama kendini durdurdu.

Midas geçmişteydi. Midas gerçek değildi. Sahte köpeklik günleri geride kalmıştı. Ve eğer bu köpek yeni bir başlangıç yapıyorsa, o da yapacaktı. Artık numara yapmak yoktu. Belki adını değiştirecek kadar ileri gitmeyecekti ama şu andan itibaren sadece gerçek olanı istiyordu.

"Ralph ismini seviyorum. Ona yakışıyor. Ve yeni bir isme ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

Çünkü yeni bir hayata başlıyor." Tabureye geri kaydı ve sandviçinden bir ısırık daha aldı. Çok lezzetliydi ama midesi bulanıyordu ve köpek ne kadar muhteşem olursa olsun ya da yeni sahibi ne kadar çekici ve yakışıklı olursa olsun, Dorothy'nin büyükannesi olduğunun ortaya çıkmasının şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı.

Başka şeylerden bahsederken bile bu gerçek kafasının içinde asılı duruyordu. Er ya da geç bu konudan kaçmayı bırakıp ne yapacağına karar vermesi gerekecekti.

"Ralph o zaman," dedi Miles. "Yeni evine hoş geldin Ralph." Köpek kuyruğunu sallayınca gülümsedi. "Burada olmaktan pek de mutsuz görünmüyor. Şimdi bana kendinden biraz daha bahset. Noel'i Holly Cottage'da mı geçireceksin? Bunun için harika bir yer."

"Noel'i orada geçirmeyeceğim." Bunu söylerken bile bir pişmanlık hissetti. "Bugün geç saatlerde ayrılıyorum."

"Yazık. Belki arada sırada Ralph'i gezdirmeme yardım edersin diye düşünüyordum. Ne zaman geldin?"

Köpek için ondan yardım mı isteyecekti? "Dün." "Bu oldukça kısa bir süre." Bakışları kızın yüzünde oyalandı. "Topladım taşralı yöntemlerimizden etkilenmiyorsunuz."

"Mesele o değil." Tereddüt etti. "Karmaşık bir durum."

"Seni karlı bir yolda paltosuz dolaşırken gördüğümde bunu tahmin etmiştim." Yarıyı yenmiş sandviçine baktı. "Bitirecek misin Bu mu?"

"Çok lezzetli ama gerçekten aç değilim."

"Üzgünsün," dedi yavaşça. "Bu beni ilgilendirmez ama konuşmak istersen iyi bir dinleyiciyimdir."

Buna inanabilirdi. Telefonlarına bakmak da dahil olmak üzere genellikle aynı anda birkaç şey yapan insanlarla birlikte olmaya alışkındı. Miles'ın tüm dikkatini size vermek gibi bir huyu vardı. Bu biraz sinir bozucuydu.

"Şu anda hayatım biraz karışık diyelim. Ve bu muhtemelen yetersiz bir ifade." Adamın sakın, güçlü duruşunda ve köpeğe karşı nazikliğinde, kızın her şeyi ağzından kaçırmak istemesine neden olan bir şeyler vardı. "Bugün bir şey öğrendim. Beni şok eden bir şey."

Daha önceki karşılaşmasından dolayı duygusal olarak hamdı ve zırhındaki boşlukları kapatmayı henüz başaramamıştı. Onu her şeyi anlatmaktan alıkoyan tek şey Dorothy'yi tanıdığı gerçeğiydi. Belli ki Dorothy'nin istisnai bir insan olduğunu düşünüyordu ve Dorothy'nin bunu öğrenmesini istemiyordu.

Dorothy'nin sırlarını açığa çıkarmak.

Bugün buradan gitmiş olacaktı ve hiçbirini bir daha göremeyecekti.

Bu düşünce onu olması gerekenden daha fazla üzdü. Sanki bir şey kaybediyormuş gibi hissediyordu, ki bu hiç mantıklı değildi çünkü bugün kaybettiği tek şey son saflığıydı.

Ve bir arkadaş. Çünkü Dorothy'i bir arkadaş olarak görüyordu.

Bir yorgunluk dalgasına kapıldı. Kendini yorgun ve umutsuz hissediyordu ve belki de Ralph bunu hissetmişti çünkü ayağa kalkıp başını onun kucağına yasladı.

Miles ona baktı. "Kötü bir gün geçirdiğini biliyor." Durakladı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Ben sorun çözme şampiyonuyum. sorunlar başkalarına aittir."

Bu onu gülümsetti. "Ben de şampiyon bir sorun çözücüyüm. Ne yazık ki, bu gerçekten çözülebilecek bir şey değil. Daha çok birlikte

yaşamayı öğrenmem gereken bir şey."

"Doğru." Adam onu inceledi, ifadesi keskindi. "Dorothy biliyor mu Gidiyor musun? Çünkü erken ayrılırsanız, kendini suçlayacak. Misafirlerinin en iyi şekilde vakit geçirmesini sağlamakla gurur duyar. Kulübede bir sorun mu var?"

"Sorun yazlık değil. Yazlık mükemmel." Biraz fazla mükemmel. Bu da oradan ayrılmayı daha da zorlaştırıyordu. Başlangıçtaki çekincelerine rağmen, ön kapıdan adımını attığı andan itibaren ruh hali yükselmişti. Londra'daki evine dönme düşüncesi hiç de cazip değildi. Hayat planını yeniden düşünmenin zamanı kesinlikle gelmişti. Bu yolculuk ona iyi bir şey vermediyse bile, en azından bunu elde etmişti. Bir hamle yapmanın zamanının geldiğini fark etmişti. Çok para biriktirmiş, okurken birden fazla işte çalışmıştı ve işe gidip gelmeye razı olursa yarı iyi bir yer için depozito almaya yetecek kadar parası vardı.

Belki de Londra'daki bir apartman dairesinde kulübenin "hissini" yeniden yaratabilir.

Miles sandviçini bitirdi. "Holly Cottage genellikle Sosyal medya için yaşam tarzı çekimleri yapmak isteyen insanlar. Geçen yıl büyük bir markanın Noel çekimleri için bir reklam şirketine kiraladı. Ne zaman televizyonu açsam Holly Cottage'ı görüyordum. Orayı bir Birkaç yıl önce de bir film. Her yeri sahte karla kapladılar, bu da yerel halkı rahatsız etti."

"Tahmin edebiliyorum."

Ayağa kalktı ve tabağını bulaşık makinesine koydu. "Dorothy oldukça ticari. Öyle olmak zorundaydı. Sahip olduğu şeylerden nasıl para kazanacağını öğrendi ama bunu geri verebilmek için yapıyor. Parasının çoğunu toplum projelerine ve hayvanları kurtarmaya harcıyor."

Dorothy'yi ne kadar az tanıdığını şimdi fark etmişti. "Neden hayvanları kurtarıyor?"

Tereddüt etti. "Kurtaramadığını telafi etmeye mi çalışıyor?" "Pardon?"

"Özür dilerim. Yüksek sesle düşünüyordum." Başını iki yana salladı. "Ben bir psikolog değilim ama her şeyin bir aile trajedisine dayandığını söyleyebilirim. Bu herkesin bildiği bir şey, o yüzden sırrınıza ihanet etmiyorum. Burada oldukça sıkı bir topluluğuz. Bu bazen rahatsız edici olabiliyor ama çoğunlukla iyi bir şey. Herkesin gözü herkesin üzerinde."

"Aile trajedisi mi?" Kalbi küt küt atıyordu. "Kocasını kaybetmekten mi bahsediyorsun?"

"Hayır, gerçi o da bir trajediydi elbette ve yaşananların bunda payı olmalı. Kızından haberiniz yok mu?"

"Sara'yı mı kastediyorsun? Onu bu sabah gördüm."

Sara, teyzesi. *Teyzesi*. Bu daha kafasının almadığı bir şeydi. Ava ve Iris de kuzenleriydi. Annesi

Ava ve Iris'i biliyor musun? Muhtemelen bilmiyordur. Onları tanıma şansı hiç olmamıştı. Imogen'in de yoktu.

Bir sızı hissetti. İki küçük kız o kadar ilgi çekiciydi ki, onların hayatında olması güzel olurdu. Ava'yı Noel sabahı hayal etti, heyecanı bir bardağa çok hızlı dökülen limonata gibi taşıyordu.

Miles kaşlarını çattı. "Sara'dan bahsetmiyorum. Diğer kızından bahsediyorum."

Diğer kızın mı?

Ellerini kucığında tuttu ve ifadesini nötr tutmaya çalıştı. "Bana diğer kızından bahset."

"Onun hakkında fazla bir şey hatırlamıyorum ama kız kardeşim Sara'nın yakın arkadaşıydı ve Tina oradayken eve gitmekten nefret ettiğini biliyorum. Tina, Sara'nın yatak odasında alkol ve sigara bulundururdu.

Çünkü annesinin orayı aramayacağını biliyordu. Bir keresinde Lissa'nın ceketinin cebinden para çaldı, ama Lissa Sara'nın yaptığı gibi onun etrafında dolanmadı. Parayı hemen geri aldı ve Tina onu bir daha rahatsız etmedi."

"Tina para mı çaldı?"

"Evet. Çaldığı tek şey de bu değildi. Etrafında pek de iyi etki bırakmayan insanlarla takılırdı. Bir keresinde o ve arkadaşlarından biri tutuklanmıştı. Sonra on altı yaşında hamile kaldı ve ondan sonra her şey çözüldü."

Imogen'in ağzı kurudu. "Trajedi bu mu? Hamile kalmasının utancının Dorothy'nin kocasını öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Ne? Hayır. Dorothy ve Phillip o bebeği çok sevdiler ve kızlarına destek olmak için de çok uğraştılar. Ama Tina onların yardımını istemedi. Onları reddetti. Evi terk etti ve dört yıl boyunca hiç görüşmediler."

Imogen bir öfke titreşimi hissetti. Bu doğru değildi. Annesi ona pek çok kez *onu* reddedenin ailesi olduğunu söylemişti. Onu desteklememişler ya da ona bir şans vermemişlerdi.

Hayatımı mahvettin.

"Belki de onu hayatlarında istemediklerini biliyordu." Sesini normal tutmaya çalıştı. "Belki de bebeği istemediklerini bildiği için gitmiştir."

"Hayır, öyle değildi." Bu öneri karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Ve her neyse, bebeği almadı. Bebek onlarla kaldı."

Bu sözler bir an havada asılı kaldı ve sonra yavaşça kafasına yerleşti.

"Affedersiniz?"

"Tina bebeği yanına almadı. Ailesini ve çocuğunu da bırakıp gitti. Öylece gitti. Dorothy bebeğe dört yıl boyunca baktı ve Tina bir kez bile iletişime geçmedi. Bir annenin bebeğini nasıl öylece bırakıp gidebildiğini hiç anlamadım. Ama Tina böyleydi. O sadece istediğini yaptı ve başka kimseyi umursamadı. Sanırım bebeğin bir gün Dorothy ile güvende."

Imogen'in başı döndü.

Miles annesinin onu Dorothy ile bıraktığını mı söylüyordu?

Hayır. Bu doğru olamaz. Hikâyenin bu versiyonunu nereden öğrendiğine dair hiçbir fikri yoktu ama doğru olmadığını biliyordu. Büyükannesiyle yaşamamıştı, annesiyle yaşamıştı. Dünyanın geri kalanına karşı sadece o ve annesi vardı. Annesi bunu ona pek çok kez anlatmıştı.

Ama anlattıklarının devamını duymak istiyordu, bu yüzden kendini dinlemeye devam etmeye zorladı. "Peki dört yıl sonra ne oldu?"

"Tina geri geldi. Noel'den hemen önce bir gün ortaya çıktı ve bebeği alacağını söyledi." Sanki tüm bu olayın ardındaki mantık onu yenmiş gibi başını salladı.

"Bebeği mi aldın?" Dudakları o kadar kurumuştı ki zorlukla hareket ettirebiliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Haber vermeden geldi, bebeği aldı ve olan oldu. Zavallı Dorothy." Sesi yumuşadı. "Bunu hayal bile edemiyorum. O ve Phillip bebeği çok severdi. Sara da öyle. Ona kendi çocuklarıymış gibi baktılar. Ve sonra bebek onlardan alındı. Kalpleri kırıldı. Sandviçini bitirecek misin?"

Sandviçini unutmuştu.

Ona söylediği şey doğru olamazdı. Doğru olmadığını biliyordu. "Onu durdurmaya çalışmadılar mı?"

"Evet, ama Phillip o gece felç geçirdi. Herkes bunun stres yüzünden olduğunu düşündü. Ve bu kısmı hatırlıyorum çünkü annem Dorothy'den telefon geldi. Onunla birlikte hastaneye gitmek istiyordu ama Sara'yı evde tek başına bırakmak istemiyordu. Sara'nın durumu kötüydü.

Babası gözlerinin önünde yere yığılmıştı ve kız kardeşi Sara'nın dört yıldır üzerine titrediği çocuğunu almıştı. Dorothy annemden onunla kalmasını istedi. Babam bir telefon görüşmesi için dışarıdaydı ve kız kardeşim de bir okul gezisindeydi, bu yüzden annem beni arabaya bindirdi ve Winterbury'ye götürdü. O geceyi hiç unutmadım."

Başının döndüğünü hissetti. "Kaç yaşındaydın?"

"Dokuz mu? Ve bu kadar çok duygusal travmayla başa çıkmak için tamamen donanımsız.

Sara perişan haldeydi. Kanepeye oturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ki dokuz yaşında bir çocuksanız bu biraz endişe vericidir. Annemin orada olması beni rahatlatmıştı. Sara, *Immy'yi aldı*ğını söyleyip duruyordu.

Tekrar ve tekrar. *Immy'yi aldı.*" *Immy'yi aldı.*

Imogen'in kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Bu doğru değil. Eğer öyle olsaydı bana söylerdi." Ama bunu söylerken bile bir yanı merak ediyordu. Annesinin söylediği diğer tüm gerçek dışı şeyleri hatırlıyordu. Ama bu değil, değil mi? Bu çok büyük bir şeydi. Hayır. Buna inanamıyordu.

Ama Miles'ın yalan söylemesi için ne sebep olabilirdi ki? Duyduğu bir şeyi tekrarlamıyordu; o gece gerçekten oradaydı.

"Kim sana ne söyleyebilirdi?" Miles kısa bir süre kaşlarını çattı ve sonra sustu. Anlayış belirdi. "Imogen." Adını yumuşak bir sesle söyledi.

"Immy."

"Evet." Kelimeyi mırıldanarak söyledi. "Bebek benim. Ve bu hikayeyi ilk kez duyuyorum."

Dorothy

"Polisi arayalım mı?" Dorothy mutfakta volta atıp tekrar geri döndü.

"Kulübede değil ama arabası hâlâ orada. Çantası burada. Nerede olabilir?"

"Yürüyüşe çıkmış olmalı ama civardaki yollarda on dakika kadar dolaştım ve ondan hiçbir iz bulamadım." Sara mutfak kapısını kapattı. Gergin ve bitkin görünüyordu.

Kızlara öğle yemeği vermişlerdi ve ikisi de şimdi Bailey ile birlikte televizyon odasında güvenle kıvrılmış çizgi film izliyorlardı.

"Yürüyüş mü?" Dorothy bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. "Ama dışarısı buz gibi ve onun paltosu yok! Ve saatlerdir ortalıkta yok. Belki bir kaza geçirmiştir. Çok üzgündü. Ya kayıp düştüyse?"

"Arabayı alıp tekrar dolaşacağım. Farklı bir yöne gideceğim bu sefer. Bakalım onu görebilecek miyim?" Sara anahtarlarını aldı. "Patrick'i arayıp buraya gelmesini ve kızlara göz kulak olmasını isteyeceğim."

"Araba kullanmanı istemiyorum. Bir kişinin başının belaya girmesi yeterli. Üzgünsün ve yollarda buz var." Artık duygularını daha iyi kontrol edebilen Dorothy, Sara için de Imogen için endişelendiği kadar endişeleniyordu. Sara'nın başa çıkma mekanizması kendisininkinden farklıydı. Sara o zamanı düşünmemeyi, bu konuda konuşmamayı seçmişti ve şimdi Dorothy'nin davranışları onu hayatının travmatik bir bölümüyle yüzleşmek zorunda bırakmıştı. "Çok üzgünüm Sara."

"Özür dilemeye gerek yok. Sadece bununla başa çıkmamız gerekiyor."

Dorothy bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. "Polisi arayalım mı?"

"Hayır, henüz değil." Sara anahtarlarını yere bıraktı. "Bütün bu olanların bir daha

Yıllarca onu reddettiğimizi düşündü." Sara'nın sesi kesildi. "Bizden nefret ediyor."

Dorothy de bu olay karşısında sarsılmıştı. "Hayır. Yaptığımızı düşündüğü şey yüzünden bize kızgın. Ama gerçeği öğrendiğinde bu değişecek."

"Öyle mi olacak? Onu ve Tina'yı terk ettiğimizi düşünerek büyüdüysen, onu başka türlü ikna etmek kolay olmayacaktır. Ve oturup bir fincan çay içerek dertleşmeye de pek hevesli görünmüyor." Sara cebinden bir mendil çıkardı ve burnunu sertçe sümkürdü. "Özür dilerim. Tüm bu olanları yeniden yaşamak benim kâbusum."

"Biliyorum, tatlım. Ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Imogen'e kim olduğumu hemen söylemeliydim ama onu ilk gün o toplantıda gördüğümde çok şaşırmıştım ve o anı kaçırdım ve ondan sonra da onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Her şeyin yanlış gitmesi riskini almak istemedim."

"Biliyorum. Anlıyorum." Sara derin bir nefes aldı. "Kendimi toparlamam gerekiyor. Kızlar şimdiden zor sorular sormaya başladılar. Onlara ne söyleyeceğim?"

"Gerçeği." Dorothy kendini çok yorgun hissediyordu ama ne kadar bitkin olursa olsun Imogen için duyduğu endişe daha büyüktü. "Önce Imogen'i bulalım, diğer her şeyi sonra hallederiz. Çok uzağa gitmiş olamaz. Ya yolda yürürken bir araba çarptıysa? Dışarısı buzlu ve yollar henüz temizlenmedi. Hastaneyi ara Sara. Sen bunu yaptıktan sonra, ben de polisi arayacağım. Sanırım zamanı geldi. Belki bunu yaparsak, ortaya çıkar. Sen hayatın nasıl bir şey olduğunu bilir."

Sara bu kez itiraz etmedi. Telefonuna uzandı, numarayı buldu ve çevirdi.

Beklemedeydi, Dorothy'nin telefonu çaldığında birinin cevap vermesini bekliyordu.

Bir umut dalgasıyla telefonu kaptı ve arayanın kimliğini görünce içini çekti. "Miles arıyor. Telefonu burada olduğu için neden Imogen olduğunu düşündüm bilmiyorum."

"Cevap ver," dedi Sara, "Miles ziyarete gittiğinde ona göz kulak olmasını isteyebilirsin."

Boş bir umuttu ama bu aşamada ne kadar kırılgan olursa olsun her şeye tutunmaya hazırdı. Çağrıya cevap verdi.

"Merhaba Miles."

"Dorothy? Imogen yanımda."

"Imogen?" Dorothy en yakındaki sandalyeyi kaptı ve sertçe oturdu. Sara'ya bir el salladı. "Imogen Miles'la birlikte." Tekrar telefona döndü. "Miles? Neredesin? Imogen nasıl?"

"Bu uzun bir hikaye. Sizi gördüğümüzde anlatırız ama iyi olduğunu bilmenizi istedim. Endişeleneceğinizi düşündüm."

Onu çok iyi tanıyordu.

"Teşekkür ederim Miles." Rahatladığı için zar zor konuşabiliyordu. "O iyi mi?"

Bir duraklama oldu. "Evet."

Bu duraklamayı merak etti. "Evinde misin? Hemen gelip onu alacağım."

"Hayır, bunu yapmayın. Holly Cottage'a geleceğiz. Yirmi dakika içinde orada buluşuruz."

Holly Cottage. Neden ev değil?

Ne önemi vardı ki? Önemli olan tek şey Imogen'in bir çukurda ya da daha kötüsünde yatmıyor olmasıydı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Rahatlama duygusu muazzamdı.

"Sara ve ben şimdi doğruca oraya gideceğiz. Ve Miles-" yutkundu "-teşekkür ederim." Telefonu kapattı ve Sara'ya baktı. "Onu Holly Cottage'a götürüyor. Hadi gidelim." Ayağa kalktı ve telaşla mutfığa baktı. "Öğle yemeğinde hiçbir şey yemedi. Açlıktan ölüyor olmalı. Biraz tavuk saracağım ve bu sabah pişirdiğim somunu alacağım. Burada çikolatalı kek var. Sara, şunu alır mısın?" Sara'ya baktı ve onun telefonuna bir mesaj yazdığını gördü. "Ne yapıyorsun sen?"

"Patrick'ten doğruca buraya gelmesini ve kızları almasını istiyorum." Sara Gönder tuşuna bastı.

Dorothy kendini suçlu hissetti. "Bunu sensiz de yapabilirim. Patrick Noel alışverişinde ve senin de kızları yakında partilerine götürmen gerekiyor."

"Ben de seninle geliyorum. Artık bundan kaçış yok. Imogen'in Gerçeği biliyorum ve ikimiz söylersek daha kolay olabilir. Onu görmem, onunla konuşmam ve ona anlatmam gerekiyor-" Annesine çaresiz bir bakış attı. "Bizim hakkımızda kötü hissetmesini istemiyorum. Ve ayrıca, artık

Buraya kadar gelmişken, onun hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Umarım bu üzücü olmaz." Parmaklarını alnında ovuşturdu ve solgun bir gülümseme verdi. "Kimi kandırıyorum ki? Her şey üzücü." Telefonu çaldı ve kontrol etti. "İşte. Patrick beş dakika içinde burada olacağını söyledi. Zaten köyden eve dönüyordu, yani iyi zamanlama. Onlarla bir saat geçirebilir ve sonra onları partiye götürebilir."

"Çok nazik biri." Dorothy bu kez itiraz etmedi. Emin değildi. Bunu Sara olmadan da yapabilirdi. Sara'ya *ihtiyacı vardı*. Bu yanlış mıydı? Sara yetişkin bir kadındı ama hâlâ Dorothy'nin çocuğuydu. Onun görevi çocuğunu korumaktı, değil mi? Gerçi Tina'yla bu hedefinde tamamen başarısız olmuştu.

Korunmak istemeyen bir çocuğu nasıl korudunuz? Dorothy'yi geceleri uyanık tutan şeyleri benimsemiş gibi görünen bir çocuğu?

O ve Sara tüm bunlar boyunca, en başından beri birlikteydiler. Sara her şeyi bilen tek kişiydi. Belki de onun özgürce sunduğu desteği kabul etmek yanlış değildi. Belki de bu ikisinin de yapması gereken bir şeydi.

Sara telefonunu yere bıraktı. "Imogen nasıl oldu da Miles'la birlikte oldu?" "Bilmiyorum. Ama öyle olduğu için rahatladım. O çok üzgündü.

Buradan ayrıldı." Bunu düşünmek kalbini kırıyordu. "Ona bir şey olmasından korkuyordum."

"Eğer Miles'la birlikteyse, iyi olacaktır. Hayvan ya da insan, sıkıntılı her şeyle arası iyidir. Sen hastaneye gittiğinde benimle kaldığı o geceyi hâlâ hatırlıyorum." Sara ayağa kalktı ve birkaç eşyasını çantasına doldurdu. "Sence konuşacak mı? Yoksa eşyalarını toplayıp gitmek için Holly Cottage'a geri mi dönecek?"

Dorothy midesinin bulandığını hissetti. En büyük korkusu buydu. Imogen'in onu dinlememesi ya da dinleyip de onlara inanmaması.

"Bilmiyorum. Ama gerçeği söyleyeceğiz ve bunun yeterli olmasını umacağız."

Ekmeği, tavuğu ve keki bir çantaya doldurdu ve işini bitirdiğinde Patrick gelmişti.

Yanında sakın bir hava ve bir miktar yeni kar getirmişti. Kapı girişinde botlarını çıkardı.

"Evde kimse var mı?"

İki kız da onun sesini duydu ve televizyon odasından çıktılar.

"Baba! Neden buradasın?" Ava onu gördüğüne çok sevinmişti ama

Şüpheli. "Noel alışverişi yaptığınızı söylemişsiniz."

"Alışverişimi bitirdim ve köy kar ve süslemelerle çok güzel bir Noel havasına büründü, seni ve Iris'i bir şeyler atıştırmaya götürebilirim diye düşündüm." Patrick Ava'yı kucağına aldı ve elini Iris'e uzattı. "Bu bir baba ve kızları gezisi. Daha sonra da sizi partinize götüreceğim. Kim bu heyecanlı mısın?"

Iris gülümsedi ve elini onun elinin içine kaydırды. "Öyleyim."

"Ben de." Ava kollarını onun boynuna doladı. "Buz patenine gidebilir miyiz? Buzun üzerinde dönüp dönemeyeceğimi görmek istiyorum."

"Bugün olmaz. O ikramı başka bir güne saklayalım." Patrick Sara'dan kızların paltolarını ve içinde kıyafetlerinin olduğu çantayı aldı.

"Döndüğümüzde Imogen burada olacak mı?" Ava bir maymun gibi yapışmıştı. "Benimle Noel süsleri yapacağını söyledi. Imogen nerede? Tavuğunu yemedi."

"Belki onu daha sonra görürüz." Patrick hafif bir dokunuşla soruyu geçiştirdi. "Şimdi gidelim de her yer kapanmadan önce şu vitrinleri görelim." Bakışlarını Sara'ya çevirdi. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Kadın başını salladı ve Dorothy onların bakışlarını görünce boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti.

Sara'nın Patrick'e sahip olmasından memnundu. Birbirlerine sahip oldukları için.

Patrick onun için Tina'nın kızımdan çok bir oğul gibiydi. Hayatın nasıl geliştiği komikti. Bazen sizi en çok hayal kırıklığına uğratanlar en yakınınızdaki insanlar oluyordu.

Patrick kızlarla birlikte gitti ve Sara paltosunu aldı ve sonra tekrar yere bıraktı.

"Korkuyorum

."

"Imogen'den
mi?"

Sara ona baktı ve gözleri her şeyi anlattı. "Geçmişini yeniden yaşamaktan. Imogen'a gerçeği söylersek yapacağımız şey de bu olacak. Gerçekten oraya gitmek istemiyorum. Tina gittikten sonra hayatımı iyi bir yere getirmek çok uzun sürdü."

"Ah, tatlım-" Dorothy göğsünün sıkıştığını hissetti. Bunu yapmak istemiyordu.

Geçmişini yeniden yaşamak da öyle, ama onun için durum biraz farklıydı. Sara'nın aksine, o hiçbir zaman geçmişini engellemeyi başaramamıştı. Onu yanında taşımış ve onunla birlikte yaşamayı öğrenmişti. Sonunda her şey açığa çıktığı için neredeyse rahatlamıştı. Ve bir saat öncesine göre daha iyimser hissediyordu. En azından Imogen gitmemişti. Düzgün bir konuşma için bir şansları daha olacaktı. "Her şey yoluna girecek." Bunu hissettiğinden daha inançlı bir şekilde söylemişti. "Her detayın üzerinden geçmek zorunda değiliz. Sadece ona sormak istediği soruları sorma şansını verin."

"Beni endişelendiren de bu. Tina hakkında konuşmak istemiyorum. Tina'yı *düşünmek* istemiyorum. Ona hayatımda yer vermemek için çok çalıştım ve kurduğum hayatı seviyorum. Onunla ilgili düşüncelerin hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim ama Imogen'i görmek her şeyi yeniden ortaya çıkardı. Hayatıma devam etmediğimi ya da affetmediğimi fark ettim. Tek yaptığım onu görmezden gelmeyi öğrenmek oldu."

Gözyaşları döküldü ve Sara avucunu yanağına bastırdı. "Aman Tanrım, onu bu hale getirdiğime inanamıyorum."

bana bu şekilde. Ama onun yüzünden çok şey kaybettiniz, ben de öyle. Siz kocanızı kaybettiniz, ben de babamı. Ve Imogen-" Sesi kırıldı. "Imogen hakkında ne hissettiğimiz umurunda bile değildi. Neye ihtiyacımız olduğunu ya da Imogen'in neye ihtiyacı olduğunu bile sormadı. İşine geldiğinde kızını terk etti ve

İşine geldiğinde onu alıp götürüyordu. Her şey hep onunla ilgiliydi. O zamanlar gezegendeki en bencil insandı ve değiştiğine inanmak için hiçbir neden yok. Imogen ile birlikte oturup Tina hakkında güzel şeyler söyleyebileceğimden emin değilim."

Dorothy odayı geçti ve kızına sarıldı. "Yapmak zorunda değilsin. Gerçeği söyleyeceğiz. Ne kadarını anlatacağımıza onunla konuştuğumuzda karar veririz." Geri çekildi ve Sara'nın ceketini aldı. "Bence bu olabilecek en iyi şey olabilir."

Sara burnunu çekti ve paltoyu ondan aldı. "Bunu bilmiyorsun. Sadece iyimser olmaya çalışıyorsun."

"En azından her şey açıkta olacak." Artık Imogen'a kim olduğunu söylemeli miyim diye düşündüğü uykusuz geceler olmayacaktı. Imogen'a *ne zaman* söylemesi gerektiğini. "Hadi gidelim. Gelip de orada olmadığımızı görmelerini istemiyorum."

Ceketini ve çantalarını aldı, mutfağı hızlıca kontrol etti ve aceleyle arabaya gitti. Bu kadar kısa bir mesafeyi arabayla gitmek saçma görünüyordu ama bir anı bile boşa harcamak istemedi.

Kulübeye girdikten sonra Sara ile birlikte mutfaktaki yiyecekleri paketinden çıkardılar ve su ısıtıcısını çalıştırdılar.

Ardından oturma odasındaki odun sobasını yaktılar ve kirişler boyunca uzanan peri ışıklarını yakarak mekanın rahat ve davetkar görünmesini sağladılar.

"Keşke ona bir ağaç alsaydık ya da tırazanın etrafına bir çelenk serseydik." Dorothy etrafına bakınırken endişelendi. "Burayı şenlendirecek bir şey."

"Bir çam ağacının ve birkaç süslemenin bunu kolaylaştıracağını sanmıyorum," dedi Sara ve dışarıda bir araba sesi duyduklarında durakladı. "O burada."

Dorothy kalbinin çılgınca çarptığını hissetti. "Her şey yoluna girecek." Aceleyle ön kapıya gitti ve Miles'ın arabayı Dorothy'ninkinin yanındaki boşluğa çektiğini gördü.

Imogen'in kiralık arabası şimdi ince bir kar tabakasıyla kaplıydı.

Arabadan ilk Miles indi ve ardından Imogen yolcu koltuğundan kaydı.

Dorothy hiç bu kadar gergin hissettiğini hatırlamıyordu.

Imogen'in farklı giyindiğini fark etti. Bir kot pantolon ve yataklarındaki kızarıklığı ve gözlerindeki maviliği ortaya çıkaran yumuşak bir pembe tonunda bir kazak giymişti. Savunmasız ve güvensiz görünüyordu ve Dorothy, küçük bir çocukken yaptığı gibi koşup Imogen'e sıkıca sarılmamak için kendini zor tuttu.

Imogen bir elinde içi giysiye benzeyen şeylerle dolu büyük bir çanta tutuyor, diğer eliyle de bir köpeğin ipini sıkıca tutuyordu. Dorothy daha yakından baktı.

"Ralph mi o? Valerie'ye bir şey mi oldu?"

"Valerie iyi ama Ralph heyecanlı bir sabah geçirdi." Miles arabaya doğru yürüdü ve köpeği okşamak için eğildi. "Kendini tek başına bir ve zavallı Valerie'yi ölümüne korkuttu. Gelip benimle yaşaması konusunda anlaştık."

"Ama-" Dorothy bu yeni gelişmeye ayak uydurmakta zorlandı.

"Valerie onun gitmesine asla izin vermeyeceğini söyledi. Bunu Jim'e borçlu olduğunu hissetti." Ve bu konuda endişelenmişti çünkü Valerie'nin başa çıkamadığını biliyordu. "Ralph'i kendim götürmeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Onu almanıza izin vermesi için nasıl ikna ettiniz?"

"Ona Alfie'den sonra kalbimin kırıldığını ve başka bir köpeğe ihtiyacım olduğunu söyledim." Ralph'ı okşadı. "Bana acıdı."

Dorothy boğazında bir yumru hissetti. Bunu o mu yapmıştı? "Ama Alfie'den sonra başka bir köpek istemediğini söylemiştin."

"Yeniden düşündüm ve şimdi Ralph var. Hayata adapte olmak işe yarıyor." Miles köpeğin başını kaşdı. "Onu hendekten çıkardığımda görmeliydin. Berbat haldeydi. Imogen onu benimle birlikte yıkamaya çalışırken sırlıklam oldu, bu yüzden şu anda Lissa'nın kıyafetlerini giyiyor."

Köpeğe odaklanarak, başlangıçtaki garipliği başarıyla gidermişti ve Dorothy bir minnettarlık patlaması hissetti. Durumu herkes için çok daha kolay hale getirmişti.

"Çok cömertsiniz. Valerie rahatlayacak. Ralph da şanslı." "Aynı fikirde olduğundan emin değilim." Miles doğruldu. "Ralph delice aşık oldu Imogen'a aşığım. Ben kötü bir ikinci seçeneğim." Imogen'e gülümsedi, Imogen de ona belli belirsiz gülümseyerek karşılık verdi.

O gülümsemeyi görmek rahatlatıcıydı. Imogen'in artık kızgın görünmemesi de rahatlatıcıydı. Aksine, gergin görünüyordu.

Hepsi gergindi.

"Imogen'i getirdiğin için teŖekkrler Miles."

Adamın gideceğini varsaydı ve Imogen de aynı varsayımda bulunmuŖ gibi görünüyordu çünkü ona gergin bir gülümseme verdi ve köpeğin ipini ona uzattı.

"Her Ŗey için teŖekkrler."

Ama gitmedi ve liderliği ele almadı. Bunun yerine, kızın omzunu hızlıca sıktı ve yanında kaldı.

"Ralph Imogen'den ayrılmak istemeyecektir ve zaten oldukça stresli bir gün geçirdi, o yüzden eğer sorun olmazsa biraz daha takılacağım."

Imogen'e gülümseyerek baktı. "Bir süre burada olacağım. Moral desteği. Ralph için. Eğer senin için de uygunsa."

Moral desteği. Ralph için.

Dorothy Sara'nın gözüne

arptı.

"Evet. Eğer eminseniz." Imogen sanki ilk kez biri onun kŖesine gelmiŖ gibi irkilmiŖ görünüyordu ve Dorothy boğazında bir yumru oluŖtuđunu hissetti.

O ve Sara nasıl hissettiklerine odaklanmıŖlardı ama bazı Ŗeyleri ilk kez ğrenen Imogen için durum milyonlarca kez daha kötü olmalıydı.

Miles'a ne kadarını anlatmıŖtı?

Bir kısmı elbette, yoksa neden kalmak için ısrar etsin ki? "Hadi içeri girelim. DıŖarısı çok soğuk." Dorothy içeri doğru yöneldi. ama Imogen takip etmedi.

Köpeğin ipine sarıldı. "Peki ya Ralph?"

"O da gelebilir! Köpekler de gelebilir." Ŗu anda Miles evine bir fil sürüsü davet etmiŖ olsaydı bile umurunda olmazdı. Sadece Imogen'in burada olması ve gitme belirtisi göstermemesi onu rahatlatmıŖtı. "Oturma odasına gel. AteŖ yanarken çok rahat olur."

Hepsi içeride ona katıldı ve Imogen kanepeye oturdu. Miles onun yanına yerleŖti, uzun bacakları odanın yarısını dolduruyordu ve Ralph hemen Imogen'in ayaklarının dibine uzandı.

Sara mutfağa doğru gözden kayboldu. "Bize ay yapayım."

Dorothy bunu yapmanın tek yolunun hemen iŖe koyulmak olduğuna karar verdi.

"ncelikle özür dilemem gerekiyor," dedi, "size tam olarak kim olduğu mu söylemediğim için hemen oldu. Dürüst olmak gerekirse, geçen yıl o gün toplantı yaptığımız konferans salonunda sizi görmek bir Ŗoktu. Çok ŖaŖırmıŖım."

"Beni nereden tanıyorsun?"

"Gülümsediğin zamandı. Sara'nın yanağındaki gamzenin aynısı sende de var. Büyükbabanda da vardı. Kulağa pek bir şeymiş gibi gelmiyor ama biliyordum. Hemen anladım."

Imogen kaskatı kesildi ve Ralph gerginliği hissederek başını kaldırıp ona baktı. Sonra Miles'a sinsice baktı, kanepeye atladı ve ikisinin üzerine yayıldı, başı Imogen'in kucağındaydı.

Miles gözlerini devirdi. "Bunlar temiz kotlardı," diye mırıldandı, "ama sen kendini evindeymiş gibi hissediyorsun."

Imogen köpeğin tüylerini okşadı ve Ralph kuyruğunu sallayarak ciddi bir ilgiye hazırlandı.

Sara çay fincanlarıyla dolu bir tepsiyle döndü. Odanın merkezini oluşturan alçak sehpanın üzerine koydu.

"Imogen'la geçmişimizin bir kısmını paylaştım." Miles Sara'nın uzattığı kupayı teşekkür ederek aldı. "Onun kim olduğunu bilmiyordum."

Dorothy hâlâ ikisinin nasıl tanıştığını merak ediyordu ama bunu daha sonra keşfedecek zamanı olacaktı. Şimdilik söylenmesi gereken şeylere odaklanmaya devam etmesi gerekiyordu.

"Söylenecek çok şey var, o yüzden neden en baştan başlamıyorum?" Kulağa mantıklı geliyordu ama başlangıcı belirlemek kolay değildi. "Tina benim ilk çocuğumdu. Phillip ve ben onun üzerine titirdik. Belki biraz fazla-"

Sara iç çekti. "Anne-"

"Özür dilerim. Geçmişin her dakikasını didik didik etmemek ve işlerin nasıl bu kadar ters gittiğini anlamaya çalışmamak mümkün değil. Kendinizi şuna ikna edersiniz.

Yaptığın ya da yapmadığın bir şey olmalı." Sara'nın elinin dizine bastırdığını hissetti, devam etmesi gerektiğine dair nazik bir işaretti bu. Ve haklıydı da. Bu konuşma onun bir ebeveyn olarak başarısızlıklarıyla ilgili değildi. "Sara gelene kadar her şey normaldi. Doğduğu andan itibaren Tina ona içerledi ve Phillip ile benim yaptığımız hiçbir şey bunu değiştirmedii. Herkes bize büyük kardeşlerin genellikle küçüklere kızdığını ve bunun sadece zaman ve sabır meselesi olduğunu söyledi. Bize tavsiye edilen her şeyi yaptık. Biz yaptık

Tina'ya kenara itilmiş hissetmemesi için özel zaman ayırdığımızdan emin olduk, onu övdük, cesaretlendirdik, onu dahil ettik. Belki bir yerlere varıyoruz diye düşündük, ama sonra beş aylıkken Sara kasıldı menenjit." Şimdi bunu nadiren düşünüyordu ama o zamanlar bu onları tüketmişti. "Bir ay boyunca hastanede kaldı ve ben neredeyse sürekli onun yanındaydım. Tina'yı da gördüğümünden emin olmaya çalıştım ama çok zordu. Sara'yı kaybedeceğimizi düşündük. Olayın o kısmına takılıp kalmak

istemiyorum.

Eve döndüğümüzde her şeyin daha kötü olduğunu söylemek dışında. Tina gözünün önünden ayrılmama izin vermiyordu ve zamanımın bir anını bile Sara ile geçirmemden nefret ediyordu. Doktorlarla konuştuk ve önerdikleri her şeyi yaptık ama hiçbir şey işe yaramadı."

"Senin hatan değildi," diye mırıldandı Sara. "Senin hatan olduğunu nasıl düşünebilirsin ki? Kıskançlık ben hastaneye yatmadan önce de vardı. Bunu kendin söyledin."

"Bu doğru, ama sonrası daha da kötüydü." Odağını tekrar Imogen'e çevirdi ve kendine duygulara değil gerçeklere bağlı kalmaya çalışması gerektiğini hatırlattı. "Onu Sara ile bir an bile yalnız bırakamazdık. Bir keresinde bir telefon görüşmesi yapmak için arkamı döndüm -saniyeler sürdü, hepsi bu- ve geri dönüp baktığımda Tina Sara'nın yüzüne bir yastık tutuyordu." Durdu, Bahsettiği kişinin Imogen'in annesi olduğunun bilincindeydi. "Özür dilerim. Bu çok zor. Belki de-"

"Devam etmeni istiyorum." Imogen'in sesi zar zor duyuluyordu. "Lütfen devam et."

"Sevgi ve tutarlılık göstermeye devam edersek sonunda sakinleşeceğini umduk ama öyle olmadı. Sara'nın oyuncaklarını kırdı, ona bağırdı -En kötü kısmı da buydu. Biz hiç sesimizi yükseltmedik ama Tina sözlü olarak agresifleşti. Bu Sara'yı da etkilemeye başladı. Okulda sessizdi, konuşmaktan ya da dikkatleri üzerine çekmekten korkuyordu. Tina etraftayken yatak odasına saklanırdı." Şimdi geriye dönüp baktığında, bunu nasıl atlattıklarını merak ediyordu. Bu Zamanın, acının keskin kenarlarını köreltme yeteneğine sahip olması komikti.

"Tina'yı bir psikoloğa götürdük. Bize daha katı sınırlar koymamızı ve davranışlarından sorumlu tutmamızı tavsiye etti, ancak tüm bunlar bizi daha fazla reddetmesine neden oldu. Ergenlik çağına geldiğinde işler daha da kötüye gitti. Bizden alıyor, yalan söylüyor, okulu asıyor ve kendisinden yaşça büyük çocuklarla vakit geçiriyordu. Çok geçmeden eve sarhoş ya da kafası güzel geliyordu. Çoğu zaman bütün gece dışarıda kalırdı ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmazdı. Bunu yapması için hiçbir neden olmamasına rağmen hırsızlıktan tutuklandı. Bazen bizi en çok endişelendireceğini bildiği şeyleri yapmayı seçtiğini düşünürdüm." Sara'nın elinin kendi elinin üzerinde olduğunu ve sıkıldığını hissetti.

"Sorun yok, anne."

"Herkes bunun bir gençlik dönemi olduğunu söyledi. Sınırlarını test ettiğini. Ama bundan kurtulamadı. Onu takıldığı insanlardan uzaklaştırmak için taşınmayı düşündük ama sonunda bunun Sara için adil olmadığına,

hatta pratik olmadığına karar verdik. Burası bizim evimiz ve aynı zamanda işimizdi.

taşınmanın yardımcı olacağını garantiye yoktu." O bile fark etmedi Sara'nın eline bir mendil tutuşturduğunu hissedene kadar ağlıyordu. Burnunu sümkürdü. "Phillip ve ben tabii ki kendimizi suçladık. Bir şeyleri yanlış yapmış olmamız gerektiğini düşündük."

Sara keskin bir nefes aldı. "Anne-"

"Gerçek şu ki, çocuklarımızın kim olacağı üzerinde güçlü bir etkimiz olduğunu düşünüyoruz, ama belki de öyle değil. Ve bunu kabul etmek zor. Bir ebeveyn olarak her şey için kendinizi suçlama eğilimindesiniz."

Dorothy derin bir nefes aldı. "Hamile kaldı ve bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Bize babanın kim olduğunu hiç söylemedi ve biz de onu zorlamadık. Evde daha fazla zaman geçirdiği için çok rahatlamıştık. Yerel bir dükkanda işe girdi ve seni doğurana kadar çalıştı. Birkaç ay boyunca bunun yeni bir başlangıcın başlangıcı olduğunu umduk."

Imogen kıpırdandı. "Ama değildi."

"O gittiğinde sen bir haftalıktın." Bu Dorothy'yi hâlâ şaşırtıyordu. "Biriyle tanıştığını söyledi. Ve Londra'ya taşınyormuş. Bizimle temas kurmak istemiyordu." Gözlerini ellerine dikti. Bu kısmı yeniden yaşamamayı tercih ederdi. "Korkunç bir tartışma yaşadık. Bir şeyler söyledim -Berbat şeyler, kabul ediyorum. Ona sorumluluk dersi verdim. Ona artık bir çocuğu olduğunu ve adım atması gerektiğini söyledim. Keşke daha hassas davransaydım. Keşke söylediğim şeyleri söylemeseydim."

"Yine de giderdi," dedi Sara sessizce, "Hiçbir şey fark etmezdi. Ve çok kötü şeyler de söyledi. Gerçekten korkunç şeyler."

Dorothy Sara'ya baktı, ikisi de hatırlıyordu.

"Korkunçtu ama devam etmek zorundaydık çünkü yanımızda sen vardın.

Bu arada

Tüm o stres ve ıstırabın ortasında sen neşe kaynağıydın. Ve en başından beri çok neşeli bir bebektin. Seni kendi çocuğumuz gibi yetiştirdik. Sara'ya tapıyordun. On sekiz aylık olduğunda seni kendi odana koymaya çalıştık ama sen sadece Sara ile aynı yatakta uyumak istedin."

"Bu doğru." Sara tereddütlü bir gülümseme verdi. "Ben neredeysem, sen de oradaydın."

"Sara'nın okuldan eve dönmesini kapının önünde beklerdin." Dorothy gözlerini birkaç kez kırptırdı. "Her şeye rağmen mutlu zamanlardı. Hepimiz yerleşmiştik. Bu bizim hayatımızdı. Ve dört yıl sonra, Noel'den bir hafta önce, Tina aniden ortaya çıktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan seni alacağını söyledi. Yeni bir ilişkisi vardı, Londra'da yaşıyordu. ve bir işi vardı. Seni aldı ve sen çığlık atıyordun-" Dorothy

koptu. Hâlâ o çığlıkları duyabiliyordu. Acıyı hissedebiliyordu. "Tina senin için bir yabancıydı. Onu tanıımıyordun. Sara'ya sarıldın. Hatırlıyorum. boynunda bir eşarp vardı ve sen onu neredeyse boğuyordun çünkü bırakmıyordun. Tina ile konuşmaya çalıştık, en azından bir süre bizimle kalması ve seni tanıması için onu ikna etmeye çalıştık, ancak onu yargılamamızı ve her zaman nerede yanlış yaptığını söylememizi istemediğini söyledi. Onu yargılamayacağımızı, sadece destek olmak istediğimizi söyledim ama dinlemedi. Dışarıda bekleyen bir arabası vardı ve seni aldı. Kıyafetler, oyuncakları- hepsini geride bıraktı."

Sara, "Tavşan'ı bile almadı," deyince Imogen kafası karışmış bir halde ona baktı.

"Bunny?"

"Doğduğunda sana vermiştim. Her gece onunla uyurdun. Yıkayacak kadar uzun süre almamıza izin vermedin. Onsuz uyuyamayacağını biliyordum, bu yüzden arabasının peşinden koştum ama durmadı. Arka koltukta çığlık attığını duyabiliyordum. O çığlığı kafamdan atmak uzun zamanımı aldı."

"Belki de onun peşinden giderdik." Dorothy konuşmaya devam etti. O hikâyeyi şimdi bitirmezse asla bitiremeyeceğini biliyordu. "Bilmiyorum. Ama Phillip, o gittikten yaklaşık yarım saat sonra yere yığıldı. Kocaman inme." Bir nefes daha aldı. "Tansiyon sorunları vardı ve seni kaybetmenin getirdiği ek stres çok fazla geldi. Üç gün sonra öldü. hastanede geçirdiğimiz günler ve tüm dünyamız değişti."

"Özür dilerim." Imogen'in gözleri yaşarmıştı. "Çok özür dilerim."

Dorothy buruşamayacağını biliyordu. Şimdi olmazdı. Buraya kadar gelmişken olmazdı. "Bu kısmı kısa tutacağım. Sosyal hizmetlerle ve bir avukatla temasa geçtik. Biz

Tina'nın nerede yaşadığını bile bilmiyordu. Seni nereye götürdüğünü. Sonunda onu bulduk ve babasının öldüğünü bildiren bir mesaj gönderdik. Cevap vermedi." Ve bu en dip noktası olmuştu. O zaman Tina'nın kim olduğunu merak etmişti, çünkü kendini bir yabancı gibi hissediyordu. "Cenazeye gelmedi. İnanılmaz zor bir dönemdi. Büyükbabanın ve senin kaybını kabullenmenin yanı sıra şirketi de ayakta tutmaya çalışıyordum."

"Gerçekten bunu nasıl başardığını bilmiyorum," diye mırıldandı Sara. "İnanılmazdın."

"Sadece yapıyorsun," dedi Dorothy. "Her gün yataktan kalkıp yapılması gerekeni yapıyorsunuz ve çoğu zaman bunu nasıl yaptığınızı kendiniz bile bilmiyorsunuz. Tina'ya doğru düzgün odaklanabilmemiz için haftalar geçmesi gerekti."

Her neyse, sosyal hizmetler onunla kalman gerektiğine karar verdi. O senin annendi ve senin için bir risk görmediler. Düzenli bir ilişkisi vardı. Evleniyorum." Sesini sabit tutmaya çalıştı. O zamanki umutsuzluk ve üzüntünün sözlerini işgal etmesine izin vermemeye çalıştı. "Hayatında kalmaya çalıştık. Bir kez ziyaret ettik ve sen çok üzgün ve kafası karışık. Tina ziyaret etmemizi hiç istemediğine karar verdi. Bunun seni huzursuz ettiğini söyledi. Evinin onun yanı olduğunu öğrenmen gerekiyormuş. Bizi görmenin seni tedirgin ettiği doğrudu ama bunun daha çok Tina'nın gerilim."

"Çok küçüktün," dedi Sara usulca. "Ve her şey karşısında kafan çok karışmış görünüyordu. Korkunçtu."

Dorothy uzanıp Sara'nın elini sıktı. "Bu yüzden uzak durduk. Uzak durduk çünkü Tina'nın istediği buydu, ama bir an bile bunun kolay olduğunu düşünmeyin. Ve ben kendimi suçladım. Eğer ilk çıktığında onunla o şekilde konuşmamış olsaydım, belki de bizi düşman yerine bir destek olarak görebilirdi."

Sara bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra başını salladı. "Devam et."

"Bir avukatla görüştüm." Dorothy durakladı. "Büyükanne ve büyükbabaların torunlarını görmek için otomatik bir hakları olmadığını biliyor muydun? Bazı yollar var ama ben tüm bu çatışmanın senin için iyi olmadığını karar verdim. Bir adım geri atmaya karar verdik. Tina mektupları ileteceğine söz verdi, ben de her ay sana yazdım ve beşinci doğum gününde Sara'yla birlikte, daha düzenli bir şeylerin başlangıcı olabileceğini umarak, hediyeler ve bir pastayla seni görmeye gittik. Zaman geçti, her şeyin farklı olacağını umduk ama Tina seni dışarı çıkarmıştı. Sen orada değildin."

"Ben de sana yazdım." Sara Dorothy'ye baktı, o da başını salladı.

"Tina o mektupları geri gönderdi. Yedinci doğum gününde seni görmek umuduyla habersizce geldik. Parka gidiyordun.

Tina ve kocası olduğu tahmin edilen bir adam. Konuşmaya çalıştık ama bizi tanımadınız ve Tina gitmemizi istedi. O bir istediğini söyledi. Kendi ailesini kurma şansını yakaladı, biz ona nefes aldirmeden. Ve hepsi bu kadar."

"Size yazmaya devam ettik," dedi Sara. "Ama hiçbir geri dönüş alamadık."

"Ve eğer büyüdüğünde temas kurmak istersen, bunu yapacağını varsaydık. Ama hiç yapmadın. Ve bu sorun değil," dedi Dorothy

hızlı bir şekilde. "Zor bir durumdu, bunu görebiliyorum. Ve bununla birlikte yaşadık. Kabullenmeye çalıştık, her ne kadar sürekli seni düşünsem ve merak etsem de

nasıl olduğunu merak ediyordum. Bazen tekrar ulaşmayı düşündüm ama bize ulaşmamış olman bunun istediğin bir şey olmadığını düşünmeme neden oldu. O gün toplantı odasına girdiğinde buna inan. Sen olduğunu biliyordum."

Imogen dinlerken olduğu yerde donup kalmıştı ama şimdi başını sallıyordu. "Sana nasıl ulaşabilirdim ki? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Mektup da görmedim." Sesi tuhaf geliyordu. "Hiç mektup yoktu. Anneme ne zaman neden bir ailemiz olmadığını sorsam, onu reddettiğini söyledi. Bizi hayatında istemediğini söyledi." Ani bir duygu yumağı nefes almayı zorlaştırdı.

Imogen daha önce mutfakta bunu ima etmiş olsa da, tepki vermemek için kendini zor tutuyordu. Dorothy kendi kendine bunun kendisiyle değil, Imogen'la ilgili olduğunu hatırlattı. "Sana para gönderdim-"

"Saklamış olmalı." Imogen utanmış görünüyordu. "Özür dilerim."

Dorothy, Imogen'ın sesindeki şaşkınlık eksikliğini fark etti. Sesi şoktan çok boyun eğmiş gibiydi. Dünya yorgunu ve yaşından büyüktü.

"Bu senin hatan değil. Bunların hiçbirisi senin sorumluluğun değil." Dorothy onu rahatlatmakta gecikmedi. "Ve paranın bir önemi yoktu. Önemli olan sendin. Seni terk ettiğimizi düşünmen kalbimi kırdı."

"Bana söylediği buydu." Imogen Ralph'a sıkıca tutunuyordu. "Bir ailem olmadığını sanıyordum."

Bu sözler Dorothy'nin içini parçaladı. "Senin bir ailen var Imogen. Seni çok seven ve seni daha iyi tanıma şansına sahip olmak isteyen bir ailen var. Ama bu tabii ki sana bağlı." Gözyaşları boğazını öylesine tıkamıştı ki konuşmakta zorlanıyordu ama Imogen için durumu daha da kötüleştirmek istemediği için duygularını bastırdı. "Geçmişle ilgili bir şey yapamayız ama gelecekle ilgili bir şeyler yapabiliriz. Eminim sorularınız olacaktır. Söylediklerim hakkında düşünmek isteyeceksiniz. Belki de inanmayacaksınız-"

"Size inanıyorum. Ve milyonlarca sorum var, ama belki sonrası için. Şimdi değil." Imogen bitkin görünüyordu ve Ralph başını kaldırıp onun elini yaladı.

"Bunu almalısın." Sara çantasına uzandı ve hafifçe hırpalanmış bir pelüş tavşan çıkardı. "Bu senin."

Dorothy tanıdık tavşana baktı. "Bu da nereden çıktı?"

"Evde. Patrick'ten kızları almaya geldiğinde benim için getirmesini istedim. Bilmiyorum, olabilir diye düşündüm." Sara çaresiz bir omuz silkti. "Imogen'a ait."

Dorothy şaşkınlığını gizledi. Sara'nın tavşanı sakladığına dair hiçbir fikri yoktu. Kızının o döneme ait anıları unutmak için çok çalıştığını biliyordu ama yine de tavşanı saklamıştı. *Imogen'i hatırlatan bir şey.*

Imogen Sara'nın kucağındaki oyuncağa bakıyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sonra öne doğru eğildi ve tavşanı Sara'dan aldı.

"Bunu hatırlıyorum," dedi sonunda. "Bahsettiğin zamana dair herhangi bir anım olduğunu düşünmüyordum ama bunu hatırlıyorum."

Dorothy bir umut dalgası hissetti.

"O tavşanı severdin," dedi Sara yumuşak bir sesle. "Tina'nın onu almasını istedim

Çünkü onsuz üzüleceğini biliyordum ama sana yeni bir tane alacağını söyledi."

"Yeni bir tane hatırlamıyorum ama bunu hatırlıyorum." Imogen tavşana baktı ve sonra onlara baktı. "Bu bende kalabilir mi? Şimdilik?"

"Sonsuza kadar sende kalsın. O senin." Sara'nın sesi titriyordu. "O her zaman senin oldu. Ben sadece ona göz kulak oluyordum."

Imogen oyuncağı bacağı ile kanepenin arasına sıkıştırdı. "Ralph'ın onu yemesini istemiyorum."

"Ben de öyle," dedi Miles kuru bir sesle, "yoksa onu midesinden çıkaran ben olacağım."

Imogen, hiç şüphesiz niyetlendiği gibi gülümsedi ama sonra Dorothy'ye baktı. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Eminim bunu yeniden yaşamak kolay olmamıştır. Ve sana bir özür borçluyum. Daha önce kaba davrandım. Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Bunların hiçbirini bilmiyordun ve bunun için kısmen ben suçluyum."

Sara iç çekti. "Anne-"

"Biliyorum." Dorothy onun söyleyeceği şeyi engellemek için elini kaldırdı. "Suçlama yok." Yine de buna inanmamıştı elbette. Bir an için bile. Her zaman kendini suçlayacağını biliyordu ama bunu sessizce yapabiliirdi. "Geçmiş neyse odur. Umarım kalırsın, Imogen. Holly Kulübe her zaman çok mutlu bir yer olmuştur. Bana hep iyi gelmiştir. Umarım size de iyi gelecektir."

Imogen'in eli Ralph'ın yakasını sıkıca kavramıştı. "Çok naziksiniz-" Dehşete kapılmıştı, diye düşündü Dorothy. Dehşete düşmüş ve bunalmıştı.

"Ava ve Iris'in seninle vakit geçirmeyi çok istediklerini biliyorum."
Sara'nın sesi kararsızdı. "Ne de olsa kuzensiniz."

"Kuzenler." Imogen bu kelimeyi sanki yabancıymış gibi söyledi. "Evet, öyleyiz."

Dorothy bir rahatlama hissetti. Sara'nın daha önce pek çok kez yaptığı gibi kendini korumak için geri çekilmesinden korkuyordu. Ama yaklaşımı biraz temkinli ve dikkatli olsa da Sara ona elini uzatıyordu. Bu, geçmişe odaklanmak yerine geleceği düşündüğü anlamına geliyordu.

"Ve Patrick'i tanımalısın," dedi ve Sara başını salladı. "Evet."

Buradan yaklaşık beş dakika uzaklıkta oturuyoruz."

Dorothy tüm bunların kendisine çok fazla geldiğinin farkındaydı. Imogen bir ailesi olmadığını düşünürken birdenbire gerçekten bir ailesi olduğunu ve hepsinin onunla tanışmak ve vakit geçirmek için can attığını keşfetmişti.

"Eğer kalırsan, tam bağımsızlığa sahip olacaksın ve istediğin gibi gelip gidebileceksin. Yine de seni tek başına düşünmek istemiyorum. Bütün bunları kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Ama ben hemen yolun yukarısındayım." Ani bir ilham geldi. "Ve tabii ki Ralph'i istediğin zaman buraya davet edebilirsin. Eminim Miles dışarıda olduğu zamanlarda ona yardım etmekten memnun olur. Değil mi Miles?"

Hakkını teslim etmek gerekirse Miles hiç tereddüt etmedi. "Çok yardımcı olurdu, eğer

Bunun bir dayatma olmadığından emin misin? Sadece hayatıma bir köpeğin geri dönmesinin ritmini bulana kadar."

Imogen önce ona, sonra da Dorothy'ye baktı. "Ralph benimle kalabilir mi? Burada mı?"

"Sana oldukça bağlı görünüyor." Dorothy hafifçe gülümsedi, çünkü bu yüzyılın en hafif ifadesi olmalıydı. "Muhtemelen hayatındaki tüm bu değişikliklerden dolayı kendini biraz kaybolmuş hissediyordur." *Senin gibi*, diye düşündü. "Eğer onu burada seninle birlikte görmek istersen ve Miles da bunu sorun etmezse, bence bu harika olur."

Bir köpeğin ne kadar rahatlatıcı olabileceğini anlamıştı. Tüm o koşulsuz sevgi ve şefkatin ne kadar iyileştirici olduğunu. Sara'nın geçmiş hakkında konuşmama isteğine saygı duyuyordu, bu yüzden ne zaman ihtiyaç duysa Bailey ile konuşuyordu.

Imogen kollarını köpeğe doladı. "Ara sıra burada benimle kalmasını çok isterim. Eğer eminsen, Miles?"

"Bana bir iyilik yapmış olursun."

Dorothy Miles'a sarılmak istedi. "İşte, anlaştık."

Imogen hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. "O çok aktif. Güzel kır eviniz-" "Çok sayıda köpek ziyaretçisi oldu." Dorothy bu endişeyi çabucak başından savdı. Gerekirse bütün evi yeniden dekore ederdi. Bu onun endişelerinin en önemsiziydi. Eğer Ralph Imogen'e rahatlık veriyorsa, evi darmadağın etse bile Dorothy'ye göre başımızın üstünde yeri vardı. "Sara üniversiteye gittikten sonra bir süre burada yaşadım. Evin içinde dolanıp duruyordum, yönümü bulmaya çalışıyordum, bu yüzden bir ortam değişikliğine ihtiyacım olduğuna karar verdim. Umarım sen de burada benim kadar mutlu olursun."

"O halde, teşekkür ederim." Imogen Miles'a döndü. "Burada benimle biraz vakit geçirmesi Ralph'in kafasını karıştırır mı?"

"Hiç sanmıyorum. Burası kadar insanlar da önemli ve sizden çok etkilendiği kesin. Çalışmadığım zamanlarda onu yanıma alacağım ve dışarı çıkmam gerektiğinde size bırakacağım. Bence bu harika bir fikir." Ralph'ın kulaklarını ovma için uzandı ve Dorothy parmaklarının Imogen'inkilere değdiğini fark etti.

Aklına bir düşünce geldi ama onu hemen uzaklaştırdı. Kendisinden hiçbir müdahale olmayacaktı. Sadece Miles'a yardımı ve zor olması gereken bir karşılaşmayı çok daha kolay hale getirdiği için minnettardı.

Imogen Ralph'i okşadı. "Aslında köpek bakma konusunda pek bir şey bilmiyorum."

"Çok şey biliyorum," dedi Miles, "bu bizi iyi bir takım yapacak. Birazdan eve dönüp sana bir şeyler getireceğim. Ama senden hoşlanıyor ve senin yanında kendini güvende hissediyor, yani bu bir başlangıç."

"Bailey'nin yedek sepetini alabilir." Dorothy ayağa kalktı. "Ve evde buraya getirebileceğimiz birkaç şey daha var. Öğle yemeğini kaçırdın, Imogen. Buzdolabında soğuk tavuk, yanında taze bir somun ve tenekede çikolatalı kek var."

Sara'nın muhtemelen Patrick ve kızlarla birlikte köydeki partiye katılmak istediğinin farkındaydı ama Sara acele edeceğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Kulübenin oturma odasını inceliyordu.

"Burayı dekore etmemiz gerekiyor," dedi. "Bir ağaçla başlayalım. Sevdiğin bir ağaç türü var mı?"

"En sevdiğiniz Noel ağacı türü?" Imogen boş boş baktı. "Hayır. Daha önce hiç gerçek bir ağacım olmamıştı. Yılın bu zamanı benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Her ne kadar geçen yıl bir dizi ışık koymuş olsam da, bunu her zaman zor bulmuştumdur."

bitkimin üzerinde. Sahte olduğu için yapraklarını falan yakmadım. Dürüst olmak gerekirse biraz iğrenç olsa da kendime bir hindi pizza ısmarladım."

Bitkime bir ılık seti. Hindi

pizza.

Dorothy bir sızı hissetti. "Noel'i annenle geçirmiyor musun?" "Tina'yla mı? Hayır. Üniversite için evden ayrıldığımdan beri geçirmiyorum. Biz gerçekten-" Imogen duraklatıldı. "Aile toplantıları pek bize göre değil."

Dorothy, Tina'nın odasından çıkıp onlara katılmayı reddettiği birçok aile olayını düşündü.

Imogen'in kaç Noel'i yalnız geçirmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

"Noel bizim için çok önemli, bu yüzden Noel'de her şeyi abartmanın ne demek olduğunu öğrenmenin zamanı geldi de geçiyor bile." Yıllar önceki o korkunç Noel'den sonra Noel'i kendi işleri haline getirmek için çok çalıştıklarını eklemeyi. "Ağaç avlama konusunda birkaç uzman tanıyorum. Sara mı? Ava, Imogen'in yarın size katılmasını önermemiş miydi?"

Bu daveti yaparak çok ileri gidip gitmediğini merak etti ama Sara gülümsedi.

"O yaptı. Ne düşünüyorsun, Imogen? Çılgın aile ağaç bulma gezimize katılmak ister misin? Genellikle Patrick'in ağaçların sonra da kızlar ona yalvarıyor ve sonunda o yumuşuyor. Ve sonunda tavanı sıyıran bir ağacımız oldu. Ama kendi ağaçlarını yetiştirdikleri bir çiftliğe gidiyoruz, sıcak çikolata var ve her şey çok güzel. Şenlikli." Sara durakladı, aniden kararsız kaldı. "Baskı yok tabii ki. Eğer tüm bunlar size fazla geliyorsa ve sakın bir gün geçirmeyi tercih ediyorsanız, sorun değil."

"Gelmeyi çok isterim," dedi Imogen çabucak. "Ama Ralph'i bırakmak istemem."

"Ralph'i getirin! Kızlar onun orada olmasına bayılır. Ve Miles-" Sara ona döndü "- eğer yarın boşsan, neden sen de gelmiyorsun?"

"Bir kez olsun özgürüm ve cevabım evet. Imogen'in ağacı eve taşımaya yardım edebilirim. Sen ve Patrick zaten kızlarla dolu bir arabaya sahip olacaksınız. ağaçlar."

"Daha sonra hepiniz akşam yemeği için eve gelin." Dorothy çoktan plan yapmaya başlamıştı. Bunu özel yapacaktı. Şenlikli. Ve belki daha sonra, Imogen onlara biraz daha alıştığında, onu Noel Günü'nü onlarla birlikte geçirmeye davet edecekti. Imogen'in kaçırdığı tüm o Noelleri telafi etmek istiyordu. Artık sahte bitkiler yok. Artık hindi pizza yok.

Morali düzeldi.

Birkaç saat önce bu sonucu asla tahmin edemezdi ama şimdi gülünç derecede umutlu hissediyordu. Bu geçmişle ilgili değildi, gelecekle ilgiliydi.

Elbette hâlâ çözülmesi gereken çok şey vardı. Hâlâ çözmesi ve keşfetmesi gereken çok şey vardı. Bunların hiçbirisi kolay olmayacakmış gibi davranmayacaktı. Imogen'i gerçekten tanımıyorlardı ve Imogen de onları tanımıyordu. Ama Imogen'in kalması ve Noel ağacı gezisi için Sara'ya katılmayı planlaması iyi bir şeydi. Bu onlara bir şans verdi. İlerlemek için bir yol.

Ve bir aileyi bir araya getirmek için Noel'den daha iyi bir zaman olabilir mi?

OceanofPDF.com

Kar yağışı köyü değıştirmişti. Çatılara yapışan ve kaldırım taşlarının tozunu alan kar, kenarları yumuşatıyor ve soğıu telafı eden büyülu bir atmosfer katıyordu. Cadde boyunca dizilmiş ışıklar neşeyle parlıyordu ve vitrinler bayram için tasarlanmış şenlikli ürünlerle doluydu. sıradan müşteriyi içeri çeker.

Sara köy konağının kapısını iterek açtı ve içeri girmeden önce botlarındaki karı tekmeledi.

Gürültü patırtı ona muhtemelen en son kendisinin geldiğini söylüyordu ve başındaki zonklamaya hiçbir şey yapmıyordu. Gün tamamen yorucu geçmişti ama

İçinde uzun zamandır olmadığı kadar sakin hissediyordu. Imogen'i görmenin hepsini geriye götüreceğinden endişelenmişti ama öyle hissetmiyordu. Daha çok ileriye doğru bir adım atmış gibi hissetti.

Ve o buna çok hazırdı.

"Sara!" Yerel muayenehanede çalışan doktorlardan biri onu gördü ve aceleyle karşıya geçti. Gözlerinin üzerinden kayan bir çift boynuz takıyordu. "Nasılsınız?"

"Ben iyiyim, teşekkürler Nadia. Sen?" Sara ona sarıldı ve sonra uzanıp arkadaşının boynuzlarını düzeltti. "Kafanda bir şey büyüyor. Bu konuda bir doktora görünsen iyi olur."

"Randevu alamıyorum." Arkadaşı ona göz kırptı. "Buradaki doktorlar berbat, duymadın mı?"

"Aslında, bilmiyordum." Yerel ameliyatları harikaydı ve Sara ne kadar şanslı olduklarını biliyordu. "Bu boynuzlar sana yakışmış."

"Onlar benim korumam." Nadia onları düzeltti. "Gölünç görüldüğümde insanların beni köşeye sıkıştırıp sağlık sorunlarını anlatmaları daha zor oluyor. I

Patrick'in yazın bize gönderdiği karışık şarap kasasını ne kadar çok sevdiğimizi söylemeye çalışıyordum. Kırmızı muhteşemdi."

"Ne zaman kontör yüklemek isterseniz bizi arayın."

"Yapacağım ve-" Nadia, Sara'nın omzunun üzerinden birini görünce sözünü kesti. "Olamaz, uzak durmam gereken birini görüyorum yoksa bir çocuk partisinde vücut parçaları hakkında konuşuyor olacağım. Seni sonra yakalarım. Seni gördüğüme sevindim Sara. Çok güzel görünüyorsun. Bu arada muhteşem. Paltona bayıldım." Odanın diğer ucuna uçu ve Sara gülümseyerek onun gidişini izledi.

Bu onun hayatıydı.

Burada yaşamak, herkesi tanımak onun için çok önemliydi. Çocukluğunda yaşadığı yıkıcı olaylardan sonra bu topluluk onu ve annesini sarıp sarmalamış ve onunla dünya arasında sıcak ve rahatlatıcı bir koruma katmanı sağlamıştı. Sara kendini buraya ait hissediyordu. Bu yer ve insanlar onu ailesi gibi hissettiriyordu. Onlardan sakladığı hiçbir şey yoktu ve hayatının en kötü döneminde gösterdikleri cömertlik ve kabul, kız kardeşinin onu reddetmesinin açtığı yaraların iyileşmesine yardımcı olmuştu.

"Hey, Sara." Kitapçının sahibi olan arkadaşı Paul, Sara'nın yanında belirdi. "Kocan burada olduğunu fark edip seni tekeline almadan önce, o kitabın izini bulduğumu söylemek istedim."

"Kitap mı?" Akli hâlâ Imogen ve bu işin nereye varacağı konusunda ve Sara'nın onun neden bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı.

"Volkanlar mı?"

"Tabii ki! Volkanlar. Buldun mu?"

"Ve hediye paketi yaptım. Shona'nın tek yapması gereken etiketi yazmak ve bunu da her zamanki sanatsal yeteneğiyle yapacağından hiç şüphem yok. Sen ve Patrick Noel sonrası buluşmamız için hala hazır mısınız?"

Hepsi için uygun bir tarih bulmayı başarmışlardı ve o da şimdiden bunu dört gözle bekliyordu. "Kesinlikle. Annem bebek bakıcılığı yapıyor."

"Güzel, çünkü içkilerden sen sorumlusun." Öne doğru eğildi ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Kendine iyi bak güzelim. Benim gitmem gerek. Rick'i dükkânda tek başına mücadele ederken bıraktım ve Noel'e bu kadar yakinken nasıl olduğunu bilirsin. Strese girecektir. Umarım kızlar partinin tadını çıkarır." Kapıya yöneldi ve Sara nihayet etrafına doğru dürüst bakabildi.

Birileri mekânı olabildiğince şenlikli hale getirmek için zaman ayırmıştı. Bir köşede kocaman bir ağaç parıldıyor ve genellikle sade olan duvarların üzerinde minik yıldızlardan oluşan perdeler sıralanıyordu.

İnsanlar küçük gruplar halinde dolaşıyor, ebeveynler çocuklarını bırakıyor, sonra da sohbet etmek ve hasret gidermek için duraklıyorlardı.

Sara kalabalığın arasında Ava ve Iris'i, sonra da yerel binicilik ahırının sahibi Bayan Parsons'la konuşan Patrick'i gördü. Sara'ya çocukken biniciliği öğretmiş olan Bayan Parsons canlı, saçma sapan bir kadındı.

Sara onu o zamanlar olduğu gibi şimdi de korkutucu buluyordu. Artık kendi ailesi olan yetişkin bir kadın olmasına rağmen, ona hala "Bayan" diyordu.

Parsons."

Patrick konuşmaya ara verdi ve kızın yanına doğru yürüdü.

"Edna, Iris'in doğuştan binici olduğunu söylüyor ki bu onun için büyük bir övgü.

Ona bir midilli almayı düşünmemiz gerektiğini

düşünüyor." "Edna mı? Neden ona Edna diyorsun?"

"Adı bu olduğu için mi? Çünkü ona Edna dememi istedi. 'Aslında karım senden çok korkuyor ve sana Bayan Parsons demeyi tercih ederim' diyemedim."

Sara gözlerini devirdi. "Iris'e bir midilli almayacağız. Thelma şimdilik idare eder."

"Harika. Bunu ona söyleyebilirsin." Patrick onun yüz ifadesini gördü ve sırıttı. "Şaka yapıyorum. Bunu ona zaten söyledim."

Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Çok büyük ve cesursun."

"Ne diyebilirim ki? Edna ve ben çok iyi arkadaşız. O korkutucu rolünün altında kocaman bir kedi yatıyor. Ayrıca onu şarapla beslemem de yardımcı oluyor." Onu bir tarafa çekti ve ses tonu değişti. "Senin için endişeleniyordum. Nasıl geçti?"

Nereden başlasam? "Bu... ilginçti."

"Ama korkunç değil mi?" Adam kızın yüzünü inceledi ve kız ona karşı bir sevgi patlaması hissetti. "Bazı kısımları korkunçtu, ama bizi dinledi ve hala burada, yani

Bu iyi bir sonuç." Ve Imogen öğle yemeğinde hışımla çıkıp gittiğinde umduğundan da fazlasını bulmuştu. Bir çılgılık duydu ve partinin başlamasını beklerken Ava'nın Iris'i ve diğer arkadaşlarını odanın içinde kovaladığını gördü.

"Ne kadar şeker yediler?"

"Noel'e kadar onları hiperaktif tutmaya yetecek kadar. Yargılamayın."

Herkesin içinde oldukları gerçeğini görmezden gelerek kolunu ona doladı.

"Sorumluluğu bana bıraktığında böyle oluyor. Disiplinci olan sensin. Ben ise eğlenceli ebeveyn. Her şeye evet derim."

Doğru olmadığını bilse de bu onu gülümsetti.

"Yargılamıyorum. Kurtarmaya geldiğin için sana minnettarım. Merhaba, Ellen

-" diye kızını bırakmakta olan okuldan bir anneyi selamladı. "Her şey yolunda mı?"

"Harika, teşekkürler. Merhaba Patrick." Ellen'ın bakışları Patrick'in üzerinde uygun olandan biraz daha uzun süre kaldı ve sonra bir gülümseme ve "bir ara" kahve içmeleri için belli belirsiz bir davetle uzaklaştı.

İkisi de yakın zamanda kahve içmeyeceklerini biliyordu. Bu küçük bir konuşmaydı. Ama bu Sara'yı rahatsız etmiyordu. Burada yaşamayı seviyordu. Ana caddede yürüdüğünde tanıdığı en az altı kişiyle karşılaşacağını bilmek hoşuna gidiyordu.

Kolunu Patrick'in kolunun arasından geçirdi. "Neden sana hep seni karanlık bir köşeye çekmek istiyormuş gibi bakıyor?"

"Çünkü benim müsait olmadığımı biliyor-" başını eğdi ve onu kısaca öptü "-ve bu nedenle ben bir meydan okumayım."

Sara bundan daha fazlası olduğunu hissetti ama bir şey söylemedi. "Ne yazık ki onun için yakın zamanda gitmene izin vermeyeceğim."

"Edna'yla aranızdaki tek şey ben olduğum için mi?"

"Elbette. Başka neden olsun ki?"

"Görünüşe göre oyunumu geliştirmem gerekiyor." Ses tonu hafifti ama ona araştıran bir bakış attı. "Bana bugün olanların ayrıntılarını anlatacak mısın?"

"Evet, ama burada değil. Çok fazla dinleyen kulak var."

Saatini kontrol etti. "Partileri on dakika içinde başlıyor. Bir saatimiz var. Kendimize iki saat ayırabiliriz. Biraz çılgınlık yapıp Bakehouse'a gidip çay ve tarçınlı kurabiye yiyebiliriz diye düşündüm."

"Bu fikri sevdim." Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile, onunla vakit geçirme ihtimali her zaman moralini yükseltiyordu. "Vaktimiz varsa Ava'nın çorabı için birkaç şey almam gerekiyor. Kızlara gideceğimizi söylerim."

Kendilerini dışarı atmaları beş dakika daha sürdü ve sonra Patrick'le birlikte ana caddeye çıktılar.

Soğuk hava teninde gezinirken Sara titredi ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Hava buz gibi."

"Evet. Sanırım daha çok kar yağacak." Atkısını çıkardı ve onun boynuna doladı. "Peki Imogen daha önce kaçtığında nereye gitti?"

"Emin değilim ama bir şekilde Miles ve Ralph ile birlikte oldu."

"Ralph? Ralph kim?" Patrick kaşlarını çattı. "Jim'in köpeği mi demek istiyorsun?"

"Evet. Kız kardeşi artık başa çıkamıyor, bu yüzden Miles onu götürüyor. Ama nedense Imogen da Miles'la birlikteydi."

Ana cadde boyunca ailelerden ve Noel alışverişi yapanlardan kaçarak yürüdüler.

"Sence onu yürüyüşe çıktığında mı aldı?"

"Sanırım yle. Gerçi Imogen neden yabancı bir adamla arabaya binsin ki?" Sara bu fikirden en az Imogen'in özgün bir şekilde tek başına dolaşması fikrinden nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

"Eğer Tina'yla yaşıyorsa, muhtemelen sokakları çok iyi biliyordur."

"Evet. O sert biri." Sara Imogen'in onlarla nasıl yzleştiğini düşündü. "Her neyse, nasıl olduysa oldu, birbirlerine rastladıklarına sevindim. Ralph ile de bağ kurdu, bu iyi bir şey."

"Londra'ya geri döneceğini dşnmyörsünüz değil mi?"

"Hayır. Uzun uzun konuştuk. Annem ona her şeyi anlattı. Hiçbirini bilmiyordu Patrick. Tina ona bir sürü yalan söylemişti." Yürümeyi bıraktı. "Beni hatırlamıyordu. Onu ne kadar çok sevdiğimi ya da hayatının ilk dört yılında neredeyse hiç ayrılmadığımızı hatırlamıyordu."

Ona sıkıca sarıldı. "Ama şimdi seni tanıyacak." Onu kendisinden uzaklaştırdı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "zgnsn, değil mi? Belki de kafe o kadar da iyi bir fikir değildir. Yalnız kalmak mı istiyorsun? Gidip arabada oturabilir ya da bir kahve alıp nehir kenarında içebiliriz?"

Nehir köyün ortasından geçiyordu ve yaz aylarında yürüyüş yapmak için favori bir yerdı.

"Gerçekten zgn değilim. Sadece biraz duygusalım. Kafe iyi olacak." Sıcaklığa ihtiyacı vardı. Köyün tanıdık vızılıtısına ihtiyacı vardı. Ama en çok da ona ihtiyacı vardı. "Eğer uygunsa herkesten uzakta bir masa bulmaya çalışacağız. mümkün."

şansları yaver gitmiş ve kafedeki en iyi masayı kapmayı başarmışlardı; caddeye bakan pencerenin kıvrımında tek başlarına oturuyorlardı. Sokak Dışarısı karla kaplıydı ve çocukluğuna, annesiyle birlikte bir şeyler atıştırmak için aynı kafeye geldikleri günlere geri döndü. Birlikte geçirdikleri zamana, kız kardeşinin yarattığı dramdan uzakta geçirdikleri sakın anlara değer veriyordu.

Sara ceketini çıkardı ve Patrick sipariş vermeye giderken cam kenarındaki koltuğa yerleşti.

Birkaç dakika sonra iki fincan çay ve kalın bir dilim kekle döndü.

Adam onun karşısına oturdu, geniş omuzları kadının görüşünü etkili bir şekilde engelliyordu.

"Belki de Imogen'in sizi hatırlamaması o kadar da büyük bir sürpriz değildir." Önüne bir fincan çay koydu. "Tina onu aldığı anda sadece dört yaşındaydı."

"Evet." Sara ellerini bardağın etrafında kavıştırdı. "İşin komik yanı, Bunny'yi hatırlamış olması."

Patrick gülümsedi. "Çekmecenin arkasından çıkardığımda parçalanacak diye çok korktum. Bu şey neredeyse bir antika. Bunu ona vermeyi düşünmen çok akıllıcaydı. Annen nasıl? Onun için de oldukça korkunç bir gün olmalı."

"Zor oldu." Sara bardağına baktı. "Bildiğiniz gibi Imogen'le irtibatta olması konusunda içimde hep kötü bir his vardı ama tüm hikâyeyi anlatışını dinleyince bunun ne kadar imkânsız bir durum olduğunu anladım. Ona gerçeği söylemek için doğru zaman ne zaman olabilirdi? Bazen bazı şeyler o kadar net değildir ve bu kesinlikle öyle değildi. Ama şimdi biliyor ve korkunç, iğrenç bir gün olmasına rağmen rahatlamış hissediyorum ve sanırım annem de öyle. Artık sır yok."

"Yorgun görünüyorsun. Bir şeyler yemelisin." Patrick pastayı ona doğru itti. "Imogen için de kolay olmamış olmalı. annesinin bunca yıldır yalan söylediğini fark etti. Nasıl tepki verdi? Size inandı mı?"

"Evet." Sara çayından bir yudum aldı. "Tartışmasını ve savunmaya geçmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki annesinin yalan söylediği gerçeğine şaşırmamış gibiydi."

"Belki de değildi. Yine de çok üzölmüş olmalı."

"Daha önce çok üzgündü, bu yüzden hışımla dışarı çıktı. Ama bu kısmen soktu elbette. Tina'nın fotoğraflarını gördü ve onu tanıdı. Gerçeği öğrenmenin en iyi yolu bu değil. Şanslıydık ki sonunda Miles ile. Ve Ralph'la." Bunları düşünürken yarım bir tebessüm etti. "Onları görmeliydin. Hikâyeyi dinlediği süre boyunca Ralph'e sarıldı. Onu bir kez bile bırakmadı. Adam da ona sırılsıklam aşık gibiydi."

Patrick gülümsedi. "Ralph biraz kahraman gibi görünüyor."

"Evet. Miles da harikaydı. Ona, ahırda işleri yoluna koyarken birkaç günlüğüne Ralph'e bakıp bakamayacağını sordu. Yeni bir köpek için hazır olmadığını söyledi."

Patrick bir kaşını kaldırdı. "Adam veteriner. Daha ne kadar hazır olabilir ki?"

"Evet, aynen öyle. Ama bunu kendisi için yapmıyordu. Kendisi için yapıyordu.

Imogen," dedi Sara yumuşak bir sesle. "Sanırım köpeğin onu ne kadar rahatlattığını görebiliyordu."

"Miles iyi bir adam. Şimdi ye." Patrick çatalı aldı ve biraz kek kesti. Ona uzattı. "Öğle yemeğini kaçırdın."

Öne doğru eğildi ve adamın uzattığı pastayı yedi. "Mmm. Bu güzel." Çatalını adamın elinden aldı ve pastanın yarısını yedi, sonra tabağı tekrar adama doğru itti. "Gerisi senin olsun."

"Senin yemeni tercih ederim."

"Yeterince yedim. O kadar aç değilim."

Bir süre onu izledi. "Bana Imogen hakkında çok şey anlattın. Şimdi de kendinden bahset."

"Peki ya ben?"

"Tüm bu olanlar hakkında ne hissediyorsun? Bu konuda konuşmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Biliyorum ve komik olan da bu. Elbette zordu ama düşündüğüm kadar zor değildi." Durakladı. "Hayatımın büyük bir kısmını kasıtlı olarak ona hayatımda yer vermeyerek, ondan kaçarak, onu görmezden gelerek geçirdim. Sonunda onunla yüzleşmek zorunda kaldım ve kendimi düşündüğüm kadar kötü bir yerde değildim. Imogen'la konuşmak neredeyse özgürleştiriciydi. Sanki bir bölümün sonu gibiydi. Bu herhangi bir şey yapar mı? mantıklı mı?"

"Evet. Ve kulağa hoş geliyor."

Sara çayından bir yudum aldı. "Hayatımı seviyorum. Birlikte inşa ettiğimiz hayatı. Ve sanki Imogen de bunun bir parçası olabilirmiş gibi geliyor. Sürekli bakmamaya çalıştığım bir parçası olmaktan ziyade olumlu bir parçası."

"Peki ya Tina?"

Sara elindeki bardağı yere bıraktı. "Eskiden kız kardeşime yakın olmadığım için kendimi çok kötü hissedirdim. Bir şekilde doğal gelmiyordu. Hatta bunun bir kısmı için kendimi suçlardım. Muhtaç mıydım? Ailemden çok fazla ilgi mi talep ediyordum? Onun kıskanç olması benim suçum muydu?"

İç çekti. "Sara-"

"Biliyorum! Ama sizin hatanız olmadığını bilseniz bile, yine de böyle düşünebilirsiniz. Ama bugün annem Imogen'e her şeyi anlatırken, bunların

hiçbirini düşünmedim. Yıllar içinde bir noktada Tina'yı düşünmeyi bıraktım.

kız kardeşim olarak. Belki de kız kardeşlerin yakın olması gerektiğine dair o idealist inancımı kaybettim. Bu ne zaman oldu bilmiyorum. Sevdığım insanlar, yakın olduğum insanlar kız kardeşim değil. Ve bu sorun değil."

"Kız kardeşinize yakın olmayabilirsiniz ama aileniz kadar yakın arkadaşlarınız var."

"Evet." Paul'le daha önce yaptığı konuşmayı ve ne kadar Tatil boyunca hepsiyle görüşmek için sabırsızlanıyordu. Bir kriz anında onlardan herhangi birini arayabileceğini ve onların da her şeyi bırakıp kendisine geleceğini biliyordu. O da aynısını onlar için yapardı. O da uzun bir yol kat etti. Kabul ettiğinden çok daha fazla. "Ve şimdi bir yeğenim var. Kızların da bir kuzeni olacak." Adamın sözlerini bitirmesini izledi.

Pasta. "Imogen yarın bizimle geliyor. Senin için sorun olur mu? Muhtemelen onu davet etmeden önce kontrol etmeliydim. Ani bir karar oldu."

"İyi bir dürtüydü." Sırıttı. "Yeter ki ona fazla gelmeyelim. Daha önce hiç aile deneyimi yaşamadıysa, Noel ağacı gezimiz sistemde biraz şok etkisi yaratabilir. Imogen'i Londra'ya dönmekten korkutmaması için Ava'yı dizginlemeye çalışmamız gerekecek."

"Sanırım Ava buzları kırabilir."

"Ve kar yağışı durmazsa gerçek buz olacak." Patrick pencereden dışarı baktı. "Beyaz bir Noel geçirebileceğimize inanabiliyor musun? Çocuklar buna bayılır."

"Çocuklar mı?" Kadın başını eğdi ve kocasına baktı. "Bundan hiç hoşlanmazsınız tabii ki."

"Ben mi? Hayır. Tam bir acı. Kardan adamlara, kartoplarına, kızaklara ve diğer tüm o eğlenceli, yani korkunç şeylere dayanamıyorum." Gözlerini kıstı ve ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "En son ne zaman kartopu oynadık? kavga mı?"

"Kartopu savaşı yapmak için çok yaşıyım." Öne doğru eğildi. "Sana söylemeyi unuttum-Miles ve Ralph da yarın bize katılacak."

"Miles? Bu çok ilginç. Sence bir şeyler mi oluyor?" "Bilmiyorum."

Zara'dan beri kimseyle birlikte olmadı ve Imogen'la daha yeni tanışmıştı. Ama neredeyse korumacı görünüyordu." "Belki de sadece nazik davranıyordu."

"Belki." Ona bundan biraz daha fazlası gibi gelmişti. "Daha önce ağaç almak için bizimle hiç gelmemişti. Lissa her zaman onun ağacını seçer ve süsler. Onun köknarla eğrelti otunu ayırt edemediğinden yakınıyor."

Patrick güldü. "Sadece o değil. Sence Imogen onunla konuşmuş mudur? Ona her şeyi anlatmış mıdır?"

"Bilmiyorum. Onu tahmin edecek kadar iyi tanımıyorum. Miles oldukça iyi bir dinleyicidir, yani belki. Yine de Imogen'in çok bağımsız olduğunu ve kendi başına hayatta kalmaya alışkın olduğunu hissediyorum. Her iki durumda da, yarın geliyor."

Patrick sandalyesine geri oturdu. "Başka ne olursa olsun, ilginç bir gün olacağı benziyor. Ve umarım Imogen'i daha yakından tanımak için bir fırsat olur."

"Umarım öyledir." Bir zamanlar Imogen hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Her ağlayışını yorumlayabiliyordu ve her gülüşünde. Ama Imogen artık bir yetişkindi ve Sara uzun süredir onun hayatının bir parçası değildi. Sara'nın hakkında hiçbir şey bilmediği deneyimler yaşamıştı. Sara ile hiç paylaşmadığı umutları ve hayalleri vardı.

Onu yeniden tanıması gerekecekti.

OceanofPDF.com

18

Imogen

"Normalde biriyle tanıştıktan sadece birkaç saat sonra aynı yatağı paylaşmam ama seninle konuşmak çok kolay. Daha önce bu kadar çabuk bağ kurduğum biriyle tanışmamıştım. Sanki tam olarak nasıl düşündüğümü ve hissettiğimi biliyorsun. Tam da ihtiyacım olduğu anda seninle tanıştığım için çok ama çok mutluyum." Imogen onu üflledi burnunu çekti ve yorganın altına sokuldu. Yatak odasındaki ateşi yakmıştı ve yarı karanlıkta neşeyle parlıyordu. Işığı yakabilirdi ama karanlıkta konuşmak daha kolaydı.

Perdeleri çekmemişti ve gece yarısı mavisi gökyüzüne karşı beyaz ve gümüş rengine süzülen kar tanelerinin yumuşak düşüşünü görebiliyordu.

"Lafı uzattığım için özür dilerim ama biraz üzücü bir gün geçirdim, hepsi bu. Bu konuda konuşmak bana yardımcı oluyor. Sorun olur mu? Gerçek şu ki, ihanete uğramış hissediyorum. Annem ailesi hakkında nasıl yalan söyleyebilir? Korkunç bir hata olduğuna inanmak istiyorum ama öyle olmadığını biliyorum. Ve bu konuda kafam çok karışık. Bir yanım gerçekten kızgın, çünkü ikimizi de aileden mahrum bırakmaya karar verdi. Bir yanım da üzgün çünkü her ne kadar iyi iş çıkarsam da ve aslında kim olduğumdan ve başardıklarımın gurur duysam da, bu çok zor oldu-" Sesi çatallaştı ve onun kendisine yaklaştığını hissetti. Bu sessiz teselliye takdir etti. "*Gerçekten çok* zorlandığım zamanlar oldu ve şimdi biliyorum ki Bu şekilde olmak zorunda kalmak gerçekten başa çıkılması zor bir şey. Dorothy ve Sara hep hayatımda olabilirdi. Ailem. Neredeyse bunu düşünemiyorum.

Çünkü bu çok üzücü. Bunu neden yaptı? Buna cevap vermeye zahmet etme. Ben annemi anlamıyorum, sizden de anlamanızı beklemiyorum. Ama bu çok çirkin, sence de öyle değil mi?"

Ayrıca şaşırtıcı, çünkü Dorothy ve Sara'nın görmediği bir yönü yoksa, onlar iyi insanlardı. Neden Sara'nın

Annem onları hayatında ister mi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Onunla konuşurken çok gergin görünüyorlardı ve bunda kısmen kendisinin de suçu olduğunu biliyordu çünkü fotoğrafı gördüğünde onlara bağırırmıştı. Her şey büyük bir şok olmuştu.

Ama sakinleşip söyleyeceklerini dinlediğinde, içgüdüsel olarak doğruyu söylediklerini anlamıştı. Ve hepsi içgüdü değildi. Bir kısmı tecrübeydi. Annesinin işine geldiğinde yalan söylediğini biliyordu. Imogen'a da pek çok kez yalan söylemişti. Sadece annesinin *bu* konuda yalan söylemiş olabileceği daha önce hiç aklına gelmemişti.

"Ayrıca çok da mantıklı değil. Neredeyse işimi kaybetmeme neden olan o son korkunç toplantıda bana hayatında başına gelen en kötü şey olduğumu söyledi." Bu sözleri yüksek sesle söylemek aslında tahmin ettiğinden daha zordu. "Ama eğer bu doğruysa, o zaman neden beni büyükanneme bırakma şansına atlamadı? Bu mükemmel bir çözüm olurdu, değil mi?"

Adamın gözlerinde sempatiden başka bir şey görmedi ve onu kendine çekti.

"Harika bir dinleyicisiniz. Çoğu insan seni yargılar ya da anlattıkların hakkında dedikodu yapacaklarını bilirsin ama sen dinler ve anlayış gösterirsin. Gerçekten önemsiyorsun, bunu söyleyebilirim." Ona baktı ve bakışlarına karşılık verdi. "Yatağında uyumana izin vermemeliydim, bunu biliyorum. Muhtemelen bunun sonuçları olacak ama umurumda değil. Seninle birlikte olmak beni daha iyi hissettiriyor ve şimdilik önemli olan tek şey bu. Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilir ki?"

Telefonu çaldı ve ona uzanıp numarayı kontrol etti. "Ben Miles. Bunu alsam iyi olacak. Sakın ses çıkarma!"

Ralph kuyruğunu yatağa vurdu ve patisini onun koluna koydu.

"Merhaba Miles, iyi misin? Hasta inek nasıl?"

"İyileşecek ama her şey düşündüğümden daha uzun sürdü." Sesi mesafeliydi ve araba kullandığını anlayabiliyordu. "I çoktan yattığını varsayıyorum. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Hayır. Sadece burada uzanmış bugünü düşünüyordum."

"Tahmin edebiliyorum. Bu yüzden aradım, gerçekten. İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Zor bir gün geçirdin."

"Ben iyiyim." Elini Ralph'ın başına koydu.

"Emin misin?"

Adamın onu önemsemesinden çok etkilenmişti. Gerçek şu ki, onunla konuşmak neredeyse köpeğiyle konuşmak kadar kolaydı. "Evet. Ralph'in burada olması harikaydı. O gerçek bir

dikkat dağıtıcı. Onu ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Bana bir iyilik yaptın. Aradığımda onu alamadım. Eve dönerken onu alacaktım ama çok mu geç oldu?"

Paniğe yakın bir şey hissetti. Ralph'i kaybetmek istemesine imkân yoktu. Bu gece olmaz. "Bu gece için onu çoktan yerleştirdim, neden yarın Noel ağacı gezimiz için buraya gelip onu o zaman almıyorsun? Onu rahatsız etmek ayıp olur."

"Bunun sorun olmayacağına emin misin?"

"Sorun değil." Ralph'ın kalacağını bilmek rahatlatıcıydı. "İstersen erken gel, sana kahvaltı hazırlayayım."

"Kulağa hoş geliyor. Ve teşekkürler, Imogen." "Bir şey değil."

"Bir şey var, ne yaparsanız yapın, yatakta uyumasına izin vermeyin."

Imogen yatakta iyice uyanmış olan Ralph'i okşadı. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Eminim yapmazsın. Sadece bundan bahsettim çünkü bunun sorun olmayacağını düşünürse *benim* yatağında uyumaya çalışacak ve bu olmayacak.

Hiçbir şey seks hayatınızı yataktaki bir köpek kadar engelleyemez."

Güldü ama bir yanı da merak ediyordu. "Kız arkadaşın hayvanları sevmiyor mu?"

"Şu anda bekâрім çünkü son kız arkadaşımın hayvanları *pek* sevmediği ortaya çıktı. Özellikle de gecenin bir yarısı hastalanma eğilimlerinden hoşlanmıyordu, bu da benim sık sık eve gelmememe neden oluyordu. Peki ya siz?"

Kişisel bilgilerini bu kadar özgürce paylaşmaya istekli olması, onun hakkında herkesten daha fazla şey bildiği gerçeği konusunda kendisini daha iyi hissetmesini sağladı.

"Ben mi?" Ralph'i daha yakına çekti. "Hayvanları severim."

Güldü. "İyi uykular, Imogen. Sabah görüşürüz." "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Ve öyleydi. Geçirdiği o günden sonra gülümseyebileceği kimin aklına gelirdi ki? Elbette bunun nedeni çoğunlukla Ralph'tı. Kibar gözleri ve iyi bir mizah anlayışı olsa bile Miles'la hiçbir ilgisi yoktu.

Kimi kandırıyordu?

Sırıtarak telefonunu tekrar şarja taktı ve yatağa gelmeden önce yaptığı bitki çayını aldı.

"Yatakta uyumaman gerekiyor ama bir geceden bir şey olmaz. Ona söyleme, olur mu?"

Ralph kuyruğunu salladı ve başını patilerinin üzerine koyarak kıvrıldı.

"Seni sepetinde uyutmaya çalıştım. Ama pek işe yaramadı, değil mi?"

Onu görebilmek için sepetini yatak odasındaki pencerenin altına koymuştu. Adam bir dakikadan az bir süre sepetin içinde oturmuş, incinmiş ve üzgün görünmüş, sonra da yatağın üzerinde ona katılmıştı. Bunu gizlice yapmaya çalışmış, belki de fark etmeyecekti, ama gizlilik ve zıplayan retrieverlar pek bir arada durmuyordu ve çabaları onu gülümsetmişti.

Muhtemelen onu sepetine geri göndermesi gerektiğini biliyordu ama Dorothy ve Sara ile yaptığı konuşmadan sonra kendini çok kötü hissediyordu ve onun katı bedeninin sıcaklığını inanılmaz derecede güven verici bulmuştu. Tüm iş arkadaşlarının köpeklerine deli olmasına şaşmamalıydı. Bir köpeğin bu kadar mükemmel bir arkadaş olabileceğini hiç düşünmemişti.

Londra'ya döndüğünde onu hatırlayabileceği bir şey olsun diye birkaç fotoğrafını çekti.

Londra'ya dönmeyi düşünmek istemiyordu. Annesini de düşünmek istemiyordu. Her şeyden çok yorulmuştu.

Başını çevirdi ve Sara'nın ona verdiği, şimdi komodininin üzerinde duran pelüş tavşana baktı.

Kulağa ne kadar saçma gelse de, o tavşan geçmişle bugün arasında bir bağlantı gibi hissettiriyordu.

Ralph mızızlandı ve o da dikkatini tavşandan köpeğe kaydırdı.

"Biraz uyumalısınız. Yarın Noel ağacı avına çıkacağız." Ve şimdiden bu konuda gergin hissediyordu. Ailesi olabilirlerdi ama bu insanları gerçekten tanıımıyordu ve onlar da onu tanıımıyordu. Ya ondan hoşlanmazlarsa? Aile üyelerinin birbirlerinden hoşlanması gerektiğini söyleyen hiçbir kural yoktu, annesinin davranışları bunun kanıtıydı. "Dürüst olmak gerekirse o kadar da sabırsızlanmıyorum ama en azından sen orada olacaksın. Ve Miles. Bu yardımcı olacaktır." Çayı bıraktı ve yorganın altına sokuldu.

Ralph görünüşe göre bir gece için yeterince dinleme yaptığına karar vermişti ve yatakta olduğu için hiçbir suçluluk ya da pişmanlık belirtisi göstermeden çoktan uyumuştı.

Imogen'in günün aktivitelerinden sonra hiç uyku beklentisi yoktu ama gözlerini kapadı ve bir sonraki açışında sabah olmuştu ve Ralph kapıyı tırmalıyordu.

Imogen gözleri kan çanağına dönmüş bir halde telefonuna baktı. "Bütün gece uyuduğuma inanamıyorum!"

Ralph onun uyku düzeniyle ilgilenmiyordu. Mızızızlanınca kendini zorla yataktan kaldırdı ve yatarken giydiği tişörtün üzerine bir kazak geçirdi.

"Şimdi seni bahçeye çıkaracağım." Kadın çoraplarını aldı ve onu merdivenlerden mutfığa kadar takip etti.

Zemin ayaklarının altında sıcacıktı ve arka kapıyı açtı. Ağaçları ve bahçeyi kaplayan kar, zayıf güneş ışığında şeker kristalleri gibi parlıyordu.

Soğuk yılan gibi kulübeye doğru ilerliyordu ve keşke kot pantolonunu ya da daha iyisi, yanına aldığı yünlü taytını bulmak için zaman ayırsaydı diye düşündü.

Ralph'ı dışarı çıkardı, çoraplarını ve kürklü çizmelerini giydi. Sonra titreyerek kapının girişinde durdu ve Ralph'in yeni çevresini araştırmasını izledi, keşifleri bozulmamış karda pati izleri bırakıyordu. Kulübenin bahçesi yüksek bir duvarla çevriliydi, bu da onu hem özel hem de güvenli kılıyordu ama yine de Ralph'ı dikkatle izledi. Ralph onun sorumluluğundaydı ve ona zarar gelmesini istemiyordu, her ne kadar şu anda donma riski olan.

"Acele et, Ralph!" Dişleri gıcırdıyordu. "Yoksa Miles'ı gece kıyafetlerimle karşılayacağım."

"Bununla ilgili bir sorunum yok, bu yüzden benim hesabıma acele etmeyin." Miles'ın

Ses bahçe kapısının üzerinden geliyordu ve Ralph sevinçle havlayarak ona doğru koştu.

Imogen çıplak bacaklarının ve tişörtünün uyluğunun ortasında durduğunun farkındaydı. Üzerine geçirdiği kazak da neredeyse onun kadar uzundu. Miles'la buluşmak için seçeceği ilk kıyafet kesinlikle bu olmazdı.

Neden arabayı duymamıştı? "Erkencisin."

"Tam olarak bir zaman belirlemedik, bu yüzden erken gelemem."

Köpeğe bakmak için eğildi. "Birileri yatıya kalmaktan hoşlanmış gibi görünüyor. İyi miydi?

Uslu durdu mu ve sepetinde uyudu mu?"

"O mükemmeldi." Soruyu geçiştirdi. "İkimiz de geç uyuduk, bu yüzden onu dışarı çıkarmak için biraz acele ettik." Ve buna hâlâ şaşırıyordu. Gece boyunca hiç uyumazdı ama dün gece uyumuştı.

"Geç uyumak iyidir. Eminim dünden sonra buna ihtiyacın vardı."

Doğruldu ve çıplak bacaklarını taradı. "Bu çok hoş bir görünüm."

"Ralph çaresizdi. Açıkçası, seni görmeden önce giyinmeyi planlamıştım."

"Benim için acele etme." Adam ona yavaşça gülümsedi ve kadın bu gülümsemeyi iliklerine kadar hissetti.

"Sen kahveyi yap, ben de gidip daha sıcak bir şeyler giyeyim."

"Muhtemelen iyi bir fikir. Noel ağacı avı kesinlikle yapılamaz çıplak bacaklarla." Ralph'ı eve girmesi için cesaretlendirdi. "Ben kahvaltıyı hazırlayayım."

İtiraz etmedi.

On dakika sonra duş almış ve sıcak tutan giysilerini giymişti. Miles'a katılmadan önce yatağını hızla düzeltilti ve Ralph'ın sepetindeki battaniyeyi, biri kontrol ederse diye orada uyumuş gibi göstermek için buruşturdu.

En azından köpekler küpelerini ya da varlıklarını ele verebilecek diğer kişisel eşyalarını düşürmediler.

Mutfığa girdiğinde onu pastırma ve taze kahvenin nefis kokuları karşıladı. Pencerelerden ağaçların üzerinde parıldayan karı görebiliyordu.

"Bu odayı seviyorum."

"Ben de bayılıyorum. İçinde yemek olan her oda benim en sevdiğim odadır." Miles ocağın önünde durmuş domuz pastırması kızartıyordu. Paltosunu sandalyenin üzerine asmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı.

Adam ona arkasını döndüğünde, Imogen bir an için kendine onu inceleme fırsatı verdi. Janie'nin etrafta olmamasından memnundu. Janie onun *çok ateşli* olduğunu söylerdi ve Imogen buna karşı çıkmakta zorlanırdı ama aralarındaki çekimin bundan çok daha derin olduğunu biliyordu. Adam güçlü, yetenekli ve en önemlisi de nazikti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Her şey hazır. Sana sağlıklı bir kase yulaf yapacaktım ama sonra Dorothy'nin buzdolabında bıraktığı pastırmayı fark ettim. Daha önce böyle bir şey tatmamış olacaksın. Organik, otla beslenmiş-" Çatalıyla birkaç çıtır tellerini ekmek dilimlerinin üzerine yerleştirdi ve tabağı onun önüne koydu. "Dene bakalım. Sakın aç değilim deme çünkü Noel ağacı avlamak zor iştir, özellikle de Ava söz konusuysa. O kız ne istediğini biliyor ve onu bulana kadar da durmayacak. Bu bir süre için yiyeceğiniz son yemek olabilir. Bu yolculuk Noel arifesine kadar sürebilir, bu yüzden yakıta ihtiyacınız var."

"Gerçek bir karaktere benziyor." Oturdu ve sandviçi ısırdı. "Oh bu çok lezzetli-"

"Öyle değil mi?" Onun yanına oturdu ve Ralph da Imogen'in sandalyesinin yanına yerleşti.

Burada birlikte oturup kahvaltıyı paylaşmanın tuhaf bir samimiyeti vardı. Rahatsız hissettirmesi gerekirdi ama garip bir şekilde hissettirmedi.

Kupasını kaldırdı ve sonra tekrar yere bıraktı. "Bana tuhaf bir şekilde bakıyorsun. Neyin var?"

Sandviçini yere bıraktı. "Bunu yapmayacağımı düşünüyorum."

"Pastırma yemek mi? Bunun sık sık yapılması gereken bir şey olmadığını biliyorum ama her zaman söylediğim gibi her şeyde ölçülü olmak gerekir. Özellikle de yapmak istediğim bir şeyi gerekçelendirirken."

"Pastırma değil. Sen. Bu. Kahvaltı."

"Kahvaltı yapmıyor musun? Bu şok edici bir alışkanlık Imogen." Ona azarlayıcı bir bakış attı. "Günün en önemli öğünüdür."

Gülümsedi çünkü onun kendisini kasıtlı olarak yanlış anladığını biliyordu. "Daha bir gün önce tanıştığım bir adamla kahvaltı etmekten bahsediyorum."

"Evet, oldukça yoğun bir gündü. Ve şimdi bir köpeğin velayetini paylaşıyoruz-" Ralph'a baktı "-bu da bizi bir araya getiriyor."

Kalbi küçük bir sıçrama yaptı. "Her gece ve her hafta sonu onunla birlikte mi olacağız?"

"Bu konu henüz çözülmedi ama avukatları bu işin dışında tutabileceğimizi umuyorum." Kahvesinden bir yudum aldı. "Pastırmalı sandviç nasıl?"

"İnanılmaz. Sanırım her zaman kadınlar için kahvaltı hazırlıyorsunuz."

"Neredeyse hiç. Kendim için bile o kadar sık yapmıyorum."

"Peki bunu hak etmek için ne yaptım?"

Kupasını yere bıraktı. "Önümüzdeki yolculuk için yakıta ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ayrıca bir arkadaşına da, çünkü burada tek başına oturup bir kase mısır gevreği yemeni ve günün garip geçip geçmeyeceği konusunda endişelenmeni istemedim."

Ve tabii ki bu tam da onun yapacağı şeydi. "Bu yüzden mi erken geldin? Moral desteği için mi?" Unutamazdı.

Nadir bir gün gibi görünen bu tatil gününde yapabileceği muhtemelen yüzlerce başka şey varken, bir gün önce onunla kalmış olması.

"Muhtemelen benim tanıdığın en bakımlı kadın olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır." Onun bakışlarını tuttu. "Ama sen kesinlikle tanıdığım en cesur insansın."

Yutkundu. "Ben mi?"

"Evet. Dün arabamı senin yanında durdurduğumda şok olmuş ve üzülmüştün -muhtemelen Dorothy'nin büyükannen olduğunu yeni öğrendiğin için- ve istediğin son şey bir arkadaştı. Arabama binmek istemedin ama sonra Ralph'i gördün ve yardım edebilmek için arabama bindin."

"Bu beni cesur yapmaz. Beni ihtiyacı olan bir köpek için enayi yapar."

"Belki ikisi de öyledir. Ama Ralph'i halletmeyi bitirdiğimizde Eve, Londra'ya dönebilirdiniz ama Dorothy ve Sara'nın söyleyeceklerini dinlemeyi kabul ettiniz ve bunların hiçbirisi kolay dinlenebilir şeyler değildi. Ben olsaydım muhtemelen çekip giderdim diye düşünüp durdum. Ama siz orada oturdunuz ve söylemeleri gerekeni söylemelerine izin verdiniz. Sadece bu da değil, her şeyi inkâr etmek daha kolay olacakken söylediklerini gerçek olarak kabul ettiniz. Bu kadar zor bir şeyle başa çıkmak kolay değil."

Bir gün öncesini düşündü.

Miles ona hikâyenin kendi versiyonunu anlattıktan sonra bir an neredeyse oradan ayrılacaktı.

"Ayrılmak kolay bir karar olurdu. Zor konuşmalar olmazdı." Ama bunu yaparsa, çekip giderse ve olan biten her şey için ailesini suçlarsa, gerçeği inkâr etmiş olacağını biliyordu. Kendini annesi gibi bir kurbanı dönüştürmüş olacaktı. İlerlemek yerine geçmişte kilitli kalacaktı. Bu, hayatını daha az gerçek hissetmesine neden olacaktı ve bu kadar uzun süre sahteliği benimsedikten sonra, hayatını gerçek hissetmeye çok ihtiyacı vardı.

O gün hastanede annesine ne söylediğini düşündü.

Kendi kötü seçimlerinin sorumluluğunu almak yerine her şey için beni suçlamayı seçiyorsun.

"Ne kadar zor olursa olsun, hikayeyi bir de onların tarafından dinlemem gerektiğini biliyordum.

Onlara açıklamaları için bir şans verin."

Başını salladı ve sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Yani, dediğim gibi, cesurca." "Ralph'ın orada olması iyiydi." Tereddüt etti. "Ve onun orada olması

senin de kalman anlamına geliyordu ve bu da yardımcı oldu." "Ralph yüzünden kalmadım."

Kalbinin biraz daha sert çarptığını hissetti. "Miles-"

"Ve o konuşmadan sonra bile gidebilirdiniz. Sana söyledikleri her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacın olduğunu söyleyebilirdin, ama sen

yapmadın. Sara seni onlara katılmaya davet etti ve sen de hayır diyebilirdin ama demedin." Kahvesini bitirdi. "Sanırım bugün senin için biraz bunaltıcı olacak."

İnkâr etmek için ağzını açtı ama onun yerine kendini doğruyu söylerken buldu. "Biraz gerginim, bu doğru. Korkuyorum." Onun küstahlaşmasını ya da başka bir şaka yapmasını bekliyordu ama bakışları ciddiye.

"Seni en çok ne korkutur?"

Nereden başlamalı? "Sanırım beni tanımadıkları gerçeğinden. Ya benden hoşlanmazlarsa? Annem belli ki onları çok incitmiş. sorumludur."

Kaşlarını çattı. "Imogen-"

"Bunun mantıksız olduğunu biliyorum, ama bazen mantıklı olmadığını bilsen bile bir şeyler hissetmek mümkündür."

"Size hiç kuşku duymadan söyleyebilirim ki, siz ne kadar gerginseniz, Dorothy ve Sara da o kadar, hatta daha fazla gergindir."

"Daha fazla mı? Bu mümkün değil."

"Seni kaybettiler," dedi usulca. "Muhtemelen seni tekrar kaybetmekten korkuyorlardır."

Bir gün önce çıkıp gittiğinde de böyle mi düşünmüşlerdi? Onu kaybettiklerini mi? "Beni annem yüzünden kaybettiler. Bu bir daha olmayacak."

"Belki aynı şekilde değil, ama onların bakış açısından bak-" Durakladı. "Sen yoğun bir hayatı olan bağımsız bir kadınsın. Belki de bu hayatta ailene yer yok. Belki Holly Cottage'da birkaç hafta geçirir, onlarla birkaç öğün yemek yer ve sonra Londra'ya dönüp her yıl bir Noel kartı gönderirsiniz. Birbirlerini yıldan yıla neredeyse hiç görmeyen pek çok aile tanıyorum."

İçinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. "Böyle bir şey olmayacak. Ve hiç Noel kartı göndermedim, şimdi başlayacağımı da sanmıyorum."

"Ama bunu bilmiyorlar. Dorothy için sizinle bu kadar uzun süre çalışmak ve size kim olduğunu söylememek çok zor olmuş olmalı. Sanırım bunun bir nedeni de her şeyin patlamasından ve seni kaybetmekten korkmasıydı."

Dorothy ona gerçeği hemen söylemediği için kızgındı ama Şimdi o kadar basit olmadığını görebiliyordu. "Bunu öğrenmeden önce onu biraz tanıma fırsatı bulduğum için bir bakıma memnunum."

"Ve şimdi onu doğru düzgün tanıyacaksın." Kahvesini bitirdi. "Pekâlâ, bir anlaşma yapalım. Eğer herhangi bir noktada kaçmak istersen

kelime-" bir an durakladı "-fir ağacı." "Şifreli kelime mi?"

"Evet. Eğer çok fazla gelirse, sen söyle, ben de bir bahane uydurayım ve gidelim."

Çok duygulanmıştı. "Bunu benim için yapar mısın?" "Elbette. Sadece söylemen yeterli."

Gülümsedi. "Kökner ağacı iki kelime. Ayrıca, çok fazla kökner ağacına bakacağımızı varsayıyorum, bu yüzden belki de farklı bir şey seçmeliyiz."

"İyi bir noktaya değindin. Şifreli sözcüklerin benim gücüm olmayabileceğini kabul etmeye hazırım. Sen seç."

Muhtemelen şifreli bir kelimeye gerek olmadığını söylemesi gerekirdi ama aslında ihtiyaç duyduğunda kaçabilme fikri hoşuna gitmişti. "Ralph konusunda içini rahatlatmak için Valerie'yi ziyaret edeceğimizi söylemeye ne dersin?"

"Harika bir fikir. Daha da iyi bir fikir Valerie'yi ziyaret etmek olabilir. Eminim sizinle tanışmak ister. Ve Ralph'in ne kadar mutlu olduğunu görmek onu daha iyi hissettirecektir. Tamamdır. Anlaştık. Eğer 'Valerie'yi ziyaret etmemiz gerekmiyor mu?' dersen hızlı bir çıkış yapmam gerektiğini bilirim." Durakladı. "Ama sen iyi olacaksın, Imogen."

"Umarım haklısındır." Ralph'a baktı. "Orada olacağına sevindim."

"Hey, ben de orada olacağım. Ve Ralph'ten daha fazla destek olacağım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Olayı hafifletmeye çalıştı. "Ralph çok fazla destek sunuyor."

Duygusal sezgileri çok güçlü."

Miles sırtıttı. "Hayır, bu sadece onu besleyen son kişinin sen olduğunu bilmesinden kaynaklanıyor."

Adamın gülümsemesiyle telaşlanan kadın ayağa kalktı ve iki tabağı da temizledi. "Kahvaltı için teşekkürler. Sanırım gitmemiz gerekiyor? Oraya varmamız ne kadar sürer?"

"Yollar çok kötü değilse yaklaşık yarım saat. Güzel bir yer."

"Kulağa harika geliyor." Bir yanı bütün günü burada, Miles ve Ralph'le geçirmeyi diliyordu. Belki kırlarda bir yürüyüşe çıkabilir (tabii bu kez uygun bir şekilde giyinmiş olarak ve yolu bildiğini umduğu biriyle) ya da köyü keşfedebilirdi.

Ceketini aldı ve Ralph için bir kurşun çıkardı. "Bunu seveceksin. Çok şenlikli."

Genellikle *şenlikten* kaçınırdı çünkü bu ona özlediği bir hayatı hayal ettirirdi ama bugün gerçekten o hayata adım atıyordu. Kaç kez

Ailesiyle birlikte ağaç seçmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmiş miydi? Birçok kez ve bugün bunu yapacaktı.

"Daha önce hiç Noel tarzı şeyler yapmamıştım. Bunu dört gözle bekliyorum."

Bunu kucaklamaya niyetliydi. Ortak bir noktaları olmadığı, aralarında bu kadar çok şey varken bir ilişki kurmanın çok zor olduğu ortaya çıksa bile, bu anı en iyi şekilde değerlendirmeliydi.

Her zaman bir aile istemişti ve en başından beri bir ailesi olduğu ortaya çıkmıştı, o halde sırf sonuçtan endişeli olduğu için onları tanıma şansını gerçekten geri mi çevirecekti?

Hayır, değildi.

Ve sonunda tahmin ettiğinden çok daha kolay oldu, çoğunlukla Ava sayesinde.

"Ağaç bulmanın ilk kuralı büyük olması gerektiğidir." Ava, Imogen'in elini sıkıca tuttu ve onu ağaçtan ağaca sürükledi. Pembe dolgulu bir ceket ve yeşil botlar giymişti ve at kuyruğu sıcak tutan şapkasının altından dışarı fırlamıştı. "Ben kokulu olanları seviyorum. Sen de kokanları seviyor musun?"

"Bilmiyorum. Bana tavsiyede bulunacağına güveniyorum." "*Tavsiye* nedir?"

"Bu, bana ne yapmam gerektiğini düşündüğünüzü söylemeniz anlamına geliyor." "Oh." Ava parladı.

"Bunu kesinlikle yapabilirim."

"Kesinlikle yapabilir," dedi Iris elini Patrick'in elinin içine koyarak geçerken. "Bunun için başka bir kelime de *otoriter* olurdu."

"Ben otoriter değilim. Oh, *bak!*"

Ava onu aniden sağ taraflarındaki bir ağaca doğru çekerken Imogen neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Ava-" Sara uzandı ve Ava'nın boynuna temas etmekten vazgeçmek üzere olan atkıyı kurtardı "- Imogen'i öylece sürükleyemezsin her yerde."

"Neden olmasın? Eğleniyoruz."

"Eğlendiğini biliyorum ve bu harika," dedi Sara, "ama belki biraz daha nazikçe eğlenebilirsin."

Sara'nın çocuklarıyla etkileşimini izlemek Imogen'in boğazına bir yumru getirdi. Çok sıcak, sevgi dolu ve sabırlıydı. Kötü bir rüya gören bir çocuğu asla göndermezdi.

On sekiz aylık olduğunda seni kendi odana yerleştirmeye çalıştık ama sen sadece Sara ile aynı yatakta yatmak istedin.

Annesi onu alıp götürmeseydi hayatı nasıl olurdu?

Kendini bu düşünceden uzaklaştırdı. Gitmenin ne anlamı vardı ki? Orada mı? Sahip oldukları tek şey şimdi ve umarım gelecekti. Geçmiş gitmişti ve onun şimdiki zamanı kirletmesine izin vermeyecekti.

Ama belki de Sara ve Dorothy'nin sıcaklığının ve güçlü aile duygusunun, hiçbir anısı olmamasına rağmen, bir şekilde içine sızıp sızmadığını merak ediyordu. Annesine bu kadar sadık kalmasının bir nedeni de o ilk günlerdeki güvenlik ve emniyet duygusu muydu?

Kolu Ava tarafından neredeyse yuvasından çekilirken soru kafasından uçup gitti.

"Bu!" Ava dizginlenmekten hoşlanmıyordu.

"Ava!" Sara'nın sesi öfkeli çıkıyordu. "Imogen'i çekiştirmeyi bırak."

"Onu *tam olarak* çekmiyordum. Sadece daha hızlı yürümesini istedim. Onu seviyorum, anne."

"Sevdiğini biliyorum. Hepimiz ondan hoşlanıyoruz ama buzda kış üstü düşmesini istemiyoruz, yoksa bizi sevmez! Ve bir dahaki sefere bizimle gelmek istemez." Sara atkıyı sabitledi ve Imogen'e özür dileyen bir gülümseme verdi. "Çok heyecanlı. Iris de öyle. Dürüst olmak gerekirse hepimiz heyecanlıyız. Umarım bizi çok bunaltıcı bulmuyorsundur."

Hepimiz onu seviyoruz.

"Bu harika bir şey." Sara'nın da en az kendisi kadar gergin olduğunu fark etti ve bu kadar açık, kabullenici ve mutlu olan Ava'ya minnettar oldu. gariplik potansiyelinin farkında değildi. Ava'nın duygusal bir ihtiyattan tamamen yoksun olması bir şekilde tüm durumu daha kolay hale getiriyordu. "Sen bunu her yıl?"

"Evet. Bu bizim en sevdiğimiz aile geleneklerimizden biri. Ben ailemle yaptım, Patrick de yaptı, o yüzden kendi çocuklarımızla tekrarlamak doğal bir şeydi sanırım. Hepimizin dört gözle beklediği bir şey."

Yetişkinlerin konuşmalarını dinlemekten sıkılan Ava, başka bir ağaca bakmak için öne atladı.

Aile geleneği.

Imogen annesinin de bunu yapıp yapmadığını sormak istedi. Noel ağacı gezisine katılıp katılmadığını, ama ondan bahsederek havayı bozma riskini almak istemedi.

"Tina bize hiç katılmadı," dedi Sara usulca. "Aile gezilerinden nefret ederdi. Arkadaşlarıyla vakit geçirmekten daha mutlu olurdu."

Imogen onun ne düşündüğünü nasıl bildiğini merak etti. "Bu hepiniz için zor olmuş olmalı."

Sara omuz silkti, bakışları Ava'ya sabitlenmişti. "Hayat bu, değil mi? Doğru olan kısımlardan en iyi şekilde yararlanırsın ve o kadar da iyi olmayan kısımlar için elinden geleni yaparsın. Sanırım bazı şeyler için onun yanımızda olmamasına alıştık.

böyle. Bunu kabul ettik." Imogen'e baktı. "Ve bu muhtemelen işleri daha da kötüleştirdi. Kimse onu bize katılmaya zorlamadı ama bize katılmayarak ayrılıkları daha da derinleştirdi. Belki de daha fazla çaba göstermeliydik."

Diğerleri önde yürüyordu ve Imogen Patrick'in Ava'yı ağaçlara daha iyi bakabilmesi için omuzlarına aldığını gördü.

Miles, Ralph'ın liderliğine sıkıca tutunmuş olan Iris'le konuşuyordu.

Mükemmel bir aile manzarasıydı ama annesini burada hayal bile edemezdi.

"Kimseye yapmak istemediği bir şeyi yaptıramazsınız."

"Hayır." Sara gülümsedi. "Bu çok doğru. Ava'yı yatağa yatırmak için mücadele ettiğim her gün kendime bunu hatırlatıyorum."

"Kızlar yakın."

"Evet. Ve tabii ki Patrick ve ben her zaman öyle olmalarını umuyoruz. Biz Birbirlerini kollamaları ve düşünceli olmaları için onları cesaretlendirin ama gerçek şu ki aralarındaki sevgi gerçek ve doğal."

Imogen her zaman bir kardeşe sahip olmanın güzel olacağını düşünmüştü, ama

Kendini, sizinle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ederken buldu.

Hayatının bazı bölümleri kolay olmamıştı ama bu Sara için de geçerliydi. Ve Dorothy için de.

"Bana biraz çocukluğunuzdan bahseder misiniz?" Sara tereddütlüydü.

"Geceleri nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak ederek uyuyamadım. Kötü müydü, Imogen?"

Kötü.

Buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu? İçgüdüğü yalan söylemekti. Bir şey koymak için

parlatırdı. Geçmişini gizlemeye alışkındı. Saklamaya. Uyum sağladığı ve başkalarını rahat ettirdiği bir hayat icat etmeye.

Ama şimdi bunu yapmanın bir anlamı yoktu. Bu Sara'ydı ve Sara Tina'yı tanıyordu. Sahte köpeklerle, sahte erkek arkadaşlara ya da sahte bir aileye gerek yoktu. Sara onun gerçek ailesiydi ve o zaten gerçeğin çoğunu biliyordu.

"Bazen zor oluyordu. Tina anne olmak istemiyordu, bu yüzden çok eli açık ya da ilgili değildi-" Rol yapmak ya da rol yapmak zorunda olmamanın ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırmıştı. Sadece gerçeği söylemek ve bir

değişiklik için olduğu kişi olmak. Hayali bir versiyon uydurmak yerine hayatını kabul etmek.

"Dün ona Tina dediğini fark ettim. Neden?"

"Bu konuda ısrar etti. Birincisi, sanırım anne değilmiş gibi davranabileceği anlamına geliyordu, ikincisi de kendini genç, bekar ve hiçbir bağı olmayan biri olarak sunmayı seviyordu."

Bir hayat icat etmenin mümkün olduğunu ilk kez orada öğrenmişti. Ne de olsa Tina'nın yaptığı da bu değil miydi?

Sara dinledi. "Seni son gördüğümüzde birlikte olduğu adama ne oldu?"

"Terry." Imogen'in Terry ile ilgili güzel anıları vardı. "Nazık biriydi. Bana kitap okurdu. Ama birlikte mutlu değillerdi. Ayrıntıları anlayamayacak kadar küçüktüm ama çok kavga ettiler ve sonunda o da gitti." Ve onu suçlamamıştı. Kendisinin de gitmiş olmasını dilediğini hatırlıyordu. "Boşandılar. Ondan sonra uzun bir ilişkisi olmadı. Erkekler geldi ve gitti."

"Terry ile iletişimde kaldın mı?"

"Yurtdışına taşındı. Tek tük kartpostal gönderirdi ama o da uzun sürmezdi. Mektup yazacak bir tip değildi. Ve sanırım bu garipti. Yeni bir hayat kurdu ve ben bunun bir parçası değildim."

"Sizin için zor olmuş olmalı."

"Bazen." Sara'ya anlatabileceği pek çok şey vardı ama bunun ne faydası olacaktı ki? Sara aralarında bir köprü kurmaya çalışıyordu, karanlık detayları araştırmıyordu. Belki bir gün bu konuda konuşacaktı ama şimdi sırası değildi. "O kadar da kötü değildi. Beni kendime güvenen biri yaptı ve bu iyi bir şey." Her zaman olumlu yönleri bulmaya çalışırdı. Etkileyebileceği şeylere odaklanırdı. Gülünç derecede saf bir iyimser olduğu için değil, yardımcı olduğu için. Eğer spot ışıklarını iyiye çevirirseniz, şanslıysanız karanlık şeyler arka planda kalırdı.

"Çok iyi iş çıkardın," dedi Sara. "Kendinle gurur duymalısın. Hayatında özel biri var mı?"

"Hayır." Imogen ağaçlara, kara ve gökyüzündeki buz mavisine baktı.

"Benim hatam. İnsanlara yaklaşma konusunda o kadar da iyi değilim." Bunu yapabilecek kapasitede miydi? Gerçekten kendisi olduğu bir ilişkisi hiç olmamıştı. İnsanlara görmelerini istediği şeyleri gösteriyor ve paylaştığı bilgiler konusunda cimri davranıyordu. Küçük yaşlardan itibaren kendine güvenmeyi öğrenmiş ve hayatını kendini koruyarak, savunmasız kalmamaya dikkat ederek geçirmişti. Birine yakınlaşmak için gardını yeterince düşürebiliyor muydu?

Bakışları, Ava'yı dikkatle dinleyen Miles'a kaydı.

Bir gün önce onunla ne kadar kolay konuştuğunu ve daha önce ona kahvaltı hazırladığında yanında ne kadar rahat hissettiğini düşündü. Zaten onun hakkında hayatındaki herkesten daha fazla şey biliyordu.

Ve bu onu gergin hissettirdi, sanki giydiği kostüm aniden üzerinden çıkarılmış gibi.

Sara onun kolunu sıktı ve sadece Imogen'in duyabileceği şekilde daha yakına eğildi. "Ona güvenebilirsin."

"Oh!" O kadar şeffaf mıydı? Yüzünün kızardığını hissetti. "Ben - yani -"

"Biliyorum. Merak ediyorsan diye söylüyorum, o harika biri." Rahatsız görünme sırası Sara'daydı. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. herhangi bir şey."

"Sorun yok." Imogen ona baktı. "Böyle konuşmalar yapmaya alışık değilim, hepsi bu."

"O zaman benim gibi biri üzerinde pratik yapmak muhtemelen iyi olur, böylece önemli birine geldiğinde zaten bir uzman olursun."

"Sen önemlisin."

"Ama ben ailedenim," dedi Sara. "Bana her şeyi söyleyebilirsin. Yanlış bir şey yok. Sözlerine dikkat etmek ya da kendini korumak zorunda değilsin."

"Aile." Bu kelime dudaklarında yabancı bir his uyandırdı. "Sanırım bu fikre henüz alışamadım."

"Biliyorum. Garip hissettiriyor, değil mi? Akraba olmak ve birbirimizi çok az tanımak. Sanırım cevap sadece rahatlamak, birbirimizle vakit geçirmek ve fazla düşünmemek. Ve Noel bunun için harika bir zaman elbette." Sara'nın sesi yumuşadı. "Ama benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Her konuda, her zaman. Ben senin için buradayım Imogen. Bunu bilmen benim için çok önemli. Londra'ya döndüğünde bile. Biriyle konuşmak istersen telefonu açman yeterli."

Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. Hiç bu düzeyde bir destek sunmamıştı. Sara'nın samimi olduğunu biliyordu. Kızlara, Patrick'e ve Dorothy'ye nasıl davrandığını görmüştü. Hatta Sara'nın Tina'nın onu ne kadar üzdüğü düşünüldüğünde, Imogen'le konuşmaya gelmesi ne kadar sadık olduğunun bir ölçüsüydü.

Gözyaşları gözlerini yakıtı. "Teşekkür ederim."

"Ciddiyim. Bu sizin için çok zor olmalı ve güvendiğiniz biriyle konuşabilmeniz çok önemli ve bana güvenebilirsiniz. Keşke yanında olsaydım."

tüm hayatın boyunca senin için - bilge yaşlı teyzen, sana muhtemelen istemediğin tavsiyeler veriyor. Sana uymayan kazaklar ördü." Sara sırtıttı. "Şaka yapıyorum. Hayatımı kurtarmak için örgü öremem, yani güvendesin. Pütürlü Noel Baba yok

Bu Noel'de benden kazak alacaksınız, söz veriyorum."

Duygularına rağmen Imogen da güldü. Tek başına üstesinden geldiği tüm zor zamanları düşündü. *Sara'yı arayabilirdi.* "Yaşlı ve bilge bir teyzenin yardımcı olabileceği durumlar kesinlikle vardı."

Annesinin ona söylediği son şeyi düşündü. *Git ve mutlu aile fantezini başka bir yerde yaşa.* Eğer bilseydi, bunu yapabilirdi.

"Kızgın hissediyorum." Kelimeler ağzından döküldü ve onu şaşırttı. "Yalan söylediği için kızgınım. Ve bu konuda kendimi suçlu hissediyorum."

"Suçlu hissetmen için bir neden olduğunu sanmıyorum. Ben de kızgınım," dedi Sara. "Ve eminim annem de -büyükannen- aynı şekilde hissediyordur, her ne kadar kabul etmese de. O benden daha cömert ve bağışlayıcıdır, ama belki de bunun nedeni Tina'nın annesi olmasıdır. Belki de bir çocuktan vazgeçmek ve onu olduğu gibi kabul etmek zordur. Bilemiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Yaptığı şeyi neden yaptığını da anlamıyorum."

"Ben psikolog değilim ama bence bir şekilde kendini hep yetersiz hissetti. Çünkü eğer uymazsa." Sara, Miles'ın Ava'yı omuzlarına almasını izledi. "Onunla bu konuda konuşacak mısın?"

"Bilmiyorum. Son karşılaşmamız pek iyi geçmedi." Bu hafif bir ifadeydi ama bunun ayrıntılarını paylaşmak niyetinde değildi, özellikle de bugün.

"Bunu düşüneceğim."

Sara kolunu Imogen'in kolunun arasından geçirdi. "Geçmişle ilgili bir şey yapamam ama artık buradayım. Daha önce her ne olmuş olursa olsun, biz bir aileyiz Imogen ve artık senin hayatının bir parçasıyız. Bunu unutma."

Aile. Bu kelime başını döndürdü.

Annesi bunu bir fantezi olarak görüyordu ama Sara'nın yanında dururken ilk kez gerçekmiş gibi hissediyordu.

Ava donmuş arazinin üzerinden onlara, "Hadi," diye bağırdı ve Sara güldü.

"Aileni yeniden keşfetmemiş olmayı dileyecek kadar yaşayabilirsin." "Böyle bir şey olmayacak."

"Ağaca odaklansak iyi olur yoksa son derece otoriter kızımdan azar

işiteceğiz. Yetişmek için dünya kadar vaktimiz var. Ayrıca Ralph

sizi endişeyle izliyor. Günümüzün tadını çıkaralım."

O anda Imogen'in telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp numarayı kontrol etti.

Tina.

İmkânı yok. Bir an önce içini dolduran mutluluk, patlamış bir balonun havası gibi dışarı fırladı.

Neden aramıştı? Son karşılaşmalarında olan onca şeyden, söylediği onca korkunç şeyden sonra neden Imogen'le konuşmak istiyordu ki?

Ekrana baktı ve Sara'nın bakışlarını üzerinde hissetti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Imogen aramayı reddetti ve telefonu cebine geri koydu. "Sadece iş."

"Doğru." Sara ona uzun uzun baktı ve Imogen göğsünde bir baskı hissetti.

"Aslında iş değildi. Tina'ydı. Ve neden aradığı hakkında hiçbir fikrim yok. En son görüştüğümüzde benimle bir daha görüşmek istemediğini söylemişti, yani bir şeyler olmuş olmalı. Muhtemelen paraya ihtiyacı var." Bu sözleri söylediği anda Sara'nın yaşadığı şoku hissetti.

"Ah, Imogen-" Sara biraz daha yaklaştı. "Bu sık sık olur mu? Seni para için mi arıyor?"

"Olur böyle şeyler. Merak etme, artık ona para vermiyorum ama Bazen kirasını ödüyor ya da tamirat masraflarını karşılıyor." Sara'nın ona ne kadar aptal olduğunu söylemesini bekledi ama söylemedi.

"Nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyor, değil mi? O kötü davranıyor ama bir şekilde kendini kötü hisseden siz oluyorsunuz."

"Aynen öyle." Sara'nın nasıl hissettiğini bilmesi her şeyi biraz daha kolaylaştırdı. Hayatında ilk kez bu konuda yalnız olmadığını hissetti.

"Onunla konuşmak ister misin? Seni yalnız bırakabiliriz." Sara tereddüt etti. "Ya da istersen senin için onunla ben konuşabilirim."

Imogen Sara'ya baktı. "Bunu yapar mıydın?"

"Eğer size yardımcı olacaksa, evet, ancak sizin kadar cömert olacağımı garanti edemem. Kaba ve üzücü bir şey söyleyebilirim ama bu sizin sorumluluğunuzda olmaz."

Her şeye rağmen Imogen gülümsedi çünkü Sara'nın kimseye kaba davranacağını düşünemiyordu.

Tam o kadarını söyleyecekti ki telefonu tekrar çaldı.

Bakışları Sara'nın kollarıyla kısa bir süre buluştu ve sonra dikkatini tekrar telefonuna verip onu kapattı.

Değiştiremeyeceği ve kontrol edemeyeceği pek çok şey vardı ama annesiyle konuşup konuşmamayı kontrol edebilirdi.

"Bu benim Noel ağacı almak için ailece yaptığım ilk gezi. Bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Sara bir süre onu inceledi ve sonra başını salladı. "İyi karar. Hadi yapalım o zaman. Bir Noel ağacı seçelim. Sana aile kuralları ve gelenekleri hakkında bilgi vermeliyim. Alan için çok büyük bir ağaç seçiyorsun. Tamamen kullanışsız. Sonra da Patrick'in bunu göstermesine izin veriyorsun."

"Sonra ne olacak?" Onu yutmakla tehdit eden kara buluta karşı kendini geri itti. "Geri mi çekileceksin?"

Sara gülümsedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence üçünüze karşı adamın hiç şansı yok." "Çok haklısın."

Ava'ya doğru yürüdüler ve Imogen, paylaşabileceğin biri olduğunda bir sorunun üstesinden gelmenin ne kadar kolay olduğunu düşündü.

Bir noktada annesiyle nasıl başa çıkacağını düşünmesi gerekecekti ama şu anda etrafı kar, kahkaha ve Ava'nın heyecanı ile çevriliydi ve bu deneyimin bir anını bile annesini ya da geçmişini düşünerek harcamak istemiyordu.

Hepsi bekleyebilir.

OceanofPDF.com

19

Dorothy

Bütün günü hazırlık yaparak geçirdi, gecenin mükemmel olacağına kararlıydı.

Onu Noel ağacı gezisine katılmaya davet etmişlerdi ama kısmen ev için zaten üç ağacı olduğu ve önündeki akşama odaklanmak istediği için, kısmen de Imogen ve Sara'ya birlikte zaman ayırmak istediği için reddetmişti.

Bunun onlar için iyi olacağını ve belki de Imogen için hepsiyle aynı anda uğraşmaktan biraz daha kolay ve daha az bunaltıcı olacağını düşünmüştü ama sonra gün içinde bu kararını sorguladığı anlar olmuştu. Sara bunların hiçbirini istememişti ve sadece Dorothy yüzünden tüm bunlarla tekrar yüzleşmek zorunda kalmıştı. Bununla nasıl başa çıkıyordu?

Noel ağacı seçmeye gitmek Sara'nın yılın en sevdiği günlerinden biriydi. Ya Imogen'in orada olması kızının bu özelliğini bozduysa?

Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için Sara'ya mesaj gönderirken kendini durdurmak zorunda kaldı ve Patrick ile Miles'ın ve kızların da orada olduğunu kendine hatırlattı. Ava ve Iris işin içindeyken herhangi bir şeyin çok garip ya da ciddi olması zordu.

Belki iyi giderdi ama beklentilerini kontrol altında tutmaya dikkat ediyordu. Yaşanan onca şeyden sonra bile aile hayatını romantikleştirme eğiliminde olduğunu biliyordu. Olanların çoğu için hâlâ kendini suçlamasının nedenlerinden biri de buydu. Bir parçası hâlâ, işleri farklı şekilde yapsaydı sonucun farklı olabileceğine inanıyordu. Ama öyle olur muydu? Belki de Sara haklıydı. Olan biten her şeyi kontrol edebilme yeteneğine sahip olduğunu düşünmek hayalcilikti. Bir noktada belki bir ebeveyn

Sadece bir çocuğu belli bir şekilde yetiştirebileceğinizi kabul etmek zorundaydınız, ancak sonunda seçimleri kendilerine aitti ve bunun üzerinde hiçbir kontrolünüz yoktu.

Kendinizi suçlamak yerine kabullenmeyi denemelisiniz.

Sara'nın sözleri beynine yerleşmişti.

Tina'ya söylediği şeylerden, bununla başa çıkma şeklinden pişmanlık duyarak ve tüm bu olanlar için kendini suçlayarak çok zaman geçirmişti. Ve suçu üstlenerek, aslında Tina'yı mazur göstermişti ki Sara'nın bunu sinir bozucu bulduğunu biliyordu.

Dorothy mutfak penceresinden dışarı bakıyor, Benson'ın karla kaplı tarlasını keşfetmek için ahırdan çıkışını izliyordu.

Sara haklıydı. Seçimleri yapan Tina'ydı. Seçim Imogen'i terk etme, geri dönme ve Imogen'i yanına alma, ailesini hayatından dışlama seçimi.

Belki de kabullenmek en doğru yoldu ama bunu nasıl başaracaktınız?

Bir noktada belki de çocuğunuzu tüm benliğinizle sevmenin, ancak davranışlarından ve seçimlerinden hoşlanmamanın mümkün olduğunu kabul etmeniz gerekiyordu.

Tüm bunlar için endişelenmekten bitkin düşmüştü, sıcacık sarındı ve Benson ile diğer alpakaları beslemek için dışarı çıktı. Tarlalar beyaza bürünmüştü, kar kristalleri güneş ışığını yakaladıkça parlıyordu. Acı soğukta nefes almak zor olsa da bu güzellik nefeslerini kesiyordu.

Ve gerçekten de içeride yapılacak o kadar çok şey varken dışarıda Benson'la konuşmamalıydı. Şu ana odaklanmalıydı, geçmişe değil.

Temiz hava ve hayvanlarıyla geçirdiği beş dakika sayesinde kendini biraz daha iyi hissederek eve döndü ve mutfakla meşgul oldu.

Bir saat sonra zengin bir kış güveci yapmıştı ve mutfaktan nefis kokular yayılıyordu.

Özel bir akşam yemeği olduğu için yemek odasındaki masayı hazırladı ve sunuma ekstra özen gösterdi. Yüzeylerde mumlar titriyor ve birkaç gün önce seçtiği ağaç masanın kıvrımında gururla yerini alıyordu.

Pencere. Süsleri bir yıldan diğerine özenle saklardı ve hepsi onun için değerliydi. Ağaca astığı her şeyin bir anısı vardı.

Noel yemeğini burada servis edeceğine karar verdi.

Phillip hayattayken eğlenmeyi çok severlerdi. Dorothy köyden insanları bir araya getirir, kahkaha ve sohbet dolu gürültülü akşamların tadını çıkarırlardı. O öldükten sonra, aynı şeyi yapma fikri Birlikte yaptıkları şeyleri tek başına yapmak ona cazip gelmiyordu. Hâlâ yemek pişiriyor ve bundan zevk alıyordu ama toplantıları neredeyse her zaman gayri resmi ve genellikle doğaçlama oluyordu.

Ama bugün kutlamak için bir sebepleri vardı.

Ava ve Iris'e bir ödün olarak, yemeği erken yiyeceklerdi. Imogen'in masada onlara katılacağına inanmakta güçlük çekiyordu.

Araba motorlarının sesini, ardından sesleri ve Ava'dan gelen bir kahkaha çığlığını duyduğunda hazırlıklarını ancak bitirmişti.

Soğuk hava, gülümsemeler ve karlı botlar getirerek eve doluştular. Ve gürültü. Çok fazla gürültü. Evin içinde yankılandı ve Dorothy'nin kalbi.

Sara ve Imogen birlikte gülüyorlardı ve Dorothy kızına rahatlamış ama biraz da merakla baktı.

Sara kendini geçmişten o kadar katı bir şekilde korumuştur ki, Dorothy onun Imogen'e karşı kendini tutacağından endişelenmişti, ama öyle görünmüyordu durum böyle.

"En azından sizin ağacınız oturma odasına sığıyor," diyordu Imogen'e. Paltolarını çıkarıp bir kenara atkı ve eldivenlerini yığarlarken. "Kızların bizim için seçtiği ağaç çok uzun. Ben bile öyle düşünüyorum. Patrick'in onu düzeltmesi gerekecek."

Ralph o anı Bailey'i mutfığa kadar kovalamak için seçti ve Miles onu geri çağırmaya çalıştı.

"Ralph. Ralph! Üzgünüm Dorothy," diye mırıldandı. "Neden kendimi bu işe bulaştırdım ki? Imogen? Köpeğini çağırmalısın."

"Köpeğim mi?" Imogen atkısını Sara'nınkinin üzerine astı ve dönüp ona baktı, yanakları parlıyordu. "Ne zamandan beri *benim* köpeğim oldu?"

"Dinleyeceği tek kişi sen olduğun için."

Imogen saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Ralph! Buraya gel."

Ralph ona doğru roket gibi fırladı ve yüzünde sersem bir ifadeyle ayaklarının dibinde gıcırdayarak durdu.

Imogen, "Otur," dedi ve Ralph kuyruğunu sallayarak oturdu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Miles inanamayarak başını salladı.

"İşte bu kadar.

Onu Londra'ya geri götürüyorsun."

"Beni kışkırtma," dedi Imogen ve Ava üzgün görünüyordu.

"Imogen'in Londra'ya dönmesini istemiyorum. Sonsuza dek burada kalmasını ve benim arkadaşım olmasını istiyorum. Ağacının tepesi için bir yıldızın var mı Imogen?" Olduğu yerde döndü, neredeyse eğlenenin bir parçası olmak isteyen Bailey'nin üzerine düşüyordu.

"Benim yıldızım yok." Imogen uzandı ve Ava dengesini kaybetmeden onu sabitledi.

"Peki ya diğer süslemeler?"

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Sara büyük kırmızı bir fiyonkla bağlanmış bir kutu çıkardı ve Imogen'e uzattı. "Küçük bir hediye."

"Benim için mi?" Imogen şaşkınlıkla aldı. "Nedir bu?"

"Görmek için açmalısın! Ben yardım ederim." Ava kurdeleye uzandı ama Iris onu geri çekti.

"Nazik olun! İnsanların kendi hediyelerini açmalarına izin vermelisiniz."

"Hadi birlikte yapalım." Imogen Ava'nın önünde çömeldi. "Sen kurdeleyi çek, ben de kâğıdı çıkarayım."

Ava çekti ve kurdele yere düştü, ardından da ambalaj.

Paketin içinde bir kutu gümüş süsleme vardı. Bazıları sade, bazıları ise narin bir kar tanesi motifine sahipti.

"Muhteşemler." Imogen bir tanesini ambalajından çıkardı ve Sara'ya baktı. "Bunları benim için mi aldın?"

"Hiç olmadığını varsaymışım ve her yıl onlara ihtiyacınız olacak, bu yüzden-" Sara kendinden emin bir şekilde omuz silkti "-bu koleksiyonunuzun başlangıcı."

Imogen bir süre kutuya baktıktan sonra gözlerini kırptırdı ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Miles'in uzun boylu olmasının bir avantaj olduğunu göreceksiniz çünkü ağacın tepesine ulaşabilecek."

Miles, "Ralph'in ne kadar zarar verebileceğini merak ediyorum," dedi. "Şimdiye kadar 'otur' ve 'kal' ile gevşek bir ilişkisi var gibi görünüyor."

"Oturma odasına gel ve ısın. Erken yeriz diye düşünmüştüm ama önce bir şeyler içmek için zamanımız var. Bir parti kıymalı turta yaptım." Dorothy hepsini oturma odasına götürdü ve çocuklar doğruca ağaca ve altındaki hediyelere yöneldiler.

Ava bir tanesini kaptı ve salladı.

"Kes şunu." Iris elinden aldı. "Kıracaksın ve bu senin için bile olmayabilir."

"Üzerinde benim adım yazıyor."

Bir saat heyecanlı bir kaos içinde geçti ve Dorothy mutfakta son dakika hazırlıkları yapmak için izin istediğinde Sara da onu takip etti.

"Ne yapabilirim ki?"

"Patatesleri ezelim mi?" Dorothy patatesleri süzdü ve Sara'nın bitirmesi için tencereyi yere bıraktı. Günün nasıl geçtiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu,

Sara'nın bu konuda ne hissettiğini ve bunun garip olup olmadığını merak ediyordu. Ama her an rahatsız edilebileceklerini düşünerek sorusunu basit tuttu. "Günün nasıl geçti?"

"Büyüleyiciydi. Karın da yardımı oldu tabii. Noel ağacı günümüzde daha önce hiç kar yağdığını sanmıyorum. Orman çok güzeldi. Imogen bundan hoşlanıyor gibiydi. Harika bir ağaç buldu. Daha doğrusu Ava, Imogen'in sahip olması için ısrar ettiği harika bir ağaç buldu." Sara patatesleri ezdi, bir tabağa doldurdu ve sıcak kalmaları için fırına geri koydu. Sonra annesine baktı. "İyiymi. Beklediğimden daha iyiydi. Daha kolay. Peki ya sen? Bütün gün mutfaktaydın."

"Bir kısmı için. Ve biraz düşündüm." "Ne hakkında?"

"Hayat." Dorothy ellerini sildi ve dönüp kızına baktı. "Haklı olduğuna karar verdim. Tina'nın seçimleri için çok fazla sorumluluk alıyorum. Ayrıca onun için çok fazla bahane ürettiğim ve izin verdiğim konusunda da haklısın. Bunun için sana bir özür borçluyum."

Sara'nın ifadesi yumuşadı ve uzanıp annesinin koluna dokundu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Evet, biliyorum. Gerçek şu ki Tina kötü davrandı ve sen ve Imogen de dahil olmak üzere pek çok insanı incitti. Bunu uzun zaman önce kabullenmeliydim. Her zaman kendimi suçlamak yerine bunu bir gerçek olarak kabul etmeliydim." Kendini sorumlu hissetmek yerine üzgün hissediyordu. Aile hayatı her zaman kolay olmayabilirdi ama çok şey sunuyordu ve Tina bunu reddetmişti.

Sara şaşırıysa da bunu belli etmedi. "Bu fikir değişikliğine ne sebep oldu?"

"Imogen'e korkunç yalanlar söylediği gerçeğini düşünmeden edemiyordum. Onu istemediğimizi." Aklından çıkmıyordu. "O seçti Imogen'i daha geniş bir aileden mahrum bırakmak." Ve bu karardan sorumlu olan tek kişi Tina'ydı. "Ona söylediklerimize inanmayı seçmesi Imogen'in olgunluğunun bir kanıtıdır."

"Evet. Ne kadar zor olursa olsun gerçeklerden kaçmaz." Sara tereddüt etti. "Benim de sana bir özür borcum var. Imogen yüzünden sana zor anlar yaşattım. Onunla bir ilişki kurmanın yanlış bir şey olduğundan korktum ama öyle değildi. Sen doğru olanı yaptın anne."

"Böyle düşünmenize sevindim. Elbette Imogen farklı bir insan olsaydı işler başka türlü de gelişebilirdi. Bu çok daha zor olabilirdi."

"Zor olanla başa çıkma konusunda çok fazla pratik yaptığından şüpheleniyorum." "Evet. Sence Imogen Tina ile temasa geçer mi? Ona meydan okur mu?"

Bu mu?" Onu endişelendiren bir başka şey de buydu. Tina'nın bu yeni ilişkinin kırılğan filizlerine zarar verecek bir şey yapabileceği endişesi.

Sara'nın ifadesi nötrdü. "Bilmiyorum. Ama bence Tina'nın seçimlerini kabul etmek zorunda olduğumuz gibi Imogen'inkilere de güvenmeli ve kabul etmeliyiz. Tina'nın nasıl biri olduğu konusunda herhangi bir yanılsaması olduğunu sanmıyorum."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey Dorothy'ye, Imogen'la ormana yaptıkları yolculukta havadan sudan konuşmaktan daha fazlasını yaptıklarını düşündürdü.

Ama bu onların arasındaydı. Sara ve Imogen'in kendi ilişkilerini kurmaları önemliydi ve eğer bu çoktan gerçekleşmeye başladıysa, o zaman daha fazla memnun olamazdı.

"Haklı olduğunuza eminim."

"Umarım Imogen kendi kararlarını verecek güce sahip olur ve Tina'nın üzerindeki baskı ne olursa olsun, onun için neyin doğru olduğuna karar verir. Bence öyle yapıyor."

"Evet." Dorothy güveci fırından çıkardı. "En azından artık gerçeği biliyor."

Belki de bir ebeveyn olarak sandığınız kadar etkili olamadınız. Çocuklarınızı en iyi olduğuna inandığınız şekilde yetiştirdiniz ve onlara doğruyu yanlış öğrettiniz, ancak belli bir yaştan sonra kararları kendileri idi. Ve bazen yapabileceğiniz tek şey, her şeyi olduğu gibi kabul etmek ve farklı olmasını dileyerek zaman kaybetmemektir.

Imogen şimdi buradaydı, ailesiyle birlikte yemek yemek üzereydi, çünkü bir seçim yapmıştı. Kendi seçimini.

Ve sanki uzun zamandır tüm seçimlerini kendi yapıyormuş gibi konuşuyordu.

"Miles'la arası nasıldı?"

Sara bir kaşını kaldırdı. "Müdahale etmiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Güzel. Çünkü Ralph bu ikisinin ihtiyaç duyacağı tek çöpçatan."

"Bu durumda Ralph'ı eve girer girmez terliklerimi sakladığı için affedeceğim."

Ve o anda Imogen kapıda belirdi, yanında Ava vardı. "Daha fazla yardımcıya ihtiyacınız var mı?"

Onun da katılmak istemesine sevinen Dorothy, ısınmakta olan tabakları fırından çıkardı. "Herkes ellerini yıkamalarını ve yemek odasına gitmelerini söyleyebilirsin. Yemeğe hazırız."

"Çok lezzetli kokuyor."

Ava Imogen'in eline uzandı. "Nanna en iyi aşçıdır." "Bunu duymuştum. Akşam yemeğini dört gözle bekliyorum."

"Noel en iyisidir," dedi Ava. "Noel günü burada olacaksın, değil mi Imogen?"

Biraz garip bir duraklama oldu.

Sara önce Imogen'e, sonra da Dorothy'ye baktı.

Davetiyeyi henüz vermeyi planlamamıştı ama belki de böylesi daha iyiydi. Spontane.

"Imogen bize katılırsa tabii ki hepimiz çok seviniriz."

Nefesini tuttu. Ona baskı yapmayacaktı. Onu ikna etmeye ya da kandırmaya çalışmayacaktı. Eğer Imogen bu fikirden rahatsızlık duyuyorsa, bunu yapmak istemiyorsa, Dorothy'nin bunu kabul etmesi gerekecekti. Imogen onların söylediklerini dinlemiş, Sara ve ailesiyle zaman geçirmişti ve şimdi buradaydı. Başlangıçta bunun yeterli olduğunu düşündüyse kimse onu suçlayamazdı. İlişkilerinin bu kadar erken bir döneminde tam bir aile Noel'i herkesten istenmeyecek kadar fazla olabilirdi.

Imogen'in kendisi için doğru olduğunu düşündüğü kararı vermesine izin verecekti.

"Noel'i seninle geçirmeyi çok isterim," dedi Imogen sessizce, "eğer çok zahmet olmayacaksa."

"Hiç sorun değil," dedi Dorothy. "Bize katılırsan Noel'imizi şenlendirirsin."

"Harika! Yanına oturmak istiyorum." Ava dans ederek kız kardeşine iyi haberi verdi ve Imogen mutfaka, Dorothy'nin yanına geçti.

"Şunları ben alayım." Dorothy'yi tabaklardan kurtardı. "Ve Noel Günü'nü kolaylaştırmak için ne yapabileceğimi bana söylemelisin. Bu konuda uzman değilim."

ve daha önce hiç Noel yemeği pişirmedim ama talimatları takip edebilirim. Yardım etmek istiyorum."

"O halde kızlarımı brüksel lahanası yemeye ikna edebilirsin," dedi Sara neşeyle, "tercihen onlardan ne kadar nefret ettiklerine dair yorum yapmadan."

Imogen sırttı. "Deneyebilirim."

"Sen tabakları al Imogen, ben de güveci getireyim." Sara ağır dökme demir tencereyi aldı. "Geri kalanını taşıması için Patrick'i içeri göndereceğim."

"Ben geldim." Patrick ortaya çıktı, kızlar da yanındaydı ve çok geçmeden herkes yardım etmeye, tabakları ve yiyecekleri masaya taşımaya başladı.

Dorothy'nin odaya yaptıklarını gördüklerinde çok sayıda iltifat geldi ve Sara ona gülümsedi.

Dorothy gülümsemesine anlayışla karşılık verdi.

Dün Imogen gerçeği öğrendiğinde ve aniden çıkıp gittiğinde, ikisi de bu sonucu beklemiyordu.

Dorothy'nin umduğundan daha fazlasıydı. Sara'nın da umduğundan fazlasıydı.

Görünüşe göre Imogen geçmişı geride bırakmaktan ve hayatındaki bu yeni gelişmeyi kucaklamaktan mutluydu.

Dorothy masaya yerleştı ve endişelenmeyi bırakıp sadece ailesiyle geçirdiği bu anın tadını çıkarmak için kendine izin verdi.

Imogen geçmişı geride bırakabiliyorsa, o da bırakabilirdi. O da yapabilirdi.

Hayatına devam etmeyi ve geçmişteki olaylarda kendi davranışlarının rolü ne olursa olsun sonunda kendini affetmeyi seçti. Olan biten her şeyin sorumluluğunun tamamen kendisine ait olmadığını kabul edebilirdi.

Ve şu anda sahip olduğu şey için minnettar olabilirdi.

20

Sara

"Kızlar nihayet uyudu ve açıkçası ben de yakında onlara katılabilirim. Çok yorgunum." Sara kanepeye uzandı ve Patrick'in uzattığı bir kadeh şarabı aldı. "Teşekkürler. Hayatımı kurtardın."

Odanın köşesinde yeni kesilmiş Noel ağacı parıldıyordu. Dorothy'lerden eve döndüklerinde saat geç olmasına rağmen kızlar ağacı süslemek için ısrar etmişlerdi.

Ava, "Yarın uyandığımda her şeyin pırıl pırıl olduğunu görmek istiyorum," demişti ve Iris de kız kardeşinin bu dileğini desteklemişti.

Noel müziği çaldılar ve Sara kızları yatmaya ikna etmeden önce onlara sıcak çikolata yaptı.

"Başarılı bir Noel ağacı gezisine daha." Kadehini Patrick'e doğru kaldırdı. "Harika görünüyor, değil mi?" Ağacın ışıkları odayı yumuşatmış ve her zamankinden daha da sıcak göstermişti. Köknarın keskin kokusu havaya sinmiş ve odayı daha da Noel havasına sokmuştu. Dışarıyı içeriye taşımak gibiydi.

"Büyük görünüyor." Patrick onun yanına oturdu ve bacaklarını uzattı. "Neden her zaman üçünüzün tavanımızdan daha uzun bir ağaç konusunda benimle konuşmanıza izin veriyorum?"

"Kolay lokma olduğun için mi?"

"Bu olabilir." Öne doğru eğildi ve onu öptü. "Güzel bir gündü, değil mi?"

"En iyisi."

"Sen ve Imogen birbirinize söyleyecek çok şeyiniz vardı." "Evet." Sara şarabından bir yudum aldı. "Evet, konuştuk." "Garip değil miydi? Öyle olabileceğini düşünmüştüm."

"Ben de öyle, ama öyle değildi. O bunu kolaylaştırdı. İyi ve kötü şeyler hakkında konuşmaktan çekinmezdi. Sanırım bu kadar dürüst olmasının da yardımı oldu. Geçmişin etrafında dolanmıyor, olmamış gibi davranmıyorduk." Imogen onun yaptığı gibi zor olan şeylerden saklanmıyordu. Bu onun daha iyisini yapmak istemesini sağladı.

"Tina hakkında konuştu mu? Genelde bu konudan kaçınmayı tercih ediyorsun."

"Biz konuşurken Tina aradı, bu yüzden onun varlığını görmezden gelmek biraz zor oldu."

"Aradı mı?" Patrick ona doğru düzgün bakabilmek için yana kaydı. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Ne zaman bir şey istese Imogen'i aradığını hissediyorum."

"Bir zamanlar tanıdığımız Tina'ya benziyor. Peki o ne istiyordu? Para mı?"

Bazen onun da tüm bunların bir parçası olduğunu unutuyordu. Kız kardeşinin neden olduğu yıkıma ilk elden tanık olduğunu.

"Imogen cevap vermedi. Cevap vermemeyi tercih etti." "Şaşırtıcı," dedi Patrick, "ama onun adına sevindim."

"Evet. Sanırım bunu sık sık yapıyor. Tina'nın tüm kontrolü elinde tutmaması için tepki vereceği anı seçiyor." Sara ağaca baktı. "Ben bir süredir düşünmek."

"Bu ses tonunu kullandığında endişelenmeye başlıyorum."

Normalde bu yorum onu gülümsetirdi ama bu gece öyle olmadı. "Onunla birlikte Tina'yı görmeye gitmeyi teklif edebilirim diye düşünüyorum."

"Ne?" Tam da kadının beklediği gibi, adam dehşete düşmüş görünüyordu. "Onu görmek mi istiyor?"

"Henüz söylemedi ama bir düşün Patrick. Tina ona yalan söyledi. Nedenini anlamıyor. Tüm bunlar onun için bir şok oldu. Bir noktada bunu annesiyle konuşmak isteyecektir. Muhtemelen anlamaya çalışmak isteyecektir."

"Hepsini anlıyorum ama neden onunla gitmek zorundasın? Tina'yı düşünmemek için her zaman elinden geleni yaptın. Kendine daha çok güveniyorsun.

Tanıdığım herkesten daha disiplinli. Neden onu görmek istiyorsun?"

"Onu görmek istemiyorum ama Imogen'e destek olmak istiyorum. Tina ile konuşmak isterse, orada olmak isterim - eğer beni isterse."

"Ama bu Imogen ve Tina arasında bir mesele."

"Evet. Ama neden bunu tek başına halletsin ki?"

"Bunu Tina'nın tekrar yalan söylemesinden korktuğun için yapmıyorsun değil mi?" "Hayır. Bunu yapıyorum çünkü Imogen'in kimsesi yok."

Sesi yumuşadı. "Tüm

Bu yıllar boyunca tek başınaydı. Ayrıntıları bilmiyorum ama kolay olmadığını biliyorum. Imogen son derece bağımsız biri. Sanırım öyle olmak zorundaydı çünkü bunu paylaşabileceği hiç kimsesi olmamıştı. Ama artık var."

Sıkıntılı görünüyordu. "Ama bu senin için çok zor-"

"Imogen için daha zor. Onun yanında birinin olduğunu bilmesini istiyorum." "Ama eminim senin desteğine sahip olduğunu biliyordur."

"Bunu ona söyledim tabii ki ama kelimeler tek başına pek bir şey ifade etmiyor, değil mi? Kelimeler kolaydır. Ona sadece yanında olacağımı söylemek istemiyorum, gerçekten yanında olmak istiyorum."

Patrick rahatlamış görünmüyordu. "Anlıyorum ama birkaç hafta öncesine kadar Tina'yı düşünmeyi ya da onun hakkında konuşmayı reddediyyordun."

"Ve geçtiğimiz birkaç gün içinde her ikisini de yapmak zorunda kaldım." Şarabından bir yudum daha aldı ve kadehini onunkinin yanına koydu. "Eskiden Tina olayını görmezden gelerek iyi idare ettiğimi düşünürdüm. Hayatımın o kısmını görmezden gelerek. Hayatıma devam ederek. Kendimle gurur duyuyordum - buna inanabiliyor musun? Annem aynı şeyi yapamadığı için hayal kırıklığına uğradım."

"Gurur duymak için her türlü nedene sahipsiniz. Korkunç bir durumu geride bıraktınız."

"Hayır, yapmadım. Pek sayılmaz." Elini ensesinde ovuşturdu. "Bu bir kaçınmaydı, Patrick."

"Kaçınma tamamen meşru bir başa çıkma mekanizmasıdır."

"Belki de. Ama bu kırılğan bir başa çıkma mekanizması. Dün her şey ortaya çıktığında ve yüzleşmek zorunda kaldığımda neredeyse panik atak geçiriyordum. Tüm o zaman o kadar zordu ki, onu yeniden yaşama fikri beni dehşete düşürdü."

"Peki böyle hissederken, neden Tina'yı görmek istiyorsun?"

"İşte bu kadar. Artık korkmuyorum. Anneme kendini suçlamayı bırakıp olanları kabullenmesi gerektiğini söyleyip duruyorum ama bugün ormanda Imogen'le konuşurken fark ettim ki

Aynı şey. Kaçınmak değil, kabullenmek. Imogen tüm hayatı boyunca bununla yaşadı. Bunu engelleyebilme ya da bundan kaçabilme lüksüne sahip olmadığı gibi aile desteğinin rahatlığına da sahip değildi. Yapılması gerekeni yaptı ve görünen o ki bunu tek başına ve büyük bir cesaretle yaptı."

"Sanki size ilham vermiş gibi görünüyor."

"Belki de öyledir. Kendimi kesinlikle aşağılanmış hissettim. Ve dürüst olmam gerekirse biraz da korkakça. Onunla konuşmak bana nasıl bir insan olduğumu ve kızlarımız için nasıl bir rol model olmak istediğimi düşündürdü. Elbette hayatın onlar için sorunsuz olmasını istiyorum, ancak ikimiz de bunun pek mümkün olmadığını biliyoruz, çünkü hayat nadiren sorunsuzdur. Onlara, önlerine çıkan her türlü zorluğun üstesinden gelebileceklerine dair güven vermek istiyorum. Benim yaptığım gibi bir şeylerden saklanmalarını istemiyorum."

"Bence kendine çok yükleniyorsun." Elini uzattı ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "Gençtin ve zor bir dönemdi. Bunun senin üzerinde büyük bir etkisi olması şaşırtıcı değil."

"Imogen da gençti. Ama üstesinden geldi."

"Peki bunu önerecek misin? Tina'yı görmeyi?"

"Hayır, ben ona yol göstereceğim. Belki annesiyle konuşmak istemediğine karar verir. Ama konuşmak isterse, ona destek olmak için yanında olduğumu bilmesini istiyorum. Aileler böyle yapar, değil mi?"

Imogen'in hayatla tek başına yüzleşmek zorunda kaldığı onca yılı telafi etmeye kararlıydı.

Elini bıraktı. "Eğer bunu yaparsan, ben de gelirim."

Kadının içi yumuşadı. "Buna minnettarım ama bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

"Beni şımartın. Eğer Tina'nın bir kilometre yakınına gidecekseniz, orada olmak istiyorum."

"Neden?"

"Sorman mı gerekiyor? Çünkü seni seviyorum. Biraz önce eylemler olmadan sözlerin hiçbir anlamı olmadığını söylemedin mi? Buna eylem diyelim."

Öne doğru eğildi ve onu öptü. "Ben şanslı bir kadınam."

"Öylesin." Ağzı onun kinde oyalandı. "Yukarı gel de sana ne kadar şanslı olduğunu göstereyim."

Neredeyse mükemmel bir gün için mükemmel bir sondu.

21

Imogen

"Bana nereye gittiğimizi söylemedin." Imogen kalın paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini aldı. Miles ön kapıya yaslanmış, onu bekliyordu.

"Hazır olursun sanmıştım. Erken mi geldim?"

"Hayır, geç kalıyorum. Uyuyakalmışım. Yine." Güneş parlıyordu ama dışarının çok soğuk olduğunu biliyordu. "Alışkanlık haline geldi."

Neredeyse hiç uyumazken derin bir uykuya dalmıştı. Ve Rosalind'in haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Belki de tükenmişliğin eşiğindeydi. Son birkaç gün içinde midesindeki gerginlik düğümü hafiflemiş ve depoda hiçbir şey yokken tam hızla koştuğu hissi kaybolmuştu. Artık kafasında işle ilgili düşünceler uçuşmuyordu. Karanlıkta not defterlerine bir şeyler karalamıyor ya da sabahın üçünde kendine e-postalar göndermiyordu. Yönetmesi gereken kimse, yetişmesi gereken son tarihler ve onu bekleyen bir yapılacaklar listesi yoktu. Onu değiştirdi

Akşam telefonu kapattım ve sabaha kadar bir daha bakmadım.

Ve uyudu. Yatağın rahatlığından mı, yumuşak yorganın kendisini sarıp sarmalamasından mı, yoksa şehir gürültüsünün yokluğundan mı bilmiyordu ama son birkaç gecedir, son bir yılda olduğundan daha fazla uyuduğunu hissediyordu. Annesinden gelen iki cevapsız arama bile onu uyanık tutmaya yetmemişti.

Şimdiye kadar cevap vermemişti ve verip vermeyeceğinden de emin değildi.

Üzgün ve kafası karışık. Ayrıca kızgındı. Biraz sakinleşmek ve bu durumu nasıl ele alacağını iyice düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Çaba sarf ederek bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Şimdi bunu düşünmeyecekti. Miles'la geçireceği günün tadını çıkaracaktı ve

annesinin bunu bozmasına izin vermeyecekti.

Noel ağacı gezisinden ve Dorothy'lerdeki akşam yemeğinden sonra Miles onu Holly Cottage'a geri bırakmıştı. Onu içeri davet edip etmemekte tereddüt ettiği birkaç nefes nefese an olmuştu ama sonra cesaretini kaybedip ona sarılmış, sonra da utancını örtmek için Ralph'a yaygara koparmıştı.

Miles arayıp özel bir gün planladığını ve Salı günü müsait olup olmadığını sormadan önce yatakta beş dakika bile geçirmemişti.

Kız hemen kabul etti (tabii ki!) ve sonraki iki saati konuşarak geçirdiler, bu da onu içeri davet edecek kadar cesur olması gerektiğini düşünmesine neden oldu.

Ama şimdi buradaydılar, günü birlikte geçirmek üzereydiler. Eğer Ralph olsaydı, kuyruğu sallanıyor olurdu.

Bu sevinç seviyesinin itici olup olmayacağından emin olamadığından gülümsemekle yetindi.

"Ne yapacağımızı hâlâ söylememiş olsan da günümüzü dört gözle bekliyorum. Kaçamak cevaplar veriyorsun."

"Bu bir sürpriz. Sürprizleri sevmez misin?"

Yaşadığı son sürpriz Dorothy'nin büyükannesi, Sara'nın da teyzesi olduğunu öğrenmesiydi, o yüzden buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

Son birkaç gün başka bir hayata adım atmak gibi gelmişti. Miles bir gün önce çalışmıştı, bu yüzden Ralph onunla birlikte kulübeye gitmiş, onu uzun bir yürüyüşe çıkarmış ve Dorothy'yi evde ziyaret etmişti. Merdivenlerin etrafına çelenkler sarmasına, kızların kalacağı odayı süslemesine ve Noel pastasını buzlamasına yardım etmişti. Öğleden sonrayı dondurucu için yemek pişirerek geçirmişlerdi, böylece tüm Noel'i evde geçirmek zorunda kalmayacaklardı.

mutfakta tatil.

Imogen yemek pişirmekle hiç uğraşmamıştı ama Dorothy yanındayken doğramanın, kızartmanın ve yemek yapmanın şaşırtıcı derecede rahatlatıcı olduğunu keşfetti. Ayrıca sohbeti de kolaylaştırıyordu. Imogen ona bitmek bilmeyen sorular soruyor, Dorothy hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu.

Sahip olduğunu bile bilmediği bu aileyi. Kaçırıldığı onca yıl. Tüm o doğum günleri, Noeller ve kutlamaların yanı sıra not edilmeden gelip geçen normal sıradan günler. Neye önem verdiklerini, onları neyin güldürdüğünü, *kim olduklarını* bilmek istiyordu. Yirmi sekiz yıllık bilgiyi birkaç güne sığdırmaya çalışıyordu, böylece arayı kapatabilecekti. Dorothy'nin yetenekli bir piyanist olduğunu keşfetmişti.

Bulmaca bağımlısıydı ve hayvanlarıyla vakit geçirerek iş hayatının gerekliliklerinden uzaklaşıyordu.

Kurtaramadığını telafi etmeye çalışıyor.

Miles ona bu sözleri ilk söylediğinde anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. Dorothy'yi tanıdıkça, annesinin anlattıklarının doğru olamayacağını daha iyi anlıyordu. Annesinin anlattıkları kendi güvensizliği ve zayıflığıyla renklenmişti. Dorothy asla bir aile üyesini terk etmezdi. Ya da bir arkadaşını. Imogen bundan emindi, sadece insanların ona söylediklerinden dolayı değil, ama

kendi gözlemleri yüzünden. Dorothy bir vericiydi. Cömertti.

Bir de Sara vardı. Sara açık havayı ve özellikle de atları çok severdi. Çocukken sık sık ata binerdi, bu tutku Iris'e miras kalmış gibiydi. Ama Sara aynı zamanda giysileri, çiçekleri ve ailesini de severdi. Noel ağacı gezisi sırasında onu çocuklarla birlikte izleyen Imogen, Sara ile annesinin aynı genetiği paylaşmalarının nasıl mümkün olduğunu merak etmişti, Çünkü daha farklı olamazlardı. Onlarla geçirdiği zaman arttıkça daha çok şey öğreniyordu. Bir yapbozun parçaları gibi, yavaş yavaş ailesinin bir resmini elde ediyordu.

Ama bugün yeni bulduğu ailesiyle ilgili değildi, Miles'la ilgiliydi.

"Sürprizleri severim ama ne yapacağımızı bilmeden nasıl giyineceğimi bilmek zor." Çantasını kaptı ve anahtarlarıyla telefonunun yanında olup olmadığını kontrol etti. "Ralph nerede?"

"Onu Dorothy'ye bıraktım. Bugünkü planlarım pek köpek dostu değil."

Ve şimdi meraklanmıştı. "Bana en ufak bir ipucu bile vermeyecek misin?" "Sıkı giyinin," dedi. "Bütün gün dışarıda olacağız ve Akşam."

Imogen ceketini giyerken ona tutması için şapkasını ve eldivenlerini verdi. "Sadece ikimiz mi?"

"Sadece ikimiz."

Kalbi biraz daha hızlı çarptı. "Yani bu bir randevu gibi mi?" "Randevu gibi değil." Gülümsedi. "Bu bir randevu."

Sinirden kaynaklanabilecek bir titreşim hissetti. "Bu durumda, randevular konusunda pek iyi olmadığım konusunda seni uyarmalıyım."

"Randevudan geçebileceğini ya da kalabileceğini bilmiyordum. Sana not vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Umarım değildir, çünkü muhtemelen ortalamam D eksi civarında olur. Sadece beklentilerinizi kontrol altında tutabilmeniz için sizi uyarıyorum."

Paltosunun fermuarını çekmeye çalıştı ama parmakları beceremedi ve dişlerini ısıramadı.

Evet, kesinlikle gergindi. Bunu görebiliyor muydu?

Belki de yapabilirdi, çünkü ona uzattığı şapka ve eldivenleri kolunun altına sıkıştırdı, ellerini nazıkçe kenara itti ve onun için paltosunun fermuarını dikkatlice çekti.

"Bir keresinde zor bir buzağıyla ilgilenmek için bir kadını restoranda bırakıp giden bir adamla konuşuyorsun, bu yüzden endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum." Adamın elleri ceketinin üzerinde oyalandı ve kız bir an için adamın onu kendine çekip öpeceğini düşündü.

Ve o da bunu istedi. *Gerçekten istiyordu.*

"Bu, randevuyu terk etmek için meşru bir nedene benziyor." Belki de her şeyi yanlış yorumluyordu, ki bu tamamen mümkündü. "Peki ya inek ve buzağı iyi mi?"

"Evet, çok şükür." Ceketini bıraktı. "Ama randevum öyle değildi. Önceliklerimi sorguladı."

"Ne yapman gerekiyordu? İnekten birkaç saat dayanmasını mı isteyecektin?"

"Belki de bunu denemeliydim. İneklerin iyi bir dinleyici olduğunu hiç düşünmemiştim ama belki de bende o yetenek yoktur." Şapkasını aldı ve kafasına hafifçe geçirdi. "Bunun benim için de alışılmadık olduğunu itiraf etsem yardımı olur mu? Son felaketimden beri kimseyle çıkmadım."

"Peki neden şimdi yapıyorsun?"

Saç tellerini gözlerinden uzaklaştırarak düzeltti. "Bilmiyorum ama sanırım bu senden ne kadar hoşlandığının bir ölçüsü."

Sözleri ve parmaklarının hafif fırçası başını döndürdü. "Öyle mi?"

Daha önce nefes almak zor geldiyse de şimdi neredeyse imkânsızdı. Adamın o kadar farkındaydı ki. Adamın ona dokunduğu yerde teni karıncalanıyordu ve etraflarındaki hava hiç alışık olmadığı, neredeyse dayanılmaz bir gerilimle doluydu.

Adam geri adım attığında bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu.

"Evet, biliyorum." Elindeki eldivenleri ona uzattı. "Ve muhtemelen buradan gitmeliyiz yoksa bu randevu gerçekleşmeyecek."

Neredeyse ona, birlikte oldukları sürece randevularının ne şekilde gerçekleştiğinin umurunda olmadığını söyleyecekti ama söylemedi. Belli ki bugün için çok düşünmüştü. Ve sonunda ya onun için aynı şeyleri hissedecekti ya da hissetmeyecekti.

Ama eğer yaptıysa-

Kışlık botlarını çekiştirirken kendi kendine gülümsedi.

Beklemenin lezzetli ve heyecan verici bir yanı vardı. Kulübeyi

kilitledi ve birlikte onun arabasına doğru gittiler.

Gökyüzü mükemmel bir maviydi ve kar kış güneşinin altında parılıyordu.

Miles arabadan çıkıp Winterbury Malikânesi'nin yanından geçen dar taşra yoluna yöneldi.

"Sanırım henüz Noel alışverişi yapmadınız?"

"Hediye alışverişini mi kastediyorsun? Hayır. Her zaman acı verici bir deneyim olan iş yerindeki Gizli Noel Baba dışında, hiç hediye alacak kimsem olmadı.

hediyeler için. Muhtemelen ilham almak için internete bir göz atmalıyım." Noel'in ne kadar yakın olduğunu fark edince paniğe kapıldı ve çantasını karıştırıp telefonunu aradı. "Bunu daha önce düşünmeliydim."

"Birdenbire bir aile sahibi olacağını bilmiyordun. Merak etme, bir planım var, o yüzden telefonunu bir kenara bırakabilirsin." Miles dar yolda kendinden emin bir şekilde ilerliyor, ara sıra yoldan geçen sürücülere elini kaldırıyordu.

"Buradaki herkesi tanıyor musun?"

"Oldukça az insan var. Hayatınızın büyük bir bölümünde aynı köyde yaşarsanız böyle olur."

Küçük virajlı yollar boyunca, karlı tarlaların, çiftliklerin ve ara sıra rastlanan kiliselerin yanından geçerek kırsal alana doğru ilerlediler. Ağaçlar beyaza bürünmüş ve taş duvarlar kar tabakasıyla kaplanmıştı. Londra'dan çok uzakta olduklarını hissediyorlardı.

Burada yaşamamanın ve bu toplumun bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı.

"Hiç taşınmadın mı?"

"Sadece veterinerlik eğitimimi yapmak için. İlginç bir deneyimdi ama burayı özledim. İşte geldik." Bir köyün kenarına varmışlardı, yavaşladı ve pitoresk bir barın yanındaki boş bir park alanına girdi. Çatısı karla tozlanmıştı ve küçük ışıklar barın duvarlarına asılmıştı. saçaklarda. "Burası daha sonra keşfedeceğiniz gibi harika yemekler sunuyor."

Bar çok davetkâr görünüyordu, Imogen daha sonraya kadar beklemek istediğinden emin değildi.

"Bunu şimdi keşfedebileceğimizi sanmıyorum." "Sabah onda öğle yemeği ister misin?" "Ben açım."

Sırıttı. "Seni tanıdıkça, senden daha çok hoşlanıyorum."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Onun için de aynı şeyleri hissediyordu ama bunu söyleyemeyecek kadar kendi duygularından emin değildi. Tüm bunlar çok farklı hissettiriyordu. Hayatı biriyle organik olarak tanışamayacak kadar yoğun ve son birkaç yıldır arkadaşlık uygulamalarını kullanıyor ve giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordu. Bir işe başvurmaya kadar kişiliğiz hissettiriyordu. Sonunda kendini bu stresten uzak tutmaya karar vermişti.

"Gün için planınızda bir yerde kahve içmek var mı? Sabahları kahve içmeden iyi olamıyorum. Özür dilerim. Daha erken uyanmak için alarm kurmalıydım. O zaman kahvemi senden önce içebilirdim. geldi."

"Panik yapmayın. Kahve kesinlikle gündemdeki ilk şey. Kahvaltıda çikolatalı keke ne dersin?"

Gözlerini kırıştırdı. "Bu benim için yeni bir şey, belki yedikten sonra söyleyebilirim?"

"Kulağa hoş geliyor. Sarın. Dışarı soğuk." Kapıyı açtı ve arabanın içine soğuk bir hava üflendi.

"Şaka yapmıyorsun." Imogen şapkasını taktı ve ceketinin fermuarını çekti. "Çikolatalı kek kulağa her zaman daha iyi geliyor."

Otoparktan çıkıp köy boyunca uzanan taş döşeli caddeye doğru yürüdüler. Yolun yanında, yüzeyi kısmen donmuş bir dere akıyordu.

Köyün nostaljik bir çekiciliği vardı, sanki farklı bir zamandan geliyormuş gibi.

"Ördekler olduğuna inanamıyorum." Imogen onları izlemek için durakladı. "Soğuk değiller mi?"

"Ördekler dayanıklıdır. Ayaklarına dikkat etmeniz gerekse de soğuk havalarda genellikle iyidirler."

"Hiç ördek hastanız oldu mu?"

"Uğraştığım hayvanların çoğu bundan biraz daha büyük." Adam uzanıp kızın elini tuttu ve kız ona baktı.

"Kaymamdan mı korkuyorsun?"

"Hayır. Sadece elini tutmayı seviyorum." Birinin geçmesine izin vermek için onu daha yakına çekti. "Tabii toplum içinde el ele tutuşmaya karşı değilsen?"

"Hayır-" boğazını temizledi "-Ben bilmiyorum."

Her şeyde çok rahattı. Çok rahattı, oysa o her kelimeyi ve hareketi fazla düşünüyordu. Ama belki de bu onun için onun kadar yeni bir şey değildi. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki birinin elini tutmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

İyi hissettirdi.

"Miles!" Kırk yaşlarında bir kadın onu selamlamak için yolun karşısına geçti. Imogen'e meraklı bir bakış gönderdi. "Nasılsınız?"

"Harikayım, teşekkürler Pippa." Imogen'in elini sıkıca tuttu ve bırakma belirtisi göstermedi. "Ted nasıl?"

"Daha iyiyim, teşekkürler. İyileşiyor. Doktor ona sıkı bir diyet uyguluyor ve o da bu durumdan şikayetçi, bu da eğlenceli, özellikle de tıknıma mevsiminde olduğumuz için. Melissa bana bu Noel'de seyahate çıkacağını söyledi?"

"Evet. Geçen ay buradaydı ve yılbaşı gecesi gelmeyi umuyor. Bu arada bu Imogen. Imogen-Pippa."

Imogen kibarca gülümsedi ve Pippa uzanıp Miles'ın koluna dokunmadan önce birkaç kelime konuştular.

"Noel'de çalışıyor musun? Çünkü öğle yemeğinde bize katılabilirsin."

"Çok nazıksın Pippa, ama ben Dorothy'nin davetini çoktan kabul ettim."

Pippa gülümsedi. "O zaman iyi besleneceğinizi biliyorum. Güzel. Eğer seni daha önce göremezsem, umarım harika bir Noel geçirirsin."

Eğilip ona kendiliğinden sarıldı ve sonra dönüp aceleyle ters yöne doğru gitti.

Imogen onun gidişini izledi. "Bana tuhaf tuhaf bakıyordu."

"Kişisel bir şey değildi. Sadece birlikte olduğumuz ve elini tuttuğum için ilgileniyordu. Şimdi cevaplarını bilmeyen kız kardeşime yönelteceği milyonlarca sorusu vardı. Telefonu bekliyorum

ara." Adam bunu rahatsız edici değil de eğlenceli buluyor gibiydi ve kadın, adamın bu kadar yakın bir aile ilişkisine sahip olmasını kıskandığını hissetti.

Annesi onun aşk hayatına en ufak bir ilgi göstermemişti. Imogen'in yaptığı hiçbir şeye en ufak bir ilgi göstermemişti.

Imogen tek başınaydı.

Ama artık değil.

"Büyürken kız kardeşinizle iyi geçinir miydiniz? Seni kıskanmıyor muydu?"

"Hayır. Aksine, bana annelik yaptı. Sanırım bir bakıma hâlâ öyle. Ve evet, iyi anlaşıyorduk, gerçi şimdi yaşlandığımız için daha iyi anlaşıyoruz. Büyürken yemek sevgisi dışında pek fazla ilgi alanımız yoktu. Annemin çikolatalı pastasının son dilimi için kavga ederdik."

Annesinin çikolatalı pastası. Çikolatalı pasta mutlu anılarla birlikte gelirdi. Gülümsedi. "Kim kazandı?"

"Annem her zaman ikiye bölmekte ısrar ederdi. O doğuştan bir diplomattı."

"İştahınız yerel bir efsane gibi görünüyor. Noel yemeği için her zaman birden fazla davetiye mi alırsınız?"

"Her zaman. İnsanlar Noel'den bahsettiğinde çaresiz bir bakış atmayı mükemmelleştirdim ve bu çok işe yarıyor. Noel'de kendim için yemek yapmak zorunda kalmadım.

En az beş yıldır Noel günü. Kendimi savunmam gerekirse, her zaman Noel'i haber yapıyorum ve sık sık çağırılıyorum, bu yüzden kendi hindimi kızartma riskine girmem. Eğer başkasının masasında birkaç patates kızartması yiyebilirim, bu benim için uygun."

"Noel'i neden örtbas ediyorsunuz?"

"Çünkü meslektaşlarımdan hepsinin ailesi var. Noel'de evde olmaları çok önemli."

"Çok düşüncelisin."

"Gerektiğinde beni koruyorlar." Onu daha yakına çekti. "Bugün benim yerime bakmaları için pazarlık yaptım."

"Ne sebep gösterdin?"

"Onlara gerçeği söyledim. Ateşli bir kızla ateşli bir randevum olduğunu." Ona gülümsedi. "Gerçi şu anda oldukça üşümüş görünüyorsun, o yüzden sen donmadan önce şu kafeye gitsek iyi olacak."

Yürümeye devam ettiler ve baktığı her yerde cazibe ve karakter gördü. Sıra sıra evler, taş duvarları kış güneşinde soluk altın renginde parlıyordu. Sarmaşıklar kapıların ve pencerelerin etrafını sarmış, kar eğimli çatıların tozunu almıştı.

"Her yer film seti gibi. Çok Noelvari."

"Seni bu yüzden buraya getirdim." Adamın eli kadının elini sıkıca kavradı. "Daha önce hiç Noel'e uygun bir şey yapmadığını söylemiştin, o yüzden bugün bunu yapıyoruz. Bütün günü Noel'e uygun şeyler yaparak geçireceğiz."

"Noel'i genellikle fazla abartmadığınızı sanıyordum."

Gülümsedi. "Bu ikimiz için de bir ilk olacak. Ayrıca Noel hediyelerimi seçmeme yardım etmeni sağlamanın kurnazca bir yolu. Kendi halime bırakılsam herkese yün şapka alırdım. Senin yün şapkaya ihtiyacın var mı acaba?"

"Çok fazla olması mümkün mü?"

"Bana göre değil ve aynı fikirde olmanıza sevindim. Ama alışverişe çıkmadan önce karnımızı doyurmamız gerek. Burada bir Noel pazarı ve her yerdeki en iyi pastaları satan bir kahve dükkânı var. Belki Dorothy'nin mutfağı hariç." Adam güzel bir kafenin kapısını iterek açtı ve kadın içeri girdi.

Hemen sıcaklık, lezzetli kokular ve kahve makinesinin rahatlatıcı sesi onu içine çekti.

"Size ne ikram edebilirim?" Miles ceketinin fermuarını açtı ve tezgâhı işaret etti. "Bir şey seçin."

"Çikolatalı pasta konusunda emin değilim." Ekranı taradı. "Bademli kruvasan lütfen. Ve bir cappuccino. Ben öderim."

"Hayır, bugün benden. Ralph konusunda bana yardım ettiğin için bir teşekkür diyelim. Bir ara bana Londra'da bir gün ısmarlayabilirsin. Git ve pencerenin yanındaki masaya otur. Caddenin harika bir manzarası var."

Imogen boş masaya oturdu. Pencerenin kıvrımına yerleşmişti ve kendini bir Dickens romanında oynuyormuş gibi hissederek karlı sokağa baktı.

Bir ara bana Londra'da bir gün ısmarlayabilirsin.

Şimdiden birbirlerini tekrar görmeyi umduğunu bilmek ona baş döndürücü bir heyecan veriyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" Miles tepsideki yiyecekleri ve kahveyi indirip onun yanına oturdu.

"Çünkü eğleniyorum." "Bu rahatlatıcı."

"Çıktığın son kadın -" sesini rahat tuttu "- ciddi miydi?"

"Hayır. Kesinlikle sıradan." Bir lokma çikolatalı kek yedi. "Yaşam tarzımı beğenmedi. Son ciddi ilişkim üç yıl önceydi.

Ayrıca benim yaşam tarzımdan da hoşlanmıyordu. Kırsalda yaşamaktan da hoşlanmıyordu. Peki ya siz?"

Kahvesinden bir yudum aldı ve ne kadar dürüst olması gerektiğini düşündü. "Flört geçmişim oldukça seyrek ve etkileyici değil."

"Bana son erkek arkadaşından bahset."

Fincanını yere bıraktı. "Bu Jack olmalı." Yanaklarının renklendiğini hissetti ve adam bir kaşını kaldırdı.

"Ve Jack - sakın bana söyleme - egosuyla aynı büyüklükte bir gelire sahip başarılı bir bankacı mıydı?"

"Tam olarak değil." Tereddüt etti. "Jack hayali biriydi."

Bunu sindirirken bir sessizlik oldu. "Hayali mi? Yani öyle biri yok mu?"

"Bu doğru. Onu ben uydurdum. Arkadaşlık uygulamalarını kullanmaktan sıkıldım ama ara sıra bir erkek arkadaşım olması daha uygun oluyordu, ben de şöyle bir adam icat ettim Jack."

Ama artık onu bırakmanın zamanı gelmişti. Jack, Midas. Sahteyi hayatından çıkarıyordu.

"Neden bir erkek arkadaşına sahip olmak uygun oldu?"

Bir an pencereden dışarı baktı ve bunu ona neden söylediğini merak etti. "Uyum sağlamak istedim. Beni herkes gibi göstereceğini düşündüğüm bir hayat icat ettim."

"Neden herkes gibi olmak istiyorsun?"

"Çünkü büyürken kendimi hep farklı hissettim. Diğer insanların evleri varmış gibi görünüyordu ve birçoğunun ebeveynleri ayrılmış olsa da, onların

Aileler hâlâ onlarla ilgileniyor gibiydi. Göze batmak istemediğim için bir şeyler uydururdum. Sadece bir erkek arkadaş değildi." Ve kısa süre sonra ona her şeyi anlatmaya başladı. Okuldayken ve sonra üniversitedeyken nasıl uyum sağlamaya çalıştığını, dikkat çekmemek için kendini belli bir şekilde sunmayı nasıl öğrendiğini. Ona RPQ'daki ilk gününü anlattı. Herkesin masasında kişisel eşyaları vardı. "Hepsi aile ve arkadaşlar hakkında çok açık konuşuyordu. Ne söylemem gerekiyordu? Annemin ona ilk ismiyle hitap etmemde ısrar ettiğini, çünkü aramızdaki herhangi bir ilgili mi? Çok kişiseldi. Ve sanırım içten içe beni tanırlarsa yargılayacaklarından korkuyordum. Kendi annenle seninle ilgilenmiyorsa, başkası neden ilgilensin ki?"

"Bence bu senden çok annen hakkında konuşuyor." "Belki

de. Ama eğer böyle düşünselerdi, o zaman sempatikti ve ben de bunu istemiyordum. İnsanların benim için üzülmelerini istemiyordum. Sadece uyum sağlamak ve işimi yapmak istedim."

Yavaşça başını salladı. "Yani sorulardan kaçmak ve işi kolaylaştırmak için bir aile ve bir köpek icat ettin. Köpeğin bir adı var mıydı?"

"Midas. O bir kazaydı, gerçekten. Bir gün laf arasında ondan bahsettim çünkü herkesin evcil hayvanı vardı ve bunun basit bir bağ kurma yolu olacağını düşünmüştüm. Kimsenin onunla tanışmayı bekleyeceğini bir an bile düşünmemiştim. Olay büyüdü ve kendimi kurtarmak kolay olmadı. 'Köpeğinizi işe getirin günü' ile ilgili e-posta en düşük noktaydı."

"Köpeğini işe getirme günü mü?" Adam gülümsedi ve kadın kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bana mı gülüyorsun?"

"Hayır. Meslektaşlarınızdan herhangi birinin bir grup köpeğin ne kadar büyük bir tahribat yaratabileceğini anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Ayrıca size 'kayıp köpek' ihbarları gönderdiklerini söylediklerinde yüzünüzün alacağı şekli hayal etmeye çalışıyorum."

Hatırladıkça inledi. "Yalan tanrıları kesinlikle yüzüme gülmüyordu, özellikle de köpeğin gerçek sahibi numarayı aradığında. Bir dahaki sefere internetten bir fotoğraf kullanmayacağım." Ama o da gülümsüyordu çünkü adam haklıydı, geriye dönüp baktığında komikti. Ve sonunda birine karşı dürüst olmak iyi hissettirmişti. Bunu paylaşmak. İyi ve aynı zamanda sinir bozucuydu. Daha önce hiç kimseye gerçek yüzünü göstermemişti. Kahvesindeki köpüğü dürttü, onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü merak ediyordu. "Yani şimdi

Sana her şeyi anlattım, istersen gidebilirsin. Gücenmek yok."

Gülümsemesi soldu. "Gitmek mi? Neden gideyim ki?"

"Çünkü az önce sana kendimle ilgili her şeyi anlattım." Kaşığı yere bıraktı. "Benim deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Uyum sağlamak istediğin için mi? Hayır, tabii ki değil. Bu oldukça insani bir ihtiyaç.

Bizler sürü hayvanlarıyız. Ve annen hakkında konuşmak istememene gelince-" omuz silkti "-neden isteyesin ki? Pek çok insanın hayatında paylaşmamayı tercih ettiği şeyler vardır, Imogen." Bu konuda o kadar rahattı ki, onun dürüst itirafından o kadar etkilenmemişti ki, o da rahatlamaya başladı.

"Ama bir köpek uydurmak-"

"Bana yaratıcı bir çözüm gibi geldi. Ayrıca 'Köpeğini işe getir' günleri yaygın değil. Bunu nasıl tahmin edebildiniz ki? Ne tür bir köpekti?"

Kruvasanının bir köşesini kopardı ve yedi. "O bir golden retriever'dı, tıpkı Ralph gibi."

"Tabii ki. Midas." Başını salladı. "Tahmin etmeliydim."

"İşin tuhafı, onu uydurdum çünkü meslektaşlarım gibi bir köpek insanı gibi görünmek istiyordum ve meğer ben bir köpek insanıymışım. Ralph ile

tanışana kadar köpekleri sevdiğimi bile bilmiyordum. Büyürken hiç evcil hayvanım olmadı ve

Midas'ı sadece iş yerindeki herkes evcil hayvanlarına takıntılı olduğu için icat etti." İç çekti ve sandalyesine geri oturdu. "Ve hala onlara tüm bunların yalan olduğunu itiraf etmek zorundayım. O kısmı dört gözle beklemiyorum."

"Midas'ın hayali olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Hayır. Onlara gerçeği söyleyemeden uzun süreli izne gönderildim. Bu sevinç beni Ocak ayında bir sürü tatsız şeyle birlikte bekliyor."

Annesiyle uğraşmak gibi.

Londra'daki hayatına geri dönmeyi düşündükçe üzerine bir bulut çöktüğünü hissetti.

Holly Cottage'dan ayrılma düşüncesine katlanamıyordu ama orası sadece Noel içindi elbette.

Noel kulübesi. Sadece tatil için.

Yeni yılda Dorothy burayı yeniden kiralık mülk olarak kullanıma açacak.

Miles uzanıp onun elini tuttu. "İstemiyorsan onlara anlatmak zorunda değilsin. Hayatının tüm ayrıntılarını açıklamak zorunda olduğunu söyleyen bir kural yok."

"Biliyorum, ama öğreniyorum ki eğer kimsenin gerçek seni görmesine izin vermezsen, o zaman kimse gerçek seni bilemez." Durakladı. "Sanırım benden hoşlanmayacaklarından korkuyordum."

"Gerçek seni tanıyorum ve senden hoşlanıyorum." Ses tonu sertti. "Senden çok hoşlanıyorum."

Nasıl oluyordu da hayatının bazı alanlarında kendinden bu kadar eminken, diğerlerinde bu kadar emin olamıyordu?

Şimdi olduğu gibi.

Kızardığını hissetti. "Ben de senden çok hoşlanıyorum."

"Güzel." Adamın eli kadının elini sıkıca kavradı. "Şimdi de Noel'i düşünelim, çünkü bugünün konusu bu. Noel için herhangi bir hediye alabilecek olsaydın, bu ne olurdu?"

Bunu düşünmesine gerek yoktu. "Gerçek bir aile Noel'i geçirmek muhtemelen en iyi hediye. Dorothy şöminenin üzerine benim için bir çorap asmış.

Buna inanabiliyor musun? Aslında bu konuda ısrar eden Ava'ydı. Ve Yarın Iris'in okul gösterisi var. Benson'ı da götürüyoruz. Uslu durmasını sağlamaktan ben sorumluyum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum çünkü kendi aklı var."

"Yerinizde olsam yanıma bir uzman alırdım. Sadece güvende olmak için." Ona baktı. "Sen de gelir miydin?"

"Eğer davet edilirsem."

"Kesinlikle davetlisiniz." Seyirciler arasında onu destekleyen kimse olmadan sahne aldığı onca zamanı hatırlayarak durakladı. "İris buna bayılırdı. Ben de öyle."

"O zaman orada olacağım. Noel konusuna dönecek olursak, ailenizle birlikte olmak dışında, hayalinizdeki hediye ne olurdu?"

Bir köpek.

Ama herhangi bir köpek değil. Ralph.

Yüksek sesle söylemedi. Ne anlamı vardı ki? Ralph Miles'ın köpeğiydi, onun değil. Ve zaten şu anki yaşam tarzıyla bir evcil hayvanı olamazdı.

"Bilmiyorum. Listenin başında ne var? Noel Baba'ya mektup yazdın mı?" "Kendime beni sıcak tutacak, hava koşullarına dayanıklı bir ceket aldım.

Ocak ayında sabahın ikisinde tarlada olduğumda." "Kulağa pek de heyecan verici gelmiyor."

"Eğer donan sen olursan öyle olur." Elindeki çikolatalı pastayı ona doğru itti. "Bir lokma dene. Israr ediyorum."

Dediğini yaptı ve tadını çıkarırken gözlerini kapattı. "Tamam, kabul ediyorum, bu iyi. Hem de çok iyi. Peki gündemimizde sırada ne var?"

"Tüm Noel alışverişimizi Noel pazarından yapacağız.

Sonra öğle yemeği

yiyeceğiz." "Ya ondan sonra?"

"Buz patenine gidiyoruz."

Çatalı yere bıraktı. "Ciddi misin? Paten kayabildiğini bilmiyordum."

"Kayamıyorum. Daha önce hiç yapmadım, ama Lissa beni temin ediyor ki

eğlenceli."

"Kız kardeşinle dışarıda geçirdiğimiz günü mü tartıştın?"

Kahvesini bitirdi. "Mükemmel bir Noel randevusunun nasıl olacağına dair bazı ipuçları almak istedim ve bir uzmana danıştım. Kız kardeşim Noel'e kafayı takmış durumda. Her kış Avrupa'da en az iki Noel pazarını ziyaret eder ve Kasım ayında dekorasyona başlar. Bunun kış aylarını aydınlattığını söylüyor. İyi vakit geçirmenizi istedim."

Onun iyi vakit geçirmesini istiyordu, bu yüzden kız kardeşinin tavsiyesini sordu. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, iyi vakit geçiriyorum, yani tavsiyesi iyiydi." Onun

Bakışları masanın karşısında onunkilerle buluştu ve aralarında bir şeylerin değiştiğini hissetti. "Kız kardeşinin sana hediye fikirlerinin bir listesini verdiğini sanmıyorum? Bir şeyler almam lazım.

Ava ve Iris'e, ayrıca Sara'ya hediye aldım ve daha önce çocuklar için hiçbir

şey almamıştım."

"Bu kadar ayrıntı istememiştim ama sıkışırsak onu her zaman arayabiliriz. Hazır mısın?"

Kafenin sıcaklığından ayrılıp sokağa çıktılar.

Bir hediyelik eşya dükkanının ve bağımsız bir kitapçının önünden geçtikten sonra bir köşeyi döndüler ve caddenin hareketli bir yere dönuştüğünü gördüler.

Noel pazarı. El yapımı el sanatları, mücevher ve seramiklerin yanı sıra özel yiyecek ve içeceklerin sunulduğu ahşap tezgahlar vardı.

"ok güzelmiş. Yemek olacağını fark etmemiştim."

"Lissa bana buradaki en iyi Noel pazarının burası olduğunu çünkü yerel üreticileri bir araya getirdiklerini ve kalitenin olağanüstü olduğunu söyledi. Bu yüzden Ralph'ı getirme riskini göze alamadım," dedi Miles. "İyi bir esnaf sosisine karşı koyamaz ve bir Noel pazarında öfkeli bir köpek uğraşmanın olası aşağılanmasını riske atmak istemedim. Yaşamaya devam etmek zorundayım burası."

"Zavallı Ralph. Bunu telafi etmek için ona bir ödöl alacağım."

"Yatağında uyumasına izin vererek onu tedavi ediyorsun."

İnkâr edip edemeyeceğini düşündü ama adamın yüzüne bakınca bunun anlamsız olduğunu anladı. "Nasıl tahmin ettin?"

"ünkü o da benimle kalırken aynı şeyi yapmaya alışıyor. Tek fark, ben ona izin vermiyorum."

"Ne diyebilirim ki? Onun orada olması hoşuma gidiyor." Bunun için özür dilemeyi reddetti. "Ralph neredeyse mükemmel bir arkadaş."

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Hayır. şu ana kadar sen de gayet iyi gidiyorsun. Sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne istersen."

"Dorothy'nin Alfie'den sonra başka bir köpek istemediğini hakkında söyledikleri doğru muydu?"

"Evet. Ben de öyle hissettim. Alfie milyonda bir bulunurdu."

Yanlarındaki tezgâhtan elle atılmış bir çömlek aldı, fiyatını kontrol etti ve tekrar yerine koydu. "Onun yerini alma düşüncesine katlanamıyordum. Duygusal olarak hayatıma devam etmeye hazır değildim. Ama sonra Valerie'nin Ralph ile mücadele ettiğini gördüm ve zamanın geldiğine karar verdim."

Ralph'la birlikte yaşayacak olmalarını kısıkandığını hissetti. Hayatlarını paylaşıyorlar.

"Ralph çok şanslı. Umarım ona Noel için özel bir şey alıyordur."

"Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

"Yünlü bir şapkanın içinde iyi görünüp görünmeyeceği."

Imogen güldü ve cadde boyunca gezinerek birçok tezgâhtan hediye ilhamı aradı.

Sara için bir çift küpe seçti ve düşünmeden Janie ve Anya için de aynısından aldı. Onun için iyi arkadaş olmuşlardı. Kendisiyle ilgili gerçeği itiraf ettikten sonra hâlâ iyi arkadaş olup olmayacaklarını görecekti ama şimdi bunu düşünmeyecekti.

Bir sonraki tezgâhtan Rosalind'e teşekkür etmek için güzel bir defter seçti. Rosalind olmasaydı, burada olamazdı. Miles'la tanışamazdı. Dorothy ona kulübeyi ödünç vermeyecekti ve belki de Dorothy'nin büyükannesi olduğunu bilmeyecekti, gerçi bu eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

Ve belki de Rosalind uzun bir ara vermesi için ısrar etmeseydi, tükenecekti. Şimdi görüyordu ki, sadece enerji açısından sürdürülemez olduğu için değil, aynı zamanda hayatını çok daralttığı için de çalıştığı tempoda çalışmaya devam edemezdi.

Defterin parasını ödedi ve Miles çantayı ondan alıp taşıdığı diğer çantalarından birine yerleştirdi.

"Bu kimin için?"

"Patronum için."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet, o harika biri. İlham verici ama aynı zamanda anlayışlı. Bana bir ay izin almam gerektiğini söylediğinde yıkılmıştım. Günlerimi dolduracak bir işim olmadan, özellikle de Noel'de ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Kısa sürede biriktirdiği koli sayısına baktı. "Bu konuda iyi görünüyorsun."

"Evet. Ve iyi uyuyorum ki bu bir mucize. Kapatmam biraz zaman aldı ama şimdi kapattım ve tekrar açmayı hayal bile edemiyorum. Daha fazlasını yapmam gerektiğini fark etmemi sağladı. Hayatımda daha iyi bir denge kurmamı sağladı. Tek düşündüğüm işti. Gecenin bir yarısı e-posta gönderiyordum."

"Neden? O hayali erkek arkadaşın sana dizüstü bilgisayarını yatak odasının kapısında bıraktırmalıydı."

Güldü. "İşe yaramazın tekiydi. Her şey bitti." "Ayrılık kötü müydü?"

"Korkunç. Benimle konuşmuyor."

"Adamı anlıyorum. Peki iş yükünüz neden bu kadar ağırdı da gecenin bir yarısı e-postalara cevap vermek zorunda kaldınız?"

"Kimseye hayır diyemediğim için bu benim hatamdı. Gittikçe daha fazlasını üstlendim. Her zaman kapıdan ilk giren ve eve en son dönen ben oldum. Kendime bunun hırs olduğunu söyledim ve bu kısmen doğrudu ama aynı zamanda korkuydu." Artık bunu kendine itiraf edebiliyordu.

"Başarılı olma dürtüsü güvensizlikten kaynaklanıyordu."

"İşinizde iyiymişsiniz gibi görünüyor, o halde neden kendinizi güvensiz hissedesiniz ki?"

"Sanırım bu benim içimde var. Büyürken çok zordu. Para sıkıntılıydı. Tina'nın bazen işi oluyordu, bazen de olmuyordu."

Yüzünü buruşturdu. "Ona Tina dediğini duymak çok yanlış geliyor."

Annesiyle olan ilişkisine dair neredeyse her şey yanlış gelmişti. "Tina konusunda ısrarcıydı. Ben çocukken sık sık taşınırdık, genellikle Çünkü kirayı ödeyemiyordu. Hiçbir zaman bizim olan bir yerimiz olmadı. Evim gibi hissettiğim hiçbir yer yoktu. Çok farklı bir şey istiyordum. Arkadaşlarımı ziyaret eder ve onların evlerini görürdüm ve ben de bunu isterdim. Büyük ya da ayrıntılı bir şey değil, sadece bana ait olan bir yer. Üniversitede pek çok öğrenci ailelerinden yardım alıyordu ama ben hiç alamadım. Üç işim vardı, sanırım bu yüzden gecenin bir yarısı çalışmaya alıştım. Her zaman finansal olarak bağımsız olmam gerektiğini biliyordum ve bu benim için bir itici güç oldu." Yumuşak oyuncaklar satan bir tezgahın yanında durakladı.

"Dorothy bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyor mu?"

"Eminim bir kısmını tahmin etmiştir. Ona birkaç ayrıntı verdim ama hepsini değil." Bir alpaka aldı. "Bu çok yumuşak ve sevimli. Sence Ava bunu sever mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen. Yani Dorothy'yi mi koruyorsun?"

"Kısmen. Suçlu hissettiğini biliyorum ve kendini olduğundan daha kötü hissetmesini istemiyorum. Ama aynı zamanda ileriye bakmayı da tercih ediyorum. Hiç bir şeyim olmadığını sanıyordum. Ailem varmış meğer, hem de sevgi dolu bir ailem. Sahip olmadığım zamanlara odaklanmak istemiyorum. Şu anda sahip olduğum gerçeğin tadını çıkarmak istiyorum. Bu mantıklı mı?"

"Öyle. İleriye bakmanın ruhuna uygun olarak, Londra'ya döndüğünde bir şeyleri değiştirecek misin? Rosalind için çalışmaya devam mı edeceksin yoksa başka bir şey mi arayacaksın?"

Başka bir şey. Bu düşünce aklına gelmemiştir.

"İşimi seviyorum. İşimde iyiyim. Sadece farklı şekilde yapmayı öğrenmem gerekiyor. Kapatmak için. Belki daha fazla yetki vermeliyim."

Anya'yı düşündü

ve Janie'yi ve iş üzerindeki kontrolünü bırakmayı ne kadar zor bulduğunu anlattı. "Bunu biraz düşünmem gerek. Ama şimdi değil."

Noel pazarının ışıkları etrafında parıldarken ve Miles sanki oradaki tek kişi oymuş gibi ona bakarken geri dönmeyi düşünmek istemiyordu.

O anı dondurmak ve sonsuza dek sürmesini sağlamak istiyordu.

Ava için doldurulmuş alpaka aldı ve bir anlık dürtüyle aynısını Iris için de aldı.

"Patrick için bir hediye bulmam lazım. Fikri olan var mı?" Etrafına bakındı, ilham gelmemişti. "Noel alışverişinin zihinsel olarak bu kadar yorucu olduğunu bilmiyordum. Bu onlarla geçireceğim ilk Noel olacak. Onlara gerçekten özel bir şey almak istiyorum."

"Bence senin orada olman bunu gerçekten özel kılacak. Hediyelerin bir önemi olmayacağına eminim."

"Onlar benim için önemli. Bu işi doğru yapmak istiyorum."

"Eğer birine yün şapka alamıyorsam, ona yiyecek alırım. Bu şekilde ya yiyebilirler ya da yemesi için başkasına verebilirler. Çikolataya ne dersiniz? Iris

çikolataya bayılır. Eminim ona yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Bekle bir dakika, Lissa'ya mesaj atıp bir fikri olup olmadığını soracağım. Patrick'i uzun zamandır tanıyor." Telefonunu çıkarıp kız kardeşine bir mesaj gönderdi ve Lissa özel bir şeyler ararken birkaç tezgâhın daha önünden geçtiler.

Sorun şu ki, onları henüz o kadar iyi tanı mıyordu.

Lissa cevap verdiğinde Dorothy için bir çift kaşmir eldiven almayı düşünüyordu.

Miles mesajı taradı. "Kitapçıya gidip Paul ve Rick'e sormamı söylüyor. Patrick kitapları sever, bu doğru. Bu iyi bir fikir. Bunu düşünmeliydim ve düşünmemiş olmam, yakın zamanda Noel Baba olmak için başvuruda bulunmayacağımın nedenlerinden sadece biri. Markette işimiz bitince kitapçıya gideriz."

"Paul ve Rick mi? Gerçekten herkesi tanıyorsun."

"Lissa'nın çocukluğundan beri çok sıkı bir arkadaş grubu var ve iletişimde kalmakta çok iyiler. Patrick ve Sara'yı tabii ki tanıyorsunuz. Sonra Paul ve Rick ve bir de Shona var. O bir çiçekçi. Cheltenham'da yaşıyor ve hayatını lüks düğünler yaparak geçiriyor. On sekizinci yaş günümde sarhoşken öpüşmüştük ama bunu sakın kız kardeşime söyleme."

Açık sözlülüğü onu gülümsetti ve hepsinin birbirine örülmüş olmasının ne kadar güzel olduğunu düşündü, hayatları iç içe geçti ve örtüştü, onların

geçmişı paylaşılır ve saklanır.

Kaşmir eldivenleri aldı ve bir sonraki tezgâhtan Ava ve Iris için bazı sanat malzemeleri seçti.

Dorothy'ye kendisini Noel'e davet ettiği için bir teşekkür olarak bir kutu Belçika yer mantarı ekledi ve çocuklar için büyük çikolatadan Noel Babalar aldı.

"Sara çikolata yemelerini sorun eder mi?"

"Noel'de her şey olur. Daha önce hiç Noel alışverişı yapmadığın düşünülürse, bu sanatta oldukça hızlı ustalaşmış görünüyorsun." Miles onun aldıklarını düşürmeden yakaladı. "Bunların bazılarını yakında arabaya yüklememiz gerekecek."

"Peki ya sen? Hiç alışveriş yapmayacak mısın? Lissa için bir şey mi alacaksın, yoksa o da şapka mı alacak?"

"Peynir."

"Affedersiniz?"

"Kız kardeşim peynire bayılır, özellikle de Fransız peynirine. Ben de ona bunu alıyorum."

Noel pazarının unutulmaz ve büyülü bir deneyim olduğu ortaya çıktı. Şekerleme ve çikolatanın tadına baktı ve Miles daha fazla taşıyamayacakları gerekçesiyle pazarı durdurana kadar hediye almaya devam etti.

Paul ve Rick'in ona Patrick'in seveceğini söyledikleri bir kitap sattıkları kitapçıya gittiler ve ardından kirişli tavanları, taş duvarları ve diğer eşyalarıyla on dördüncü yüzyıldan kalma eski bir meyhaneye gittiler. zeminler ve kükreyen bir odun ateşi.

Mekan kalabalıktı, ama sahibi Miles'a en iyi yeri bulmayı başardı. Ateşin yanındaki masaya oturdu ve Henderson'ların ödül sığırı için yaptıklarından sonra bir daha kendisine içki ısmarlamamasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. önceki yaz.

Onun kendi yerel toplumunda bir kahraman olduğunu hızla keşfediyordu.

"O hediyelerin hediye paketi yapılmasını istemeliydik." Onun yanına yerleşti ve bacaklarını uzattı. "Bu seni bir işten kurtarırdı."

"Hediye paketi istemedim. Eve gittiğimizde kendim paketleyeceğim. Hepsi Noel deneyiminin bir parçası. Kendin paketlemiyor musun?"

"Eğer ambalajımı görmüş olsaydınız, bu soruyu sormazdınız."

Ceketini sandalyenin arkasına astı. "Bir hediye'nin nasıl mükemmel paketleneneğine dair videolar izliyordum."

"Bunu biraz fazla ciddiye aldığını düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bu benim ilk gerçek aile Noel'im. Tıpkı filmlerdeki gibi olmasını istiyorum." Güldü ve sonra telefonunun çaldığını hissetti. Cebinden çıkardı ve günün neşesi kayboldu.

Miles onu izledi. "Annen mi?"

"Evet. Birkaç kez aradı ama ne telefonlarına cevap verdim ne de geri aradım. Onu son gördüğümde bana hayatından çıkmamı söyledi, ben de öyle yapıyorum. Ama bu o kadar kolay değil." Aramayı reddetti ve telefonunu çantasına geri koydu. "Bir parçam onunla konuşmak ve bazı cevaplar."

Geçen hafta boyunca ona her şeyi anlatmış, Dorothy ve Sara'ya anlattığından çok daha fazlasını açıklamıştı. Duygusal olarak doğrudan ilgisi olmayan biriyle konuşmak her nasılsa daha kolaydı. Ya da belki sadece Miles'la konuşmak kolaydı.

"Cevaplar yardımcı olur mu?" Adam sessizce konuştu ve kadın bir an ona baktı, sorulacak doğru soruyu her zaman nasıl bildiğini merak ediyordu.

"Muhtemelen hayır. Hayır. O ne derse desin, hiçbir şey geçmişini değiştirmeyecek."

"Belki de istediğin cevaplar değildir. Belki de bir özürdür."

İçkisinden bir yudum aldı ve düşündü. "Evet ama bir tane bile alamayacağımı biliyorum. Ona çok kızgın hissediyorum." Sözcükleri ağzından kaçırdı ve adamın elinin kendi elini kapattığını hissetti.

"Bu anlaşılabilir bir şey."

"Sadece onu son gördüğümde söylediği şeyler yüzünden değil, benim için asla yapmaması gereken bir seçim yaptığı için. Ve belki de ben bebekken bu kabul edilebilir bir şeydi, ancak bu kısmı hiç anlamıyorum çünkü anne olmaktan bu kadar nefret ediyorsa, o gece bana söylediği gibi gerçekten başına gelen en kötü şey bense, o zaman neden beni Dorothy ve Sara ile bırakmadı? Bu hiç mantıklı değil. Fakat

Beni asıl kızdıran kısım, hayatım boyunca onlar hakkında yalan söylemiş olması. Yıllarca onlara olan kızgınlığımı körükledi, bana onu terk ettiklerini söyledi. Onları hayatında istemedi ve bu kararı ikimiz için de verdi ve ben de bununla başa çıkmakta zorlanıyorum. Bu sonuncusu bile Onu her gördüğümde bana gerçeği söylemedi."

Elini onunkinin üzerinde tuttu. "Duygusal manipölasyon ustası gibi görünüyor. Hastanedeki o olayın ne kadar üzücü olduğunu hayal bile edemiyorum."

Imogen o gece hissettiğı acıyı düşündü. Kendini tamamen yalnız hissetmişti. İşini kaybedebilirdi. "Çok kötüydü. Ama hayatın bu kadar işe yarıyor, değil mi? O gece hastaneye gittiğim için kendime kızıp durdum ama gitmeseydim işimi berbat etmeyecektim ve işimi berbat etmeseydim Rosalind bir ay izin almam için ısrar etmeyecekti. Bir ay izin almamış olsaydım, şu anda burada olmazdım. Gerçek ailemle hiç tanışamayacaktım. Ne kadar ironik, değil mi?"

Başparmağıyla onun elini okşadı. "Dorothy'nin eninde sonunda bir şey söyleyeceğini düşünmüyor musun?"

"Olabilir. Sanırım öyle." Kaşlarını çatı. "Ona sorduğumda bir planı olmadığını söyledi. Her şeyi günü gününe düşündüğünü söyledi."

"Seninle birlikte büyüme kolay bir şey olmasa gerek." "Hayır. Bunu şimdi görebiliyorum."

Elini bıraktı ve içkisine uzandı. "Eğer Tina seni özür dilemek ya da mutlu Noeller dilemek için aramıyorsa, neden arıyor?"

"Muhtemelen para istiyordur. Aramasının tek nedeni bu. Neyse, bu kadar yeter. Mükemmel bir Noel günü geçiriyoruz ve annem bunun bir parçası olmayacak." Annesinin günü mahvetmesine izin vermeyeceğı konusunda kararlıydı. Annesinin ne yaptığını kontrol edemezdi ama nasıl tepki vereceğini kontrol edebiliyordu.

Öğle yemeklerini yediler ve kendilerini barın sıcaklığından uzaklaştıracakları için birkaç saat geçmesi gerekti.

Kolunu onunkinin arasından geçirdi. "Sırada ne var?"

"Buz pateni." Köyün kenarında kurulmuş olan küçük buz pistine gittiler ve birkaç dakika boyunca çocukların titrek ebeveynleri tarafından tutulan pistin etrafında dolaşmalarını izlediler.

Mavi şapkalı bir kadın dengesini kaybedip sertçe poposunun üzerine düşerken Imogen irkildi. "Ahh."

"Mmm. Lissa bunun romantik olacağını düşünmüş," dedi Miles. "Neden olduğundan emin değilim. İkimiz de hastanelik olabilirdik. Muhtemelen bunun bize el ele tutuşmak için bir bahane vereceğini düşündü, ama günün büyük bölümünde bunu yaptığımıza göre, o kadar ileri gitmemiz gerektiğinden emin değilim. Buz dansı becerilerini göstermek için yanıp tutuşmuyorsan, bir sonraki Noel etkinliğimize geçebiliriz."

"Hiç buz dansı becerim yok, bu yüzden devam etmek kulağa hoş geliyor."
Arabaya geri döndüler ve adam arabayı köyden uzaklaştırıp kırsalın derinliklerine doğru sürdü.

Görkemli bir evin girişine döndüğünde hava kararmıştı. "Kapalı olmayacak mı?"

"İçeride, evet, ama içeride bir tur yapmıyoruz. Onların bir Şenlikli ışık izi. Sanırım resmi olarak buna büyülu iz diyorlar, bu yüzden büyülenmiş hissetmezseniz para iadesi talep edeceğim. Bir müşterim bana bundan bahsetmişti. Düşündüm ki, eğer Noel havası hissetmek istiyorsanız, bu muhtemelen yer."

Arabadan indiği andan itibaren bunun iyi bir seçim olduğunu anlamıştı.

Elini tuttu ve sıcak çikolata ve kızarmış şekerleme satan stantların yanından geçip bahçelerdeki fener yolunu takip ettiler. Peri ışıklarından oluşan tünellerden geçtiler ve farklı renklerde lazerlerle aydınlatılmış bir gölün yanından geçtiler.

Hayatının çoğunu Noel'i görmezden gelmeye çalışarak geçirmişti. Odak noktası diğer tarafa ve normalliğe geçebilmektir ama burada, ışıklar ve ağaçlarla, heyecanlı çocuklarla ve neredeyse uhrevi bir atmosferle çevriliyken, insanların yılın bu zamanını neden sevebileceğini nihayet anlayabiliyordu.

Bayıldı.

"Çok güzel." Başını arkaya yatırdı, parıldayan ışıklara hayranlıkla baktı. Başının üzerinde kar taneleri ve yıldızlar. "Kesinlikle büyülendim. Geri ödemeye gerek yok."

"Yerde gerçek kar olması zarar vermez." "Bu doğru."

Parıldayan ışık, karı yanardöner renklerle yıkayarak manzaraya büyülu bir nitelik katıyordu.

Karlı patikayı takip ederek ağaçların farklı renklerle aydınlatıldığı ormanlık alana girdiler.

Kahkahalar onlara doğru sürükleniyordu ama şimdilik yalnızdılar, karlı dallar ve yumuşak, samimi bir ışıkla kozalanmışlardı ve adam onu öpmek için başını eğdiğinde, kadın onu yarı yolda karşılamak için ayak parmaklarının üzerine kalktı.

Adamın ağzı kadınıninkine yerleşti, dudakları soğuktu ama öpücüğü sıcak ve telaşsızdı. Zevk kadının içinden geçti, bu his o kadar yoğun ve beklenmedikti ki

onu tutmasaydı dengesini kaybedebilirdi. Kollarını onun boynuna doladı ve daha da yaklaştı. Geri çekilmek gibi bir düşüncesi yoktu. Neden çeksin ki? Onu öpmek öylesine mutluluk verici bir duyguydu ki, bir an için ormanın gerçekten de büyülü olup olmadığını merak etti. Ağzının yavaşça baştan çıkarması bir öpücükten çok daha fazlasıymış gibi hissettirdi.

Lezzetli,

Daha fazlası için erotik bir başlangıç. Bir söz.

Yaklaşan çocukların sesleri onları böldü ve başını isteksizce kaldırdı, ama kollarını sıkıca ona doladı, çocuklar geçene ve orman bir kez daha kendilerine kalana kadar onu yakınında tuttu.

Adamın göğsüne yaslandı ve kalp atış hızının sabitlenmesini bekledi.

Onu öpmek, sanki kendisiyle ilgili bir şey keşfetmiş gibi hissetmesine neden olmuştu, sanki bu an romantik bir anın ötesinde bir şeymiş gibi Yıldızların altında bir ara.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü.

"Eğer Noel'i yeterince yaşadıysan, seni eve götürebilirim?" Kelimeleri onun ağzına doğru mırıldandı. "Ve belki beni içeri davet edebilirsin?"

Adamın gözlerindeki ve ses tonundaki bir şey kadının nefesini tutmasına neden oldu.

Bir bakıma, onu çoktan içeri davet etmişti. Başka hiç kimseyle paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşmıştı. Kendini ona açmış ve gerçekte kim olduğunu görmesine izin vermişti.

Aralarında sahte hiçbir şey yoktu. Yalan yoktu. Dürüst ve gerçek olmayan hiçbir şey.

Ve şimdi burada, bu büyülü kış harikalar diyarındaydı, daha önce karşılaştığı her şeyden daha gerçek hissettiren bir şeyin kıyısında geziniyordu.

Hiç tereddüt etmedi.

"Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

Dorothy

"Haberlerim var!" Sara mutfaka daldı ve iki şişkin alışveriş torbasını mutfak masasının üzerine bıraktı. Ceketini çıkardı ve en yakındaki sandalyenin üzerine attı. "Ne olduğunu *asla* tahmin edemezsin."

"Ne? Bütün birikimini çiftlik dükkanında harcadın ve şimdi de borç mu istiyorsun?" Dorothy fırından çıkardığı taze pişmiş kıymalı börek tepsisini yere bıraktı ve masanın üstündeki poşetleri aldı.

içindekiler mutfak zeminine dökülebilirdi. "Neden oradan alışveriş yapıyorsun? Her şey bir servete mal oluyor. Bu ani savurganlık niye?"

"Bu bizim ikramımız. Noel'i sizinle geçireceksek, bizim de katkıda bulunmamız gerekir. Patrick ve kızlarla birlikte çok yiyoruz. Imogen da burada olacak, belki Miles da. Sadece birkaç parça -Lissa'nın peynirle çok iyi giden favori esnaf krakerleri, senin sevdiğin zeytinlerden bazıları, Iris'in bayıldığı o sevimli badem ezmesi hayvanlar- neyse, unutun bunları. Konuşacak çok daha heyecan verici bir şeyim var."

"Ah evet, *asla* tahmin edemeyeceğim haberlerin olduğunu söylemiştin?" Dorothy kıymalı turtaları bir soğutma rafına aktardı.

"Az önce Lissa ile konuştum, dün gece Pippa'dan bir telefon almış." Sara yün şapkasını çıkardı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Bilin bakalım dün Noel pazarında kimi el ele tutuşurken görmüş?"

Dorothy gülümsememeye çalıştı. "Gerçekten de tahmin yürütmekle zaman kaybetmemi istemezsin, değil mi? Ve eminim ki yerel halkın sergilediği olağanüstü gözlem gücü göz önüne alındığında neden yerel bir gazeteyle uğraşmamız gerektiğini bilmiyorum."

Sara heyecandan titriyordu. "Pippa, Miles ve Imogen'la karşılaştı. Ve el ele tutuşuyorlardı."

"Karışmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Tam olarak müdahale etmiyorum, sadece yoğun bir ilgi gösteriyorum."

Dorothy kıymalı turtaların üzerine pudra şekeri serpti. "Şu anda ayaklar altında ölümcül bir hava var, bu yüzden sağlık ve güvenlik açısından muhtemelen iyi bir karardı. Bu poşetlerde buzdolabına girmesi gereken bir şey var mı Sara?"

"Sağlık ve güvenlik mi? Buzlu olduğu için el ele tutuşmuyorlardı anne. Gülüyorlar, konuşuyorlar ve genelde eğleniyorlardı. Bu kıymalı turtalar nefis kokuyor. Yemek için mi?"

"Daha sonra. Imogen için yaptım. Bana en sevdiği kek olduğunu söyledi." Ve şu anda Imogen bir tercih belirtmiş olsaydı altı katlı bir pastadan sufleye kadar her şeyi pişirebilirdi (ve sufle yapmaktan nefret ederdi).

Onu şımartmak istiyordu. Bunu yapamadığı onca yılı telafi etmek için.

"Eğlendiklerini bilmek güzel. Eğer bir gününü

Bütün günü biriyle geçirmektense tadını çıkarmak en iyisidir."

"Bütün günü birlikte geçirdiklerini nereden biliyordun?" Sara'nın gözleri kısıldı. "Lissa bana bundan daha bu sabah bahsetti."

"Bu ilgiden çok müdahaleye benziyor, Sara."

"İyi. Müdahale ediyorum, ancak dürüst olmak gerekirse bizden herhangi bir yardım almadan iyi gidiyor gibi görünüyorlar. Nereden bildiğini söyle bana!"

"Miles bana Imogen için Noel'e özel bir gün planladığını söyledi.

Noel pazarına gidiyorlardı, kırdan yürüyüş yapıyorlardı, barda öğle yemeği yiyorlardı ve sonra sanırım ışık patikası yapıyorlardı. Çok hoş bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Çok romantik. Ve Imogen için mükemmel. Bir kez olsun Noel ruhuna girmesi onun için iyi olacak. Tüm o pizza muhabbeti beni ürperti." Kıymalı turtaları soğumaya bırakarak Sara'nın çantalarını boşaltmaya başladı. "Hayatında yeterince eğlenmediği hissine kapılıyorum. Para kazanmaya ve bağımsız olmaya o kadar odaklanmış ki."

Imogen pek bir şey söylememişti ama Dorothy'nin bunun onun için kolay olmadığını anlamasına yetecek kadarını söylemişti. Ve bu konuda hem suçlu hem de sinirli hissediyordu.

"Bekle-Miles sana söyledi mi?" Sara ona bakakaldı. "Ne zaman?"

"Dün sabah erkenden bir kahve içmek için uğradı. Biraz sohbet ettik ama bu alışılmadık bir şey değil."

"Ve sen bana söylemedin?"

"Dün seni görmedim. Her neyse, Miles ile konuşmalarımı her zaman gizli tutarım. Ben onun anne figürüyüm. Zavallı Sheila'nın yerini doldurduğumu düşünmek hoşuma gidiyor-" Dorothy, Miles'i düşündüğünde her zamanki kayıp acısını hissetti.

"-ve her neyse, dikkat çekmek ve muhtemelen ikisini de garip hissettirmek istemedim."

"Pippa'nın söylediğine göre, garip hissetmeyi çoktan aşmışlar. Geceyi birlikte geçireceklerini umuyordum ama bu sabah çocukları okula götürdüğümde arabası yerinde yoktu. Çok üzücü. Ve Imogen kesinlikle Çünkü ışığın yandığını gördüm, o yüzden onun evinde kalmadı." Sara nefes almak için durakladı. "Anne?"

Ralph o anda Dorothy'nin terliklerinden birini taşıyarak odaya daldı ve Sara köpekten annesine baktı.

"Ralph burada mı? Ralph neden burada?"

"Dün onlar randevularına giderken ona ben baktım. Miles onu o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemedi.

çünkü muhtemelen akıllıca bir karardı." Onunla ilgilenmek için eğildi. "Ama sen iyi bir çocuktun, değil mi? Evet, öyleydin ama o terliği şimdi geri almam gerekecek, teşekkürler."

Ralph onu ayaklarının dibine bıraktı, kuyruğunu sallayarak.

Sara kaşlarını çatıyordu. "Ama neden geceyi burada geçirdi? Miles neden Imogen'i eve bıraktığında onu da almadı?"

"Sanırım geç kaldı ve beni rahatsız etmek istemedi. Ve bu benim için sorun değildi. Ralph çok tatlı biri, ama nedense benimle aynı yatakta yatmak istedi ki bu biraz garip çünkü Valerie'nin onu yatak odasına almadığından eminim." Dorothy onun başının üstünü okşadı. "Bu alışkanlığı nereden edinmiş olabilir bilmiyorum."

"Miles'ın gece kalıp arabayı sakladığını mı düşünüyorsun?"

"Tanrım, arabasını neden saklasın ki?" Dorothy doğruldu. "İkisi de rızası olan yetişkinler. Geceyi birlikte geçirmeyi seçmişlerse, bu onların tercihi. Valerie'yi Noel yemeğinde bize katılması için davet ettim. Onun tek başına olması fikrinden hoşlanmadım ve o çok iyi bir arkadaş. Eczacılık günlerinden insanların 'uyuşturucu alışkanlıkları' hakkında her zaman harika hikayeler anlatır.

Onlara öyle diyor. Umarım Patrick ve senin için sorun olmaz. Ellen gelirken onu da alacak.

"Bu gidişle tüm köy Noel'i burada geçirecek ama benim için sorun değil. Miles ve Imogen'e gelince, onları yargılamıyorum. Sadece umutluyum, hepsi bu." Sara raftan gizlice bir kıymalı turta aldı. "Miles'ı seviyorum Bir kardeş gibi. Onun mutlu olmasını istemekten kendimi alıkoyabilir miyim? Her ne kadar Imogen Londra'da yaşıyor ve Miles buradan taşınmıyor, o halde uzun vadede nasıl yürüyecek?"

"Bilmiyorum ve bilmeme de gerek yok çünkü bu beni ilgilendirmez. Ve bu sizi de ilgilendirmez."

Sara kıymalı turtadan bir ısırık aldı ve gözlerini kapadı. "Bu çok lezzetli. Ve Londra bir milyon mil uzakta değil."

"Sara!"

"Ne dedin? Özür dilerim. Yüksek sesle düşünüyordum, hepsi bu."

"Belki de sessizce düşünmelisin." Dorothy ona bir bakış attı.

"Tecrübelerime göre eşleştirmek ya da herhangi bir şekilde müdahale etmek işe yaramıyor. Imogen geldiğinde normal davranacaksın. Onu sorguya çekmeyeceksin."

"Yapmamaya çalışacağım." Ama Sara gülümsüyordu. "Aralarında bir şey olursa Lissa çok heyecanlanır. Zara gittiğinden beri onun için çok endişeleniyor. Neredeyse hiç çıkmadı."

"Dikkatli davrandı, bu doğru. Ama bunun için onu suçlamıyorum. Ve dediğim gibi, bu bizi ilgilendirmez. Şimdi bu konuda konuşmayı kes çünkü Imogen'in gelip bizi dedikodu yaparken bulmasını istemiyorum. Noel alışverişini bitirdin mi?"

"Hepsi tamam. Peki ya sen?"

"Almam gereken sadece Imogen kaldı. Onun için eğlenceli şeyler aldım. Çorap-Iris ve ben birlikte birkaç şey seçtik ama ona özel bir şey vermek istiyorum. Aklına hoşuna gidecek bir şey geliyor mu?"

Sara hâlâ gülümsüyordu. "Süper seksi bir hayvan doktoru olabilir mi?"

"Sara!"

"Tamam, özür dilerim. Karışmak yok." Sara arkasına yaslandı ve düşündü. "Giysiler mi? Hayır, hayır."

Londra'da yaşadığı için bir sürü kıyafeti olacak. Ve kutup havası için giyindiğinde bile her zaman şık görünür. Kolye? Özel bir şey?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Belki de." Dorothy düşündü. "Bu onun bizimle ilk Noel'i ve bu yeni bir başlangıç. İstersen bir başlangıç olsun. Ona anlamlı bir şey vermek istiyorum. Kendisini ailenin bir parçası gibi hissetmesini sağlayacak bir şey."

Sara, "Sanırım burada bizimle olması bile onu ailenin bir parçası gibi hissettirecek," dedi, "ama düşünmeye devam edeceğim."

Köpekler aniden havlayarak odadan dışarı fırladılar ve Dorothy onların gidişini izledi.

"Kapıda biri var. Şüphesiz Imogen. Artık Miles hakkında konuşmak yok. Ve ona aşk hayatı hakkında üçüncü dereceden bilgi vermeyin." "Dudaklarım mühürlü."

Imogen birkaç dakika sonra odaya girdi, peşinde hayranlık dolu bir Ralph vardı.

"Ona göz kulak olduğun için çok teşekkür ederim Dorothy." Dorothy'ye sıkıca sarıldı ve Dorothy boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. İçinde tuttuğu tüm sevgi dışarı dökülmek üzereydi.

"Rica ederim. Her zaman."

Imogen, Ralph için yaygara kopardı. "İyi miydi?"

"Altın kadar iyi." Dorothy Ralph'a baktı ve Imogen da gülümseyerek ona baktı.

"Ele avuca sığmaz biri miydi?"

"Yatağı benimle paylaşmak istiyordu ama bunun olmayacağını anladıktan sonra burada Bailey ile birlikte yattı ve her şey yolunda gitti."

Imogen pembeye döndü. "Bu benim hatam. Benimle kalırken onu biraz şımartmış olabilirim."

"İşte bu yüzden köpeğimiz yok," dedi Sara. "Benimle yatağa tırmanan iki çocuğa sahip olmak yeter de artar bile. Dün eğlenceli bir gün geçirdin mi Imogen?"

"Harikaydı. Ralph için bir hediye aldım. Bir tane de Bailey için. Hayır. kayırmacılık." Imogen elini cebine attı ve her köpeğe kemik şeklinde yeni bir çiğneme oyuncağı hediye etti. "Noel pazarı çok şenlikliydi ve ışık izi büyüleyiciydi. Hâlâ aklımdan çıkmıyor."

"Hava konusunda şanslıymışsın," dedi Sara. "Açık bir geceydi. Romantik olmalı."

Dorothy iç çekti. "Sara-"

"Romantikti." Imogen gözlerinde hülyalı bir bakışla tezgâha yaslandı. "Mükemmel bir gün geçirdim. Normalde Noel'le ilgili her şeyden kaçınıyorum ama dün her şeyi kucakladım ve çok iyi vakit geçirdim. Miles çok harika."

"Öyle," dedi Sara. "Gerçekten de öyle."

Imogen, Ralph'ın kemikle oynamasını izledi. "Kız kardeşinden gelmiş geçmiş en iyi Noel randevusu için fikir istediğini biliyor muydun?"

"Şey, aslında ben-" Sara annesiyle göz göze geldi. "Hayır. Bunu bilmiyordum. Bize her şeyi anlat."

Dorothy bir kek kalıbına uzandı. "Imogen bunu kendine saklamayı tercih edebilir."

"Hayır, anlatmazdım. O kadar harikaydı ki hakkında konuşmak istiyorum." Onlara özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Muhtemelen sıkılmışsınızdır. Duymak istemezsiniz."

"Güven bana, duymak istiyoruz. Ne kadar çok ayrıntı, o kadar iyi," dedi Sara ve yanındaki sandalyeyi çekti. "Otur, Imogen. Kıymalı turta ye. Çok lezzetliler. Sen bize her şeyi anlatırken annem ikimize de kahve yapacak. Bu arada Miles nerede?"

"Bugün çalışıyor ve saat altıda aradılar." Imogen Sara'nın yanına oturdu. "Bana hangi çiftlik olduğunu söyledi ama adını unuttum."

"Altıda mı?" Sara'nın yüzüne bir gülümsemeyle birlikte anlayış yayıldı. "Kulübeden altıda mı ayrıldı? Bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyor?"

Sara annesiyle göz göze geldi. "Neden biraz yorgun görünüyorsun? Dinlenememek ve güne yavaş başlamak senin için ne kadar da sinir bozucu."

"Benim için fark etmez. Bu onun işi, değil mi?" "Doğru."

"İşini bu kadar önemsemesi hoşuma gidiyor. Ben de öyleyim." "O iyi bir insan. Ayrıca çok seksi-"

Dorothy irkildi. "Sara!"

Sara Imogen'e sırıttı. "Bu konuşmayı büyükannen odada yokken yaparız."

"Ben iffetli biri değilim," dedi Dorothy, "sadece insanların mahremiyetine senden daha saygılıyım."

"Normalde insanların mahremiyetine saygılıyım," diye itiraz etti Sara, "ama Imogen aileden biri, bu da bana araştırma hakkı veriyor."

Dorothy tam ona karşı çıkacaktı ki Imogen'in yüzündeki parıltıyı gördü.

Satın alabileceği özel bir şey için kafasını yoruyordu.

Imogen'in kendisini aile birimlerinin bir parçası olarak hissetmesini sağlamıştı ve Sara bunu birkaç müdahaleci söz ve bir vurgulu ifadeyle başarmıştı.

Imogen aileden biri.

Dorothy boğazını temizledi. "Unutma Imogen," dedi hızlıca, "aile olmak sana iyi niyetli ama her şeye burnunu sokan teyzene sorularını ve gözlemlerini kendine saklamasını söyleme hakkı verir."

Imogen bir kıymalı turta daha çaldı. "Bu konuda konuşacak birinin olması güzel."

"Miles'ın bugün çalışıyor olması çok yazık," dedi Sara. "Ama sanırım en azından biriniz yatıya kaldı."

"Pek sayılmaz. Saat altıda kalkıp ona kahve ve pastırmalı sandviç yaptım. Dışarısı soğuk ve ne kadar acıktığını biliyorsun." Imogen kıymalı turtayı bitirdi. "Bunlar en iyileri, Dorothy. Hayatımın sonuna kadar başka bir şey yemem. Boeuf bourguignon yapmayı biliyor musun? Eğer biliyorsan, bana öğretir misin?"

"Evet. Ama neden yapman gerekiyor?"

Imogen kızardı. "Çünkü dün en sevdiğimiz yemeklerden bahsederken Miles bunu çok sevdiğini söyledi. Ona akşam yemeği pişiriyorum. yarın ve ona sürpriz yapmak istedim. Umarım kızmazsın ama onu bu akşamki oyuna davet ettim ve o da kabul etti. Yardım edeceğini söyledi. Benson."

Dorothy ona baktı. "Miles okul piyesine mi geliyor? Emin misin?"

Sara gülüyordu. "Oh, Imogen, Imogen-" "Ne?"

Onu davet etmemeli miydim?"

"Onu her yıl davet ediyorum," dedi Dorothy, "özellikle de hayvan ödünç almak isterlerse. O her zaman reddeder."

"Geçmişte kendini ya aşk dolu annelerden kaçarken ya da Evcil hayvanlarla ilgili sorular soruyor," dedi Sara kuru bir sesle.

"Muhtemelen seninle birlikteyken korunacağını düşünüyor."

"Jujitsu'da siyah kuşağım var." Imogen pazularını esnetti. "Benim korumama ihtiyacı olacağını sanmıyorum. Onun da kendi kasları var."

Sara çenesini avucuna dayadı. "Bize daha fazlasını anlat Imogen."

Dorothy, "Aldırma ona," diye öğüt verdi. "Şimdi şu güvece dönelim. Her şey etin ve şarabın kalitesinde. Tüm malzemeleri almak için birlikte çiftlik dükkanına gidebiliriz, sonra da Holly'de senin mutfağında yapabiliriz. Kulübe."

"Vaktin olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle. Dondurucu için fazladan yaparız." Dorothy mutfak raflarına doğru yürüdü, bir kitap seçti ve doğru sayfayı açtı. "Bu benim kullandığım tarif, ama biraz değiştirdim. Kenarda notlarımı göreceksin. Bir alışveriş listesi yapman gerekecek."

Imogen tarifi inceledi ve telefonuna notlar almaya başladı. "Özel olmasını istiyorum."

"Patrick'e sana iyi bir şarap seçmesini söyleyeceğim," dedi Sara. "Peki ya mumlar? Mumunuz var mı?"

"Kulübede mumlar var."

Imogen kuşkulu görünüyordu. "Sence mumlar çok mu fazla olur? Onu korkutmak istemiyorum."

"Kolay kolay korkacak bir adam değil. Tabii okul müsamesesine refakatsiz katılmasını beklemiyorsanız. Ayrıca-" Sara öne doğru eğildi "-mum ışığı çok bağışlayıcıdır. Eğer yemek mükemmel değilse, göremeyecektir."

Dorothy ona bir bakış attı. "Yemek mükemmel olacak. Ralph'ı burada tutmamızı ister misin?"

"Hayır, ama teşekkür ederim." Imogen onu okşamak için eğildi. "Onun etrafımızda olmasını seviyoruz."

"Eminim Ralph bir boeuf bourguignon'u seve seve yer, bu yüzden onu mutfakta yalnız bırakmadığınızdan emin olun." Dorothy bir tabak kaptı.

bir kâğıt ve bir kalem alıp yolculukları için bir alışveriş listesi karalamaya başladı. "Etin gece boyunca marine edilmesinde fayda var, bu yüzden vaktimiz varsa muhtemelen öğleden sonra alışveriş yapmalıyız. Planınız var mı?"

"Dün aldığım Noel hediyelerini paketliyorum ve oyun için hazırlanıyorum." Imogen durakladı. "Ve gidip bir pul almam gerekiyor."

"Pul mu? Kart için mi? Sana onlardan bir tane verebilirim." Sara çantasını açtı ve bir pul buldu. "Kart göndermediğini sanıyordum."

"Daha önce hiç yapmadım. Bu bir ilk." Imogen tereddüt etti. "Tina'dan bir telefon daha aldım."

Sara'nın gülümsemesi soldu. "Oh."

"Görmezden geldim. Hayalimdeki randevudaydım." "Aferin sana."

Sara sandalyesini Imogen'inkine yaklaştırdı ve elini onun koluna koydu. "Mesaj bıraktı mı?"

"Sadece onu aramam gerektiğini söyledi," dedi Imogen. "Demek ki bir şey istiyor olmalı."

Ralph elindeki kemiği yere bıraktı ve odanın karşısına geçerek ona doğru yürüdü. "Onu arayacak mısın?"

"Bu sabah neredeyse yapıyordum. Kısmen her zaman yaptığım şey olduğu için - içimde var bu - kısmen de üzgün olduğum ve cevaplar istediğim için. Seni hayatından çıkarma kararını o verdi ve bu kararı hepimiz için verdi. Bana bir seçenek sunmadı ve sana da bir seçenek sunmadı."

Imogen Ralph'in başını okşadı. "Bir günlüğüne Londra'ya dönüp kapısını çalmayı düşündüm, böylece bu cevapları yüz yüze alabilecektim."

Sara hemen, "Eğer gidip onunla yüz yüze konuşmak istiyorsan, o zaman ben de seninle gelirim," dedi ve Imogen tereddütlü bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim. Bunu yapacağını bilmenin ne kadar anlamlı olduğunu tahmin bile edemezsin. Ama buna gerek yok, çünkü ben gitmiyorum."

Dorothy büyük bir rahatlama dalgası hissetti. Tina'nın bir şekilde ilişkilerinin yeni filizlerini bozmayı başarabileceğinden çok korkuyordu.

"Sen değil misin?"

"Hayır. Bunu Miles ile konuştum ve cevap almanın hislerimde bir değişiklik yaratmayacağını fark ettim. Söyleyeceği hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecek, yani bir bakıma gerekçelerinin bir önemi yok, değil mi? Olan oldu. Olan oldu. Geçmişte kaldı. Üzgün olduğunu ve pişmanlık duyduğunu söylese bile, bu şu anda bulunduğumuz noktayı değiştirmez. Ve ben

şu anda nerede olduğumuza odaklanın."

"Peki aramasına geri dönecek misin?"

"Hayır. Ona bir Noel kartı yazdım. İlk kartım." Imogen yarım bir gülümseme verdi. "Ve kartta ona seninle tanıştığımı ve bundan sonra hayatımın bir parçası olacağını söyledim. Büyük bir parçası. Ve eğer o da hayatımın bir parçası olmak ve düzgün bir ilişki yaşamak isterse, o zaman iletişime geçebilir. Ancak bu ilişkinin yürümesi için yaptığı seçimlerden dolayı beni ve seni suçlamayı bırakıp sorumluluk almaya başlaması gerekiyor.

Açıkçası bir özrü çok isterdim, ancak Noel Baba mucizeler yaratmadığı sürece, bunun yakın zamanda önüme çıkacağını sanmıyorum."

Dorothy saygı ve hayranlığa yakın bir şey hissetti. "Gerçekten inanılmazsın." Sesi biraz kırıldı ve Imogen yüzünü buruşturdu.

"Gerçekten değilim," dedi. "Bunu yıllar önce söylemeliydim ama tek ailem olduğuna inandığım kişiyle bağlarımı koparma fikrine dayanamadım, benimle sadece sağlayabileceklerim için ilgileniyor olsa bile. Keşke bunu farklı şeyler yaptım ama bu konuda kendimi suçlamayacağım. O anda doğru hissettiğim şeyi yaptım ve yapabileceğiniz tek şey de bu."

O anda doğru hissettiğim şeyi yaptım.

Dorothy boğazında bir yumru hissetti. Bu onun için de geçerliydi. O anda doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Ve o zamandan beri bu yüzden kendini hırpalıyordu.

Artık yok. Her zaman ikinci şanslara inanmıştı. Belki de kendine ikinci bir şans vermenin zamanı gelmişti.

Imogen'in örneğini izleyecek ve geçmişi ait olduğu yerde, geçmişte bırakacaktı.

Yapmış olabileceği tüm hatalar için kendini affedecekti. Tina'nın seçimlerinin kendisine ait olduğunu kabul edecekti.

Ve Imogen'in hayatında olmadığı onca yıl için pişmanlık duymak yerine, önlerindeki yıllar için minnettar olacaktı.

Ve birdenbire biliyordu. Imogen'a Noel'de ne vereceğini çok iyi biliyordu.

OceanofPDF.com

23

Imogen

Imogen hediyelerini dikkatlice arabanın arkasına yükledi. Onları paketlemek, şenlikli kâğıtlara mükemmel kırıışıklıklar katlamak ve pırıltılı kurdelelerle özenli fiyonklar bağlamak için saatler harcamıştı ve şimdi tüm emeğinin mahvolması riskini göze alamazdı. Arabayı sürerken biraz gülünç hissediyordu.

Dorothy'nin evine kısa bir mesafe vardı ama hediyeleri taşımanın başka yolu yoktu. Bir de kendisi. Köydeki butiklerden birinde kendine yeni bir elbise almıştı ve bu elbise karlı bir yürüyüş için pek de uygun değildi.

Miles'la birlikte gideceğini düşünmüştü ama birlikte romantik bir Noel arifesi geçirdikten, şampanyalarını yudumladıktan ve her zaman birlikte olduklarında yaptıkları gibi güneşin altındaki her şeyden bahsettikten sonra, Miles gün ışımadan ortadan kaybolmuştu.

Adam gittiğinde yarı uykuluydu, belli belirsiz onun kendisine Mutlu Noeller dilediğini duymuştu ama konuşacak kadar uyandığında adam da Ralph da gitmişti.

Mutfak masasının üzerine yapacak işleri olduğunu ve Dorothy'lerde buluşacaklarını söyleyen bir not bırakmıştı.

Ve sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Müsait oldukları her anı birlikte geçirmişlerdi. Noel'deki buluşmalarından beri hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Son paketleri de yükledi, kulübeyi kilitledi ve karla kaplı arabayı dikkatle eve doğru sürdü.

Dorothy ona bir süre evde kalabileceğini söylemişti. Ancak Ava ve Iris'in de burada kaldığını göz önünde bulunduran Imogen ve Miles, onların Noel arifesinde evde kalmalarının daha uygun olacağına karar vermişlerdi.

yazlık. Ayrıca, Miles'la bu şekilde yaşayarak birlikte çok fazla zaman geçiremeyeceklerinin de farkındaydı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu.

"Imogen!" Ava kapının önündeydi ve çılgınca el sallıyordu. Yeşil taytlı kırmızı bir elbise giymişti, yanakları heyecandan kızarmıştı ve ağzının etrafında çikolata izleri vardı. "Hediyelerini taşımana yardım edeyim."

"Yardım etmesine izin verme," diye öğüt verdi Iris, yanında belirerek. "Onları ya düşürür ya da açar."

"Bilmiyorum."

"Hepimiz Imogen'e yardım edeceğiz." Sara kızların yanından geçti ve birlikte arabayı boşaltıp her şeyi eve taşıdılar. "Nerede bu Miles?"

"Gizemli olmak. Bir hayvan hakkında bir şeyler mırıldandı."

"Çağrılabilceği konusunda bizi uyarmıştı," dedi Sara ve Ava'nın gözleri yuvarlaklaştı.

"Belki de Noel Baba'nın ren geyiklerinden biri hastalanmıştır. Çok yorulmuş olmaları çünkü tüm dünyayı dolaşmak çok uzun bir yol."

"Bu olabilir." Sara ön kapıyı kapattı ve Imogen'in tüm hediyelerini ağacın altına yerleştirdiler.

Imogen ceketini çıkardı ve Ava'nın nefesi kesildi. "Parlıyorsun! Bak anne."

"Anlayabiliyorum." Sara geri çekildi ve Imogen'e hayranlıkla baktı. "Bu çok çarpıcı bir elbise."

"Noel ağacındaki yıldızla benziyorsun. Tamamen gümüşü." Ava Imogen'in elbisesine saygıyla dokundu. "Ben de aynısından bir tane alabilir miyim?"

"Altı yaşında bir modacı." Patrick hoş geldin demek için Imogen'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Bana acıyın. Ya da en azından banka bakiyemize acıyın."

Imogen Ava'ya, "Elbisenin senin bedenine uygun olduğundan emin değilim," dedi, "ama sonra bir göz atabiliriz."

Aşırıya kaçtığı için gergindi, ama Sara aynı zamanda Gece mavisi kadifeden şık bir elbise giymiş ve saçlarını rahat bir şekilde toplamıştı. Kulaklarından sarkan ve her hareket ettiğinde ışığı yakalayan bir çift gümüş ardıç kuşu küpesi Noel'e bir selam niteliğindeydi.

Ava kollarını Imogen'e doğru kaldırdı ve onu kucağına alıp çocuğun kollarının boynuna dolandığını hissetti.

"Noel Baba geldi mi?" Küçük kıza karşı bir sevgi patlaması hissetti.
"Çorabın dolu muydu?"

"Evet! Bir sürü şeyim vardı. Sana göstereceğim. Ve çikolata. Ben çoktan yedim."

"Bunu görebiliyorum."

"Artık hediyelerini açabilir miyiz?" Ava Imogen'in kollarından sıyrıldı, Noel ağacına doğru koştu ve Imogen'in getirdiği paketleri sallayıp ezmeye başladı.

Imogen kendi heyecanını hissedebiliyordu ama aynı zamanda diğer herkesin heyecanını da hissedebiliyordu.

Odada normalde olmayan bir enerji seviyesi vardı. "Birini şimdi açmaya ne dersiniz?" diye önerdi, "Diğerlerini sonra açarsınız."

"Evet!" Ava etiketleri dikkatle okudu ve birini kız kardeşine uzattı. "Bu Iris için."

Iris kızardı ve Imogen'e gülümsedi. "Teşekkür ederim." Imogen'in yanına oturdu ve kurdeleyi dikkatlice çözdü.

Bu arada Ava, içindeki şeye ulaşmak için aceleyle hediyesinin kâğıdını yırttı. "Bu bir alpaka!" Onu havada tuttu. "Bayıldım buna. Benson'a göstermek istiyorum." Sara onu durdurduğunda ayağa kalkmış ve oturma odasını yarılamıştı.

"Imogen'e ne diyorsun?"

"Teşekkür ederim." Ava odanın öbür ucuna geri döndü ve Imogen'a çikolatalı bir öpücük verdi. "Ben ona Benson diyeceğim."

"Nanna sadece atıştırılacak bir şeyler getiriyor," dedi Sara, "belki Benson'ı daha sonra gösterir."

Dorothy elinde bir tepsi kahve ve ev yapımı tarçınlı bisküvilerle odaya girdi. "Açman gereken onca paket varken gücünü koruman gerektiğini düşündüm." Imogen'i gördü ve gülümsedi. "Gelmişsin!"

"Yeni geldi. Mutlu Noeller." Bu sözleri söylemek garip hissettirdi, çünkü normalde bunları söyleyecek kimsesi yoktu.

"Mutlu Noeller." Dorothy tepsiyi yere bıraktı ve Imogen'e kocaman sarıldı. "Ava'nın da dediği gibi, bu şimdiye kadarki en iyi Noel olacak."

"Zaten öyle. Nanna, bak!" Ava alpakasını salladı ve Dorothy bir yandan hayranlıkla bakarken bir yandan da yetişkinlere kahve dağıttı.

Miles kapıda belirdiğinde hediyelerin yarısını açmış ve tarçınlı kurabiyeleri neredeyse mideye indirmişlerdi.

Imogen kalbinin küt küt attığını hissetti.

Onu görmek onu çok *mutlu etmişti*.

Bu aşk mıydı? Olamaz, değil mi? Bu kadar kısa bir süreden sonra olamazdı. Ama bu bir şeydi, bunu biliyordu. Önemli bir şey. Heyecan verici ve iyi bir şey.

Dikkatini kolunu çekiştiren Ava'ya çevirmeden önce bakışları birkaç samimi saniye boyunca onunkileri tuttu.

"İçeri gel Miles." Dorothy kanepedeki boşluğu işaret etti. "Ellen ve Valerie on ikiye geliyorlar, hediyelerimizi şimdi açacağız ama başlamadan önce mutfakta on dakikaya ihtiyacım var."

Imogen, Miles'a Ralph'in nerede olduğunu soracaktı ama Patrick'le okudukları bir kitap hakkında sohbet etmeye başlamıştı, bu yüzden Sara'yla birlikte Dorothy'yi mutfaka kadar takip etti.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," dedi Dorothy. "Sen misafirsin. Sara? Biraz daha patates ve yaban havucu soyar mısın lütfen? Yeterince yapmadığım için gerginim. Miles ve Patrick çok yiyorlar ve kimsenin aç kalmasını istemiyorum."

"Bunun olma ihtimali kesinlikle sıfır. Ve Imogen bir misafir değil, aileden biri." Sara Imogen'e bir patates soyacağı uzattı. "Sen patatesleri soy, ben de yaban havuçlarını soyayım."

Imogen güldü. Eline bir patates soyacağının verilmesinin onu bu kadar uçuracağını kim düşünebilirdi ki? "Sen nasıl istersen Sara Teyze."

Sara yüzünü buruşturdu. "Bana kendimi yaşlı hissettiriyorsun. Ayrıca, bir daha düşündüm de, belki de o gümüş elbisenin içinde patates soymamalısın."

"Sorun değil."

"İyiden de öte. Miles'ın o elbiseyi gördüğünde yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Sara Imogen'e göz kırptı. "Kesinlikle seni açmak istedi."

Geçen hafta boyunca onu birçok kez açmıştı ama bunu onlara söylememişti.

Aiyleyle bile paylaşılmaması gereken bazı şeyler olduğunu keşfediyordu.

Dorothy öğle yemeğinin bir süre kendi başının çaresine bakabileceğinden emin olana kadar mutfakta yan yana çalıştılar ve sonra Ava'nın heyecan seviyesinin neredeyse ölçsüz olduğu oturma odasına döndüler.

"Mutfakta her şey kontrol altında," dedi Dorothy, "misafirlerimiz gelmeden önce birlikte birkaç dakika geçirelim. Sanırım şimdi

Imogen bazı hediyelerini açsın."

"Ava ve ben onları senin için alacağız, Imogen." Yüzü kızaran ve heyecanlanan Iris, kız kardeşiyle birlikte ağacın altına koştu, etiketleri kontrol etti ve farklı şekil ve boyutlarda kutularla çıktı.

Imogen kendini mahcup hissederek izledi.

Üzerine ismi işlenmiş bir çorap kucağına kondu, hediyelerle birlikte topaklanmış ve sertleşmişti.

Huşu içinde sıkıldı. "Bu-" yutkundu "- benim ilk çorabım." "Ne?" Ava hayretler içindeydi. "Neden? Noel Baba nerede olduğunu bilmiyor muydu?"

yaşadın mı? Ona yazmadınız mı?"

"Ona hiç yazmadım."

"Hiç mi? Bundan sonra birlikte yazacağız." Ava kendini Imogen'in yanındaki kanepeye attı. "Açmana yardım edeyim mi?"

Sadece birkaç hafta önce yine yalnız bir Noel geçirmekten korkuyordu ve şimdi buradaydı, etrafı ailesi, hediyeler ve uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklıkla çevriliydi.

"Yardım ederseniz sevinirim."

"Ben de yardım edeceğim." Iris onun diğer yanına oturdu.

"Çok uzun sürdü!" Ava Imogen'e bir hediye uzattı ve Imogen gülerek hediye açtı, sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki onların cömertliği karşısında tamamen bunalmış hissedene kadar.

Sonra ondan aldıkları hediyeleri açtılar ve Miles onların heyecanlı tepkileri karşısında mutluluktan parladığını hissetti. Noel alışverişi için Miles'a minnettardı ve bunun tek nedeni hatırlayabildiği en mutlu günlerden biri olması değildi.

Gönderdiği Noel kartına annesinden bir yanıt alamamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Belki iletişime geçecekti, belki de geçmeyecekti. Ama Imogen Dorothy, Sara ve Miles'ın desteğiyle ne olursa olsun üstesinden gelebileceğini biliyordu.

"Bu arada, bu sana dün özel teslimatla geldi." Sara ona büyük bir kutu uzattı. "Posta damgası Londra'ya ait."

Londra mı?

Şaşkınlık içindeki Imogen kutuyu açtı ve Rosalind, Anya, Janie, Sophie ve ekibin geri kalanından gelen bir kart buldu.

Mutlu Noeller Imogen. Seni özledik! Seni geri almak için sabırsızlanıyoruz - tüm işlerini yapmaktan bıktık ☺

Imogen yutkundu.

Seni özliyoruz.

Boğazında bir yumru hissetti. Annesine Noel kartı gönderdiğinde, iş arkadaşlarına da bir tane göndermiş ve onlara her şeyi anlatan bir mektup eklemişti. Her nasılsa mektupla anlatmak daha kolay gelmişti. Yazmak. Verecekleri yanıtı korkuyordu ama şimdi ona bunu göndermişlerdi.

"Sana bir hediye göndermişler." Ava elini kutunun içine daldırdı ve yumuşak bir oyuncak çıkardı. "Bu bir köpek. Bana aldığın alpaka kadar olmasa da onu çok sevdim! Biraz Ralph'e benziyor."

"Bu senin için değil." Iris onu kız kardeşinin elinden aldı ve Imogen'e uzattı.

Doldurulmuş köpek gerçekten de Ralph'a benziyordu ama boynunda Midas yazan bir etiket vardı.

Gülümsedi ve aniden her şeyin yoluna girebileceğini hissetti. Onlara söylediği şeyi kabul etmişlerdi. *Onu* kabul etmişlerdi.

İş arkadaşlarıyla yaşadığı karmaşık hayat hakkındaki tüm gerçeği bilen tek kişi olan Miles'a baktı.

O da gülümsedi. "İşte sahip olunabilecek en iyi köpek türü bu. Ayrıca veteriner faturaları da düşük olacaktır."

"Şimdi sıra bende." Dorothy elinde küçük, güzelce paketlenmiş bir paket tutuyordu. "Sana ne verebileceğimi düşünmek için çok zaman harcadım, Imogen. Özel olmasını, birlikte geçireceğimiz ilk Noel'i simgelemesini istedim. Her zaman hatırlayacağın bir şey olsun istedim."

Imogen duygulanmıştı. "Bugünü her zaman hatırlayacağım." Nasıl hatırlamasın ki? "Bunun için bir hediyeye ihtiyacım yok."

"Umarım bunu beğenirsin." Dorothy hediyeyi ona verdi ve Imogen ne olabileceğini merak ederek dikkatle açtı.

Kutuyu açtı ve içinde bir anahtar buldu. Şaşkınlıkla anahtarı kaldırdı. "Bir anahtar mı?"

"Holly Cottage'ın anahtarı." Dorothy'nin sesi boğuktu. "O senin, tatlım. Onu almanı istiyorum. Londra'da yaşadığını biliyorum ve hayatın Londra'da, ama burada sana ait bir yer olursa, hafta sonları gelip bizi ziyaret edebilirsin diye düşündüm. Rosalind izin verirse belki ara sıra bir gün evden çalışabilirsin. Ya da daha iyisi, gelip bizim için çalışabilirsin. Senin becerilerine sahip birini kullanabiliriz."

Imogen sessizdi. Konuşamıyordu.

"Baskı yok," dedi Sara çabucak. "Çok meşgul olduğunuzu biliyoruz ve işe döndüğünüzde yine kar altında kalacaksınız ve muhtemelen bizi düşünecek vaktiniz bile olmayacak. Ama muhtemelen Londra'dan ayrılmak istediğinizde, umarım bu size bunu yapma imkanı verir. Açık olmak gerekirse, sırf aileden olduğunuz için aile şirketine katılmak zorunda değilsiniz."

Aile şirketine katılın.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Gözleri doldu ama gözyaşlarını geri kıırttı çünkü bugünün mutlu geçmesi gerekiyordu ve küçük kuzenlerinin kafasını karıştırmak istemiyordu. Ve tabii ki mutluydu. İnanılmaz derecede mutluydu. "Bu öyle bir şey ki cömert bir hediye."

Hediye tuğla ve harçtan çok daha fazlasıydı ve Dorothy'nin bunu bildiğine dair bir his vardı içinde.

Büyükannesi ona sadece bir kulübe vermiyordu, aynı zamanda güvenliğini de sağlıyordu.

Hayatında ilk kez bir güvenlik ağı vardı.

Hayatında ilk kez yalnız değildi.

"Mümkün olduğunca sık burada kalacağım." Imogen elindeki anahtarın ağırlığını hissetti. "Geri döndüğümde bazı şeyleri değiştirmeye karar verdim bile."

Bu konu üzerinde çok düşünmüştü ve birkaç gün önce Rosalind'e bir e-posta göndermiş ve Rosalind'in onu hemen aramasına şaşırmıştı. Rosalind'in yazdığı mektubu çoktan görmüş olacağının bilincindeydi, bu yüzden daha fazla sır yoktu.

Imogen'in Rosalind'in haklı olduğunu itiraf ettiği samimi bir konuşma yapmışlardı; tükenmişliğin eşiğindeydi. Sağlıksızlığa sapmadan en iyi performansını sergilemesini sağlayacak bir çalışma yöntemi bulması gerektiğini biliyordu. Ayrıca daha fazla zaman geçirmenin bir yolunu bulmak istiyordu.

Miles'la vakit geçirmek. Rosalind bir uzlaşma önerdi. Imogen kendi programına uyduğu zaman evden çalışabilecekti (bir evlerinin olması Cotswolds'da birkaç müşterisi vardı) ve her etkinlikte hazır bulunmak zorunda kalmamak için daha fazla temsilci atamaya çalışacaktı. Rosalind, Imogen'in gönderdiği karttan ya da Midas'ın utanç verici destanından bahsetmemişti.

Imogen kendini mahcup hissediyordu ama şimdi iş arkadaşlarından gelen bu komik ve düşünceli hediye alınca kendini çok daha iyi hissetti.

Ocak ayında geri dönecekti ve bu yeni bir başlangıç olacaktı. Yeni bir çalışma şekli.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi ve belki ileride bir noktada aile şirketinde bir işe girmeyi düşünebilirdi.

Dorothy'ye baktı. "Buna inanmayacaksınız ama size gelecek yıl birkaç haftalığına Holly Cottage'ı rezerve edip edemeyeceğimi soracaktım."

"Bu şekilde hiçbir şey ayırtmak zorunda kalmayacaksınız ve buranın kiralık olmasındansa sizin için bir ev olmasını tercih ederim."

Bir ev.

Kendini ilkbaharda sabah kahvesini dışarıda içerken hayal etti; etrafında nergisler ve laleler, ötesindeki tarlalarda kuzular vardı. Yazın tarlalardan köye doğru yürüyüşe çıktığını hayal etti. Harcamak kitapçıda vakit geçirip, Miles'la öğle yemeği için barda buluştuk.

Çalışması gerektiğinde de boş odadaki masada, muhteşem kırlara bakarak çalışabilir ve Miles izin verirse öğle tatilinde Ralph'i yürüyüşe çıkarabilirdi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Bunalmış bir halde ayağa kalktı ve Dorothy'ye sarıldı. "Teşekkür ederim. Bu dünyalara bedel. Buraya o kadar sık geleceğim ki muhtemelen cömertliğinize pişman olacaksınız."

"Asla." Dorothy Imogen'e sıkıca sarıldı ve sonra onu bırakıp boğazını temizledi. "Şimdi, eğer hediye açma işi bittiyse, son dakika öğle yemeği hazırlığı yapmalıyız ve belki Iris ve Ava masa."

"Bir dakika-" Miles onun sözünü kesti. "Hediye açılışı tam olarak bitmedi. Imogen için bir şeyim var."

Yünlü bir şapka bekliyordu, bu yüzden adam odadan çıktığında şaşırdı. Ön kapının açılma sesini, bir araba kapısının çarpma sesini ve ardından tanıdık bir havlama sesi duydu.

Ralph gürlüyerek odaya girdi ve Imogen'in önünde durdu, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı.

Ava kaşlarını çatı. "Ralph'in boynunda neden büyük kırmızı bir kurdele var?" "Çünkü onu kırmızı kurdeleye sarmaya kalkarsam hayvana zulmetmekle suçlanırım.

kâğıt." Miles köpeğin yanına çömeldi ve Imogen'e baktı. "Onu Londra'ya geri götüremeyeceğini biliyorum ama onu ne kadar çok sevdiğini de biliyorum. O da seni seviyor."

Miles'ın ona bakışı, bir an için köpekten daha fazlasından bahsedip bahsetmediğini merak etmesine neden oldu. Ama tüm ailesi onu hayranlıkla izlerken bu düşüncenin peşinden gitmeyecekti. Görebiliyordu

Sara sırtarak Patrick'le "Ben sana demiştim" bakışları atıyor, Dorothy bile merakla onları izliyordu.

Ralph kuyruğunu sallıyordu ve patisini onun bacağına koydu.

"Gümüş elbisesine dikkat et!" Sara dehşete kapılmıştı ama Imogen elbiseyi umursamıyordu.

"Onu seviyorum." Ama tam olarak ne öneriyordu?

"Ben de şöyle düşünmüştüm-" Miles onun elini tuttu. "Ortak velayetimiz var. Hafta boyunca benimle yaşıyor ve sen buraya döndüğünde, ya benimle ya da Holly Cottage'da kalıyorsun, çünkü orası yeni evin gibi görünüyor, o senin. Bizim."

Bizimkiler.

O ve Miles. Birlikte.

Bunu nasıl başaracaklarına dair hiçbir fikri yoktu ama başaracaklarını biliyordu. Bir yolunu bulacaklardı. Ve uzun vadeli düşünmek için çok erken olduğunu bilmesine rağmen, sonunda belki de tek bir çatı altında yaşayacaklardı.

"Kulağına mükemmel geliyor."

"Güzel." Bakışları onunkileri tuttu. "Sadece bir kural var." "Öyle mi?"

"Evet. Yatakta uyumasına izin vermeyeceğine söz ver."

O kadar mutluydu ki ona takılmadan edemedi. "Bana üzgün gözlerle baktığında bile mi?"

"Özellikle de o zaman. Patronun kim olduğunu bilmesi önemli."

"Patron Ralph." Imogen Ralph'e sarıldı ve Miles sırtarak kucağına küçük bir paket bıraktı.

"Ve lojistiğı çözmek biraz zaman alabileceğı için sana bunu aldım."

"Yünlü bir şapka gibi hissettirmiyor." Çantayı açtı ve Ralph ile birkaç gün önce karda çekilmiş çerçevesi bir fotoğrafını gördü. Fotoğraf makinesine doğru gülüyordu, kollarını köpeğıe dolamıştı ve gülümsemesi o kadar büyüktü ki kendini zar zor tanıyordu.

"Masan için," dedi usulca. "Çünkü herkesin masasında köpeğinin bir resmi olmalı."

O kadar çok duygulanmıştı ki neredeyse konuşamayacaktı. Sonunda, "Sadece yünlü bir şapka olmadığı için hayal kırıklığına uğradım," dedi ve herkes güldü.

"Pekâlâ, bu kadar aile birlikteliğı yeter. Gerçekten hazırlanmalıyız," dedi Sara. "Annem köyün yarısını öğle yemeğine davet etti. Ama önce ailece kadeh kaldıralım."

Patrick elinde tepside dolu bardaklarla odaya girdi ve hepsi birer tane aldı.

Sara kadehini kaldırdı. "Imogen'e. Ve ailemize." Kızlarına ve Patrick'e gülümsedi. "Mutlu Noeller."

Imogen de kadehini kaldırdı, çünkü Ralph'ın sallanan kuyruğu kadehi elinden düşürme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Mutlu Noeller."

Yılın bu zamanının neden bu kadar çok insan için özel olduğunu anlamaya başlamıştı.

Burada, ailesinin arasında, sevgi ve mutlulukla sarmalandığını hissetti. Onları tanımak bir yapbozun parçalarını bir araya getirip bir resim oluşturmak gibiydi, ama şimdi kendisinin de aynı yapbozun bir parçası olduğunu fark etti. Kayıp parça.

Ve mükemmel uyum sağladı.

* * * * *

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bir kitabı okuyucuların eline ulaştırmak için bir ekip gerekir ve ben mükemmel yayıncılık ekipleriyle çalışacak kadar şanslıyım. Sürekli teşekkürlerim

Margaret Marbury, Susan Swinwood ve Canary Street Press'teki ekibin geri kalanına kitaplarımı okuyucuların ellerine ulaştırmak için çok çalıştıkları için teşekkür ederim. Lisa Milton, Manpreet Grewal ve HQ Stories'deki tüm ekip çalışmalarımı başından beri desteklediler ve onların sıkı çalışmaları, yaratıcılıkları ve coşkuları sayesinde her geçen gün daha fazla okuyucu kitaplarımı keşfediyor. *The Christmas Book Club* ile *Sunday Times*'in en çok satanlar listesinde bir numaraya yükselmek benim için kariyerimin zirvesi oldu ve bunun için onlara teşekkür borçluyum. Ayrıca onlarla çalışmak EĞLENCELİ, bu da her zaman bir bonus!

Yetenekli editörüm Flo Nicoll, yazdığım her kitaba kendine has büyüsunü katmaya devam ediyor. Flo ile o kadar uzun süredir çalışıyorum ki, bir iş arkadaşından çok ailem gibi hissediyorum ve mükemmel bir editör/yazar ortaklığımız olduğuna ikna oldum. Tüm yazarlar bu kadar şanslı olmalı.

Menajerim Susan Ginsburg, tek kelimeyle en iyisi. Onun akıllıca tavsiyelerine (ve mizah anlayışına!) ne kadar değer verdiğimi anlatamam. Ona minnettarım, Catherine Bradshaw ve Writers House'daki tüm ekibe yorulmak bilmeyen savunuculukları ve destekleri için teşekkür ederim.

Bir insanın isteyebileceği en iyi aileye sahibim, özellikle de teslim tarihim yaklaştığında her zaman yiyecek ve çikolata ürettikleri için.

En büyük teşekkürüm, kitaplarımı satın almaya devam eden, nazik mesajlar gönderen, güzel fotoğraflar paylaşan ve genel olarak beni cesaretlendiren okuyucularıma gidiyor. Umarım Bu kitap koleksiyona hoş bir katkı.

Aşk
Sarah

USA TODAY çoksatan yazarı Sarah Morgan'ın bu bahar Canary Street Press'ten çıkacak olan yeni romanına bir göz atmak için okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

Yeni roman, bu bahar Canary Street Press'ten çıkacak!

tarafından Sarah Morgan

1

Milly

Neden evet demişti?

Milly, tren istasyonunun dışında arabasında oturuyordu, ancak hiçliğin ortasında olduğu için böyle adlandırmak cömertçe görünüyordu ve tek bir platform ve bir barınaktan başka bir şey yoktu. Bilet gişesi yoktu. Bekleyen insanların vızıltısı yoktu. Saatte sadece bir tren.

Burası dünyada bir film yıldızıyla karşılaşmayı bekleyeceğiniz en son yerdi, Nicole de muhtemelen bu yüzden burayı seçmişti.

Milly gizlilik ve mahremiyet ihtiyacını anlıyordu ama yine de bu kadarı da fazla gibi geliyordu.

Dar köy yolunun ilerisinde park etmiş bir araba daha vardı ama onun dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve o karanlıkta oturmuş, günün son treni olan o tek treni beklerken ürkmemeye çalışıyordu. Arabanın camlarını açmıştı ama bu geç saatte bile hava boğucuydu. Kayıtlara geçen en sıcak Haziran ayı olmuştu ve havanın düzeleceğine dair hiçbir işaret yoktu. Mart ayında her gün yağmur yağarken Milly güneş ışığının hayalini kurmuştu ama güneş ışığı beraberinde boğucu bir sıcaklık getirmişti. ona yağmur hayalleri kurdurdu.

Ayrılmadan önce özenle yaptığı makyajı çoktan terlemişti ama yenilemeye zahmet etmedi, çünkü ne anlamı vardı ki? Hava karanlıktı ve zaten onu görecektir kimse yoktu. Nasıl görüldüğü önemli değildi. Ama pek çok kişinin önemli biri olarak gördüğü biriyle buluştuğunuzda

Dünyanın en güzel kadınlarından biri olarak, çaba gösterme dürtüsüne karşı koymak zordu.

Nicole etraftayken kimse onu fark etmemişti. Hiç fark etmediler. İç çekti ve saate baktı.

Belki Nicole fikrini değiştirmiştir. *Lütfen fikrini değiştirmiş olsun.*

Bir gece önceki o tek telefon görüşmesinden beri hiçbir şey duymamıştı. Burada oturarak zamanını boşa mı harcıyordu? Büyükannesinin evinde güven içinde uyuyan çocuğunu düşündü. Milly annesinden yardım istemekten nefret ederdi ve bu

Nicole gizlilik yemini ettiği için neden son dakikada bebek bakıcısına ihtiyacı olduğunu bile açıklayamamıştı.

Kendini suçlu hissediyordu çünkü annesi Milly'nin sonunda bir randevuya çıkacağını sanmış ve sevincini gizleyememişti. "Güzel," demişti. "Richard seni terk edeli on sekiz ay oldu ve boşanalı da altı ay oldu. Sonunda hayatına devam etmene sevindim."

Taşındı mı?

Milly hayatına devam etmemişti. Sonuncusu yüzünden hâlâ düğümlemişken, isteyeceği *son* şeyin yeni bir romantik ilişki olduğunu itiraf etseydi, annesinin daha da endişelenmesine neden olurdu ve bunu yapmak istemiyordu. Bu düşüncelerini kendine sakladı ama iyi başa çıkıyormuş gibi davranmak için gereken çaba çok yorucuydu.

Şu anda tek istediği Zoe için mümkün olan en iyi anne olmaktı ama bunda da başarısız olduğundan oldukça emindi. Boşanmanın çocuklar için nasıl daha kolay hale getirilebileceğine dair o kadar çok kitap ve makale okumuştı ki, tavsiyeler kafasının içinde dönüp duruyordu. Her şeyi uygulamaya koymak için çok çabalıyordu.

Zoe'nin önünde Richard hakkında kötü bir söz söylememeye dikkat ediyordu (duşta yalnızken pek çok kötü kelime kullanmasına rağmen) ve etraflarındaki her şeyi olabildiğince normal tutmaya çalışıyordu. Sabahları kalkmak, gülümsemek ve aslında hiç de iyi olmadığı ve bütün günü yatakta geçirmekten memnun olacağı halde iyiymiş gibi davranmak için kendini zorladı.

Annesine yalan söylemek, çocuğu için cesur bir yüz takınmak ve Richard sinir bozucu bir şekilde mantıksız ve özür dilemeyecek kadar bencil davrandığında bile kendini ona karşı nazik olmaya zorlamak arasında, gerçek duygularını ifade etmenin nasıl bir his olduğunu unutmamıştı.

Bir zamanlar Nicole'ün kalmaya gelme ihtimali moralini düzeltirdi çünkü dünyada kalabileceği tek bir kişi varsa o da

Dürüst olmak gerekirse, Nicole'du. Ama artık değil.

İhtiyacı olan son şey daha fazla duygusal stres iken burada ne işi vardı? Aptal mıydı, yoksa bu arkadaşlığın tam tanımını mıydı, ne olursa olsun ortaya çıkmak mı, bilmiyordu.

On beş yaşındayken verdiğiniz sözler o kadar da anlamlı gelmiyordu. Otuz beş yaşındayken anlamlıydı. Nicole için hiçbir şey ifade etmedikleri kesindi.

Telefonuna uzandı ve bir mesaj gönderdi.

Trende misin?

Bir far ışığı dikkatini çekti ve başka bir araba yaklaşırken oturduğu yerde dondu kaldı. Araba durmadan geçip gitti ve o da tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Kurnazlık yapmak için yaratılmamıştı.

Nicole yardım istemek için onu aradığında, hayır demeliydi.

Kendisine özellikle kızgındı çünkü kuaförde yirmi dakika bekleyip aptalca bir şekilde şu dergi anketlerinden birini yapma tuzağına düştüğü için kısa süre önce atılganlık üzerine çevrimiçi bir kurs almıştı.

Üçten fazla soruya evet yanıtı veriyorsanız, iddialı olma konusunda bir sorunuz olabilir.

Milly on sorunun hepsine evet yanıtı vermişti ve o anda bu konuda bir şeyler yapması gerektiğine karar vermişti. Evet deme eğilimi, kendini sürekli baskı altında hissetmesinin nedeniydi. Yatağa uzanmasının nedeni buydu.

Geceleri uyanık, stresli ve yapılacaklar listesi beyinde dönüp dururken hiperventilasyon geçiriyordu. Richard'ın mantıksız davranışlarını hiçbir zaman dile getirememesinin nedeni de buydu (zaten onu aşağılamış ve boşamıştı, daha ne yapabilirdi ki?). Richard'ın davranış biçiminin genel olarak eski kocaların bir özelliği olup olmadığını bilmiyordu ama bunu iyi idare edemediğini biliyordu. Buna bir son vermeliydi. Değişmek zorundaydı.

Hayır diyemediği için yüz yüze ders alamayacak kadar meşguldü, bu yüzden çevrimiçi bir kursa kaydoldu ve iki hafta boyunca her akşam bir saatini daha iddialı olmanın yollarını çalışarak geçirdi.

Sınırları, haklarını savunmanın ve başkalarının haklarına saygı göstermenin önemini öğrenmiş, hayır demenin yollarını uyguladığı çalışma kâğıtlarını doldurmuştu. İddialı ama agresif değil. *Ben'i* kullan

kelime, sen değil. Siz (buraya belirli bir davranış sapması yazın) yaptığınızda... Hissediyorum (küfür etmeden, size nasıl hissettirdiğini açıklayın)...

Sınavı başarıyla geçmişti ve belki de bunun yeni bir başlangıç olacağını düşünmüştü. Sonra telefonu çaldı.

Arayanın ekranında Rahibe yazıyordu.

Milly o kadar uzun süre telefona bakmıştı ki telefon çalmayı kesmişti. Ama hemen tekrar çalmaya başlamıştı ve bu kez bir yanı istemese de cevap vermişti.

Kız kardeşi değildi elbette. Bir kız kardeşi yoktu ama Nicole'ün kariyeri yükselişe geçtiğinde, Milly'nin numarasını başka bir isim altında saklaması için ısrar etmişti. O zamanlar heyecan verici gelmişti. Gizli. Bu ona kendini özel hissettirmişti, çünkü birdenbire herkes Nicole'den bir parça istiyordu ve Milly'nin telefonunda onun numarası vardı.

Yirmili yaşlarının başındaydılar ama o yaşlarda bile hayatları daha farklı olamazdı. Milly, Richard'la evliydi ve hamile olduğunu yeni öğrenmişti. Günlerini, güzel Lake District'te suya yakın, göl kenarındaki kulübelere oluşan küçük ama seçkin bir tatil köyü olan aile şirketini yönetmesi için annesine yardım ederek geçiriyordu.

Nicole ise oyunculuğa ciddi bir şekilde devam etmek için üniversiteyi bırakmış ve yirmi bir yaşına geldiğinde, gezegeni yıkımdan kurtarmak için zamanda yolculuk yapan bir gençle ilgili bir filmde oynadıktan sonra dünya çapında üne kavuşmuştu. Film tüm gişe rekorlarını kırmıştı. Milly filmi izlemiş ve Nicole'ün filmde büyüleyici olduğu konusunda eleştirmenlerle hemfikir olmuştu.

Ama arkadaşının ne kadar yetenekli olduğunu fark ettiği nokta bu değildi. O an, birkaç ay sonra, Nicole'ün, kendisini bir şekilde hem masum hem de çekici göstermeyi başaran özel yapım bir elbise giyerek en çok imrenilen en iyi kadın oyuncu ödülünü almak için sahneye çıktığı zaman gelmişti. Konuşması içten ve dokunaklıydı ve seyircilerin çoğu ağlamıştı.

Milly de ağlamıştı ve o zaman arkadaşının sadece büyük olmayacağını, kocaman olacağını anlamıştı. Çünkü konuşma tamamen yalandı ve Milly bunun yalan olduğunu biliyordu. Büyük olasılıkla bunun yalan olduğunu bilen iki kişiden biriydi, diğeri de Nicole'ün annesiydi, ki o da muhtemelen izliyordu.

Ama yine de Nicole onu her sözüne inandırmış ve yine de ağlamıştı.

Nicole daha sonra onu aramıştı. "Konuşmamı duydun mu?"

"Evet, konuşmanızı duydum."

"Gerçeği biliyorsun. İnsanlar benim hikâyemi anlatman için sana para verir." Milly gözlerini devirdi. "Saçmalama."

"İnsanların hakkımda bilgi edinmek ve beni yıpratmak için ne kadar ileri gidebileceklerini tahmin bile edemezsiniz."

"Paranoyakça konuşuyorsun."

Ama Nicole birkaç gün sonra Milly'yle son filminin galası için kaldığı Londra otelindeki süitinde buluştuğunda da aynı şeyi söylemişti.

Güler yüzlü olmayan güvenlik görevlileri tarafından odaya kadar eşlik edilmişti.

Kulaklıklar ve aşırı gelişmiş kaslar ve gülünç derecede zengin süitteki beyaz kanepelerden birine sertçe oturmuş, kendini yerinde hissetmemiş ve eski arkadaşıyla ortak bir zemin bulmaya çalışıyordu.

On yaşındaki Nicole'ün *bir gün ünlü olacağım* dediğini hatırlıyordu ve işte buradaydı-ünlüydü.

Ve şöhret her şeyi değiştirmişti.

"Cidden Milly, artık telefonunda benim adımı kullanamazsın.

Birileri görebilir. Başka bir isim üzerinde anlaşmamız gerekiyor." Nicole telaşlıydı, gergindi, çok hızlı konuşuyordu, saat öğleden sonra üç olmasına rağmen bir kadeh şarap yudumluyordu. Saçları koyu ipeksi dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve o meşhur gözleri, aşık bir eleştirmenin söylediği gibi *konuşma gücünüzü kaybettiren* gözleri, solgun yüzünde kocaman duruyordu. Gerçekte

Her zamankinden daha zayıf görünüyordu ve o zamana kadar neredeyse sekiz aylık hamile olan Milly, onun yanında kendini yavru bir fil gibi hissetmişti.

Kaburgalarının altına sıkışmış bir bebekle neredeyse imkansız olan daha rahat olmaya çalışarak hafifçe kıpırdandı. "Bunu kim görecektir? Ve ne yapacaklar? Beni soyup telefonumu mu çalacaklar? Hiçliğin ortasında bir göl kenarında yaşıyorum, Nic. Etrafım ağaçlar ve dağlarla çevrili. PencereLERİMİ açtığımDA hiçbir şey duymuyorum." Bu tam olarak doğru değildi. Sık sık pencereleri açık uyur, karanlıkta uzanıp göldeki kuşların ağlamaklı sesini ve ara sıra bir baykuşun ötüşünü dinler, sessiz, öngörülebilir hayatını ne kadar sevdiğini düşünürdü. Nicole'ün aksine, hiçbir zaman ünlü olmak gibi bir arzusu olmamıştı ve arkadaşının hayatıyla ilgili hiçbir şey ona fikrini değiştirmesi için bir neden vermemişti. "Evim tam olarak paparazzi merkezi sayılmaz."

Nicole ona kıskançlık ve acıma karışımı bir duyguyla bakmış, sanki Milly gibi dünyadan bihaber birinin günü nasıl geçirdiğini merak etmişti.

"Beni şımartın." Şarap kadehini bırakmış ve telefonu arkadaşından almıştı. İnce parmakları tuşların üzerinde geziniyordu. "İşte oldu. Düzeltildi."

Milly ona bakakalmıştı. "Abla?"

"Neden olmasın? Biz buyuz. Senin hakkında böyle hissediyorum. Sana karşı her zaman böyle hissedeceğim." O anda Nicole ona sarılmış, Milly de ona sarılmıştı ve o kısa an için aralarındaki eski bağ yeniden canlanmıştı. Bu birlikte büyüdüğü Nicole'dü, yeni göz alıcı Nicole değil. Tanınmadan sokakta yürüyemeyen Nicole. Yine de, ilişkilerinin büyük bir şekilde değişmek üzere olduğuna dair tedirgin edici duyguyu üzerinden atamamıştı ve bu onu üzüyordu çünkü onun için hiçbir şey arkadaşlıklarından daha önemli değildi.

"Beni unutacaksın."

"Saçmalama." Nicole tam da Milly'nin söylemesini umduğu şeyi söylemişti. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Her zaman en iyi arkadaşım olacaksın ve ikimiz de yaşlandığımızda, gelip kışları benimle Kaliforniya'da geçireceksin ve güvertede oturup gün batımını izleyeceğiz ve

Hani yarım şişe votka içip saçını mora boyamıştım. Bana o kadar kızmıştın ki en sevdiğim çantamı göle atmıştın."

Milly, arkadaşlıklarına dönüp baktığında hatırlayacağı anların bunlar olmadığını biliyordu. Milly kendi başına giremeyecek kadar utangaç olduğu için Nicole'ün odaya ilk girdiği zamanları düşünecekti. Nicole'ün, Milly'nin içi titrerken bile ona nasıl güven vereceğini öğretirken gösterdiği sabrı hatırlayacaktı. Milly'nin babası evi terk ettikten sonra Nicole'ün onda kaldığı geceleri düşündü. Saatlerce uyanık kalıp gelecekte ve ikisinin de ne istediğinden bahsettiklerini.

Milly'nin korkularına rağmen dostlukları devam etmişti. Nicole'ün saç ve makyajla bir suikastçıya, bir FBI ajanına, bir sanat hırsızına, bir süper kahramana dönüştüğü fotoğrafları gönderdiği sık telefon görüşmeleri ve mesajlar vardı.

Milly Zoe'nin fotoğraflarını göndermişti. Zoe altı aylıkken. Zoe ilk adımlarını atarken. Zoe'nin okuldaki ilk günü. Göl kenarında inşa ettikleri dört yeni lüks kulübenin fotoğraflarını göndermiş ve sonra Nicole'ün dünyanın dört bir yanında mülkleri olduğu ve Milly'nin mütevazı kulübeleri muhtemelen onun pek ilgisini çekmediği için utanmıştı.

Ancak çok farklı yaşamlarına rağmen, on sekiz ay önce Nicole onu aniden terk edene kadar düzenli olarak iletişim halindeydiler.

Bunu düşünmek onu şimdiki zamana geri getirdi.

Milly saati tekrar kontrol etti. Etraf o kadar ölü gibiydi ki bir trenin her an gelebileceğine inanıyordu. Ama gelse bile arkadaşının trende olacağının garantisi yoktu. Belki Nicole yine onu hayalete çevirecekti. Belki de gelmeyecekti ve Milly eve tek başına dönecek, kendini olduğundan daha aptal hissedecekti.

Peki ya Nicole gelirse, Milly ne diyecekti?

Neden son 18 aydır beni görmezden geldin? Sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?

Bu olay Milly, Richard ve Zoe onu Los Angeles'ta ziyaret ettikten hemen sonra gerçekleşmişti. Milly bir bağlantı olduğunu düşünmüş ve saatlerce tatili zihninde gözden geçirmiş ama bir neden bulamamıştı. Başlangıçta, Nicole'ün ne kadar meşgul olduğunu bildiği için endişelenmemişti, ancak birkaç hafta sonra Milly ona Richard'ın bir ilişkisi olduğunu ve onu boşadığını söyleyen bir mesaj bıraktığında ve *hala* cevap gelmediğinde endişelenmeye başlamıştı.

Endişeden daha fazlası. Arkadaşının sessizliği canını yakmıştı. Richard'ın ihanetinden bu kadar kısa bir süre sonra gelmesi acı bir darbe olmuştu.

Her zaman güvenebileceğini düşündüğü tek kişi, hayattaki güvenlik ağı, onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Milly, Nicole'ün böylesine hayatı sarsan bir şeyi görmezden geldiğine hâlâ inanamıyordu. Ne zaman birbirlerine destek olmamışlardı ki?

Nicole'ün sessizliği olması gerekenden daha fazla acı veriyordu çünkü sadece kocası tarafından terk edilmekle kalmamış, aynı zamanda en iyi arkadaşı tarafından da terk edilmiş gibi görünüyordu.

Artık Nicole'ün bir kriz anında onun yanında olacakmış gibi davranmak yoktu. Artık telefonundaki kız *kardeş* kelimesinin Nicole'ün kimliğini gizlemenin bir yolundan başka bir şeymiş gibi davranmak yoktu.

Şimdi bile, aylar sonra, bu gerçek canımı yakıyor.

"Belki de benimdir." Bazen yaptığı gibi yüksek sesle konuştu arabada tek başına. Aklından geçenleri söyleyebildiğini hissettiği tek andı. "Belki de ben insanların terk edeceği türden biriyimdir."

Önce babası, sonra Richard ve sonra Nicole.

Bunun son olduğunu düşünmüştü ve önceki gece Nicole nihayet aramıştı.

Telefon Milly'yi uyandırmalıydı ama Milly uyanık yatıyor, Richard'ı düşünüyor, kafasının içinde bildiği konuşmalar yapıyordu.

İddialı olma kursuna rağmen gerçek hayatta asla sahip olamayacaktı çünkü kızı için işleri medeni tutmaya kararlıydı.

Arayan Nicole olduğu ve Milly daha önce Nicole'den gelen hiçbir telefona cevap vermediği için kısmen cevap vermişti, ama aynı zamanda küçük, incinmiş bir parçası Nicole'ün sonunda özür dilemek için iletişime geçebileceğini umuyordu.

Ama bir özür yoktu, sadece bir yalvarış vardı.

Yardıma ihtiyacım var.

On sekiz ay boyunca tek bir ses bile çıkmadı ve şimdi Milly'nin yardım etmesini bekliyordu.

Kuşkusuz kısa süren konuşma boyunca bir kez bile Milly'nin nasıl olduğunu sormamıştı. Richard'ın ilişkisinden ya da boşanmadan bahsetmemiş, annesinin yaşadıklarının aynısını Milly'nin de yaşıyor olmasının ne kadar zor olduğunu kabul etmemişti.

Önemli olmasaydı sormazdım. Lütfen, Milly. Çok çaresizim.

Çaresiz mi? Hayatınız oldukça mükemmelken çaresizlik neye benziyordu? Zengin, güzel ve sinema seyircisinin gözdesiyken ne kadar çaresiz olabilirdiniz?

Nicole bu kelimenin anlamını bilmiyordu ama Milly biliyordu, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da. Nicole'e fazladan bir şey yapmamaya kararlıydı.

Zoe'ye baskı yapmak.

Nicole'e hayır demesi için bir başka neden daha vardı. Girişkenlik kursunda öğrendiği her şeyi uygulamaya koymalıydı. *Hayır demeliydi, Üzgünüm, şu anda kendi hayatımla yeterince mücadele ediyorum, e-postalarınızı okusaydınız bilirdiniz, ya da daha iyisi (ona uzun açıklamalar yapmanın gerekli olmadığı öğretilmişti için), Üzgünüm, yardım edemem.*

Ama o bunların hiçbirini söylememişti. Evet demişti.

Evet, onu alacaktı. Evet, görülme ihtimalini azaltmak için arabayı gece kullanacaktı. Evet, Nicole Milly ile kalabilirdi. Evet, onu saklamanın bir yolunu bulacaktı.

İşte bu yüzden şimdi, hiç bilmediği bir yerde oturmuş, geç gelen bir treni ve görmek istediğinden emin olmadığı bir arkadaşını bekliyordu.

Atılganlık kursu açıkça işe yaramamıştı. Daha iddialı olsaydı, parasını geri isterdi.

Bir ses düşüncelerini böldü ve trenin yaklaştığını fark etti. Nihayet.

Hafif bir korku kıpırtısı hissetti. Arkadaşlıklarının dokusu farklı yollara sapmaları nedeniyle gerilmişti ve şimdi yer yer yırtılmıştı ve zar zor bir arada duruyordu. İlişkileri hiç değişmemiş gibi davranmak samimiyetsizlik olurdu.

Genellikle Nicole'ü görmeden önce hissettiği tek duygu heyecandı, ama bu gece midesi incinme ve kızgınlığın rahatsız edici bir karışımıyla çalkalandı.

Milly'nin ona ihtiyacı olduğunda Nicole neredeydi?

Üzgündü, biraz da kızgındı ama en çok da arkadaşlıklarının, olması gerektiğine inandığı şeyin gerisinde kalmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Tren yavaşlayıp durdu ve Milly loş ışıklı istasyona baktı ama sadece iki kişi görünüyordu. Biri ellili yaşlarında bir adamdı ve hemen Milly'nin daha önce fark ettiği park halindeki arabaya doğru yürüdü, diğeri ise daha iyi günler görmüş bir palto ve beyaz saçlarının çoğunu gizleyen bir şapka giyen, yaşı oldukça ilerlemiş bir kadındı. Fena halde kambur duruyordu, o kadar eğilmişti ki bastonunun yardımıyla bile yürümekte zorlanıyordu.

Nicole'den hiçbir iz yoktu, bu da kafa karıştırıcıydı çünkü Milly'nin hızlı bir kaçış için hazır olmasında ısrar eden Nicole'dü.

Hızlı bir kaçış. Küçük bir aile hatchback'inde bu mümkün müydü?

Milly drama havasında değildi. *Şu anda bir filmde değiliz, Nicole.*

Ve Nicole'un ona cevabı. *Hayatımın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.*

Milly buna itiraz edemezdi.

En çok talep görenlerden biri olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

her film için milyonlar kazanıyordu. Ve oyunculuk yeteneği ve görünüşü (iki yıl üst üste en güzel kadın seçildi) yetmezmiş gibi, Nicole'ün son gişe rekortmeni filmi şarkı söylemesini gerektirdi ve sesiyle dünyayı şaşkına çevirdi.

Milly iç çekti.

Hayatınız tam bir karmaşa içindeyken yapmanız gereken son şey, hayatı mükemmel olan biriyle vakit geçirmektir.

Trene tekrar baktı. Hâlâ Nicole yoktu ve trenden ayrılan başka birinden de iz yoktu. Belki de karanlık bir köşede saklanıyor, ortaya çıkmadan önce diğer insanların gitmesini bekliyordu. Ya da belki fikrini değiştirmişti.

Yaşlı kadın hafifçe sendeledi, neredeyse dengesini kaybediyordu ve Milly arabadan fırladı, kadının güvenliği için duyduğu endişe dikkat çekmeme sözünün önüne geçti.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Elini kadının koluna koydu. "Çok geç oldu. Sizi karşılayacak biri var mı?"

Kadın başını kaldırdı ve doğrudan Milly'ye baktı ve Milly o kusursuz gözlere baktı ve *gerçekten bir aptal olduğumu* düşündü.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Arabaya binene kadar olmaz."

Milly bu kadar hayal kırıklığına uğramamış olsaydı etkilenebilirdi. Bu hayal kırıklığının bir kısmı, bu kadar kolay kandırıldığı için kendisine yönelikti. "Hiçliğin ortasındayız ve etrafta kimse yok."

"Her zaman etrafımızdalar." Nicole kolunu Milly'nin koluna doladı ve onu tekrar kucağına aldı. "Arabaya binmeme yardım et."

"Yardım etmek mi?"

Bu maskaralık daha ne kadar devam edecekti?

Ama o da en az Nicole kadar buradan çıkmak istiyordu, bu yüzden kolunu arkadaşına doladı ve onun ne kadar zayıf olduğunu fark ettiğinde bir şok hissetti.

Onu arabanın yolcu tarafına yönlendirdi, kimsenin izlemediğini umuyordu çünkü rol yapma yeteneklerinin kimseyi kandırmayacağından oldukça emindi.

Nicole çubuğu ona uzattı ve Milly çubuğu arabanın arkasına sıkıştırdı.

İstasyonun etrafına bir kez daha hızlıca göz attı. "Burada kimse yok." Sürücü koltuğuna kayd ve kapıyı kapattı. "O paltonun içinde pişeceksin. Bu ağır kılık neden? Gerçek hayatta bir banka falan mı soydun? Eğer bir suçluya yataklık ediyorsam, bilmek isterim."

Nicole'ün gözleri kapalıydı. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Gerçekten-" sesi biraz titriyordu "- kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ve donuyorum. Paltoya ihtiyacım var."

Donmak mı?

Milly incinmiş ve kızgın hissediyordu. Söylemeyi planladığı şeyler vardı ama Nicole'ün bu kadar kırılgan görünmesi duygularının tüm sıcaklığını alıp götürmüştü. Ama sonra onu hatırladı atılgnlık kursu.

Onun duyguları da önemliydi. Bu sadece Nicole ile ilgili değildi.

"Etrafta kimse yok, Nicole. Burası bomboş. Biz sonuncuyuz insanlar burada. Bir yere gitmeden önce tüm bunların ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Bu ani telefon görüşmesi ve bu aciliyet neden?"

"Cidden bilmiyor musun?"

"Bilseydim sormazdım."

"Oh, Milly." Nicole boğuk bir kahkaha attı ve gözlerini açtı. "Hiç değişmemişsin ve bu beni çok mutlu etti."

"Bu da ne demek şimdi?" Richard kendine olan güveninin çoğunu da alıp gittiğinden beri, sanki her parçası değişmiş gibi hissediyordu. Eskiden olduğu kişiyi zar zor hatırlıyordu ama Nicole bunu bilmiyordu çünkü sormamıştı.

Eskiden nasıl olduğunu hatırlayınca bir kayıp acısı hissetti. Daha önce hiç olmayan bir bariyer vardı.

Nicole ona bakmak için başını çevirdi. "Biz gençken ünlülerle ilgili skandal hikâyeleri okumayı hep reddederdin. Birilerinin başkalarının talihsizliğini istismar ederek kariyer yapmasının iğrenç olduğunu düşünür ve bunun bir parçası olmak istemezdin. Tanımadığınız insanlara karşı bile her zaman naziktiniz."

Herkesin ondan faydalanması yüzünden mi bu hale gelmişti?

"Bugünlerde prensiplerimden ziyade, bırakın dedikodu okumayı, gün içinde nefes alacak vaktimin bile olmamasıyla ilgili. Benim bir hayatım var, Nicole!" Tırnaklarıyla bir arada tuttuğu bir hayat. Ve aniden sıcaklık yeniden alevlendi. Belki Nicole acı çekiyordu ama o da acı çekiyordu. "Okumak için pek zamanım olmuyor. Keşke olsaydı, ama çocuğumu tek başıma büyütmek ve tüm bunların ona ne yaptığından endişelenmek, eski kocamla uğraşmak, herkesin ne olduğunu izlediği bir zamanda bir iş yürütmek arasında harcıyorlar ve hayatımın geri kalanında yalnız kalıp kalmayacağımı merak ediyorum, etrafta uzanıp okumak için çok fazla boş zamanım kalmıyor. Açıkçası benim bulunduğum yerden hayatları oldukça iyi görünen insanlar ayakta." Durdu, nefesi kesilmişti ve utanç içindeydi. Bütün bunları neden söylemişti?

Niyet ettiğinden çok daha fazlasını ağzından kaçırmıştı. Kendi kendine çekingen ve kibar olacağını ve kendinden hiçbir şey vermeyeceğini söylemişti. O

Nicole'e bu arkadaşlığın onun için de Nicole için olduğu kadar önemli olmadığını gösterecekti. O da Nicole gibi hayatına devam etmişti.

Ama yapmamıştı, değil mi? Nicole'u arabasında sadece iki gün tutmuştu. dakikadır ona karşı hayatındaki herkesten daha dürüsttü.

Bazı şeyler değişmedi.

Orada öylece utanç içinde otururken Nicole uzanıp onun koluna dokundu.

"Seni özledim."

Milly içinde bir şeylerin yumuşadığını hissetti ama kendini bunu görmezden gelmeye zorladı. "Elbette. Beni o kadar özlemişsin ki on sekiz yıl boyunca iletişime geçmemişsin. aylar."

Bu sözlerin ağzından çıkmasına o kadar şaşırmıştı ki, arabada başka kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için neredeyse arkasını dönecekti.

Belki de atılganlık kursu o kadar da boşa harcanmış bir para değildi.

Nicole elini Milly'nin kolundan çekti. "Kızma. Biliyorum. Konuşmamız gereken şeyler var ama şu anda tüm dünya bana kızgın. Sen de kızgın olsaydın buna dayanamazdım."

"Neden 'tüm dünya' size kızgın olsun ki?"

"Belki de *kızgınlık* yanlış kelime. Tüm dünya benden nefret ediyor demeliydim." Nicole'ün sesi biraz titredi. "Şu anda gezegendeki en nefret edilen kadın benim."

Milly kendini birden bitkin hissetti. "Lütfen, bir kez olsun dramayı kapıda bırakabilir miyiz?"

"Sizin için bu bir dram, ama benim için hayatım."

Milly pişman olabileceği bir şey söylememek için çenesini kapattı. "Nicole-"

"Söylediklerinin doğru olmadığını bilmeni istiyorum. Bir kısmı doğru ama onların anlattığı şekilde değil. Hepsi çarpıtılmış." Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - insanların senin hakkında yalanlar uydurması mı, yoksa insanların bu yalanlara sorgusuz sualsiz inandığını bilmek mi?"

Milly internette araştırma yapmak için zaman ayırmış olmayı dilemeye başlamıştı. Şafaktan beri ayaktaydı ve bütün gün hiç durmamıştı. Vücudu yorgundu, beyni yorgundu ve bunun için enerjisi yoktu. "Ne yalanı? İnsanlar neye inanıyor?"

Bir duraklama oldu. "Basına göre Hollywood'daki en mutlu evliliği ben yıkmışım. Ben bir yuva yıkıcıyım. Öteki Kadın."

Milly üşüdü. Richard'ı düşündü. *Başka biri daha var.* "Sen-ne?"

"Herhangi bir haber sitesine gidin ve bu konuda her şeyi okuyun. İki gerçek ve bir yalan. Yoksa iki yalan ve bir gerçek mi? Hatırlayamıyorum. Ve bunun gerçekten bir önemi yok çünkü zaten kimse gerçeikle ilgilenmiyor. Benim hakkımda bu tür şeyler yazanlar sadece tıklanmak istiyorlar ve bunları okuyanlar da muhteşem görünen hayatımın aslında o kadar da muhteşem olmadığına dair kanıt istiyorlar. Ünlülerin çöküşü harika bir

Kıskançlığın ilacı, bilmiyor muydun? *Evet, zengin ama gerçekten mutlu mu?* Şey, hayır, değil." Nicole sözlerini hafifçe geveledi ve Milly giderek artan bir mide bulantısı dalgası hissetti.

Ben bir yuva yıkıcıyım.

Neden böyle olmak zorundaydı ki? Nicole'ün renkli bir flört geçmişi vardı, rol arkadaşlarına aşık olmasıyla ünlenmişti ama Milly'nin bildiği kadarıyla evli biriyle hiç ilişkisi olmamıştı. Milly için Konu, son koşullar göz önüne alındığında tetikleyici bir şeydi, ancak pek çok insanın onun onaylamamasını paylaşmayacağını biliyordu.

Ve bu onunla ilgili değildi.

"Bu konuyu fazla düşünüyorsun Nicole. Çoğu insan kendi sorunlarıyla uğraşmakla ve her günü atlatmakla o kadar meşgul ki sana ne olduğu konusunda endişelenmiyor."

"İşte burada yanılıyorsunuz. İnsanların sorunları olduğunda, kendi hayatları hakkında daha iyi hissetmek için etraflarında daha kötü durumda olan birilerini ararlar. 'En azından ben o değilim' diye düşünürler. Benim sorunlarım bir eğlence kaynağı. Eskiden üç dilek oynadığımız zamanı hatırlıyor musunuz?"

Ve bir anda çocukluğuna geri dönmüş, yatağına kıvrılmış, Nicole'ün tırnaklarını boyamasını izliyordu.

Üç dilek hakkınız olsaydı, ne dilerdiniz?

Milly kaşlarını çattı. "Bu oyunu en az yirmi yıldır oynamıyoruz." "Tek bir dileğim olsaydı, saati geri alıp yeniden başlamak olurdu." Nicole'ün bakışları Milly'nin yüzüne sabitlenmişti. "Peki ya sen?" Bir dilek.

"Bilmiyorum. Artık bir şeyler dileyerek zaman kaybetmiyorum."

"Neden olmasın?" Nicole yumuşak bir sesle konuştu. "Dilemek sana gerçekte ne olduğunu söyler istiyorum."

"Yoksa bu size neye sahip olmadığınızı gösterir ve bunun üzerinde durmanın bir faydası olmaz." Milly emniyet kemerini bağladı ve motoru çalıştırdı. "Gitmemiz gerekiyor. Yarın saat beşte kalkmam gerekiyor. Benim hayatım sadece çünkü buradasın. Ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Nicole'ün sesi titriyordu. "Belki sonsuza kadar."

Bu bir şakaydı, değil mi? Milly hızla arkadaşına baktı ama Nicole'ün gözleri yine kapalıydı ve yüzünde gülümsemeye dair hiçbir belirti yoktu. Sonsuza kadar.

Milly direksiyonu daha sıkı kavradı. Eğer şu anda tek bir şey dilemesi

gerekseydi, bu sabır olurdu.

Sarah Morgan'ın yakında çıkacak olan yeni kitabını kaçırmayın!

Telif Hakkı © Sarah Morgan 2024

OceanofPDF.com

Sarah Morgan tarafından da yazılmıştır

The Summer Swap
The Book Club Hotel
Ada Villası Noel
İçin Karla Kaplandı
Sahil Evi Yaz
Noel Kaçamağı Yaz
Arayıcıları
Yeni Başlayanlar için Noel
Ailesi için Bir tane Daha
Aralık'ta Bir Düğün
Paris'te Bir Yaz
Noel Kız Kardeşler
Sır Nasıl Saklanır

Sarah Morgan'ın diğer kitapları için
sarahmorgan.com adresindeki web sitesini
ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

ISBN-13: 9780369750921

Tatil Kulübesi

Telif Hakkı © 2024 Sarah Morgan tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

TM, Harlequin Enterprises ULC'nin ticari markasıdır.

Canary Street Yayınları
22 Adelaide St. West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
CanaryStPress.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.